

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

SARAH RAYNER

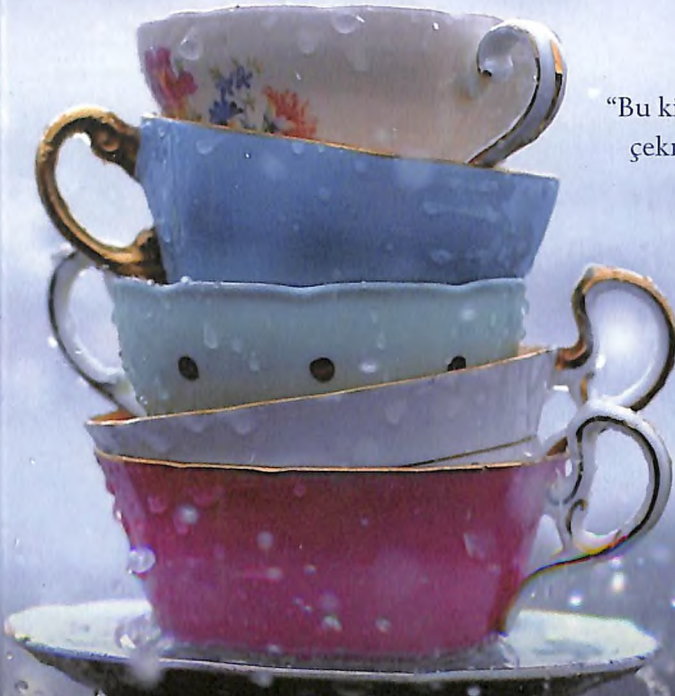
Bir Dakika, Bir Sabah

roman

“Bu kitabı bir nefeste içinize
çekmek isteyeceksiniz.”

Easy Living

PEGASUS

Ücretsiz PDF indirimi için www.pegasus.com.tr/indirim

“Sizi ilk sayfadan içine çekip bırakmayan kitaplar vardır ya hani? İşte *Bir Dakika, Bir Sabah* da o kitaplardan. Etkisi geçmeyen, zihninizin arka planında asılı kalan bir hikâye. Dostluk, aşk, keder, kayıp ve yeni başlangıçlar... Sarah Rayner’ın bu müthiş romanında bunların hepsi var. Mendil almak için uzanırken bile kitabı elinizden bırakmanız çok zor.”

Sussex News

“Sizi hem güldürecek hem ağlatacak, yakınlarınıza onları ne kadar çok sevdiğinizi söylemek isteyeceksiniz, içinizden bu kitabı bütün arkadaşlarınıza hediye etmek gelecek.”

Tatiana de Rosnay

“Sürükleyiciliğiyle sizi içine çekerken duygularınızın tam kalbine hedef alacak bir hikâye. Kaybın ve yasın acısını, aile sırlarını ve trajik bir olayın insanın kendisine karşı dürüst olmasını nasıl sağladığını anlatıyor.”

Easy Living

“Bu hikâye ölümü ve kayıpları olduğu kadar ilişkileri, umudu ve ikinci baharları da yansıtıyor. Bize verdiği en değerli ders şu: Hepimizin tek bir hayatı var.”

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-193-0

JOHN KNIGHT

Sarah Rayner Londra'da dünyaya gelmiştir ve partneriyle birlikte Brighton'da yaşamaktadır. Uzun yıllar reklam yazarlığı yapan Rayner şimdilerde tam zamanlı olarak roman yazıyor.

Yazar hakkında daha fazla bilgi için internet sitesini ziyaret edebilirsiniz:
www.thecreativepumpkin.com

Kapak fotoğrafı:

Madelyn Mulvaney/Getty Images

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BAZEN SADECE BİR DAKİKA BÜTÜN HAYATI DEĞİŞTİRMEYE YETEBİLİR.

Brighton-Londra hattı. 07.44 treni. Vagonlar her gün aynı güzergâhı kullanan yolcularla dolu.

Bir kadın makyaj yapıyor. Diğeri etrafındakileri gözlemliyor. Bir karı koca birbirlerine sevgi gösterisinde bulunuyor. Başka bir vagondaysa bir kadın, elindeki magazin dergisinin ısıltılı sayfalarını karıştırıyor.

Sonra birden her şey değişiyor; bir adam kalp krizi geçiriyor ve kurtarılması mümkün değil. Tren duruyor, ambulans geliyor...

O sabah 07.44 trenindeki en az üç yolcu için hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Lou bir adamın son dakikalarına tanıklık etti ve trenin uzun süre hareket edemeyeceğini öğrenince Anna'yla bir taksiyi paylaştı. Anna ise Karen'in en yakın arkadaşı.

Peki ya Karen kim? Karen, ölen adamın karısı.

Bu kader yolculuğundan sonraki haftanın hikâyesini anlatan *Bir Dakika, Bir Sabah*, aşka, kaybın acısına, aileye ve her şeyden çok dostluğa dair çarpıcı bir roman. Hepimize şunu hatırlatıyor: Bazen dünya sadece bir dakikada değişir ama her şeye rağmen hayat devam eder.

Bir Dakika, Bir Sabah

Pegasus Yayınları: 1662
Bestseller Roman: 720

BİR DAKİKA, BİR SABAH

SARAH RAYNER

Özgün Adı: One Moment, One Morning

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Tüvana Zararsız

Düzelti: Okan Ağgez

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2017

ISBN: 978-605-299-193-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Saray Rayner, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Sheil Land Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SARAH RAYNER

Bir Dakika, Bir Sabah

İngilizceden Çeviren:
MİNE ATAFIRAT

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÖVGÜLER

“Rayner kayıpların, sırların, yalanların, ailenin ve kadınların kalıcı dostluklarının hikâyesini anlatmış. Okuyucu olarak, ‘Aynı şartlarda ben olsaydım ne yapardım? Bununla nasıl başa çıkardım?’ diye kendinize sormadan edemeyeceksiniz. Hayat dolu ve gerçekçi bir hikâye... Sizi sessizce ele geçirecek.”

Newbooks

“*Bir Dakika, Bir Sabah*, kadınlar arasındaki dostluğa ve birbirlerine bağlılıklarına dair içten, insanı düşündüren bir hikâye. Aynı zamanda travmatik olayları nasıl atlattığımızın etkileyici, dingin bir yansıması.”

Books Quarterly

“*Bir Dakika, Bir Sabah* etkileyici, çarpıcı bir roman. Âdeta teninize işliyor. Bir anlığına da olsa sabah trende gördüğünüz o boş yüzlerin hikâyesini merak eder hale geliyorsunuz. Kayıtsızlığın hepimizin aldığı bir risk olduğuna dair bir hatırlatıcı.”

Cadaverine

“Rayner üç kadının duygusal açıdan dağılışını, sonra da birer anne, sevgili ve arkadaş olarak yeniden doğmalarını anlatıyor. İçlerinden birini yutan acı ve iki küçük çocuğunun hali zaten ağlamak için yeterli bir neden ama teselli arayışları aşırı ve duygusal olmaktan çok uzak. Rayner bu kırılgan kadınlar için duygulardan oluşan şaşırtıcı bir mayın tarlası yaratmış ama onları güce ve doğruya ustaca ulaştırıyor.”

Publishers Weekly

“Kadınların dostluğuna ve sadakatine ithaf edilmiş samimi, derin bir roman.”

Waterstone's Books Quarterly

“*Bir Dakika, Bir Sabah*, ister hayat değiştiren anlar olsun ister gelip geçici, temelde anların bir tahlili ve o anlar hem bireyleri tanımlıyor hem de onları birbirine bağlıyor. Rayner bu romanı keşfetmekle müthiş bir iş

başarmış ve bunu içimizden insanlara benzeyen, çok iyi tasvir edilmiş karakterler aracılığıyla yapıyor. Öyle ki son sayfada onlara veda ederken üzülüyorsunuz...”

Boston Globe

“Rayner kayıplar, sırlar, aile ve kadınların sarsılmaz dostluğu hakkındaki bu hikâyesini olanca çıplaklığıyla kaleme almış. Herkesin kendisinden bir parça bulacağı, hayat dolu bir roman.”

New Books

“Şok edici, sürükleyici ve çok güzel. Bu kitabı elimden bırakmak benim için imkânsızdı!”

Beth Harbison

“Bir adam bir trende son nefesini verdikten sonra üç kadının hayatında bir haftada yaşanan değişime dair hüzünlü bir hikâye. Çok etkileyici.”

Bookseller

“Sizi hem güldürecek hem ağlatacak, yakınlarınıza onları ne kadar çok sevdiğinizi söylemek isteyeceksiniz, içinizden bu kitabı bütün arkadaşlarınıza hediye etmek gelecek.”

Tatiana de Rosnay

“Sayfaları soluksuz çeviriyorsunuz. Bunun sebebi yalnızca yazarın duygusal gerçekleri kaleme almadaki becerisi değil, aynı zamanda da karakterlerin sevimliliği. Görünüşte yas hakkında olan *Bir Dakika, Bir Sabah*, aslında son derece hayat dolu. Romanların her zaman sarsıcı, dramatik, karmaşık ve şok edici olması gerekmez. Rayner bu kitabı aşırı duygusallığa teslim olmadan sıcacık bir dille kaleme almayı başarmış.”

Argus

“Sürükleyiciliğiyle sizi içine çekerken duygularınızın tam kalbine hedef alacak bir hikâye. Bu kitabı okurken durmak mümkün değil. Kaybın ve yasın acısını, aile sırlarını ve trajik bir olayın insanın kendine karşı dü-

rüst olmasını nasıl sağladığını anlatıyor. Bu kitabı tek bir nefeste içinize çekmek isteyeceksiniz.”

Easy Living

“Rayner amansız bir hikâye anlatıcısı; karakterlerini uyumun ve özgüvenin ışığında yaratıyor. Ölümün zahmetli ritüellerine dair tasvirleriyle gerçekten ustaca.”

London Times Literary Supplement

“Kayba ve dostluğa dair hüznü bir hikâye.”

Star

“Sizi ilk sayfadan içine çekip bırakmayan kitaplar vardır ya hani? İşte *Bir Dakika, Bir Sabah* da o kitaplardan. Etkisi geçmeyen, zihninizin arka planında asılı kalan bir hikâye. Dostluk, aşk, keder, kayıp ve yeni başlangıçlar... Sarah Rayner’ın bu müthiş romanında bunların hepsi var. Mendil almak için uzanırken bile kitabı elinizden bırakmanız çok zor.”

Sussex News

“Kadınlar arasındaki dostluğa dair aydınlatıcı bir roman. Enfes, cömert ve bağımlılık yaratıcı... Karşı konulmaz.”

Marie Claire

“Rayner’ın kalemi çok sade ve modern, klişelerden uzak durmak için karakterlerini ve duyguları son derece gerçekçi ve inanılır bir şekilde satırlara döküyor. Duyguları tanımlama tarzı çok sıra dışı, öyle ki okurken bazen yüreğiniz sızlıyor. Ama bu hikâye ölümü ve kayıpları olduğu kadar ilişkileri, umudu ve ikinci baharları da yansıtıyor. Bize verdiği en değerli ders şu: Hepimizin tek bir hayatı var.”

Booklist

“Bu dokunaklı ve gerçekçi hikâyeyi asla unutamayacaksınız.”

Take a Break's Fiction Feast

Pazartesi

Lou uyuyormuş gibi yapıyor ama göz ucuyla karşısında oturan kadının makyaj yapışını seyrediyordu. Kadınları trende makyaj yaparken, kendilerini yeniden yaratırken seyretmeyi büyüleyici bulurdu. Kendisi çok özel durumlar haricinde hiç makyaj yapmazdı. Trende makyaj yapmanın insana vakit kazandırdığını anlıyordu ama yine de bunu –banliyö treninde yolculuk yaparken bu kişisel olayı genele taşımayı– tuhaf buluyordu. İnsanların arasında yüzdeki lekeleri kapatmak, kirpikleri belirginleştirmek, gözleri irileştirmek, yanakları dolgunlaştırmak işin gizemini yok ediyordu. Victoria'ya giden yedi kırk dört banliyö treninde Lou suspus oturan insanlarla kuşatılmıştı. Birçoğu uyuyor, en azından uyukluyordu. Bazıları bir şeyler okuyor, birkaç kişi de sohbet ediyordu.

Koridorun öteki tarafında, kendi sırasının başında oturan kadın da sohbet edenlerden biriydi. Lou, iPod'unu açmış, kadının söylediklerini duyabilmek için müziğin sesini kısmıştı. Ancak kadının başını eğişinden sağındaki adamla konuştuğu belliydi. Lou kürk astarın arasından onları daha iyi görebilmek için oturduğu yerde kıpırdandı ve bisikletle istasyona gelirken parkasının yağmurda ıslanmış olan başlığını düzeltti. Evliydi. Karton kahve bardaklarını kavrayan parmaklarındaki bir örnek yüzükler buna işaret ediyordu. Lou kadının kırk yaşlarında olduğuna karar verdi. Ama Lou'nun hoşuna giden türden bir yüzü olduğu anlaşılıyordu. Hafifçe gerdanı olmasına rağmen çekici bir profili vardı. Lou'nun görebildiği kadarıyla kocası onun kadar çekici değildi. İri yapılıydı,

saçları kırışmıştı –Lou adamın, karısından on yaş, belki daha büyük olduğunu tahmin etti– ama sevecen bir yüzü ve yüz ifadesinde bir yumuşaklık vardı. Ağzının çevresindeki çizgiler ve derin kırışıklıklar onun gülmeyi sevdiğini gösteriyordu. Kadın sevecen bir tavırla onun omzuna yaslanmıştı. Adamın önünde karton kapaklı kalın bir kitap, çok satan kitapların en yenisi duruyordu ama adam onu okumak yerine yavaşça ve hafifçe kadının elini okşuyordu. Lou aniden belli belirsiz bir kıskançlık hissetti. Onların sevecenliğini ve bunu bir an bile düşünmeden sergilemelerini kıskanmıştı.

Tren Burgess Hill istasyonuna girmişti. Şimdi yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve banliyö treninin bezgin yolcuları trene binerken şemsiyelerini kapatıyorlardı. Acele etmelerini sağlayacak keskin bir düdük sesi duyuldu ve kapılar kapandı. Lou karşısında oturan genç kadına tekrar baktı. Kadın gözlerine far sürme işini bitirmişti, şimdi gözleri daha belirgindi. Bütün yüzü netlik, keskinlik kazanmış gibiydi. Hâlâ solgun ve terk edilmiş gibi görünen dudakları hariç... Lou onun makyajsız da aynı derecede güzel, hatta daha tatlı, daha kırılgan göründüğünü düşündü. Ama her iki hali de güzeldi. Hele saçları, gür ve bukle bukle sarı saçları o kadar kabarık, o kadar canlı, kendisinin kısacık, sıçan tüyü gibi diken diken saçlarından o kadar farklıydı ki Lou uzanıp onun saçına dokunmak istedi.

Genç kadın dudaklarına odaklandığı sırada Lou hâlâ onu seyreliyordu. Ama kadın birden durdu. Yapımı tamamlanmamış bir porselen bebek gibiydi, sanki aşk tanrısının oku tenine yarı yarıya saplanıp kalmıştı. Lou onun bakışlarını takip ederek yan taraftaki çifte baktı. Adam beklenmedik ve utanç verici bir biçimde ceketinin, gömleğinin, kravatının üstüne kusmuştu. Bebek kusmuğu gibi, içinde tam olarak sindirilmemiş parçalar olan, köpüklü, tükürüklü, sütümsü bir sıvı aşağıya doğru akıp gidiyordu.

Lou kulaklıklarından birini el çabukluğuyla çıkardı.

Adamın karısı, “Aman Tanrım!” diyerek kahvesiyle birlikte verilmiş küçücük kâğıt peçeteyle telaşla kusmuğu silmeye başlamıştı.

Ama bunun hiç faydası olmadı çünkü adam, bebeklerin çıkardığı seslere benzeyen sesler çıkararak bu kez karısının bileğine kustu. Kusmuk kadının şifon bluzuna, hatta ne acı ki gür saçlarına sıçradı.

Adam güçlükle nefes alarak, “Bilmiyorum...” diyordu. Lou onun hiç de normal olmayan, tiksinti verici bir biçimde aşırı terlediğini gördü. Sonra adam, “Özür dilerim...” diye ekledi.

Lou durumun ne olduğunu bildiğini düşündü –adam şimdi elini göğsüne koymuştu– ve sonunda özel hayata saygı gösterisini tamamen bir kenara bırakarak oturduğu yerde dimdik doğrulmuştu ki *güm!* Bir ses duyuldu ve adam masanın üstüne kapaklandı. Sonra hareketsiz kaldı. Tamamen hareketsiz. Birkaç saniye –ya da insanlara öyle geldi– hiç kimse bir şey yapmadı. Lou sadece adamın dökülen kahvesini seyrediyor, damla damla akarak uzayıp giden bej rengi sıvının pencere pervazından krem rengi formika masanın yanına, oradan da yere akışını izliyordu. Dışarıda, yağmurda ıslanmış ağaçlar ve çayırılar hızla geçip gitmeye devam ediyordu.

Sonra bir yaygara koptu.

Adamın karısı ayağa fırlamış, “Simon! Simon!” diye bağıırıyordu. Ama Simon cevap vermiyordu.

Karısı onu sallayınca adamın başı sallanarak arkaya doğru düşmeden önce Lou bir an için onun yüzünü gördü. Ağzı açıktı ve yanaklarına bulaşmış kusmuk hâlâ kurumamıştı. Lou onu kesinlikle tanıyordu. Onu daha önce bu trende görmüştü.

Karşıda oturan öfkeli adam elindeki *Telegraph* gazetesini sallayarak, “Tanrım!” dedi. “Nesi var bu adamın? Sarhoş mu ne?” Ateş püskürüyordu. Bu konuda kararını verdiği açıkça belliydi.

Adamın sözleri Lou’yu canlandırmış gibiydi. “Tanrı aşkına, adam kalp krizi geçiriyor.” Ayağa fırladı. O eski sağlık ve güvenlik eğitimi, kız izci rozetleri, acil servis serüvenleri zihnine hücum edivermişti. “Biri bilet görevlisini çağırırsın.”

Daha önce makyaj yapmakta olan kadının yanında oturan kılıksız, keçi sakallı, genç adam naylon torbasını yere atıp ayağa

kalktı ve sanki Lou her şeyi biliyormuş gibi Lou'ya, "Ne tarafta?" diye sordu.

Baygın adamın karısı, "Orta vagonda!" diye bağırdı.

Genç adam kararsız görünüyordu.

Lou trenin ön tarafını işaret ederek, "O tarafta," dedi ve adam koşarak uzaklaştı.

Üç vagon ötede Anna, en sevdiği, kuşe kâğıda basılmış dergiye keyifle bakıyordu. İki istasyon arasında, tedavi görmekte olan bir pop prensesi hakkındaki başmakaleyi çabucak okuyup bitirmişti. Şimdi "En Çok İstenenler" bölümüne geçmişti ve bir mağaza zincirinin ilkbahar sezonundaki uygun fiyatlı ceketin kendisine yakışacağını düşünüyordu. Tam onu öğle tatilinde gözden geçirmek için bulabilmek amacıyla sayfayı kıvrırırken yanından hızla geçen keçi sakallı adam dirseğine çarptı.

Genç kadın alaycı bir tavırla, "Teşekkürler," dedi ve *Brighton'ın sinir bozucu hippileri*, diye düşündü.

Birkaç dakika sonra adam peşinde biletçiyle koşar adım geri döndü ve Anna durumu yeniden değerlendirdi; adamların ikisi de endişeli görünüyordu. Belki de bir şey olmuştu.

Sonra, hoparlörlerden makinistin sesi duyuldu. "Trende doktor ya da hemşire var mı? Eğer varsa lütfen E vagonundaki biletçiyle iletişime geçsin."

Anna, *insanlar E vagonunun nerede olduğunu nasıl bilecek*, diye düşündü. Ama anlaşılan biliyorlardı. On saniyeden kısa bir süre sonra çantaları âdeta uçarak arkalarından gelen iki kadın hızla Anna'nın yanından geçti ve Anna, karşısında oturan yolculara bakarak kaşlarını kaldırdı. Böyle şaşırtıcı bir telaş yedi kırk dört treninde görülmemiş şeydi. Bu seferde dile getirilmemiş bir sessizlik ve saygı kuralı vardı. Bu durum biraz korkutucuydu.

Biraz sonra tren Wivelsfield istasyonunda durdu. Anna endişelenmişti. *Burada niçin duruyoruz? Normalde buradan hızla geçip gideriz.* Bunun sadece bir sinyal sorunu olduğunu umuyor ama daha kötü bir şey olmasından korkuyordu. Beş dakika sonra tedirginliği artmıştı ve bu konuda yalnız değildi. Çevresindeki bütün insanlar sabırsızlanıyor, oturdukları yerde huzursuzluk içinde kıpırdanıyorlardı. Anna'nın ofise geç kalmaması için trenin yerine vaktinde ulaşması gerekiyordu. Genç kadın bağımsız çalışıyordu ve uzun süreli bir kontratı olmasına rağmen işverenleri işyerine giriş çıkış saatleri konusunda titizdiler. Düzenli ve disiplinli bir yönetim vardı. Patronunun geç kalanları kontrol etmek için kaşlarını çatarak danışmada beklediği bilinen bir şeydi.

Birinin mikrofona üflediği duyuldu ve sonra bir duyuru daha yapıldı: "Üzgünüm ama trende bir yolcu ciddi şekilde rahatsızlanmıştır. Ambulansı beklemek için birkaç dakika burada kalacağız."

Anna üzüldü ama *hasta her kimse ambulansı dışarıda beklemesi için onu niçin trenden indirmiyorlar,* diye düşündü. Yağmurda ıslanmış perona bir göz atınca sorusuna yeterli bir cevap almış oldu ve genç kadın kendisini acımasızlıkla suçladı. Şubat ayındaydılar ve hava soğuktu.

Anna artık dikkati dağıldığı için dergi okuyamıyor, pencereden dışarı bakıp gri zemine düşen yağmur damlalarının yüzeyin eğri büğrü yerlerinde toplanarak su birikintileri oluşturmasını seyrediyordu. *Wivelsfield de hangi cehennem dibiymiş,* diye düşünüyordu. Burası hiç ziyaret etmediği bir yerdi. Buradan sadece trenle geçmişti.

Hiçbir duyuru yapılmadan geçen on dakika önce on beş, sonra yirmi oldu. Bu arada insanlar cep telefonlarıyla bir yerlere kısa mesajlar yolluyor ya da telefon ediyorlardı. Çoğu alçak sesle konuşuyordu. Bu kadar anlayışlı olmayan diğerleriyse ilgisizliklerini yüksek sesle dile getiriyorlardı: "Ne gibi bir sorun olduğundan emin değilim. Anlaşılan birileri, büyük olasılıkla kahrolası bir uyuşturucu bağımlısı 'hastalanmış'..." Bazılarıysa bu fırsatı önemli insanlar olduklarını ilan etmek için kullanıyordu: "Özür dilerim Jane, ben

Ian. Yönetim kurulu toplantısına geç kalacağım. Onlara ben gelene kadar beklemelerini söyle, olur mu?” falan filan...

Sonra nihayet Anna gün ışığında parlayan anoraklar giymiş üç kişinin bir sedyeyi iterek pencerenin önünden geçtiğini gördü. *Şükürler olsun ki herhalde yola koyulmamız artık fazla sürmeyecek.*

Genç kadın sedyenin, üstüne bağlanmış bir insanla birlikte hızla itilerek geri döndüğünü görmek için gözlerini perona dikmişti. Ama bunun yerine ihtiyar beton duvar ona bakıyor, yağmur yağmaya devam ederek sarı “Boşluğa Dikkat Edin” uyarılarının bulunduğu boşlukları gittikçe daha fazla suyla dolduruyordu.

Sonunda bir tıkrı ve hızlı ve zor anlaşılan bir konuşma duyuldu: “Bayanlar ve baylar, tekrar özür dilerim, öngörülemeyen bir süre için burada kalacağımız anlaşıldı. Yolcuyu yerinden kaldıramıyoruz. Sizden sabırlı olmanızı rica ediyorum. Bu konuda daha fazla bilgi alındığında size hemen haber verilecektir.”

Genel bir uğultu ve kıpırtı oldu.

Anna kendine hâkim olamayarak, *ne kadar sinir bozucu*, diye düşündü. Sonra daha merhametli bir yaklaşımla, *ne kadar tuhaf*, diye geçirdi aklından.

Uyuşturucu bağımlısı teorisine kesinlikle katılmıyordu. Tanrı aşkına, Brighton’ın eroinmanlarının sabah trenine yetiştiği görülmüş şey değildi. Yani belli ki birileri gerçekten hastaydı. Ama yine de patronu ve çalışma arkadaşları yüzünden endişeleniyordu. O gün çok işi vardı. Bencillik ve başkalarının yararını da kendi yararı kadar gözetmenin bir karışımını içeren düşünceleri, karşısında oturan yolcuların düşünceleriyle uyumlu görünüyordu. Hepsinin yüzünde öfke ve endişenin bir karışımı vardı.

Karşıda oturan adam trende yabancılarla konuşma (dile getirilmemiş bir yasak) tabusunu nihayet çiğneyerek, “Onu niçin kımıldatamıyorlar?” diye sordu. Uzun boylu, gözlüklü, çok kısa saçlı bir adamdı. Gömleğinin yakası kusursuz bir şekilde kolalanmıştı. Bir Norman Rockwell tablosunun canlı hali gibiydi.

Onun yanında oturan yolcu, bir elmayı andıran yaşlı bir kadındı. “Belki omuriliğinde bir zedelenme vardır,” dedi. Kadının pozisyonunu aralarında boşluk bırakacak şekilde ayarlamasından bu adamla birlikte olmadığı anlaşılıyordu. “O zaman boynunu kırmıdataamazlar.”

Adam başını salladı. “Olabilir.”

Anna o kadar emin değildi. “Ama bu biraz tuhaf, insan trende omuriliğini nasıl zedeler ki?”

“Belki de birisi ölmüştür.” Anna yana dönünce yanında oturan genç kızı gördü. Kızın siyah, düz ve cansız saçları, yüzünde pirsingleri vardı. Gotikti.

Yaşlı kadın endişelenerek, “Ah, hayır!” dedi. “Öyle bir şey olmamıştır, değil mi?”

Norman Rockwell, “Olabilir,” dedi. “Burada beklemek zorunda oluşumuzun açıklaması bu olabilir. Polisin gelmesini beklemeleri gerekir.”

Gotik kız, “Ölüm raporu verilmesi için,” diye ekledi.

Anna’nın dergisi ona birden farklı göründü. Bu dergi onun haftalık eğlence, moda, şıklık ve dedikodu ihtiyacını genellikle karşılardı. Anna derginin hiçbir derinliği olmadığını biliyor ama bunu hak ettiğini düşünüyordu. Üstelik dergi daha geniş çaplı konuları da kapsıyordu. Sonra Anna düşüncelerini kanıtlamak istercesine sayfayı çevirdi ve karşısına öyle bir yazı çıktı. Vücudunda korkunç yanık izleri bulunan Afgan bir kadınının fotoğrafıyla karşılaşmıştı.

Ürperdi.

İki adam bir sedyeyi kaldırıp koltukların üzerinden geçirirken yolların başlarını eğmesi Lou’ya göre neredeyse gülünç bir sahneydi. Sedenin şekli tuhaftı. Bağlantı çubuğu ve tekerlekleri çıkarılmıştı. En büyük boy bavuldan daha büyüktü. Tüm bunlar gerçek dışıydı sanki, bir filmde ya da bir televizyon dizisinde yaşanıyormuş gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ancak televizyonu kapatabilirdiniz, buradaysa her şeyi seyretmek zorundaydınız. Bunlar sadece birkaç adım ötesinde olup biterken Lou sahneyi nasıl seyretmezdi ki?

Son on dakikadır iki genç kadın –belli ki Haywards Heath’te yer alan bir hastanedeki işlerine gitmekte olan hemşireler– gide- rek artan bir çaresizlikle adamı hayata döndürmeye çalışıyorlardı. Adamın nefes alıp almadığını kontrol etmiş, boynundan nabzına bakmış, sonra onu yatay pozisyona getirmek için biletcinin yardı- mıyla yere çekmişlerdi. Bütün bunlar Lou yer değiştirmeye vakit bulamadan onun ayaklarının dibinde olmuştu. Bu nedenle genç kadın olduğu yerde kalakalmış, gözünün önünde cereyan eden bu dehşet verici olaya tanık olmuştu. Hemşireler dönüşümlü çalışıyordu; biri avuçlarını adamın göğsüne bastırarak –âdeta haince görünen sert hareketlerle– hiç durmadan kalp masajı yaparken diğeri belki otuz darbede bir nefesini adamın ağzına üflüyordu. Kalp masajı yapan taraf yorulunca yer değiştiriyorlardı.

Bu arada adamın karısı çaresizlik içinde ayakta dikiliyordu. Bakışları iki hemşire arasında gidip geliyor, sonra yine kocasına çevriliyordu. Kaygıdan yüzü buruşmuştu.

Sonunda her şey çok çabuk oldu. Sağlık görevlileri geldi, adamın ağzına nefesini üflemede olan hemşire durdu ve onlara bakarak olumsuz anlamda başını salladı. Bu küçük ama anlamlı bir hare- ketti. Sevinen yoktu.

Sağlık görevlileri sedyeyi yan yatırıp adamı kaydırarak üstüne aldılar. Ve onu iterek çabucak daha geniş bir alan olan tren kapı- larının önüne göturdüler. Orada duran birkaç yolcu da telaşla geri çekilerek onlara yer açtı. Lou bir oksijen tüpü, bir defibrilatör ve ilaçlar –bir enjektör– görüyordu. Sonra birinin, “Geri çekilin!” diye bağırıldığı duyuldu ve adama elektroşok uyguladılar.

Sıfır.

Ve tekrar.

Sıfır.

Tekrar.

Hâlâ sıfır.

Vagondaki herkes büyülenmiş gibiydi. Bu sadece sağlıksız bir büyülenme değildi, olup biteni, elektroşokun ne olduğunu anlayamamaktan kaynaklanan bir acizlikti. Şimdi ne yapacaklardı? Ama bilet görevlisi ya adama veya karısına acıdığı için ya da kontrolü ele alma isteğiyle –ki bunlar önemli değildi, sonuç aynıydı– açık ağızları ve büyüyen gözleri yanlış yorumlamıştı. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırarak bir emir verdi: “Lütfen hemen vagonu terk edebilir misiniz?”

Lou da eşyalarını –cep telefonunu, iPod’unu ve sırt çantasını– topladı. Harekete geçmesine izin verilmişti ve buna sevinmesi için birçok nedeni vardı. Yan taraftaki masada adamın artık okuyamayacağı kitabı duruyordu. Lou paltosunun fermuarını çekti, başlığını başına geçirdi ve kapıdan çıkıp yağmurun içine daldı.

Az önceki emri bu kez hoparlörden yapılan bir duyuru izledi. Bütün yolculardan treni terk etmeleri isteniyordu. Kısa bir süre sonra Lou, bilmedikleri bir tren istasyonunda çıkışı arayan şaşkın insanlarla kuşatılmıştı.

Anna şemsiyesini yukarı kaldırmasına olanak sağlayacak alanı açmak için mücadele etmek zorundaydı. Peron insanlarla dolup taşıyordu ama Anna’nın saçları ve giysileri ıslanırsa çok kötü olurdu. Saçları birazcık bile dalgalansa Anna bundan hiç hoşlanmazdı ve dikkatli davranmazsa olacağı buydu. Bugün bu durum özellikle üzücü olurdu çünkü sabah, dışarısı henüz zifiri karanlıkken kalkıp bugünkü toplantı için saçlarını yıkayıp düzleştirmişti. Neyse ki uzun boyluydu ve şemsiyesinin kendiliğinden açılmasını sağlayan bir düğmesi vardı. Onu güvenli bir şekilde kalabalığın üstüne kaldırdı ve başına gelebilecek en kötü şeyden korunmuş oldu.

Yanında o tombul, yaşlı kadın, birkaç adım önündeyse kendisine yol açarak ilerlemeye çalışan Norman Rockwell vardı.

Adam, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Yaşlı kadın, “Otobüs getirirler,” dedi.

Anna kadının bunu nereden bildiğini bilmiyordu –bu tür şeyler her gün olmazdı– ama ona inandı. “Herkeseye yetecek kadar otobüsü nereden bulacaklar?” Kafası olaylara yetişmeye çalışıyordu.

Norman, “Sanırım otobüsleri Brighton’dan getirtmek zorunda kalacaklar,” dedi.

Dördüncü bir ses, “Kahretsin!” dedi. Bu, Anna’nın arkasında sıkışıp kalmış olan Gotik kızdı. “Otobüslerin gelmesi saatler sürer. Vazgeçtim. Ben eve gidiyorum.”

Anna, *ben gidemem*, diye düşündü. Keşke gidebilseydi ama bir sunum için gelecek olan müşterileri vardı. Üstelik Anna ofise gidemezse ona ödeme yapılmıyordu ve ailenin geçimini o sağlıyordu.

Otobüslere de binecek, Brighton’a da gidecek olsalar aynı yönde sürüklenmek zorundaydılar. İstasyonun en sonundaki merdivenlerden inilen çıkış ve karşı taraftaki peron, aşınmış duvarlarında soyulmaya yüz tutmuş reklamlar bulunan kapalı alanın dışındaydı. Omuzlar birbirine sürtünüyor, dirsekler çarpışıyordu. Bazı insanlar cep telefonlarıyla konuşmakta ve birilerine mesaj göndermekte ısrar ettikleri için her şey daha da yavaşlıyordu. Yani merdivenlerden aşağı inip bilet gişesinden geçerek dışarı çıkmaları çok uzun süreceğe benziyordu.

Bu noktada Anna durumu enine boyuna tartmak için bir an durdu. Bu kadar küçük bir yerde birkaç yüz kişinin olması çok tuhaftı. Burası çok küçük bir yerdi. Doğru dürüst bir istasyon binası bile yoktu. Merdivenlerin yarısında ufak bir bilet gişesi bulunuyordu. Ülke genelinde büyük olasılıkla bunun gibi bin tane istasyon vardı ama burası, tıklım tıklım dolu on vagonlu bir banliyö treninin bütün yolcularının toplu çıkışı için planlanmamıştı. Doğru düzgün bir otopark bile yoktu. Üstelik görünürde otobüsler olmadığı gibi Anna’nın gördüğü kadarıyla bir otobüs durağı da yoktu.

Lanet olsun.

Ama tam o sırada su birikintilerinin üstünden geçen beyaz bir Ford Mondeo gelip onun yanında durdu. Bu bir taksiydi. Anna etkilenmişti. Bir an, *vay canına*, diye düşündü. Onu birisi çağırmış olmalıydı. Ne kadar da organize insanlar vardı. Sonra taksiyi belki de kimsenin çağırmadığı, buranın küçük de olsa bir istasyon olduğu ve taksilerin de bulunabileceği aklına geldi. Taksinin üstündeki ışık yanıyordu. Yani boştu. Kalabalık öne doğru yalpaladı, vahşice bir rekabet vardı. Ama arka kapı Anna'nın tam yanındaydı – taksiye ya hemen binecek ya da hiç binemeyecekti. Kapıyı açıp içeriye doğru eğildi ve şoföre, “Boş musunuz?” diye sordu.

Aynı anda karşı kapı da açılmıştı. Anna kenarları kürklü bir kapüşon ve endişeli bir yüz gördü. Diğer kadın, “Haywards Heath?” diye sordu.

Anna, “Taksiyi seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım,” dedi.

Şoför onları onaylayarak, “Nereye olursa...” diye homurdandı. Bu onun için sıradan bir sabah işiydi. Önemli olan alacağı ücretti.

Adamın sözünden dönmesine vakit kalmadan iki kadın arabaya bindi.

Anna nefesini serbest bıraktı. “Üfff.”

Yağmur damlaları iki genç kadının ne kadar şanslı olduğunun altını çizmek istercesine arabanın üstüne müthiş bir gürültüyle düşüyordu.

Parkalı kadın, “Bu büyük bir şanstı,” dedi. Başlığını arkaya itti ve silkinerek parkasını çıkardı. Ufak tefek, hoş bir kadındı ve bedenini kullanmakta usta olduğu anlaşıyordu. Arkasına dayanarak, “Zavallı adam!” dedi.

Anna, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kalp krizi,” dedi parkalı kadın.

“Sence adam öldü mü?”

“Korkarım ki öldü.”

“Aman Tanrım.”

“Biliyorum, çok kötü. Hem de trende karısıyla beraberdi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onların yanında oturuyordum. Koridorun diğer tarafında.”

“Tanrım. Böyle bir şeye tanıklık etmek korkunç olmalı.”

Parkalı kadın başını sallayarak, “Evet,” dedi.

Anna kendisini kınayıp, *ben de bunun ne büyük bir talihsizlik olduğundan şikâyet ediyordum*, diye düşündü. Gotik’in haklı olduğu belliydi. Gerçekten onun işe biraz geç kalmasının ne önemi vardı? Düşüncelerini dile getirerek, “İnsan böyle ölmek istemez, değil mi?” dedi. “Yedi kırk dört treninde değil, torunlarıyla uçurtma uçururken ya da muhteşem bir partide veya öyle bir yerde ölmeyi tercih eder.”

Anna devam etmeye fırsat bulamadan şoför, “Hey, bayanlar,” diye söze karıştı. Adam radyodaki çatlak ve parazitli sesi dinliyordu. “Haywards Heath’e gitmenin bir anlamı yok. Oradan geçen trenler beklemedeymiş. Bütün sistem durmuş durumda.”

Anna, “Ama bunu yapamazlar, öyle değil mi?” diye sordu.

Şoför, “Pekâlâ yapabilirler,” dedi. “Brighton hattının durumunu biliyorsunuz. Haywards Heath’ten sahile gidiş geliş tek hat var. Bu hattaki seferleri durdurmak için tek bir tren yeterlidir.”

İki kadın birbirine baktı.

Şoför sözlerine devam etti: “Bu durumda sizi nereye götürmemi istiyorsunuz?”

Parkalı kadın, “Eve mi gitsek?” diye önerince Anna, “Ev nerede?” diye sordu.

Parkalı kadın, “Brighton’da,” dedi. “Kemptown’da.”

Anna’nın kafası hızla hesap yapıyordu. Anorak, erkek çocuklarının yüzlerini andıran makyajsız bir yüz, jöleli saçlar, kot pantolon, sırt çantası. Üstelik kadın Kemptown’da oturuyordu. Eşcinsel olmalıydı. Kemptown, Anna’nın evine uzak değildi. Eve dönme fikri çok çekiciydi ama, “Eve dönemem,” diye açıkladı. “Londra’ya gitmek zorundayım.”

Parkalı kadın, “Sanırım benim de gitmem gerekiyor,” diye onayladı onu. “Sadece bir kerecik bir mazeretimizin olması güzel olurdu.”

Anna, “Bir toplantım var,” dedi.

“Saat kaçta?”

“Onda.”

Anna saatine baktı. Şu anda saat sekiz kırk beşi gösteriyordu. “Normal, öyle değil mi?” dedi. “Yedi kırk dört treni beni her zaman işe yetiştirirdi.”

Parkalı kadın, “Ama sana anlayış gösterirler, değil mi?” diye sordu. “Biraz önce trende birisi öldü.” Güldü ama bu acımasız bir gülüşe benzemiyordu. Daha çok durumun saçmalığıyla ilgili bir

yorumdu bu. Genç kadın duraksadı ve ısrarla, “Onlara telefon edip geç kalacağını anlatamaz mısınız?” diye sordu.

Anna’nın hayalinde, resepsiyonda bekleyen patronunun bir buldoğunkine benzeyen duruşu canlandı. Bunu yapabileceğinden çok emin değildi.

Şoför, “Bayanlar,” diyerek yine araya girdi. Bir kavşaktaki trafik ışıklarına yaklaşıyorlardı. “Karar vermeniz gerekiyor. Nereye gidiyorsunuz?”

Anna dikiz aynasından adamın gözlerini gördü. Şoförün bu durumdan hoşlandığından ve pişmiş kelle gibi sırttığından emindi. “Ben Londra’ya gitmek istiyorum,” diye tekrarladı. İş arkadaşlarını zor durumda bırakmak istemiyordu. Londra’ya gitmezse iş arkadaşlarından biri onun yerine sunum yapmak zorunda kalacaktı ve Anna bu kadar kısa bir süre içinde buna hazırlanmanın kolay olmayacağını biliyordu. Öne eğilip adamın kulağına, “Bizi oraya kaç götüürsün?” diye sordu.

“Nereye gideceğinize bağlı.”

Anna kendisine ve diğer kadına nerenin uygun olacağını ve trafik yoğunluğu açısından sorun olmayacağını düşündü.

“Clapham Kavşağı?”

Parkalı kadın, “Senin toplantın nerede?” diye sordu.

“King’s Yolu’nun ilerisinde, Chane Yolu. İstasyondan kolayca otobüs bulabilirim.”

Parkalı kadın, “Bana uyar,” diye cevap verdi. “Clapham’dan Victoria’ya giden bir trene binerim.”

Şoför, “Sizi oraya yetmiş sterline götürürüm,” dedi. Trafik ışıklarında durmuşlardı.

Anna çabucak hesapladı. Bu fiyat yaklaşık doksan beş kilometrelik bir yol için fazla değildi. Günlük kazancıyla karşılaştırdığında bu parayı ödemesi mümkündü. İşe gitmezse bundan daha fazla para kaybedecekti. Parkalı kadına baktı. O kararsız görünüyordu. Anna herkesin kendisi kadar para kazanamadığını biliyordu.

“Bu paranın elli sterlinini seve seve öderim,” diye önerdi. “Oraya gitmek zorundayım.”

“Ama bu haksızlık olur.”

Anna, “Ben günlük ücret alıyorum,” diye açıkladı. “Benim için gerçekten sorun olmaz.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Hımmm...”

“Gerçekten sorun olmaz. Sen olmasaydın hepsini kendim ödeyecektim.”

“Tamam o zaman. Teşekkür ederim.” Parkalı kadın gülümsedi. Bu minnet dolu bir gülümseymeydi.

“Harika.” Anna tekrar şoföre doğru eğildi. “Tamam.”

Şoför sinyal verip sola döndü ve otoyola doğru ilerlemeye başladı.

Lou diğer kadına dönerek elini uzattı. “Sanırım sana kendimi tanıtsam iyi olur. Ben Lou.”

Birlikte taksiye bindiği diğer yolcu bilinen anlamda güzel değildi ama yine de çarpıcıydı. Kırklı yaşlarının başlarında olmalıydı – Lou ondan on yaş küçüktü. Kadının köşeli ve güçlü bir yüzü, Kleopatra’nın saçları gibi dümdüz, simsiyah saçları vardı. Çarpıcı bir makyaj yapmıştı. Dudaklarını uzun bir bıçak yarası gibi gösteren koyu renkli bir ruj sürmüştü, kahverengi gözlerini koyu gölgelerle cüretkârca derinleştirmişti. Bu makyaj, kadının hem boyuyla hem de uzun kol ve bacaklarıyla birleşerek bir özgüven mesajı veriyordu. İnceydi ve iyi giyimliydi. Şık, lacivert bir yağmurluk giymişti. Yılan derisi büyük çantası ise pahalı görünüyordu. Kadın genel olarak zeki ama ürkütücü bir insan izlenimi yaratıyordu.

“Ben de Anna,” diye cevap verdi kadın. Eli soğuk ve kemikliydi. Lou’nun elini kendinden emin bir tavırla sımsıkı kavramıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

Ama Lou onun cömert ve anlayışlı bir insan olduğunu anlamıştı. O kadar katı biri olmadığı açıktı.

Lou, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Chelsea’de çalışıyorum. Toplantım ofiste. Sen?”

“Ben Hammersmith’e gidiyorum.” Bir anlık bir sessizlik oldu.

“Gençlik danışmanıyım,” diye ekledi Lou.

“Ah.” Anna başını salladı.

Lou işini çok sevmesine rağmen işinin özellikle çekici ve ona emeğinin karşılığını fazlasıyla veren bir meslek olmadığına bilincindeydi. King’s Yolu civarında bir yerde çalışan bu kadının ne iş yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama onun kendi mesleğinden çok daha havalı bir mesleğinin olduğunu tahmin edebiliyordu ve Anna’nın onu beğenmesini istiyordu. Fakat Anna, Lou’yla yüz yüze oturabilmek için kalçasını döndürerek sol ayağını altına aldı ve Lou onun bu hareketi üzerine düşünme fırsatı bulamadı.

Anna, “Söylesene,” dedi. “Trende ne oldu?”

Lou ona hatırlayabildiği kadarıyla olanları anlattı ve sözlerini, “Birilerinin onu hayata döndürebilmesi için zaman yoktu,” diye bitirdi. “Hemşireler hemen yetiştiler ve ellerinden geleni yaptılar... Tanrı biliyor ki ellerinden geleni yaptılar.” Durumu hatırlayarak ürperdi. “Ama her şey çok çabuk olup bitmişti. Adam kahvesini içiyordu ve sanki bir an sonra ölmüştü.”

Anna dehşet içinde, “Ya yanındaki zavallı kadın?” dedi. “Düşünsene, gayet normal bir gün olduğunu zannederek işe gitmek için kocanla birlikte yola çıkıyorsun ve sonra birdenbire kocan iki büküm olup ölüveriyor. Yani başında. Ah, ona gerçekten acıdım.”

Otoyola çıktıkları zaman Lou, “Yani sen de mi Brighton’da oturuyorsun?” diye sordu. Şoför gaza bastı ve kısa süre sonra saatte yüz kilometre hızla yol almaya başladılar. Yol kenarındaki toprak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

setlerde sarı tomurcuklar vermeye başlamış olan katırtırnakları yanlarından hızla geçip gidiyordu.

“Evet.”

“Evin nerede?”

“Seven Dials. Orayı biliyor musun?”

Lou, “Elbette,” diye cevap verdi. “Yaklaşık on yıldır Brighton’da yaşıyorum.”

“Ah, iyi.” Bu durumda Anna ona daha ayrıntılı bilgi verebilirdi. “Charminster Caddesi’nde oturuyorum.” Lou ona boş boş bakıyordu. “Old Shoreham Yolu ile Dyke Yolu arasında.”

Lou, “Ah, evet,” dedi. “Kraliçe Victoria dönemi tarzında küçük, güzel, beyaz evler... Yolum sonunda da bir iş hanı var.”

“Aynen. Biraz bakımsızdır ama ben orayı seviyorum.”

“Yalnız mı yaşıyorsun?”

Lou onunla içtenlikle ilgilenmiş görünüyordu. Anna onun – büyük olasılıkla evli olup olmadığını anlamak için– parmağına göz attığını gördü. Bir değerlendirme yaparak, *ne tuhaf*, diye düşündü, *ikimiz de işaretler arıyoruz*. Buna rağmen duraksadı. Bu, içine çekilmekten hoşlandığı bir konu değildi. “Şey, hayır... partnerimle birlikte yaşıyorum.” Lou işareti almıştı. Konuyu değiştirdi. “Peki, her zaman Londra’da mı çalışıyorsun?”

“Çoğunlukla, evet. Sen?”

“Haftada dört gün. Beş günün tamamında oraya gidip gelmek istemezdim.”

“Haklısın, yorucu oluyor.” Anna aniden öfkelenildiğini hissetti. Eğer Steve daha fazla kazansaydı kendisi bu kadar fazla yolculuk yapmak zorunda olmazdı. Fakat bunu Lou’ya söylemedi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve daha iyimser bir tavırla, “Ama Brighton’da yaşamayı çok seviyorum,” dedi. “Bu yüzden Londra’ya gidip geldiğime değiyor.” Tadilatı için onca vakit ve enerji harcadığı evini ve evin avlusu ile Downs manzarasını sevgiyle düşünerek gülümsedi. Bir de civarda yaşayan birkaç yakın arkadaşı, çeşit çeşit dükkânlar ve insanlarla dolup taştan dar sokaklar, çakıl taşlarıyla kaplı, hafif

yokuş sahil ve ötesinde deniz vardı... Belki de hepsinden çok deniz, onun gri maviliği, azgın, sakın ve hareketli hali, üst üste iki gün asla aynı olmayışı... Yani deniz, işe gidip gelmeye değişiyordu.

Lou onun düşüncelerini böldü. "Ben de Brighton'da yaşamayı seviyorum."

Anna, "Peki, Kemptown'un neresinde oturuyorsun?" diye sordu. "Umarım bana sahildeki müstakil evlerden birinde oturduğunu söylemezsin!" Elbette şaka yapıyordu. Kemptown'daki sahile tepeden bakan konaklar çok büyüktü. Üstelik muhteşemdiler. Krem rengi, zarif ön cepheleri, yerden tavana kadar uzanan dev pencereleri, şömineli, nefes kesici boyutlarda odaları, alçıdan yapılmış süslü saçakları vardı. İnsan ancak rüyasında öyle evlere sahip olabilirdi.

Lou güldü. "Pek sayılmaz. Küçük bir tavan arasında oturuyorum. Aslında bir stüdyodan pek büyük değil."

Genç kadının "biz" değil de "ben" değişimi Anna'da onun yalnız yaşadığı izlenimini uyandırmıştı. Anna konuya açıklık getirdi. "Yani evini paylaştığın biri yok, öyle değil mi?"

Lou tekrar güldü. Genç kadının gırtlaktan gelen, özgür, içten ve bulaşıcı bir gülüşü vardı. "Aman Tanrım, hayır. Avuç içi kadar bir yer."

"Peki, sormamın bir sakınca yoksa, evin nerede?"

"Magdalene Caddesi'nde."

"Ah. Bu senin denizi görebildiğin anlamına mı geliyor?"

"Evet, oturma odamdan yolun sonundaki koyu görebiliyorum. Sanırım emlakçılar buna 'dolaylı manzara' diyorlar. Bir de denizi ve denize uzanan iskeleyi gören minik bir çatı balkonum var."

"Ne kadar güzel." Anna ona imrenmişti. Her zaman küçük bir çatı katında oturmayı düşler, arada bir de bu kadar fazla sorumluluğu olmayan, banka kredisinin taksitlerini ödemek zorunda olmadığı, Steve'in olmadığı, kendi yaratıcılığının peşinden gidebileceği farklı bir hayatın hayalini kurardı.

Bu kadar yeterdi. Hayatını değiştiremezdi ve zaten Lou hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu. Lou'nun daha fazla

açıklama yapmasını teşvik etmek umuduyla, “Orada gece hayatı harika olmalı,” dedi. Lou, Brighton’ın eşcinsel semtinin merkezinde yaşıyordu ve Anna orada her türlü çılgınlığın yaşandığını tahmin edebiliyordu.

Lou, “Bazen gerçekten harika oluyor,” diye karşılık verdi. “Ama fazla gürültülü olabiliyor.”

Anna, *bu biraz sıkıcı*, diye düşündü. O çılgın uyuşturucu ve üçlü eşcinsel partileriyle ilgili hikâyeler duymak istiyordu.

Şu anda kendisinin monoton bir hayatı olsa da en azından başkasının yaşantısına katıldığını hayal ederek yaşayabilirdi. Ama hayatının ilginç yanları olsa bile Lou’nun bunu takside bir yabancıya itiraf edecek hali yoktu.

Yola çıktıktan yarım saat sonra Lou, Anna hakkında olumlu bir izlenim edinmişti ama pek ortak yanları olduğundan hâlâ emin değildi. Genel olarak insanları tanımakta başarılıydı. Yıllarca danışman olarak çalışmak onun doğal yeteneğini bilemişti. Bu yüzden insanları doğru değerlendirmeye yatkındı. Ancak büyük olasılıkla cinsel çekicilik araya girdiğinde cazip bulduğu kadınları değerlendirmekte o kadar usta değildi. Şehvet algıyı bulandırdığında eşcinsel olmayan birçok kadının –hatta erkeğin– yanlış kararlar verdiğini görmüştü. Yani en azından yalnız değildi.

Zaten Anna’nın eşcinsel olmadığı belliydi ve fiziksel olarak Lou’nun tipi de değildi. Yine de merakı uyanmıştı. Her şeyden çok insanların iç dünyasını derinlemesine araştırmayı severdi. Aynı merak yüzünden trende yabancıları izler, kanıtları bir araya getirerek onların hayatlarını ayrıntılı bir şekilde kurgulardı. Mesleki açıdan ona heyecan veren de buydu. Bu ona zarar veren bir şey olsa da... Sorunlu gençlerin uyuşturucu kullanmalarına neden olan şeylerin kökenine inmeyi çok severdi.

Anna'nın gösterişli dış görünüşüne rağmen Lou, yol arkadaşının düzgün görüntüsünden başka birçok özelliğinin olduğunu tahmin edebiliyordu. Yol boyunca ondan küçük işaretler almıştı. Anna ona çocuklardan hiç söz etmemişti. İkisinin de evlerinden bahsettikleri göz önüne alınırsa birçok kadın bunu yapardı. Bu yüzden Lou onun çocuğunun olmadığını düşünüyordu. Bu da Anna'nın yaşında bir kadın için oldukça sıra dışı bir durumdu. Ama daha da ilginç olan Anna'nın ona partnerinden bahsederken tereddüt etmiş olmasıydı. Lou bunun bir hikâyesinin olduğunu tahmin ediyordu. Birisi bir şey saklıyorsa Lou –özellikle bazı durumlarda aynı şeyi kendisi de yaptığı için– bunu hemen anlardı. Ayrıca Anna kontrol onda olduğu zamanlarda bile başkalarının ihtiyaçlarına karşı hassastı. Sonuçta onun istediğini yapmışlardı ama o, Lou'nun payını da ödemeyi önermişti. Bu keskin bir zekâyâ ve karmaşık bir kişiliğe işaret ediyordu. Lou'nun merakı uyanmıştı.

M23'ten çıkıp çift yönlü yola geçerek Coulsdon'ın kasvetli varoşlarına daldıklarında, *merak ediyorum, bugünden sonra birbirimizi göreceğ miyiz*, diye düşünüyordu. Sabahları Londra'ya yalnız gitmeye ve bu yolculuğu düşüncelerini toparlamak için kullanmaya alışkındı. Yine de havasında olduğunda sohbet edecek birinin olması hoş olurdu. Anna dediği gibi sık sık yedi kırk dört trenine biniyorsa belki trende birbirlerini görürlerdi. Ama o tren uzundu ve daima tıklım tıklım olurdu. İkisinin aynı zamanda o trende olacağını, yollarının tekrar kesişeceğini garantisi olamazdı.

Karen otoparkta duruyordu. Buraya nasıl geldiğinden ya da ne kadar zamandır burada olduğundan emin değildi. Yağmur yağdığını ancak titreyen parmaklarıyla bir sigara yakmaya çalıştığı zaman fark etti. Sigaranın beyaz kâğıdı yağmur damlalarıyla ıslanmış ve sırlıslıkla olmuştu. Karen başını kaldırıp yukarı baktı, gri bulutlar gökyüzünde kayar gibi ilerliyordu. Karen'ın yüzü hızla ıslanmıştı. Bu serinliği ve ıslaklığı hissetmesi gerekiyordu ama hissedemiyordu. Yağmurun tadını hissedebilmek için ağzını açtı ama yağmur damlaları ağzına dolduğu halde Karen onların tadını alamadı. Titriyor ama soğuğu da hissetmiyordu.

Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Büyük bir tabelanın üzerine, mavi zemine beyaz harflerle şöyle yazılmıştı:

ROYAL SUSSEX BÖLGE HASTANESİ

Bu bir anlam ifade eder gibiydi. Şimdi ne yapacaktı?

Simon ölmüştü.

Ölmüştü.

Karen bu kelimeyi kendi kendine tekrarlasa da, onu ölürken görmüş olsa da bu gerçek olamazdı.

Trende iki hemşirenin onu hayata döndürmeye çalıştıklarını ve birkaç sağlıkçının elektroşok uygulayarak –ambulansta da bunu tekrar tekrar deneyerek– onun kalbini çalıştırmaya uğraştıklarını izlemiş olmasına, birkaç dakika önce bir doktor onun öldüğünü

doğrulamış ve ölüm saatini tutanağa geçirmiş olmasına rağmen durum hâlâ gerçek değildi, hiç değildi.

Karen'ın acil serviste Simon'ın yanında kalmasına izin vermişlerdi, her tarafta borular vardı. Şimdi onu morga –anlaşılan ziyaret odasına– naklediyorlardı ve Karen'a isterse onun yanında biraz daha kalabileceğini söylemişlerdi. Ama o önce bir sigara içmek istiyordu ve nasıl olduysa kendisini şaşkın ve uyuşmuş bir halde burada bulmuştu.

“Uyuşmuş.”

Bu kelimeyi yüksek sesle tekrarladı. Bu kelimeyle ilgili olarak tuhaf bir şey hatırlıyordu. Uyuşmanın acının ilk aşaması olduğunu söylerlerdi, öyle değil mi?

Çocuklar konusunda bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Saat kaçtı? Çocuklar neredeydiler? Ah, evet, elbette bugün bakıcı Tracy'yle birlikteydiler.

Tracy'nin numarası, evet, tamam, cep telefonundaydı.

Aman Tanrım, yağmur yağıyordu. Evet, elbette. Yağmurun altından çekilmeliydi, telefonu ıslanacaktı.

Karen birkaç adım ötede, hastanenin girişinde büyük, cam bir sundurma olduğunu gördü. Altında birbirleriyle konuşmakta olan insanlar vardı. Onlara katıldı. Sundurmanın altına sığındıktan sonra sıırsıklam olduğunu fark etti. Kâkülleri tutam tutam alnına yapışmıştı ve ensesinden aşağı dereler halinde soğuk su süzülüyordu. Suet babetleri bile su içinde kalmıştı – ne korkunç.

Desenli kumaştan alışveriş çantasının içinden telefonunu çıkardı, bu çantayı gerektiğinde fatura ve makbuzlarını taşımak için kullanıyordu. Bugün çantanın içinde *Good Housekeeping* dergisinin mart sayısı, cüzdanı, ruj, bir tarak, bir şişe su ve sigaraları da vardı. Tracy'nin numarası Karen'ın standart bir model olan cep telefonunun rehberindeydi. Telefonun yıpranmış deri kılıfı çocuklarının yapıştırdığı parlak çıkartmalarla kaplıydı. Tracy'nin numarasını bulmanın, hızlı arama falan gibi daha hızlı bir yolunun olduğundan emindi ama Karen bunu nasıl yapacağını hatırlayamıyordu. Bu

yüzden alfabetik listeyi yukarıdan aşağı kaydırarak okudu ve tam yeşil düğmeye basıp numarayı arayacağı sırada durdu.

Ne yapıyordu böyle? Onlara ne söylemeyi planlıyordu? Onlara, “Luke, Molly, babanız öldü. Hastaneye gelip cesedini görün,” mü diyecekti? Tanrı aşkına, onlar beş ve üç yaşındaydılar. Bunu anlamayacaklardı. Kendisi de anlamıyordu.

Tanrım. *Tanrım.*

Hayır, Karen’in arkadaşıyla, en yakın arkadaşıyla konuşmaya ihtiyacı vardı. O her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. O numara Karen’in düşünmeye ihtiyaç duymadan, gözü kapalı bildiği tek numaraydı. Genç kadın hâlâ titremekte olan parmaklarıyla numarayı tuşladı.

Taksi Clapham Kavşağı’na yaklaşırken trafiğe takıldı. Şoför M3’ü kısa süre içinde aşmış, defalarca trafik ışıklarından geçmelerine rağmen geniş bir alana gelişigüzel yayılmış kasvetli Croydon, Norbury ve Streatham varoşlarından etkileyici bir hızla geçmişti ama St. John’s Hill’e varmaları yirmi dakika sürmüştü.

Kalçasında bir titreşim hissettiğinde Anna sabırsızlanmaya yeni başlamıştı. Sonra yılan derisi çantasının derinliklerindeki telefon, sesi gittikçe yükselerek çalmaya başladı. Anna telefonunu arıyordu. Neredeydi bu lanet olası telefon? Nihayet Anna’nın eli o pürüzsüz madene değdi ve Anna çantasından istiridye şeklinde, sık bir telefon çıkardı.

Telesekreterin devreye girmesine sadece saniyeler kaldığını bildiği için telefonu telaşla açtı.

Ekrandaki ismi görünce sevinerek, “Merhaba,” dedi ve ağlamaklı, ince bir ses ona, “Anna?” diye karşılık verdi.

“Evet, benim. Sen misin?”

Hattın diğer ucundaki ses catallaştı. “Evet.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir sorun varmış gibi görünüyordu. Anna sesini duyurabilmek için telefonun mikrofonuna doğru eğilerek, "Hey, hey," dedi. "Ne oldu?"

"Şey... şey... Simon." Anna'nın çok iyi tanıdığı bu ses tuhaf bir biçimde kısıktı.

"Ne olmuş ona?" Anna şaşırılmıştı.

"O..." Bir sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik.

"Ne?" Anna ısrar ediyordu, artık endişelenmişti.

"O..." Her şey aniden Anna'nın beynine hücum etti. Dehşet verici bir önseziyle arkadaşının ne söyleyeceğini bildiğini hissetti ama bu olamazdı, hayır, olamazdı. Sonra nihayet korkunç bir şekilde doğrulandı; o kelime arkadaşının ağzından çıkmıştı, taksinin içindeydi ve gerçektir. "...öldü."

Anna, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Aklına bir sürü şey geliyordu. Neydi bu? Çılgınca bir şaka mıydı?

Lou hemen Anna'nın dizine sarılarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Anna elini sallayarak ona sessiz olmasını işaret etti. "Ne... ne zaman?"

"Az önce... bu sabah... trende."

"Ne? Victoria'ya giden yedi kırk dört treninde mi? Olamaz."

"Evet." Ses güçlükle duyuluyordu. "Nereden biliyorsun?"

Anna, "Ama ben o trendeydim!" diye bağırdı. "Tanrım! İnanmıyorum! Ah, ah, Karen..." Elinde olmadan ve engellemeye vakit bulamadan iri gözyaşları gözlerinden süzölmeye başlamıştı. Aslında bu üzüntü bile değildi; Anna aldığı haberin bilincine henüz varmamıştı. Şoktaydı. Karen ve Simon onun arkadaşlarıydı. Karen *en yakın* arkadaşındı. Anna gerçekleri iyice anlamak zorundaydı. "Ama o trende ne işiniz vardı? Siz hiçbir zaman o trene binmezsiniz, o benim bindiğim tren."

Karen, "Evet, sanırım öyle olmalı," dedi. "Aklıma gelmemişti."

"Lanet olsun." Anna birden bunun bir şaka olmadığını anlamıştı. Bunun mantıklı bir açıklaması vardı. "İpotek kâğıtlarını imzalayacaktınız, değil mi?"

Karen bir fısıltıdan pek de yüksek olmayan bir sesle, “Evet,” dedi. “Simon işe gitmeden avukatlarla görüşmek için birlikte Londra’ya gidiyorduk. Böyle yapmak mantıklı gelmişti. Sonra biraz alışveriş yapmak istiyordum. Luke’a doğum günü hediyesi almak için Hamleys’e gidecektim.”

Bu noktada taksi şoförü söze karıştı. Bu kez daha nazık bir tavırla, “Özür dilerim tatlım,” dedi. “Geldik.”

“Ne?” Anna pencereden dışarı baktı. Bir çiçekçi tezgâhı, biraz yeşillik ve renk cümbüşü, en önemlisi de büyük, kırmızı bir levha gördü:

CLAPHAM KAVŞAĞI

“Ah, ah, doğru.” Çantasını topladı. “Bir dakika bekle Karen, bekle. Taksiciye ücretini ödemeliyim. Telefonu kapatma, bekle. Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim.”

Lou, “Sorun yok,” dedi. “Sen taksiden inip konuşmana devam et. Ben öderim, endişelenme. Senin ödemen gerekmez. Hemen hallederim.”

Anna ona minnet duyarak başını salladı. “Teşekkürler.” Taksinin kapısını açıp her nasılsa kendini kaldırıma atmayı başardı. Karen’la iletişimi koparmamak için telefonu hâlâ büyük bir dikkatle elinde tutuyordu. Lou şoförün ücretini ödedi. İyi ki yanında yeterince para vardı. Sonra Anna’nın arkasından yürüdü.

“Hâlâ orada mısınız?” diye sordu Anna.

Karen, “Evet,” dedi.

“Bir dakika.” Anna her şeye rağmen Lou’yla hesabını kapatmak istiyordu. Cüzdanını bulmak için çantasını karıştırdı ama çıkarırken onu düşürdü.

Lou cüzdanı yerden alıp ona verdi. “Lütfen. Sen devam et.”

“Emin misin?”

Lou başını salladı ve başkalarının işine burnunu sokmuş gibi olmamak için diplomatça kenara çekildi.

Anna tekrar Karen'a döndü. "Neredesin?"

"Hastanedeyim," dedi Karen.

"Hangi hastanede? Haywards Heath'te mi?"

"Hayır. Brighton'da. Her nedense, sanırım burada bir kalp hastalıkları servisi falan olduğu için bizi buraya getirdiler."

"Ah, doğru. Şimdi bana tam olarak neler olduğunu anlat." Anna olayı Lou'dan dinlemiş olmasına rağmen iki kadının gördüklerinin aynı olduğundan emin olmak ve olayın gerçek olduğunu kavramak için yaşananları Karen'dan da duymak istemişti.

"Bu sabah trende birlikte oturuyorduk. Bilirsin işte, her şey normaldi. Kahve içiyor, sohbet ediyorduk. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, Simon aniden kalp krizi geçirdi."

"Ne? Durup dururken mi?"

"Şey, işin tuhafı istasyona giderken, yolda hazımsızlıktan şikâyet ediyordu. Ama Simon'ı bilirsin, onda her zaman mide yanması vardı. Saçma sapan şeyler yüzünden gerilirdi ve doğruyu söylemek gerekirse bunun da yeni evimiz ve kâğıtları imzalamakla ilgili, sadece sinirden kaynaklanan önemsiz bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Karen'ın onu görmesi mümkün olmadığı halde Anna başını salladı. "Yani nasıl?.." Duraksadı. Duyarsız davranmadığından emin değildi. Ama konunun üzerine gitmeye devam etti. Karen'la arasında aşılamayacak engeller asla olmamıştı. "Birdenbire mi kalp krizi geçirdi, yoksa başka bir şey mi oldu?"

"Evet. Simon hemen yanımda oturuyordu. Her şey birkaç dakika içinde oldu... Kustu, iki büklüm oldu, kahvesini devirdi. Sonra hemşireler koşarak gelip onu hayata döndürmeye çalıştılar ve herkes trenden inmek zorunda kaldı. Ardından ambulans geldi ve bizi hastaneye götürdüler. Simon'ı acile aldılar... Polisle ve hastanenin rahibiyle konuşmam gerekti. Bir sürü insan vardı. Ama doktor kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını söyledi." Karen'in sesi yine zayıflayarak fısıltıya dönüşmüştü. "Belli ki hemen ölmüş. Durup dururken."

Anna'nın başı dönüyordu. Destek almak için çiçek tezgâhının direğine yaslandı. "Hı hı... Dur bir düşüneyim. Neredeyim demiştin?"

"The Royal Sussex Bölge Hastanesi'nde."

"Kemptown'da mı?"

"Evet."

"Ah, evet."

"Çocuklar?"

"Tracy'nin evindeler."

"Luke okulda değil mi?"

"Hayır. Bu hafta Brighton'da yarıyıl tatili var. Londra'ya gidebilmek için ikisini de oraya bıraktık."

"Anladım. Onları ne zaman alman gerekiyordu?"

"Ah, şey... üç buçukta."

Anna'nın kafası hızla çalışıyordu. *Bu bize biraz zaman kazandırır*, diye düşündü. "Onlara söyledin mi?"

"Hayır."

"Tracy'ye?"

"Hayır, hayır, ona da henüz söylemedim. İlk seni aradım."

"Ya Simon nerede?"

"Şey..." Karen şaşırmış gibiydi. Sanki Anna'nın ne demek istediğini anlamamıştı. "O da burada. Hastanede. Onu özel bir odaya naklediyorlar. Biraz sonra ben de içeri girmeli, sanırım yoğun bakıma gitmeliyim. Sen neredesin?"

"Clapham Kavşağı'ndayım. İstasyonda. Taksiye bindim..." Anna ona Simon'ın ölümüne tanık olan bir kadınla biraz önce yan yana oturduğunu anlatmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Şimdi bunun zamanı değildi ve konuyla ilgisi yoktu. "Bak..." Bir plan yapmaya çalışıyordu. "Geri döneceğim. Toplantım var ama yerime bir başkası gidebilir. O kadar da önemli değil, gerçekten. Onlara telefon edeceğim. Anlayışla karşılayacaklardır. Karşılamazlarsa da canları cehenneme. Yani bilmiyorum... beni orada bekle. Ben..." Saatine baktı. Saat ona beş vardı. "Sanırım trenler her saat başını on iki gece kalkıyor. Eğer diğer tarafa tren varsa saat on bire kadar

Brighton'da olurum ve bir taksiye binip mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yanına gelirim.”

“Gerçekten gelebilir misin?” Karen’in sesi yine çatallaşmıştı. “Senin için sorun olmadığından emin misin?”

“Sorun mu?” Anna onun bunu sorduğuna inanamıyordu. “Elbette sorun yok. Nerede bekleyeceksin? Eve mi gideceksin?”

“Bilmiyorum.” Belli ki Karen bir karar verebilecek durumda değildi. “Daha sonra evet ama şu anda Simon’ın yanında olmak istiyorum...”

“Elbette. Seni hemen yine arayacağım. Yalnızca ilk trene yetişmek ve işyerime telefon etmek istiyorum. Yani şimdi telefonu kapatıyorum. Tamam mı? Biraz sonra seni tekrar arayacağım.”

Karen çok kısık bir sesle, “Tamam,” dedi. “Teşekkürler.”

Birkaç saniye sonra Anna birinin, omzunu sıktığını hissetti. Bu Lou’ydu. “İyi misin?”

“Evet, sanırım.” Ama Anna iyi olmaktan çok uzaktı.

“Bir kahve falan içmek ister misin? Kâğıt gibi bembeyaz oldun. Sanırım oturman gerekiyor.”

“Hayır, gitmeliyim. Arayan, arkadaşım Karen’dı. Trende ölen onun kocasıymış. Geri dönüp onu görmeliyim. Ama sana yine de teşekkür ederim.”

“Emin misin? Görünüşe bakılırsa oturman iyi olurdu. Şurada bir kafe var...”

Lou haklıydı. Anna telefonla konuşurken o tanıdık mavi logoya bakıyor ama onu görmüyordu. “Hayır,” dedi. Kararlıydı. “İlk trene binmeliyim. Söz verdim.”

“Anlıyorum.”

Anna ona hafifçe gülümsedi, sonra aklına bir şey geldi: “Tanrım, sana elli sterlin borcum var, öyle değil mi? Yoksa daha mı fazla? Ona bahşış verdik mi?” Cüzdanına baktı. “Lanet olsun! Sadece üç tane yirmiliğim var.”

“İkisi fazlasıyla yeterli. Parasız kalmak istemezsin çünkü o zaman diğer istasyondan taksiye binemezsin.”

Anna, “Hayır, hayır,” diye ısrar ediyordu. “Eminim bir tanesini bozdurabilirim.”

“Saçmalama! Kırk sterlin yeter.”

“Birine borçlu olmaktan nefret ederim.”

“Peki o zaman, bak ne diyeceğim: Üzüleceğine bunu al.” Şimdi cüzdanını açma sırası Lou’daydı. Üstünde “Hammersmith & Fulham Eğitim Hizmetleri” yazan, işlevsel görünümlü bir kartvizit çıkardı. “Borcunu bana bir ara postayla gönderirsin. Ya da daha iyisi, bir gün trendeyken bana telefon et veya mesaj gönder. Bilirsin işte.”

Anna, “Evet, tabii,” dedi.

“Ben pazartesiden perşembeye kadar çalışıyorum. Bana istediğin zaman telefon edebilirsin. Konuşmak istersen.”

Lou’nun yüzünde o kadar anlayışlı bir ifade vardı ki Anna ne diyeceğini bilemiyordu. “Teşekkürler,” diye mırıldandı. Ama bu ona yetersiz gibi geldi.

“Bir şey değil.”

“Hayır, şey, yine de sana bir teşekkür borçluyum.”

“Gerçekten, lafını bile etme. Ve lütfen, uygun bir anda –eğer fırsat bulursan– arkadaşına benim de gerçekten çok üzgün olduğumu söyle.”

Anna, “Ah, evet, elbette söylerim,” dedi.

Tren son durağa gelmeden bir sinyal nedeniyle durakladığında Anna, Lou'nun kartvizitinin kenarlarıyla dalgın dalgın tırnaklarının içini temizliyordu. Şehir, Downs'ın çevresine ve yukarıya doğru uzanıyor, bitişik evler uzaklaştıkça küçülerek sıra sıra yükseliyordu. Vagonun sonundaki tabelada turuncu harflerle "Bir sonraki istasyon Brighton" yazıyordu. Anna oraya varmak üzere olmasına rağmen âdeta nerede olduğunun farkında değildi. Çeşitli duyguların etkisi altındaydı. Brighton'dan Wivelsfield'a, oradan da otoyolu izleyerek Clapham'a gidip tekrar geri dönmüştü ve saat henüz on birdi. Zihninin parçalarını yollarda bıraktığını ve bunun sonucunda artık kendisi olmadığını hissediyordu.

Karen'a yardım edebilmek için düşüncelerini yeniden düzenleyerek kafasının daha mantıklı işlemlerini sağlamaya çalışıyordu. Ama bunu nasıl atlatacaklardı? Luke ve Molly meselesi vardı. İnsan iki küçük çocuğa babalarının öldüğünü nasıl söyleyebilirdi ki? Sorun sadece bunun onlara söylenmesi değildi, babalarının ölümünün onların hayatlarında ne gibi etkilerinin olacağıydı. Babalarını kaybetmek onları nasıl etkileyecekti? Çok küçüktüler. Önlerinde uzun çocukluk yılları vardı. Sonra Simon'ın ailesinin diğer fertlerini düşündü. Annesi hâlâ hayattaydı. Bir de kardeşi vardı: Alan. Anna onunla birçok kez karşılaşmıştı ve Simon'la kardeşi çok yakındılar. Genç adam onlara yakın otuyordu ve iki kardeş denize bakan kırlarda diğer aile üyeleriyle birlikte futbol oynardı.

Bir de Karen vardı. Karen ile Simon, Karen'in üniversiteden sonraki ilk işinden beri birlikteydiler. Tanıştıklarında Simon başka

bir kadınla yaşıyordu ve bu büyük bir drama neden olmuştu. Ama bu uzun zaman önceydi. Onlar yaklaşık yirmi yıldır birlikteydiler. Bazı kötü dönemleri –örneğin Simon’ın işini kaybetmesi ve Luke doğduktan hemen sonra ciddi bir hastalık geçirmesi– olduysa da bu, bir çift olarak onları tehdit etmemişti. Aslında bugüne dek hiçbir şey onların ilişkisini gerçek anlamda sarsmamıştı.

Anna ürperdi. Bunun sadece bir başlangıç olduğunun farkındaydı ve şu anda bile Karen’in acısını içinde öyle çok hissediyordu ki kendi duygularının nerede bittiğinden, Karen’in duygularının nerede başladığından emin değildi. Olayın bilincine henüz tam olarak varamadığından emindi çünkü yaşananlara, Simon’ın öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Bir saat kadar önce birkaç damla gözyaşı dökmüş olmasına rağmen ağlamak için de henüz çok erken olduğunu hissediyordu.

Çok kısa bir an için, *belki de ölmemiştir*, diye düşündü. Belki Karen ya da bir başkası çıldırmış, meseleyi yanlış anlamıştı.

Anna birden öfkelenerek başını iki yana salladı. Elbette kimse meseleyi yanlış anlamamıştı. Ama birileri Simon için daha fazlasını yapamaz mıydı? Elli yaşında bir adam öylece iki büküm oluvermezdi. Mutlaka bazı işaretler olmuştu, öyle değil mi? Simon bir şeylerin yaşanmak üzere olduğunu anlamamış mıydı? Ya futbol oynarken? O zamanlarda bir sancı ya da buna benzer bir şey hissetmemiş miydi? Niçin *check-up* yaptırmamış, muayene olmamıştı? Tanrı aşkına, o, sorumlulukları olan bir babaydı. Bunu yapsaydı doktorlar durumu önceden anarlardı. Aile doktoru onu niçin uyarmamıştı? (Ama Anna, Simon’ın hevesle doktora gideceğini hiç sanmıyordu. Birçok erkek bunu yapmazdı. Kendi partneri Steve de yıllardır doktora gitmemişti.) Peki ya Karen’in bahsettiği, trendeki o hemşireler? Onlar niçin bir şey yapamamışlardı? Ya da lanet olası sağlık görevlileri veya Brighton’ın o değerli kalp hastalıkları hastanesindeki doktorlar? Kuşkusuz yeterli personel ve donanımları olmadığı için böyle olmuştu. O zaman bu da devletin suçuydu. *Salaklar. Hepsinin canı cehennem.*

Sonra aklına onu daha az öfkeliendiren ama daha çok üzen başka bir şey geldi. Karen kendini suçlayacaktı – bu onun tipik bir özelliğiydi. Bazen kolayca kaygılanıyordu ve onun için daima başkaları ön plandaydı. Çocuklar, Simon ve çoğu zaman Anna. Elbette bu Karen'in suçu değildi ama Anna onun böyle düşüneceğinden ve Simon'ı yüzüstü bıraktığına inanacağından emindi.

Bu, Anna'nın ilk kez kendi suçunu hatırlamasına yol açtı. Belki de Simon'a gerekli ilgiyi göstermeyen *kendisiydi*. Karen'in, kocasının durumunu anlamamış olması, onunla birlikte yaşadığı ve kaç kişiyle birden ilgilendiği için anlaşılabilirdi. Anna onun, Simon'in sağlık durumunun yavaş yavaş değiştiğini fark etmeyişi anlaşıyla karşılayabilirdi. Ama kendisinin daha objektif olma imkânı vardı. Eğer kendini işine ve ilişkisinin taleplerine daha az kaptırmış olsaydı Anna bir şeyleri fark ederdi. Tanrı aşkına, Simon'ı her hafta fazlasıyla görüyordu, öyle değil mi? Bu kadar bencil olmasaydı onun nefesinin kesilmeye başladığını, güçsüz olduğunu, başının döndüğünü, mide şikâyetlerinin normalden fazla olduğunu veya yüzünün pespembe olduğunu ya da kalp krizini önceden haber veren başka semptomlar gösterdiğini görebilirdi.

Anna irkilerek içinde bulunduğu ana döndü. Diğer yolcular ondan önce inmiş, kendisi oturduğu yerde yalnız kalmıştı. Trenden inerse iyi olacaktı. Temizlik görevlisi koltukların arasındaki kordorda ilerliyor, eldivenli elleriyle bardakları ve trende bırakılmış gazeteleri şeffaf bir naylon torbanın içine atıyordu. Anna paltosunu giydi, masadan çantasını aldı ve o gün ikinci kez Brighton tren istasyonundan geçti.

Karen hastanenin karşısındaki kafede oturuyor, duvardaki saati gözlüyordu. Anna'nın gelmesine sadece birkaç dakika vardı. Onu beklemek istiyordu. Hastaneye dönmeden önce onun yardımına, yol göstermesine ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca hiçbir zaman önemli bir

konuda yardıma ihtiyacı olmamıştı. Başkalarının sorunlarını çözen her zaman kendisi olurdu. Küçükken bile ablalık eden, sorumluluğu üstlenen veya arkadaşlar arasında sözü geçen oydu. Ama bugünkü felaket kırk yıllık davranış biçiminin geride kalmasına yetmişti. Uyanamadığı bir kâbusun içine takılıp kalmış gibiydi. Birisinin onu uyandırmasını, ona bunun bir hata olduğunu, böyle bir şey olmadığını, eve gidebileceğini söylemesini istiyordu. Kendisini çevresindeki dünyadan tamamen kopuk hissediyordu. İçinde oturduğu mekânın gerçek dışı bir görüntüsü vardı. Boyutlar bir kafeye hiç uygun değildi. Salon çok büyüktü ve masaların arasındaki mesafe çok fazlaydı. Çıplak floresan lambaların parlaklığı ürkütücüydü, çayını aldığı tezgâh tuhaf bir biçimde tek boyutlu ve yassı görünüyordu. Karen sesler duyuyordu ama kafe hüzünlü bir şekilde boştu – buna rağmen insanlar, örneğin yaşlı bir çift ve yakındaki bir masada bebeğiyle oynayan bir kadın vardı. Karen'in duyduğu seslerle uzaktan geliyormuş gibiydi, parazitliydi, yankılanıyordu.

Karen öğrenciyken bir keresinde Anna'yla birlikte LSD kullanmış ve kontrolünü kaybettiğini hissettiği için bu deneyimden hiç hoşlanmamıştı. Bu da öyleydi ama daha kötüydü çünkü o zamanlar korkmasına rağmen halüsinasyon gördüğünü, o deneyimin sona ereceğini ve bunun sadece zihnin bir oyunu olduğunu biliyordu. Üstelik Anna yanındaydı, o da sendeliyordu ama o bunu daha önce de yapmıştı ve bundan çok hoşlanıyordu. Anna onun kendine gelmesine yardımcı olmuş, onu sakinleştirmişti.

Ama Karen burada yalnızdı ve şu anda ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Normalde bu gibi durumlarda Simon'a danışırdı. Bu yüzden kafasının içinde sorularını yine ona soruyordu ama bir ses –doktorun sesi– ona Simon'ın öldüğünü hatırlatıyordu. Bu iki düşüncenin bir arada olması mümkün değildi. Bu çok kafa karıştırıcıydı. Karen onun öldüğüne inanamıyordu. Uyuşturucu fark ediyor ve bu uyuşukluk içinde tenine cam kırıkları gibi saplanan paniği hissediyordu. Panik çok ama çok korkunçtu – Karen

onu kontrol edemediğini hissediyordu. Bu panikten kurtulmak istiyordu. Uyuşukluk daha iyiydi.

Belki de bir liste yapmalıydı. Liste yapmakta başarılıydı.

Çantasında bütün o resmî evraklar vardı. Bu iyiydi. Listeyi A4 boyutundaki kâğıtlardan birinin arkasına yazabilirdi. Ve evet, bir de kalem vardı. Onu yola çıkmadan çantanın ön gözüne koyduğunu hatırlıyordu. Daha önce trende kalemsiz kalmış ve bu onu rahatsız etmişti. Karen bunun bir daha asla olmayacağını düşünerek daha da rahatsız oldu. Bu çok uzun zaman önceydi.

Ne yapması gerektiği konusunda hâlâ şaşkıındı. Kendini anılarından yararlanmaya zorladı. Yardımcı olması için Simon'ın babasıyla yaşadıkları deneyimden yararlanabilirdi. O da beş yıl önce beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Anevrizması vardı ve damar bir gün patlayıvermişti. Karen daha sonra Simon'a birçok kez bunun kalıtsal olabileceğini, gidip kendisini kontrol ettirmesini söylemişti ama o bunu yapmış mıydı? Elbette hayır. Cam kırıklarının arasında bir öfke dalgası yükseldi. Ama Karen bundan âdeta hoşlandı. Bu ona normal bir şey gibi gelmişti. Simon'a daha önce de kızdığı olmuştu ve bu duyguyu tanıyordu – bu da aynıydı ama daha güçlüydü ve Karen bağırarak istiyordu. Ne var ki o his bir anda geçti ve Karen cam kırıklarını, uyuşukluğu ve paniği tekrar hissetti.

Simon'ın babası öldüğü zaman Simon ve kendisi, yapılacak şeylerin bir listesini hazırlaması için Simon'ın annesine yardım etmişlerdi. Karen bütün dikkatini liste yapma işine verdi ve kelimeleri yavaşça, kendiliğinden şekillenmeye başladı.

Tracy'ye telefon et.

Ne tuhaftı bu, yazısı her zamanki gibiydi. Siyah mürekkeple oluşturulmuş yatay ilmekler. Oysa Karen yazısının farklı olmasını bekliyordu.

Çocuklara söyle.

Bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama acı duymaya fırsat bulamadan ekledi:

Onları vedalaşmak için hastaneye getirmeli mi?

Sonra şöyle yazdı:

Eve git. Telefon et:

Simon'ın annesine

Alan'a

Simon'ın işyerine

Ah, Simon'ın işyeri. Karen onlara hemen telefon etmeliydi. Simon'ı bekliyor olacaktı. Ya avukat? Görüşmeye gidememişlerdi. Bu insanlar Karen eve gidinceye kadar bekleyemezlerdi. Hepsinin de durumu şimdi öğrenmesi gerekiyordu.

Karen tekrar telefonuna uzandı. Küçük çıkartmalar ona göz kırıyor ve parlıyordu. Karen bu çıkartmaları onun için bir anlamı olan ama başkalarına rastgele gibi görünecek yerlere yapıştırmakta ısrar eden kızı Molly'ye karşı aniden sevgiyle doldu. Örneğin yuvarlak amblemin üstünde bir yıldız ve ekranın etrafında küçük çiçekler vardı. Karen, Simon'ın işyerinin numarasını tuşlamaya başladı. Ama sonra yine durdu. Bunu yapamayacaktı. Onlara, neler olduğunu anlatacak gücü kendinde bulamıyordu. Belki Anna gelene kadar bekleyebilirdi. Anna ona yardımcı olabilirdi. Karen bu işi başaramadığı için kendisine öfkelenerek telefonu elinden bıraktı. Anna her şeyin üstesinden gelirdi.

“Karen, merhaba.”

Karen başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Tanrı'ya şükürler olsun ki karşısında tanıdık bir palto, tanıdık bir çanta ve tanıdık bir yüz vardı. Gelen, arkadaşısıydı.

Anna başka bir şey yapmadan Karen'a doğru birkaç adım atarak kollarını arkadaşının bedenine doladı. Karen da ayağa kalkıp ona sarıldı ve bir an sessizce birbirlerinin kollarında kaldılar. Sonra Karen tekrar yerine geçti, Anna da onun karşısındaki sandalyeye oturdu ama arkadaşına çok uzak kaldığını hissederek sandalyeyi çevirdi ve öne doğru eğilerek onun ellerini avuçlarına aldı.

Karen'in yüzünün sabahki olayların etkisiyle ne kadar değişmiş olduğunu görünce çok şaşırdı. Arkadaşı genelde canlı ve sağlıklı görünürdü ama şimdi yanaklarının pembeliği kaybolmuştu. Solgun ve yaşlı görünüyordu. Her zaman at kestaneleri kadar parlak olan saçları sıırıslıkladı, normalde samimiyet ve şefkatle parlayan ela gözleri matlaşmıştı, sanki hiçbir şey görmüyorlardı. Neşe ve enerjinin yerini korku ve şaşkınlık almıştı. Değişen sadece yüzü de değildi, sanki bütün vücudu değişmişti. Âdeta tükenmiş ya da dev bir elektrik süpürgesiyle canlılığı emilip alınmış gibiydi. Ezilmiş, sönmüştü. Elleri başta olmak üzere her yeri tir tir titriyordu. Ama –şükürler olsun ki– bir şeyler yazmaya çalışmıştı. Anna, Karen'in önünde duran kâğıdı görmüştü.

Karen'i kucağına alıp sıcak oturma odasına götürmek, kurulamak, sonra en rahat koltuğa oturtmak, bir battaniyeye sardıktan sonra da şömineyi yakmak isterdi. Ona sıcak çikolata yapar, birkaç kurabiye verirdi. Ama evde değil –Anna etrafına bakındı– şubat ayında, yağmurlu bir günde, en keyifli zamanda bile insanın içini karartabilecek bir yerde, çıplak ışıklarla aydınlatılmış, çirkin ve yıpranmış madenî eşyalarla döşenmiş, hiçbir çekiciliği olmayan geniş bir salondaydılar. Burası bir kafe olarak teselli edici olmaktan çok uzaktı.

Anna belli belirsiz ve isteksiz bir gülümsemeyle Karen'a, "Üzgünüm," dedi. Üzgündü. Belki de hayatında hiçbir şeye bu kadar üzülmemişti. Gözyaşlarının gözlerini yakmaya başladığını hissediyordu ama *ağlamamalıydı*.

Karen başını salladı. “Ne oldu, bilmiyorum.”

Anna nefesini serbest bıraktı. “Evet.”

“Sanırım şoktayım.”

“Evet, tatlım. Sanırım ikimiz de şoktayız.” Anna arkadaşının, avuçlarındaki ellerine bakıyordu. İkisinin ellerinde de hafif lekelelerin oluşmaya başladığını fark etti ve *yaşlanıyoruz*, diye düşündü.

“Kalp krizi dediler.”

“Evet.”

Karen derin bir nefes aldı. “Sanırım şimdi gidebiliriz, seni bekliyordum.”

“Simon nerede?”

“Şu özel odada. Odayı hazırlıyorlardı.”

Anna, “Elbette,” dedi. Otopsi yapılıp yapılmayacağını merak ediyordu. Bunun cenaze için daha uzun süre beklemleri anlamına geleceğini biliyordu. Ama otopsi aynı zamanda bazı sorulara da cevap olabiliirdi. Kendisinin birçok, kuşkusuz ki Karen’in daha çok sorusu vardı. Ama yine de Karen otopsi yapılmasını istemeyebiliirdi. Otopsi Simon’ı geri getirmeyecekti.

“Ama gitmeden önce benim için birkaç yere telefon edebilir misin?”

“Elbette. Kime?”

“Ben buna gerçekten dayanamayacağım da.”

Anna ona anlayışlı bir tavırla gülümsedi. “Sorun yok. Tamam. Kimi aramamı istiyorsun?”

“Sakıncası yoksa avukatları. Bizi bekliyorlardı. Ve Simon’ın işyerini...” Genç kadının sesi gittikçe zayıflayarak duyulmaz oldu.

Anna kontrolü ele aldı. “Sorun yok. Sende telefon numaraları var mı?”

“Evet, burada. Ya da belki onları benim telefonumdan araman daha kolay olur, sanırım.”

“Doğru.” Anna, Karen’in cep telefonunu masadan aldı. Telefonun tanıdık deri kılıfının üstünde soyulmaya yüz tutmuş çıkartmalar vardı. “Öyleyse önce avukatları arayalım.” Bir bakıma, bu kadar

gerçekçi ve bu kadar iş bitirici olmaktan nefret ediyordu. Öte yandan nispeten sıradan bir konuda arkadaşına yardımcı olabilmek onu rahatlatıyordu. “Söylesene, evi satın almış mıydınız?”

Karen başını iki yana salladı. “Hayır... Kâğıtları bugün imzalayacaktık.”

Anna, *çok şükür*, diye düşündü. Bu, evi satın almaktan vazgeçilebileceği anlamına geliyordu. İşe koyulmaya karar verdi. “Evet. Avukatlara telefon edeceğim ve onlara işi beklemeye aldığını söyleyeceğim.”

Karen birden başkalarını düşünmeye başlayarak, “Çok kızacaklar,” dedi.

“Umurumda değil! Senin de umurunda olmasın. Bunun için endişelenmeyelim, olur mu?”

“Evet.”

“Şimdi, avukatların telefon numarası nerede?”

Karen, “Ev sahipleri de üzülecek,” diye ekledi. Başka insanları düşünmek Karen’in tipik özelliği idi.

“Onları da boş ver.” Anna hareketlenmişti. “Bekleyebilirler. Şu anda seninle ilgileniyoruz.”

Karen başını salladı.

Anna yumuşak bir sesle, “Telefon numarası?” dedi.

Arkadaşının yönlendirmesiyle kafası çalışmaya başlamış olan Karen numarayı buldu. “İşte burada.”

Anna ayağa kalkarak, “Tamam,” dedi. “Ama bu konuşmayı dışarıda yapacağım. Burada telefon iyi çekmiyor. Sen burada biraz bekleyebilir misin?”

“Hı hı.”

Anna kafenin kapısını iterek açınca soğuk hava ve yağmurla karşılaştı. Aslında telefon içeride de buradaki kadar iyi çekiyordu. Anna arkadaşına beyaz bir yalan söylemişti. Simon’ın ölümünü başkalarına baştan sona anlatırken bunu Karen’in duymamasının daha akıllıca olacağını düşünmüştü – bu sadece gereksiz bir acıya

sebepler olurdu. Birçok yere telefon etmek gerekecekti ve bu daha ilkiydi. Bu deneyimi nerede olursa olsun mümkün olduğunca yumuşatmak sevginin bir gereğiydi.

“Eee, hanımefendi, siz de eşcinsel misiniz?”

“Efendim?” Lou on dört yaşındaki Aaron’la baş başa bir görüşme yapıyordu ve genç kadın mesleğinde –uyuşturucu, terk edilme, sefalet, tecavüz gibi– geniş bir olaylar yelpazeşiyle karşılaşmasına rağmen bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Birçok okuldan uzaklaştırılmış –annesi buna hâlâ “kovulmuş” demekte ısrar ediyordu– ve eyalet sistemi içinde gidebilecekleri başka bir okul olmayan çocuklara rehberlik hizmeti veriyordu. Bu çocuklar başka bir okula gidemeyecekleri için bunun yerine eğitimlerine görevli/öğrenci oranı çok daha yüksek olan başka bir kurumda devam ediyorlardı. Lou bu kurumda çalışmaya yeni başlamıştı. Çocuklar derslere ek olarak onunla haftada bir kez görüşme yapmak isteyebilirlerdi. Lou toplamda on beş çocukla görüşüyordu ve zorlanmıştı.

“Beni duydunuz hanımefendi.” Lou kendisine adıyla hitap edilmesinden hoşlanırdı ama Aaron “hanımefendi” demekten vazgeçemiyordu. Bu hitap alışkanlığını bırakmıyor, bunu yetkili kişilerle bağdaştırıyordu.

Ancak onun durumunda bu, saygı ifade etmekten çok bir meydan okuma anlamına geliyordu. Çocuk düşük belli bol kot pantolonunun içindeki sıska bacaklarını üst üste atıp oturduğu yerde arkasına yaslanmış, kayıtsız görünmeye çalışıyordu. “Siz de onlardan biri misiniz? Anlarsınız ya, *lezbiyenlerden* biri? Kadınlardan mı hoşlanıyorsunuz? Erkeksi bir eşcinsel misiniz, yoksa?..”

Lou’nun özel hayatı Aaron için kesin olarak yasak bölgeydi. Çocuk bunu çok iyi biliyor ama kasıtlı olarak kışkırtıcı davranıyordu,

Lou ise ona ayak uydurmayı reddediyordu. Ancak bunun tamamen yok sayılabilecek bir alan olmadığını da biliyordu. Aaron bir ergen olarak kendi cinselliğini keşfetmeye çalışıyordu. Lou aralarındaki konuşmayı dikkatle yönetmeye çalışıyordu.

Çocuk oturduğu yerde kıpırdandı ve onu süzdü. “Bunu bana niçin söylemiyorsunuz hanımefendi? Utanıyor musunuz?”

Lou kendisini kullandırtmayacaktı ama çocuk açık konuşuyordu. Aaron’un eşcinsel olmak ile utanmayı ilişkilendirmeyi nereden öğrendiğini merak etti. “Bunun utanılacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun Aaron?” Çocuk tatmin olmuştu. Arkasına yaslandı. “Demek öylesiniz.” Lou yine bir şey söylemedi. “Bana niçin söylemiyorsunuz hanımefendi?”

Lou kararlıydı. “Senin hakkında konuşmak için buradayız Aaron,” dedi. “Benim hakkımda konuşmak için değil.”

“Siz kendiniz hakkında konuşmazken benim kendim hakkında konuşmamı nasıl bekleyebilirsiniz?”

Lou, *mantıklı*, diye düşündü ama işler böyle yürümüyordu ve Aaron bu konuyu dikkati kendinden başka bir yere çekmek için kullanıyordu. Genç kadın onun rehberi olmasaydı Aaron’a eşcinsel olduğunu söyleyebilirdi. Fakat ona bunu söylemek tedavi dinamiğine ters düşerdi. Özellikle de çocuk bunu kendi merakını tatmin etmek için soruyorsa yararlı olmayabilirdi. Yine de bu önemli anda bu konuyu açması aydınlatıcıydı; uyuşturucu –daha doğrusu marihuana– kullandığından bahsediyordu ve Lou onun karşısındakiyle ilgili bir konuyu açmasının bir kaçış taktiği olduğunu biliyordu. Onu takdirle karşılayarak içinden gülümsedi. Bir bahaneyle kaçma; her ikisi de bunu yapmaya çalışıyordu.

Aaron, “Kyra da sizin eşcinsel olduğunuzu düşünüyor,” diye ekledi.

Lou, *ah, harika*, diye düşündü. *Demek ki arkamdan konuşuyorlarmış.* Bu, diğer öğrencilerin de aynı şeyi yaptıkları anlamına gelirdi. İtiraf etmek sadece görevine uygun olmadığı için değil, danışmanlık yaptığı, bazıları farklılıklar konusunda son derece hoş-

görsüz olan çocuklar saldırgan olabilecekleri için de Lou cinsel tercihini rehberlik görüşmelerinin dışında tutmak istiyordu. Genç kadın buna –havalı addedilen bir öğretmenle alay edildiğine, çok çalışan öğrencilerin tehdit edildiğine ve aşırı kilolu bir bakıcıyla acımasızca dalga geçildiğine– bizzat tanık olmuştu. Kendi özel hayatının da bu tür bir koz olarak kullanılmasına çanak tutmaya hiç niyeti yoktu. Sadece bir yarıyıldan biraz fazla bir süredir bu okuldaydı ve eşcinsel olduğunu ne müdüre ne de başka bir öğretmene söylemişti. Zaten öfkeleniyor ve *bunu bilmelerine ne gerek var*, diye düşünüyordu.

Aaron'un kendisine odaklanması konusunda kararlıydı. "İki-miz de, Kyra'yı ya da Kyra'nın benim hakkımda ne düşündüğünü konuşmak için burada bulunmadığınızı biliyoruz," dedi. Sonra biraz durdu ve "Ama bu bana ilginç geliyor," dedi. "Benim eşcinsel olup olmadığımı öğrenmenin sana ne faydası olacak?"

"Yani demek ki eşcinselsiniz." Aaron tatmin olmuş bir tavırla sırtıyordu. "Anladığım bu."

Çocuk o an için bu konuyu orada bırakmaya hazır görünüyordu. Lou onu daha fazla zorlamamaya karar verdi. Ama bunun son olmayacağını seziyordu. Aaron'un onu tekrar kışkırtacağından emindi.

Anna avukata ve Simon'ın işyerine telefon ettikten sonra Karen'in yanına dönmeden bir telefon daha etmek istiyordu. Kısa konuşacaktı çünkü Karen kafede tek başına oturuyordu. Anna'nın hayat arkadaşı Steve'i harekete geçirmesi gerekiyordu. Onu daha önce trenden iki kere aramıştı ama Steve telefonunu açmıyordu ve bu, mesaj bırakılacak türden bir mesele değildi. Steve bu sefer her nasılsa telefonuna cevap verdi.

"Alo?" Sesi uykulu geliyordu.

“Ah, nihayet. Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum. Nereyedindin?”

“Ah, özür dilerim. Uyuyordum.”

Anna saatine bakarak, *normal*, diye düşündü. Neredeyse öğlen olmuştu. Steve’in önceden kararlaştırılmış bir işi olmadığını biliyordu – Steve boyacı ve badanacıydı, kimi zaman işsiz kaldığı oluyordu. Ancak bugün pazartesiydi ve Anna onun yarım günü boş geçirmesinden rahatsız oluyordu. Kendisi sabahın altısında kalkmak zorundayken bu durum onu normal koşullarda da öfkeliendirirdi ama Steve’in böyle büyük bir felaket sırasında uyuyor oluşu Anna’nın ona bu haberi mümkün olduğunca nazik ve düşünceli bir şekilde vermesini güçleştiriyordu.

“Uyanmanı istiyorum.”

“Evet, evet. Tamam. Uyandım.”

“Bir şey oldu.”

“Aaa, ne oldu?”

“Simon’la ilgili.”

“Karen ve Simon’ın Simon’ıyla mı ilgili?”

“Evet.”

“Simon ne yaptı?”

“Hiçbir şey *yapmadı*.” Anna’nın rahatsızlığı artmıştı. Steve ve Simon yakın arkadaş değildiler ama Steve’in, Simon’ın suçlanmayı hak edecek bir şey yapmış olduğunu düşünmesi ne kadar da uygunsuzdu. Bunun üzerine Anna haberi hiç yumuşatmadan, olduğu gibi verdi. “Simon öldü.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, Steve, şaka yapmıyorum.” Steve’in haberi sindirmesi için bekledi. “Trende öldü. Kalp krizinden.”

“Aman Tanrım.” Steve’in, onun ses tonundan ciddi olduğunu anladığı belliydi. “Nasıl?”

“Tam olarak bilmiyorum. Sanırım ağır bir kalp krizi geçirmiş. Onu hayata döndürmeye çalışmışlar ama belli ki başaramamışlar.”

“Tanrım. Zavallı Karen.”

“Biliyorum.”

“Sen neredesin şimdi?”

“Onunla beraberim.”

“Yani işe gitmedin mi?”

Anna iç çekti. Öfkesi yatışmıştı. Zaten öfkesi olay esnasında olup bitenleri düşünmekten kaynaklanıyordu, Steve’le ilgisi yoktu. “Aslında gittim. Uzun hikâye. Daha sonra baştan sona anlatırım. Sadece bilmeni istedim. Hepsi bu.”

“Evet, şey... vay canına, biraz şoktayım.” Steve yatakta doğrulup otururken Anna çarşafların hışırıtısını duyuyordu. “Tam olarak neredesin?”

“Kemptown’da, hastanenin karşısındaki bir kafede.”

“Şimdi ne yapacaksın?”

“Emin değilim. Sanırım Karen’la biraz vakit geçireceğim. Bana ihtiyacı var. Doğal olarak berbat durumda.”

“Elbette.”

“Simon’ı bir ziyaret odasına ya da ona benzer bir yere nakleliyorlar. Yani hemen hastaneye gidiyoruz.”

“Evet. Hımmm... peki ya çocuklar?”

“Onlar çocuk bakıcısıyla beraberler.”

“Biliyorlar mı?”

“Hayır, henüz değil. Sanırım bu konuyla daha sonra ilgilemeyeceğiz.”

“Oraya gelmemi ister misin?”

Anna durup düşündü. Steve’in desteği hoşuna giderdi ama onun duruma yardımcı olacağından yüzde yüz emin değildi. Steve duygusal konularda –her zaman değil ama bazen– biraz beceriksiz olabilir, pot kırabilirdi ve Anna bunun ne zaman, nasıl olacağından hiç emin olamazdı. O, Karen’i onun kadar iyi tanıımıyordu. Üstelik Anna, Karen’in şu anda bir çiftle birlikte olmayı tercih etmeyeceğini düşünüyordu. “Hayır, hayır, belki de en doğrusu gelmemen.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Anna yine düşündü. Yardım istemek onun için kolay değildi. “Şu anda aklıma bir şey gelmiyor.”

“Emin misin?”

Genç kadın onun elinden geleni yapmaya çalıştığının farkındaydı. İyice yumuşadı. “Hayır, üzülme. Seni daha sonra ararım. Sadece eve geldiğimde orada ol.” Eve döndüğünde Steve’in *pub*’da olmasını istemiyordu. Hiç değilse bundan emindi. “Benim için yemek hazırlayabilir misin?”

“Elbette hazırlarım.”

Anna birden sevgi seline kapıldığını hissetti. Steve kusursuz olmayabilirdi ama hâlâ yaşıyordu ve Anna buna şükreliyordu. Hayır, bundan fazlasıydı. O şanslıydı. “Seni çok seviyorum tatlım,” dedi.

“Ben de seni seviyorum bebeğim. Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Bu doğrudu. Steve ayık ve formundayken Anna’nın hayatı boyunca tanıdığı en sevecen erkeklerden biriydi.

Saat on bir elli beşte, iki görüşme arasında Lou’nun annesi ona telefon etti. Annesi, Lou’nun görüşmeler arasında birkaç dakikasının olduğunu biliyordu ve insanı çıldırtacak bir zamanlamayla kızının bu boş anlarını dolduruyor, hatta Lou kimin aradığını anlayamasın diye onu ev telefonundan arıyordu. Sonuçta arayan, Lou’nun boş zamanı olduğunu bilen öğretmenlerden biri olabilirdi, bu yüzden Lou telefona cevap vermek zorunda kalıyordu. Genç kadın annesinin bu alışkanlığından nefret ediyordu çünkü o boşluklarda kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Annesinin telefonları –üç dakika sürenler bile– onu tüketiyordu. Annesi hızlı konuşuyordu ve –Lou’nun algıladığına göre– yüz seksen saniyeye, genç kadının o güne kadar tanıdığı bütün insanlarınkinden daha fazla bunalım sıkıştırırmayı başarıyordu. Bugün yedi kırk dört trenindeki olay üstünde düşünmek istediği için Lou’nun kafası özellikle doluydu. Ama şu anda bu uzak bir olasılıktı.

Annesi, “Tatlım,” diyordu. “Geç haber verdiğimi biliyorum ama bu hafta sonu buraya gelip gelemeyeceğini sormak için arıyorum. Pat enişten ile Audrey teyzen burada olacaklar ve seni görmeyi çok isterler.”

Lou, *ah, hayır*, diye düşündü. Annesinin kız kardeşi Audrey teyzeyi az çok severdi ama Pat enişte de annesi kadar yorucuydu. Hem zaten Lou’nun başka planları vardı.

Ama o tek kelime edemeden annesi son hızla konuşmaya devam ediyordu: “Biliyorsun, Pat enişten son zamanlarda pek iyi değildi...” Lou bunu biliyordu. Nasıl bilmezdi? Genç kadın kendini bildi bileli Pat enişte Crohn hastalığından muzdaripti ve son zamanlarda durumu iyice kötüleşmişti. Ayrıca annesinin ona istediğini yaptırmak için Pat eniştesinin hastalığını kullanacağını da biliyordu. Ama annesi bir kere harekete geçti mi tıpkı bir silindir gibi yoluna çıkan her şeyi ezip geçirdi.

“Eh, aylarca yatağa çakılı kaldıktan sonra artık iyileşti. Yani Audrey teyzenin evden uzaklaşmak için can attığını tahmin edebilirsin. O küçük kulübede çok uzun süre hapsedi.” Lou ürperdi; bu berbat bir düşünceydi. Audrey teyzesine acımişti. “Ben de tabii onlara buraya gelmelerini önerdim. Bu hafta sonu boş bir odam olduğu için onlar da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya geliyorlar.” Lou’nun annesi şehir dışında, Hitchin yakınlarında pansiyon olarak işlettiği büyük bir evde yaşıyordu. “Ne var ki...” Lou cesaretini topladı ama can alıcı noktanın ne olacağını biliyordu. Beklediği gibi oldu: “İkisiyle tek başıma başa çıkamam.” Sonra annesi, Lou’nun tamamen yenildiğinden emin olmak için son darbeyi indirdi: “Kalçamda sorun olduğu için alışverişe gitmeyi, onları gezdirmeyi ve onlarla sürekli ilgilenmeyi başaramam.” Lou, *saçma*, diye düşündü. Sıra oda kiralamaya gelince kalçası hiç sorun olmuyordu. Lou’nun teyzesi ve eniştesi için eksiksiz bir İngiliz kahvaltısı hazırlamak, yatakları yapmak ve onların karşısında mutluymuş gibi davranmak, bunları yabancılar için yapmaktan mutlaka daha kolaydı. Ama ne gariptir ki para söz konusu olduğunda Lou’nun

annesi çok dayanıklı olurdu. Annesi sözlerine hâlâ devam ediyordu: “Böylece ben de senin gelebileceğini düşündüm – perşembe akşamı işten sonra gelebilirsen... Senin için fazla uzak sayılmaz, öyle değil mi tatlım? Hammersmith’ten King’s Kavşağı’na, oradan da buraya trenle gelebilirsin.” Lou buna alışık olmasaydı inanmazdı – annesi ondan aslında iki değil, üç gün gelmesini istiyordu. Öfkelenerek, *ya kardeşim*, diye düşündü. Georgia ona yardım edemez miydi? Ama bu konuda tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Lou’nun kardeşinin kocası ve çocukları vardı ve annesi ondan, Lou’dan istediklerinin dörtte birini bile istemezdi.

Lou nihayet, “Anne,” dedi. Annesi talebini dile getirmiş olduğuna göre konuşmanın sona ermek üzere olduğunu farkındaydı. “Son anda haber verdin. Bilirsin, verilmiş sözlerim var.” Bu doğruduydu. Her cuma sabahı ilk iş olarak tenis oynar, sonra evsizlerin kaldığı bir pansiyonda gönüllü olarak çalışırdı. Cumartesi günü de bir partiye davetliydi.

“Gerçekten mi? Çok üzıldüm. Şey, eğer çok yoğunsan...” Lou’nun annesinin hayal kırıklığıyla dolu bir sessizlik oldu.

“Bir düşüneyim. Elimden geleni yapmaya çalışacağım.”

Yine sessizlik. Lou, annesinin, kendisinin tekrar konuşmasını beklediğini biliyordu. Bu onun, amacını desteklemek için kullandığı ustaca bir taktikti.

Lou sonunda, “Tamamı için değil de birkaç günlüğüne gelebilirim belki,” dedi. Suçluluk, suçluluk. Çok öfkelenmişti. Annesine boyun eğceğini biliyordu, her zaman böyle yapardı.

“Tamam tatlım. Açıkçası en iyisi bütün hafta sonunu burada geçirmen olurdu. Bu durumda kararı sana bırakıyorum.”

Lou, *büyüklik gösterdin*, diye düşündü.

O sırada kapı çalındı. Sıradaki öğrenci gelmişti.

“Dinle anne. Kapatmam gerekiyor.”

“Elbette. Benim için sorun değil. Ama Lou?..”

“Eveet...” Lou sabırsızlandığını belli etmemeye çalışıyordu.

“Bana bu gece haber verebilir misin? Yani gelemeyeceksen... onların ziyaretini iptal etmem gerekecek. Bunu günün *çok* geç bir saatinde yapmanın doğru olmayacağını düşünüyorum.” Lou, *GİT BAŞIMDAN*, diye düşündü. Ama bunun yerine sadece, “Elbette, tabii,” diye mırıldanıp telefonu kapattı. O kadar öfkeliydi ve kendisini o kadar sindirilmiş hissediyordu ki tir tir titriyordu. Başında bu kadar –çok kontrolcü, çok bencil, çok dar görüşlü– bir anne varken cinselliği konusunda hiçbir zaman dürüst davranmamış olmasında şaşılacak ne vardı?

Hastane, koridorlardan ve koğuşlardan, ek binalardan ve geçici ofislerden oluşan bir labirentti ve ne Karen'in ne de Anna'nın ruh hali işaretleri anlamaya uygundu. Doğruca acil servise gittiler ama oraya varıp danışmaya durumu sorduklarında onlara beklemleri söylendi ve tatlı bir hemşire çıkageldi.

"Bayan Finnegan hanginiz?"

Karen başını salladı.

"Kocanız ziyaret odasında. İsterseniz size yolu göstereceğim."

Anna, "Lütfen," dedi.

Genç kadının topuklarının tıkırtılarını takip ederek muşamba kaplı birkaç kat merdivenden aşağı indiler ve bir iki koridordan daha geçtikten sonra kendilerini üstünde "MORG" yazan bir levhanın bulunduğu çift kapılı bir yerin önünde buldular. Her şey son derece acımasız görünüyordu.

Hemşire kapıyı çaldı ve içeri alındılar.

Genç kadın beyaz önlüklü birine, "Bu Bayan Finnegan," dedi.

Adam, "Bay Finnegan ziyaret odasında," diye karşılık verdi. "Ama bir saniye bekleyin." Bir dolabın yanına gidip onu açtı ve büyük bir çöp torbası çıkardı.

"Hanginiz Bayan Finnegan'sınız?" diye sordu.

Karen, "Ben," dedi.

"Bunlar eşinizin şahsi eşyaları."

Karen, "Ah," dedi. "Teşekkür ederim." Torbanın içine baktı.

"Sadece giysileri var. Ve evrak çantası."

"Evet."

Hemşire, “İsterseniz size gideceğiniz yeri göstereyim,” diyerek onları ikinci bir kapının önüne götürdü. Kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Simon sırtüstü yatıyordu. Kolları beyaz keten örtünün üstüne yerleştirilmişti. Anna ona bir hasta önlüğü giydirmiş olduklarını fark etti. İçerideki tek ışık, kısmen bir jaluziyle örtülü olan pencereden geliyordu. Işık hüzmeleri içeri belli bir açıyla vurmuştu. Ortalık ancak görebilecekleri kadar aydınlıktı.

“Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz Bayan Finnegan,” dedi hemşire.

“Gerçekten mi?”

Anna şaşırmıştı. Zamanın kısıtlı olacağını sanıyordu.

Hemşire, “Evet,” dedi. “Anladığım kadarıyla eşinizin ölümü çok ani olmuş, öyle mi?”

Karen yine başını salladı.

“Birçok kişi vefat eden yakınlarının yanında bir süre kalmayı yararlı buluyor. Acele etmenize gerçekten hiç gerek yok. İsterseniz sizi burada, onun yanında birkaç saat bırakabiliriz.”

Karen, “Teşekkür ederim,” dedi ve hemşire, Anna’ya döndü: “Siz arkadaşısı mısınız?”

“Evet.”

“Acaba dışarıda biraz konuşabilir miyiz?”

“Elbette.”

Tekrar koridora çıktılar.

Hemşire alçak sesle, “Bayan Finnegan’ı kocasıyla biraz yalnız bırakabilirsiniz,” diye önerdi. “Bu, insanların durumu hazmetmelerine yardımcı oluyor. Korkunç bir şey olmalı. Korkunç bir şok.”

“Evet, elbette.” Anna zaten Karen’i Simon’la yalnız bırakacaktı. “Şey, gitmeden size bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii, sorun.”

“Arkadaşım Karen’in iki küçük çocuğu var.”

Hemşire ona empatiyle yaklaşarak, “Evet,” dedi.

“Bu konuda ne yapabiliriz diye merak ediyordum. Onlarla ilgili ne yapabiliriz? Onlara ne söylemeliyiz?”

Hemşire derin bir nefes aldı. “Benim deneyimlerime göre onları fazla korumamak en iyisidir. Bu yüzden arkadaşınızın olayı sindirmesi için gereken zaman geçtikten sonra ona, çocuklara karşı elinden geldiğince dürüst olmasını tavsiye etmeniz iyi olur. Eğer çok küçükseler elbette bunu makul sınırları aşmadan yapmalı.”

“Sizce onları babalarıyla vedalaşmaları için buraya getirmeli miyiz?”

“Tam olarak kaç yaşındalar?”

Anna bir an düşündükten sonra, “Üç ve beş,” dedi.

Hemşire duraksadı. “Bu gerçekten zor bir soru ve herkes bu soruya olumlu cevap vermez. Ama ben şahsen –gerçi biz kalp hastalıkları servisinde birçok ölüm görüyoruz– evet, eğer istiyorlarsa getirin onları derdim. Ancak bugün ilerleyen saatlerde Bay Finnegan’ın naaşının başka bir yere nakledilmesi gerekecek.”

“Nereye?”

“Anı bir ölüm olduğu için naaşına otopsi yapılması gerekecek.”

“Bu ne zaman olacak?”

“Programa bağlı. Ama mümkün olduğunca hızlı bir şekilde araya sıkıştırırlar. Sonra da cenaze odasına alınacak.”

“Onu orada da görmemiz mümkün olacak mı?”

“Evet, elbette. Endişelenmeyin, zamanı gelince bütün bunları Bayan Finnegan’a anlatabiliriz. Zaten doktor ona bunların çoğunu söylemiş olacaktır. Ama genellikle insanlar bunları bir kereden fazla duymak istiyorlar.”

“Anlıyorum. Teşekkürler.” Anna gülümsedi. “Bana gerçekten yardımcı oldunuz.”

Hemşire, “Bu benim görevim,” dedi ve Anna bu hemşirenin görevine kıyasla kendi mesleğinin ne kadar sıradan olduğunu düşündü.

Anna dışarıda hemşireyle konuşurken Karen yavaşça Simon’ın yatmakta olduğu sedyeye yaklaştı. Dışarıda yağmur diniyor, hava

açıyor, penceredeki perdeden sızan ışık örtünün üstünde çizgiler oluşturarak Simon'ın kollarının üstünde yarım dairelere dönüşüyordu. Simon'ın göğsünün üstündeki halkalar büyük ve genişti. Karen kısa bir an için örtünün inip kalktığını gördüğünden, onun uyurken yaptığı gibi hafif hafif nefes aldığından emin oldu.

“Simon,” diye fısıldadı.

Ama Simon cevap vermedi.

Karen onun öldüğüne inanamıyordu. Ona öldüğünü söylemişlerdi ama Simon hâlâ buradaymış gibi geldiği için Karen onun yüzünde ipuçları arıyordu. Bu yüzde değişik bir şey vardı ama ayrıntılar aynıydı. Simon'ın gözleri kapalı, yanaklarının üstündeki kirpikleri koyu renkli ve tanıdıktı. Kaşlarının tıpkı dün geceki gibi hâlâ düzeltilmeye ihtiyacı vardı. Sinekkaydı tıraş olmuştu – henüz erkendi ama hava karardığında sakalı uzamaya başlamış olacaktı, öyle değil mi? Alındaki saç çizgisi aynıydı. Simon saçlarıyla övünürdü. Bu onun böbürlendiği pek az şeyden biriydi. Saçları yer yer kırışmış da olsa gür ve parlaktı. Karen bir keresinde onun aynaya bakarak, “Çok seçkin,” diye mırıldandığını duymuştu. Simon birkaç kez de karısına alnı hızla açılmakta olan kardeşi Alan'dan fazla saçının olduğunu gururlanarak söylemişti. Karen o zaman orta yaşlı erkeklerin, gençlik belirtileri konusunda birbirleriyle yarışmalarını komik bularak kendi kendine gülümsemişti.

Karen, Simon'ın örtünün altındaki geniş göğsünü, hafif çilli ve damarlı kollarını düşünmesine gerek kalmadan hemen tanıdı. Ellerin üstündeki tüyler güneşte parlıyordu. Elleri hâlâ büyük ve kare şeklindeydi ve Karen'in ellerinden çok daha güçlüydü.

Ama...

O sabah Karen çocuklara kahvaltılarını yaptırırken kendisinin ütülediği ve Karen'in ona iki yıl önceki Noel'de hediye ettiği kol düğmelerini taktığı gömlek artık üstünde değildi. Onu çıkarıp yerine tüyler ürpertici, buz mavisi bir önlük giydirmişlerdi. Alyansını da çıkarmışlardı. O yüzük, Simon'ın asla çıkarmadığı tek şeydi.

Yüzüğün parmağını sıktığı yerde bir girinti oluşmuştu. Karen onun son birkaç yılda kilo aldığını biliyordu.

Bu değişiklikleri görmenin verdiği acı, kahredici ve ürkütücüydü. Karen birisi onu boğuyormuş gibi nefesinin kesildiğini, boğazının daraldığını hissediyordu.

Yatağın yanında bir sandalye vardı. Çabucak oturdu.

Böyle daha iyiydi.

Sandalyeyi daha yakına çekerek Simon'ın elini tuttu. Ne tuhaftı. Genç adamın eli de yüzü gibi hâlâ aynıydı. Ama soğuktu. Hava serin bile olsa Simon'ın elleri asla soğuk olmazdı. Karen'in kan dolaşımı sağlıksızdı –ara sıra ayak parmakları soğuktan şişer, kızarırdı– ve elleri çoğu zaman soğuk olurdu. Ama Simon'ınkiler asla soğuk olmazdı.

Öyleyse onun öldüğünü söyleyenler belki de haklıydılar.

Karen onun yüzüne tekrar baktı. Önemli olan yanaklarının solgun oluşu değildi. Simon zaten kimi zaman çok solgun olurdu. Onun rengi Karen'in ve çocukları gibi sağlıklı değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Hayır, önemli olan âdeti bir parçası orada değilmiş gibi yassı ve ufalmış oluşuydu. Diriliği gitmişti, içinde ruh yoktu. Tuhaf bir şekilde –ya da belki de hiç tuhaf değildi– ailenin kedisi Charlie'nin öldüğü günü hatırladı. Charlie çok yaşlıydı ve bir gün sürünerek kendisini güvende hissettiği bir yer olan mutfağın altına girmişti. Daha sonra Karen onu bulduğunda sanki bedeni oradaydı ama nedense kendisi yoktu. Artık Charlie'ye benzemiyordu – herhangi bir ihtiyar kedinin ölüsü gibi yassılaşmış, tüyleri biraz matlaşmıştı. Ağzı katı ve kuruydu. Sanki ruhu, Charlieliği kaybolmuştu.

Karen şimdi aynı şeyi Simon'da görüyordu. Onun da bir parçası kaybolmuştu.

Tekrar, “Simon,” dedi.

O yine cevap vermedi. “Nereye gittin?”

Sessizlik.

Karen birdenbire trendeki sahneyi, Simon yanı başında kusarken çıkan küçük patlama sesini, başının pat diye masanın üstüne düşüşünü, Simon onun çığlıklarına cevap vermeyince çok kötü bir şey olduğunu fark edişini, koşuşan insanları, hemşireleri hatırladı...

Birden yine korkunç bir endişeye kapıldığını hissetti. Bunun onu güçlendireceğini umarak avucundaki ele baktı. Bu el onun elini birçok kez tutmuş, saçını okşamış, onu tatmin etmişti. Notlar, Noel kartları yazmış, sayısız peyzaj tasarımı çizmiş, çekler imzalamış, çekiç tutmuş, testereyle tahta kesmiş, Karen'in istediği kadar sık olmasa da çamaşır asmış bir eldi bu. Karen doğum yaparken âdeta sancıyı ondan uzak tutabilecek tek şey oymuş gibi bu eli sımsıkı –ama çok sıkı– tutmuştu. Daha dün deniz kenarından yukarı çıkarken kaldırımında Karen, Molly'yi havaya kaldırıp sallamak için onun bir elini tutarken bu el de diğerini tutmuştu. Simon'ın, “Bir, iki, üç... hooop!” deyişini, Molly'nin havaya uçarken ve sonra küçük ayakları güvenli bir biçimde kaldırım taşlarına bastığında attığı vahşice kahkahaları duyar gibiydi.

Simon, Molly'yi bırakmazdı, öyle değil mi? Molly çok küçüktü. Onun sık sık bağırarak söylediği şeylerden biri şuydu: “Baba kucağı isterim!” Ve Luke. Baba kucağına göre biraz büyümüş olabilirdi, annesi ile babası ondan kendilerini kucaklamasını rica edebilirlerdi ama yine de o her şeyden çok babasıyla itişip kakışmayı seven, sevecen bir çocuktü.

Hayır, Karen, Simon'ın geri dönmeyeceğine inanamıyordu.

O sırada kapı hafif bir tık sesiyle açıldı. Birkaç saniyelik bir duraksama oldu ve o kısa an boyunca Karen, gelenin Simon olduğunu, onun kendisini duyduğunu ve geri döndüğünü düşündü. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacak gibi hızla atmaya başladı.

Ama Simon yanı başındaki yatakta yatıyordu.

Karen kimin geldiğini görmek için döndü.

Gelen Anna'ydı.

Elbette. Karen şimdi Anna'nın iki strafor bardak taşıdığı için duraksadığını anlamıştı. Anna önce kapıyı açmalı, sonra bardakları alıp içeri getirmeliydi.

"Selam," dedi Anna. "Bize birer çay daha getirdim."

Lou bugün öğle yemeğinde çay içmek istiyordu. Geçen hafta yarıyılı tamamlamış olduğu için bu sabah her zamankinden daha yoğunlu ve normalde işe geldiğinde bir fincan çay içmiş olurdu. Bütün bu olanlardan sonra sıcak ve rahatlatıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Çayına şeker bile atacaktı. Bu genellikle hasta olduğu zamanlara sakladığı bir ikramdı.

Lou'nun terapi odasında bir su ısıtıcısı vardı. Ama buzdolabı olmadığı için her sabah okulun mutfağından minik, uzun ömürlü sütlerden bir avuç alırdı. Sonuç olarak çayı ağzında hoş olmayan bir tat bırakırdı ama bu her seferinde binanın öteki ucuna gidip gelmekten iyiydi. Ayrıca öğrenciler görüşmeye geldiklerinde genç kadın onlara bir fincan çay ya da kahve ikram etmekten hoşlanıyordu. Bunun onların kendisiyle olan ilişkilerini diğer etkinliklerinden farklı görmelerini ve kendilerini daha olgun ve sorumluluk sahibi hissetmelerini sağladığını hissediyordu.

Lou ayakta durmuş, suyun kaynamasını beklerken etrafına bakınarak düşünüyordu. Okulda geçirdiği birkaç ay içinde bu mekânı kendisine, daha doğrusu öğrencilere ait bir yer haline getirmeye çalışmıştı. Danışmanlık yaptığı öğrencilerden birçoğu biriyle karşı karşıya oturup odaklanmakta zorlanıyordu. Bu nedenle Lou'nun onların konuşurken oynamaları için çeşitli oyuncak ve aksesuarları vardı. Fasulyelerle dolu dev bir bambu kamış duvara dayalı duruyordu. Bu bir yağmur çubuğuydu – çocuklardan birine, arka planda onun yumuşak tıkırtısıyla içini dökmek daha kolay geliyordu. Çocuk görüşmeler sırasında durmadan onu eline alarak aşağı yukarı çeviriyordu. Köşede büyük bir kova oyun hamuru vardı. Yaşı

daha küçük olan öğrencilerden bazıları –bu okula on bir yaşında başlıyorlardı– oyun hamurunu kıvrıp şekiştirdikleri ve avuçlarının içinde ezdikleri zaman sanki daha rahat konuşuyorlardı. Duvarda birkaç poster vardı. Bunlar Lou’nun internette bulduğu çıktılar, gözü dinlendireceğini umduğu soyut desenler ve pazar gazetelerinden birinin eki olan bir “yirminci yüzyıl harikaları” resmiydi. Sonuncu ve en önemli posterse Lou’nun çerçeveletip kanepenin üstüne astığı pop-art baskısıydı. Üstünde siyah beyaz harflerle şöyle yazıyordu:

KİM OLDUĞUMU BİLİYORUM

Genç kadın, *acaba bu sabah ölen adam –Anna adı ne demişti? Simon mı?– kim olduğunu biliyor muydu*, diye düşündü. Şu anda önemli olduğundan değildi ama Lou, adam yaşarken bunun önemli olduğundan çok emindi. Kim olduğunu bilmeyen anne ve babaların verdiği büyük zararları görüyordu. Kim olduğunu bilmemek, anne ve babalar tarafından şiddet ya da taciz olarak dışa vurulmakta, bu da çocuklara davranış bozukluğu olarak yansımaktaydı.

Ya adamın karısı Karen? Partnerini böyle birdenbire kaybetmek genç sayılacak yaştaki bir kadını nasıl etkileyecekti? Kocasını kaybettikten sonra kendisini tanıyabilecek miydi? Lou insanların kendilerini kısmen sevdikleri kişiler aracılığıyla tanımladıklarına inanıyordu ve kendisi de bunu yaşamış olduğu için Karen’in durumu onu derinden etkilemişti. Daha sonra takside Anna’yla karşılaşınca duyguları yoğunlaşmıştı. Böyle ani ölümler, hayatta kalanların öncelikleri ve hassasiyetleri üzerine bir balyoz gibi inerti. Karen kocasıyla kahve içip sohbet ederken bir an sonra onun son anlarına tanık olmuştu. Lou, Simon’ın hayalini, başının sallanışını, ağzının açık kalışını unutamıyordu. Simon neler olduğunu, can çektiğini anlamış mıydı? Hiçbir uyarı almadan, karısını sevdiğini söylemeye fırsat bulamadan, vedalaşacak zaman olmadan ölmek ne kadar da berbat bir şeydi. Bu Simon açısından ne kadar korkunç olsa da

Karen açısından daha korkunçtu. Karen binlerce cevaplanmamış soru ve milyonlarca telaffuz edilmemiş kelimeyle kalakalmıştı.

Su kaynama noktasına gelmişti. Lou dalgın dalgın bir çay poşeti arayıp buldu ve onu kulplu bir bardağa koyarak bardağa su doldurdu. Bunu yaparken bu olayların kendi yaşam şekline nasıl ışık tuttuğunu düşünüyordu. Kendisini tanıyor muydu? Ya başkaları? Duvardaki poster ona Aaron'un daha önce alay eder gibi sarf ettiği sözleri hatırlatıyordu. Lou'nun öğrenciler karşısında özel hayatının mahremiyetini koruma yetkisi vardı ama okuldaki diğer görevlilerin hiçbirine özel hayatından bahsetmemiş olma nedeni hakkında kendisine karşı tam anlamıyla dürüst davranıyor muydu? Bu konudan kolayca söz edebileceği ama etmemeyi seçtiği anlar olduğunu biliyordu. Bir danışman olarak kendisi hakkında hiçbir şey bilinmeyen biri olmanın birçok yararı olduğunu bilmesine rağmen gerçek kimliğini iş arkadaşlarından saklamak zorunda mıydı? Aaron'la başa çıkmıştı. Bundan oldukça memnundu ama çocuk-biraz da olsa- haklı olabilir miydi? Sonuçta Lou kendi hayatının bazı alanlarını gizli tutarken bu genç insanlardan kendilerini tanımlarını, kendisi birlikte çalıştığı herkesten cinsel eğilimini sır olarak sakladığı halde ona açılmalarını nasıl isteyebilirdi?

Şimdiye kadar mahremiyetini saklamak ona kolay geliyordu. Sadece kendisini ayrımcılıktan ve dışlanmaktan koruyordu. Ancak onun kendi kimliği ve duygularıyla diğer görevlilerden daha fazla iletişim halinde olması gerekmiyor muydu? İş arkadaşlarının çoğu partnerlerinden açıkça bahsediyordu, gelip geçici de olsa ilişkileri kaçınılmaz olarak ortaya çıkıyordu.

Belki de Lou durumu en azından müdüre söylemeliydi. Aaron'un sözlerinden başdanışmana kesinlikle bahsedecekti. Geri kalan görevlilere gelince, bu kolay bir şey değildi. Konu o kadar mahrem, bir dikenli tel yumağı gibi o kadar karmaşıktı ki acı vermeden açılması mümkün değildi.

Lou'nun çayına şeker koymak istemesi boşuna değildi.

Hastaneye giderken Karen'in arabasını Anna sürüyordu. Arkadaşının direksiyona geçemeyecek kadar güçsüz olduğunu düşünerek endişelenmişti. Anna da gergindi ama arkadaşı kadar değildi. Çocukları kendi arabasıyla almaya gitmek, onların araba koltuklarını Karen'in hurda arabasından kendininkine taşımak anlamına geliyordu. Bu nedenle gözüne en iyi seçenek bu gibi görünmüştü. İkisi de lojistik konusunda başarılı olmaya uygun durumda olmadıklarından buna karar vermeleri zaman almıştı. Ama bu durum en azından Karen'in Simon'la birlikte biraz daha zaman geçirmesine imkân tanımıştı.

Genç kadın arabayı hastanenin otoparkına bırakıp arkadaşını bulmak üzere içeri girdi. Normal koşullarda Anna'nın güçlü bir yön duygusu vardı ve Karen'in ona güvendiğini biliyordu. Bu yüzden içgüdülerine teslim oldu ve ruh haline rağmen ziyaret odasını bulmayı başardı.

Oda sıcak ve havasızdı. Karen hâlâ Anna giderken oturduğu yerde oturuyordu. Strafor bardak, içindeki çayın yarısı içilmiş halde yatağın yanındaki tekerlekli masanın üstünde duruyordu ve Karen sağ eliyle Simon'ın elini tutuyordu.

"Merhaba tatlım," dedi Anna.

"Ah, merhaba."

"Gitsek iyi olur, ne dersin?"

"Gitmek mi?" Karen, Anna'ya döndü. Şaşırmıştı. Şimdi daha da şaşkın görünüyordu. Gözleri kanlıydı ama Anna onun ağlamış olduğundan emin değildi. Karen ağlayamayacak kadar şaşkın görünüyordu.

Anna ona, “Çocukları almaya,” diye hatırlattı. “Saat üç buçuğa geliyor.”

“Ah... evet... elbette.”

“Yani hazır mısın?” Anna bundan nefret ediyordu. Karen’i buradan ayrılmaya zorlamak ona haince geliyordu.

“Bilmiyorum...” Uzun bir sessizlik oldu. Anna bekliyordu. “Gelebilir miyim, bilmiyorum. Onun bensiz rahat olacağını sanmıyorum.”

Anna, Karen’in yüreğinin yandığını hissediyordu. Onun da içi parçalanıyordu. “Ah, bir tanem.”

“O yalnız uyumayı sevmez.”

“Evet, biliyorum.” Karen bunu Anna’ya daha önce de söylemişti. Anna buna pek şaşırmış, bu durumun böylesine iri bir adama uymadığını düşünmüştü.

Sonunda Karen’a, “İstersen çocukları ben alabilirim,” diye önerdi. “Biraz daha kalmak istersen.” Ancak Karen’in burada daha ne kadar kalmak isteyeceği ve bu arada Anna’nın Luke ile Molly’yi nasıl oyalayacağı da endişe vericiydi.

Bu öneri Karen’i sarsmıştı. “Ah, hayır. Senden bunu yapmanı isteyemem. Hayır, hayır. Gelmeliyim. Haklısın. Çocukların bana ihtiyacı var.” Karen, Simon’ın elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. Yavaşça ayağa kalktı.

“Eğer daha sonra tekrar gelmek istersen o hâlâ burada olacak,” dedi Anna.

“Olacak mı?”

“Bir süre için... evet...” Anna bunu söylerken hemşirenin, Simon cenaze levazımatçısına teslim edilmeden önce otopsi yapılmasının gerekli olacağını söylediğini hatırlamıştı. Karen’in da aynı bağlantıyı kurduğunu hissediyordu.

Karen derin derin iç çekti. “Sanırım onu cenaze levazımatçısında tekrar görebilirim.” Simon’ın elini gönülsüzce bırakıp çantasını aldı. “Tamam.” Hafifçe gülümsedi ama Anna onun gözlerinde yaşların biriktiğini görebiliyordu. “Haydi, gidelim.”

Anna siyah çöp torbasını aldı. Simon'ın evrak çantası torbayı ağırlaştırıyordu. Odadan ve hastaneden çıkıp arabayı buldular. Anna çöp torbasını bagaja koydu ve arabaya binip emniyet kemerlerini bağladılar.

Anna anahtarı çevirirken Karen, "Senin bu arabayı kullandığını görmek tuhaf," dedi.

"Bu arabayı kullanmak da tuhaf. Benimkinden çok daha büyük."

"Araba çok pis," dedi Karen. "Özür dilerim."

Anna'nın içi parçalanıyordu. Bütün bu travmanın içinde Karen hâlâ kendisi gibi davranıyor, başkalarını düşünüyordu. Bu da her nedense durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yolun kalan kısmında hiç konuşmadılar.

Tracy hastanesinin yaklaşık beş kilometre kadar batısında, Portslade'de oturuyordu. Deniz kıyısındaki, Anna'nın normalde keyif aldığı virajsız yolda ilerliyorlardı. Böylesine gri bir şubat gününde bile bu yol onun güney sahilinde yaşamayı niçin sevdiğini kısa ve öz bir şekilde açıklıyordu. Bunlar, modern binalar ile eski binaların iç içe geçerek oluşturduğu mimari çeşitlilik, kışın bile var olan tatil ruhu ve kendini doğaya yakın hissedebilme imkânıydı. Yağmur dinmişti ama Palace Pier'in üstünde hâlâ gösterişli panayır yerini ve yanıp sönen ışıkları daha da göz alıcı hale getiren kara bulutlar vardı. Rüzgâr da vardı. Deniz hırçındı ve beyaz köpükler doğanın gücünü hatırlatırcasına ufka doğru uzanıyordu. Sonra yol, pencerelerinin önünde boş çiçeklikler ve boyaları dökülmüş parmaklıkları olan bir dizi harap Regency otelinin ve nice partiye, komedi gösterisine, rock konserine ev sahipliği yapmış, 1971 tarzı hantal bir beton yığını olan Brighton Center'in önünden geçiyordu. Ardından West Pier'in kalıntıları ve onun kirişler ve bağlantılarla çevrili, iskeleti andıran siyah sütunları geliyordu. Yükseklerde, rüzgârda, martılar süzülerek uçarken aşağı doğru hızla dalıyorlardı. Son olarak da, zarif süslemeleriyle Belediye Meclisi tarafından nihayet onarılmış olan eski sahne görüldü. Krem rengi sıra sıra evleri ve pastel renkli sahil kulübeleriyle Hove'a gelmişlerdi.

Nihayet Tracy'nin evinin önünde durdular. 1930'lardan kalma, Tudor taklidi, yorgun görünümlü bir evdi. Önünde melez serviler vardı. Güzel ya da özellikle zarif bir ev değildi ama büyük odaları ve arka tarafında çimlerle kaplı geniş bir alan vardı ve yeni yürümeye başlamış bir grup çocuğun bakımını üstlenen, kendisinin de daha büyük yaşta çocukları olan bir kadın için uygun ve kullanışlıydı.

Anna motoru durdurdu ve arabadan inmeden Karen'a döndü. Karen'in yüzü kül gibiydi. Alışveriş torbasının askılarını o kadar sıkı tutuyordu ki harcadığı güç yüzünden eklemeleri bembeyaz olmuştu. Anna uzandı ve onun elini tutup hafifçe sıktı.

"Cesaret."

Anna oraya vardıklarında Karen'in bunu yapmak zorunda kalmaması için Tracy'ye telefon edip durumu anlatmıştı. Ama bu haberi Molly'ye ve Luke'a Tracy'nin vermeyeceği kesindi. Tracy iki çocuğa da aşağı yukarı bir yaşlarından beri haftada birkaç gün (ancak Luke artık tam zamanlı olarak okula gittiği için ona ara sıra) bakıyordu. Ne kadar mükemmel bir bakıcı olsa da hiçbir bakıcıdan çocuklara böyle bir haber vermesi beklenemezdi. Üstelik Karen, çocukların mutluluğunu birkaç saat daha uzatmak istemişti.

Şimdi iki genç kadın bahçe içindeki patikadan eve doğru yürürken iki masum yüz heyecanla pencereden onlara bakıyordu. Molly ve Luke, "Anne!" diye bağırıyorlar ve üstüne tünedikleri kanepenin arkasından aceleyle inip ön kapıya koşuyorlar.

Karen kapıyı çalmaya fırsat bulamadan metal posta gözü açıldı ve bir çift tanıdık göz görüldü.

Anna eğilip içeri bakarak, "Bu sensin Molly," dedi.

Molly, "Vaftiz annemiz Anna!" diye çılgık attı.

Bir itişme oldu ve başka bir çift göz öncekilerin yerini aldı. Luke, "O niçin burada?" diye sordu.

Bir ses, "Yoldan çekilin çocuklar," dedi. Bu Tracy'ydi. Zincir sesi duyuldu ve kapı açıldı. Karen hemen çömelerek iki çocuğunu da kollarının arasına aldı. Onlara sımsıkı sarıldı. Çocuklarını âdeta hayatı buna bağlıymış gibi kollarının arasında sıktı, sıktı ve sıktı.

Anna onları verandadan seyrediyordu. Bu manzara dayanılır gibi değildi.

Birkaç saniye sonra Luke, "Ufff!" dedi ve geri çekildi. Molly de onu izledi.

Küçük kız, "Bak, ne yaptık anne!" dedi ve Karen'in bluzunun eteğini çekiştirerek onu koridor boyunca sürükledi.

Anna üçünü mutfığa kadar izledi. Tracy de hemen arkasından geliyordu. Mutfak masasının üstünde bir tepsi insan şeklinde zencefilli kurabiye vardı. Bazıları çok fena yanmıştı.

"Vay canına!" dedi Karen.

Molly bir kurabiye alarak, "Bir tane ister misin?" diye sordu.

"Şey, biraz sonra yiyebilir miyim?"

"Yaaa!"

"Sadece, şu anda o kadar aç değilim. Eve vardığımızda bir fincan çayla birlikte yerim. Tamam mı?"

Molly başını salladı.

"Ben bir tane alabilir miyim?" diye sordu Anna.

Molly, Tracy'nin onayını almak için, "Alabilir mi?" dedi.

Tracy'nin dış görünüşü de evine biraz benziyordu. Kuşkusuz hiçbir zaman güzel bir kadın olmamıştı. Şimdi ellisine yaklaşıyordu ve şişmanlamıştı. Giysileri modaya uygun olmaktan çok kullanışlıydı. Ancak onun itici tarzı kriz zamanlarında güven vericiydi. Tracy, Anna'nın güvenilir bulduğu tiplerdendi ve bütün davranışları becerisini ve ruh cömertliğini yansıtıyordu. "Elbette!" diyerek gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Anna daha az yanık olan kurabiyelerden birini aldı. O da Karen gibi Luke ve Molly için bu anı, babalarının hayatta olduğuna inandıkları bu son birkaç dakikayı korumak istiyordu. "Hımmmm." Kurabiyeden kocaman bir parça ısırdı. "İkiniz de çok akıllısınız. Bunları kendiniz mi yaptınız?"

"Tracy bize yardım etti," diye itiraf etti Luke.

"Ve Austin," diye ekledi Molly. Austin de Tracy'nin baktığı küçük bir erkek çocuğuydu.

“Ah, çok lezzetliler. Hımmmm!”

Karen, “Haydi artık çocuklar, çantalarınızı aldınız mı?” diye sordu. Çocukların ikisi de çantalarını almak için uysalca oturma odasına koştu. “Bence eve gitsek iyi olur.”

Karen ön kapının kilidini açtı ve antreye girdi. Çocuklar ve Anna da onu izlediler. Her yerde, her yerde Simon vardı. Simon’ın geçen hafta sonu dışarı çıktıkları günden kalma montu tırabzana asılıydı. Simon’ın dünkü futbol maçından kalma, merdivenin dibinde bıraktığı çamurlu ayakkabıları hâlâ aynı yerde duruyordu. Sahanlıktaki masanın üstünde, bir çerçeve içinde Simon ile babasının bir fotoğrafı ve yanında da Simon’a ait, dağınık halde duran birkaç CD vardı. Hatta paspasın üstüne duran ve kendisine gelmiş olan mektupların üstüne basarak içeri girmişti.

Bir panik dalgası daha geliyordu. Ama Karen, varlığından bile habersiz olduğu bir güç kaynağını kullanarak onu geri püskürttü ve su ısıtıcısını çalıştırmak için mutfığa gitti. Haberi Molly’ye ve Luke’a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ama söylemesi gerektiğini biliyordu. Çantasını evyenin yanındaki tezgâha koyarken ince bir miyavlama duydu. Bu, sebze rafının arkasındaki bir boşluktan çıkmakta olan Toby’ydi ve yavru kedi, Karen’a bir fikir vermişti.

Kediyi yerden alıp, “Merhaba Toby,” dedi. Toby henüz on haftalık bir tekirdi ve Luke’un Noel hediyelerinden biriydi. Komşularından birinin kedisinin yavrusuydu. Luke ocak ayının ortasına kadar beklerse ona sahip olabilecekti. Bu küçük bir erkek çocuğu için kolay bir şey değildi.

“Onu bana ver,” dedi Luke hemen.

Karen, “Benim de merhaba dememe izin yok mu?” diye sordu ve Toby’nin kulaklarının arkasını gıdıkladı. Oradaki tüyler olağanüstü yumuşak, sıcak ve kabarıktı. Günün dehşet verici olaylarından sonra Karen onu kısa –ah, ama çok kısa– bir an için teselli edici buldu.

Luke gönülsüzce, "Tamam," dedi.

Anna kendisine ve Karen'a tekrar çay yapmakla meşgulken Karen, "Pekâlâ çocuklar," dedi. "Bir şey içmek isteyen var mı?"

Molly, "Evet," dedi.

Luke başını iki yana salladı.

Karen, Toby'yi Luke'a verip Molly'ye ucunda emziği olan plastik fincanında meyve suyu getirdi.

Molly onu yukarı kaldırdı ve hemen emmeye başladı.

Karen kendinden emin bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "İkinizin de benimle birlikte oturma odasına gelmesini istiyorum çünkü size bir şey söyleyeceğim. Luke, istersen Toby'yi de oraya getirebilirsin, bir sakıncası yok."

"Beni yanında istiyor musun?" diye sordu Anna. "Daha kolay olaksa burada bekleyebilirim."

"Hayır, sorun değil."

Anna da elinde çayla onları izledi ve cumbanın içindeki bir koltuğa oturmayı tercih etti. Burası büyük bir odaydı ve Karen, Anna'nın meseleye fazla dâhil olmak istemediğini anlamıştı.

Kanepeye oturup öne doğru eğildi. "Buraya gelin." Çocukları ve kedi yavrusunu kendine doğru çekti. "Şimdi beni dinleyin. Size söyleyeceklerim çok ama çok üzücü. Bu, ikiniz için de büyük bir şok olacak. Ama ne hissederseniz hissedin, hem annenizin hem de babanızın sizi çok sevdiğini bilmenizi istiyorum." Çocukların yüz ifadelerini izlemeye dayanmakta zorlanıyordu. Luke şaşırılmış, kaşlarını çatmıştı. Molly ise farkında olmadan teselli arayarak meyve suyunu emiyordu.

Luke, "Ne oldu anne?" diye sordu.

"Şey..." Karen derin bir nefes aldı. "Eski kedimiz Charlie'yi hatırlıyor musunuz?" Luke'un kucagındaki Toby'yi, ondan güç almayı umarak bir daha okşadı. Toby de Karen'a boynunun altını okşatmak için çenesini yukarı kaldırdı. Keyfi yerindeydi, zevkten başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.

İki çocuk da büyük bir ciddiyetle başlarını salladı.

“Charlie öldüğü zaman size onun gökyüzünde başka kedilerin yanına gittiğini söylediğimi de hatırlıyor musunuz?”

Luke hatırlamıştı. “İstedığı zaman kavgaya edebilsin diye,” dedi. Charlie kısırlaştırılmış olmasına rağmen kendine ait saydığı bölgeye sahip çıkar ve –Toby’yi dünyaya getiren kedi de dâhil olmak üzere– komşuların hayvanlarıyla daima kavgaya ederdi. Hatta zaman zaman komşunun finosunu bile sinirlendirirdi.

Karen sözlerine devam etti: “Evet, doğru. Ve size Charlie’nin hiç geri dönmeyeceğini ama gökyüzündeki diğer kedilerle kavgaya ederek çok mutlu olduğunu da söylemiştim.”

Luke, “Evet,” dedi.

Molly hiçbir şey söylemiyordu.

İki çocuk da Karen’in yanında duruyordu ama Karen buna rağmen uzanıp kolunu kızının beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve dizine oturttu. Luke ile Toby’yi daha da yakına çekti ve daha alçak sesle konuşmaya başladı: “İşte, bugün babanızın kalbi de tıpkı Charlie’ninki gibi birdenbire durdu. Ama Charlie yaşlıydı, babanız yaşlı değildi. Bu yüzden bu büyük bir şok oldu. Ama bu, babanızın da Charlie gibi gittiği anlamına geliyor.”

Luke, “Ne yani, Charlie’yle oynamaya mı gitti?” diye sordu.

Bu düşünce Karen’in hoşuna gitmişti. “Evet,” dedi. “Charlie’nin mümkün olduğunca çok kavgayı kazanmasına yardım etmek için.”

“Yaa.” Luke’un kafası karışmıştı.

“Ama babanız sadece Charlie’yle oynamayacak. Sevdiği birçok başka şeyi de yapacak.”

“Babam gökyüzünde mi?” diye sordu Luke.

Karen, “Evet,” dedi. Gerçekten bundan daha iyi bir açıklama düşünemiyordu. Açıklamanın doğruluğu hiç önemli değildi. Önemli olan, duygusal gerçeği ve haberi mümkün olduğunca sevecen ve açık bir şekilde vermesiydi. Molly’ye, “Anladın mı tatlım?” diye sordu.

Molly meyve suyunu emiyor, emiyor, emiyordu ama Karen fındanda sadece hava kaldığını duyabiliyordu. Karen onun yüzüne baktı. Molly’nin kaşları çatılmış, alt dudağı sarkmıştı. Kızının,

söylediklerinden bir şeyler anladığını hissetti. “Babanız gittiği yerde HER ZAMAN sevdiği her şeyi yapabilecek. Futbol oynayabilecek... Orada futbol oynamayı seven birçok kişi var. Bira içebilecek... Onun, orada soğuk bir bira içmeyi seven pek çok arkadaş bulabileceğinden eminim. Arkadaşlarıyla sohbet edebilecek. Öğleden sonra –isterse her öğleden sonra– şekerleme yapabilecek. Çok yüksek sesle müzik dinleyebilecek! Ve gerçekten güzel olan ne, biliyor musunuz? İşte, Londra’ya hiç gitmeyecek. Sadece istediği çizimleri istediği zaman yapabilecek. Harika vakit geçirecek.” Karen bunları söylerken kendisini sözlerinden kopuk hissediyordu, sesiyse duygularından çok daha neşeli ve eğlenceli çıkıyordu.

Luke, “Ama babam bizimle birlikte olmaktan hoşlanmıyor mu anne?” diye sordu.

Karen bu soruyu beklemiyordu. “Elbette hoşlanıyor tatlım.”

“Ama sen babamın sevdiği her şeyi yapabileceğini söyledin, öyle değil mi?”

“Şey...” Karen ona cevap vermiyordu. Çocuk elbette haklıydı. “Orada babanızın tavsiyelerine ve yardımına ihtiyacı olan insanlar var, demek istiyorum. Bu konuda babanızın ne kadar başarılı olduğunu biliyorsunuz. Şu anda onların buna bizden daha fazla ihtiyacı var ve babanız bazı sorunları çözmeleri için onlara yardımcı olmaya gitti.”

Luke kaşlarını çatı. “Peki, onlara yardım ettikten sonra geri dönecek mi?”

Tanrı aşkına, Karen her şeyi tam anlamıyla yüzüne gözüne bulaştırıyordu. “Hayır, bir tanem, dönmeyecek.”

Luke ağlamaya başlamıştı.

“Benim küçük oğlum.” Karen ona sıkı sıkı sarıldı ve yanağını onun dağınık, kahverengi saçlarına yasladı. “Çok üzgünüm.” Çocuğun gözyaşları onu etkilemişti, o da ağlamaya başladı. “Bu çok üzücü ve hiç adil değil. Aslında babanız da gitmek istemiyordu ama gitmek zorunda kaldı. Bilirsiniz, insan bazen diş fırçalamak

ya da sebze yemek gibi, yapmak istemediği şeyleri yapmak zorunda kalır, öyle değil mi?”

Luke gözyaşları arasında başını salladı.

“İşte, ölmek de bazı bakımlardan böyle bir şey. Olmasını istemeyiz ama olur.”

“Ah.”

Şimdi Molly de ağlıyordu. Karen, Anna'nın odanın diğer tarafındaki bir koltukta oturduğunu ve her şeyi birkaç adım öteden izlemekte olduğunu biliyordu.

“Hey, Anna,” diye seslendi. “Gel de bize sarıl.”

Anna'nın, işe yaradığına sevindiği belliydi. Gidip kollarını üçüne birden doladı. Ardından dördü birden hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladılar.

Lou'nun görüşmeleri saat üç buçukta bitmişti. Genç kadın daha sonra bir personel toplantısına katılmıştı ve okuldan ayrılması dördü bulmuştu. Metroya kadar birkaç dakika yürümesi gerekiyordu. Yolda Aaron ile Kyra'nın, gazete bayisinin önündeki duvarın üstünde oturduklarını fark etti. Onlarla karşılaşmaktan kaçınmak imkânsızdı. Başka yoldan gitmek için geri dönerse onu görecektlerdi. Bu yüzden yürümeye devam etti ve yanlarına yaklaşıncı sigara içtiklerini gördü. Önce içtiklerinin esrar olmasından korktu çünkü Aaron çok fazla esrar içiyordu. Ama sigaraların ucundaki kahverengi filtreleri görünce rahatladı. Reşit olmadıkları için sigara da içmemeleri gerekiyordu ama Lou bunun, kötünün iyisi olduğunu düşünüyordu. Çocuklar onu görünce hemen sigaralarını duvarın üstünde söndürerek kırmızı tuğlaların üstünde kömür karası izler bıraktılar. Lou, kötüye gitmeyeceğinden emin olamadığı bir olaya karışmasının doğru olup olmadığını düşünüyordu. Okul dışında olduklarından ve fazla baskıcı görünmek istemediğinden durumu görmezlikten gelmeye karar vermişti.

Lou onlara yaklaşırken Aaron gözlerini kısarak, “Merhaba hanımefendi,” dedi.

“Merhaba Aaron. Merhaba Kyra. Nasılsınız?”

Aaron, “Ben iyiyim hanımefendi,” dedi. “Siz nasılsınız?”

Lou onlara yaklaşıp durdu. “Doğrusunu istersen yorgunum.” Bu doğruydı. O sabah yaşadığı şoka, mesleğinin talepleri ve olaydan bu kadar kısa bir süre sonra rehberlik görevini yapma zorunluluğuda eklenmişti. Şimdi o adrenalin patlaması geçmişti ve yapmak istediğı tek şey uyumaktı.

“Yani geceyi uykusuz mu geçirdiniz hanımefendi?” diye sordu Aaron.

Lou kaşlarını çattı. Bu işin nereye varacağını anlayabiliyordu. Kesin bir tavırla, “Hayır,” dedi. “Dün pazardı.”

“Bu bazı insanları engellemez,” diye karşılık verdi Aaron.

Kyra, “Bir kadınla mı beraberiniz?” diye sordu. Tiksinti ile merak karışımı bir tavrı vardı.

Bu noktada Lou yürüyüp gidebilirdi ama çocukların bunu kaçmak olarak yorumlayacaklarını ve bunun onları daha da kışkırtacağını seziyordu. Önce birinin, sonra diğersinin gözlerinin içine baktı. Aaron’un koyu kahverengi, karşısındakine meydan okuyan gözleri vardı. Kyra’nın açık mavi gözleriye saldırgan bir şekilde kısılmıştı. Aaron spor ayakkabısıyla yeri eşeliyor, Kyra ise uzun saçlarıyla oynuyordu. İkisi de fazla enerjilerini harcamaya çalışıyordu.

Lou, “Önce *Coronation Street*’i izledim, sonra da kostümlü bir film seyrettim,” dedi. “Ardından da yattım.”

“*Coronation Street*’te eşcinsel bir adam var,” dedi Kyra.

Şaşılabilecek şeydi bu, çocukların ikisi de tam anlamıyla hazırcevaptı.

Lou başını salladı. “Evet, var.” Bu çocuklarla yapacağı danışmanlık görüşmelerinde bu konunun irdelenmeye değer olacağını düşündü. İkisinin de kafaları eşcinsellikle meşgul gibi görünüyordu.

Kyra sözlerine, “Siz eşcinsel misiniz hanımefendi?” diye devam etti.

Böyle anlarda Lou, *bir danışman olarak çalışmak yerine keşke rehberlik ettiğim kişilerle görüşmeler dışında karşılaşmayacağım, daha az zahmetli bir alan seçmiş olsaydım*, diye düşünüyordu. Son çalıştığı yere kıyasla bir okulda rehberlik yapmak, sınırları daha belirsiz hale getiriyordu.

“Aaron sizin eşcinsel olduğunuzu söylüyor.” Özellikle bugün Lou’nun bu konuda konuşacak enerjisi yoktu. Ama çocukların bu işin peşini bırakacakları da yoktu. “Zaten söylemiş gibi oldunuz.”

“Çocuklar, çocuklar. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istiyorsanız sizden bunu uygun bir zamanda yapmanızı rica edeceğim.”

“Niçin şimdi değil?”

Lou derin bir nefes aldı. Bu, zorlamaya yaklaşıyordu.

“Sanırım biliyorsun Kyra. Özel hayatıma ilgi duymanızı saygıyla karşılıyorum ama kuralları biliyorsunuz. Herhangi bir şeyi gizli tutmak istersem buna hakkım var. Eğer üstünde konuşmak istediğiniz başka bir şey varsa lütfen bunu görüşmemiz sırasında söyleyin, burası halka açık bir yer. Yarın görüştüğümüzde konuşalım, tamam mı?”

“Ama siz bizimle bunu paylaşmadığınız halde nasıl olur da bizden sizinle bir şeyler paylaşmamızı isteyebilirsiniz?”

“Çünkü konularımız farklı.”

Aaron, “Bu bana palavra gibi geliyor hanımefendi,” diye karşı çıktı.

Lou onun açık sözlülüğünü takdir ediyordu. Genç kadın öğrencilere sık sık görüşmelerde açık sözlü ve dürüst olmalarını söylerdi ve Aaron’un bakış açısını doğru buluyordu. “Böyle hissettiğin için üzgünüm,” dedi. “Ama benim hislerime de saygı duymanız gerekir. Şu anda da bitkinim ve eve gidiyorum.” Yürümeye başladı.

Kyra onun arkasından, “Ama biz yine de sizin eşcinsel olduğunuzu düşünüyoruz,” diye seslendi.

O akşam Anna evinin ön kapısından içeri girdi. Paspasın üzerinde zarflar, ağır bir hava ve sessizlik yoktu. Steve onun mektuplarını toplayıp koridordaki masanın üstüne koymuştu. Ev sıcaktı ama havasız değildi. Yemek kokusu ve radyonun sesi süzülerek ona doğru geliyordu.

Evin arka tarafından bir ses duyuldu: “Merhaba. Çok yorgun olmalısın.”

Anna ani bir minnet duygusu hissetti – Karen’in eve dönüşü ile bunun arasında ne büyük bir çelişki vardı. Mutfığa girdi. Steve fırının başında duruyordu. Anna’nın önlüğünü takmıştı. Önlük volanlı değildi –bu Anna’nın tarzına uymazdı– ama açık yeşil, pamuklu kumaştandı, yani bir kadına ait olduğu açıkça belliydi ve onu böyle maço bir erkeğin üstünde görmenin bir çekiciliği vardı. Bu, Steve’i tuhaf bir şekilde de olsa daha yakışıklı gösteriyordu. Zaten Steve’in yakışıklı olduğuna şüphe yoktu. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Saman sarısı, dağınık saçları vardı. O, sokakta kadınların –ayrıca burası Brighton olduğundan bazı erkeklerin– dönüp baktığı türden bir erkekti. Anna, boyacı ve tadilatçı olarak Steve’in başarısının büyük bir kısmının çekici oluşundan kaynaklandığını biliyordu. Sonuçta kendisi de bu eve taşındığı ve yapılacak işler olduğu zaman ona bu yüzden tutulmuştu. Onun dış görünüşünün –muhtemelen erkeklerle dostluk konusunda başarılı olduğu, birahaneleri, açık hava sporlarını ve arabaları sevdiği için– heteroseksüel erkekleri tehdit etmediğini de fark etmişti. Genç adam ahşap kaşığı elinden bırakarak, “Bolonez soslu spaghetti yapıyorum,” dedi.

Anna daha çok sevindi. Steve'in bugünkü olaya tepkisinin, kendisi eve gelmeden birkaç kadeh içmek olacağından korkmuştu. Steve'in başkalarını ilgilendiren dramatik olaylara daha önce böyle tepki verdiği olmuştı. Ama Anna onun şimdi ayık olduğunu anlıyordu. Bugün Steve'in ona destek olması dışında bir davranışa gerçekten tahammül edemezdi ve ona teşekkür borçluydu.

"Ah, hımmm." Domates, kıyma, soğan, mantar ve sarımsak kokusu alıyor, canı tam da bunları yemek istiyordu. Bu yemek sade, basit, doyurucu, karbonhidrat dolu ve Steve'in en iyi yaptığı yemeklerden biriydi. Genç adam usta bir aşçıydı, ellerini kullanmasını gerektiren işlerin çoğunda başarılıydı. (Anna ve Steve tanıştığında Karen, "Öyleyse yatakta da iyi olması gerekir," diye espri yapmıştı.)

"Gel buraya." Genç adam radyonun sesini kısıp kollarını açtı. Anna birkaç adım attı ve onun kollarının arasına girip göğsüne yaslandı, kokusunu içine çekti, vücudunun sıcaklığını, gücünü ve sağlamlığını hissetti. En çok buna ihtiyacı vardı. O gün yaşadıklarını içinden atmaya çalışarak nefesini büyük bir gayretle uzun uzun dışarı üfledi.

"Çok kötü bir gün geçirmiş olmalısın." Steve onun başını öptü. "Sana ne verebilirim?"

Anna şu anda büyük bir kadeh kırmızı şaraba bayılırdı ama, "Bir fincan çay," dedi. Oysa o gün yeterince çay içmişti.

"Emin misin?"

Anna başını salladı. "İçki içmeye başlarsam duramam." Bu doğru değildi ve bunu kendisi de biliyordu ama eğer o bir kadeh içerse Steve de içecekti. Anna kendini bir ya da iki kadehle Steve'den çok daha kolay sınırlandırabilirdi.

"Pekâlâ. Bir fincan çay geliyor. Şimdi şuraya otur."

Anna sakinleşmişti. Mutfak masasının başına oturdu ve söylemesine gerek kalmadan Steve onun omuzlarına masaj yapmaya başladı. Sertleşmiş noktaları içgüdüsel olarak buluyor, yavaş yavaş gevşetiyordu. Rahatlarken Anna'nın başı dönüyordu. "Bu çok iyi."

Steve onun ensesinde bir sertlik buldu ve başparmaklarının basıncını artırdı. “Hımmmm, tam orası... Teşekkür ederim...”

Anna arkaya doğru eğildi ve onun kendisine en yakın yerini öptü. Dudakları genç adamın gömleğinin önüne değdi ve Anna pamuklu kumaşın altından onun göğsündeki kasları hissetti. Neredeyse bundan tahrik olacaktı ama o aşamaya henüz gelmemişti çünkü olup bitenler yüzünden hâlâ yaralıydı.

Genç adam, “Haydi, anlat bana,” dedi.

Anna yine iç çekti. “Tanrım, tam anlamıyla korkunçtu.” Steve ellerinin hareketleriyle onu âdeta yönlendirdi ve Anna ona telaş içinde treni, taksiyi, Karen’in telefonunu, hastaneyi, Simon’ın cesedini, çocukları uzun uzun anlatarak içini döktü.

O sözlerini bitirince Steve, “Sen oradan ayrıldığında Karen’in yanında kimse var mıydı?” diye sordu.

“Evet, Simon’ın annesi neredeyse hemen, Simon’ın kardeşi Alan da işten çıkar çıkmaz geldi. İşten erken çıktığı için şimdiye kadar oraya varmış olması gerekir. Onu hatırlıyor musun?”

Steve başını salladı. “Elbette. Kibar bir adam. Neyse, bu da bir şeydir.”

“Üçü Simon’ın cenaze esnasında giyeceği giysileri seçecekti. Eğlenceli olacak.” Anna yüzünü buruşturdu. “Yine de en azından anladığım kadarıyla Phyllis gece orada kalacak.”

“İyi fikir. Bana kalırsa Karen bu gece yalnız kalmamalı.” Steve masajı bıraktı ve yemeği karıştırmak üzere ocağın başına gitti. Ocağın altını kısmıştı. Anna sosun hafif hafif fokurdadığını duyuyordu. Sonra Steve masanın yanına geldi, ahşabın seramiğe sürtünmesinden çıkan ses duyuldu ve Steve bir sandalye çekip oturdu. Nefesini dışarı üfleme sırası ondaydı. “Zavallı Karen.” Gözlerini ovuşturdu, saçlarını karıştırdı. “Tanrım. Sanırım artık o yeni evi satın almaya gücü yetmez.”

Anna başını salladı. Steve, Karen ile kendisinin henüz açmadıkları bir konuyu dile getiriyordu; para.

“Simon’ın hayat sigortası var mıydı?” diye devam etti Steve.

“Vardır. Simon bu konularda oldukça becerikliydi.”

“Yani senin gibi değildi demek istiyorsun.” Steve güldü ama sesinde buruk bir tını vardı. Zengin olmayışını derinden hissediyordu.

Anna, “Evet, senin gibi değildi,” diyerek onu onayladı. Ama tavrı bağışlayıcı ve şefkatliydi. Şu anda Steve’in hayat ve enerji saçarak yanında oluşundan çok memnundu ve onu iğnelemek içinden gelmiyordu.

Steve’in cinselliğini hissetmek Anna’nın irkilerek hastaneyi anımsamasına neden olmuştu. Simon’ın o halini asla unutamayacaktı. Daha önce hiç cansız bir insan görmemişti ve nasıl bir beklenti içinde olduğunu bilmiyordu ama beklediği bu değildi. Hayattayken Simon, Steve’den bile daha iriydi –gerçekten iri yarı bir adamdı– ama o gün öğleden sonra çok daha ufak, solgun ve hareketsizdi.

Anna, Steve’e iyice sokuldu, daha fazla yaslandı ve elini avucunun içine aldı. Bu tezat karşısında yine sarsıldı. İşte, Karen’in Simon’ın elini tuttuğu gibi o da erkek arkadaşının elini tutuyordu. Steve’in sıcak kanla, kanın dolaştığı damarlarla, sert kemiklerle ve hareket eden eklemlerle, kısacık kesilmiş tırnaklarla dolu, yıllardır ağır işler yapmış olduğu için derisi sertleşmiş eliydi bu. Anna o eli sımsıkı tuttu ve daha da sıktı. Çok kısa bir an için, ayaklarının yere basmasını sağlayan tek şeyin bu olduğunu hissetti.

“Bir daha, anne, bir daha!”

Karen resimli kitabı kapatıp elinden bıraktı.

Simon’ın annesi Phyllis, “Annecik bugün çok yorgun,” dedi.

Bu yetersiz bir ifadeydi; Karen yorgunluktan âdeta taş kesilmişti ama uyku buna çare olmayacaktı.

Alan gelmiş ve Simon’ın giysilerini cenaze levazımatçısına vermek üzere yanına alıp gitmişti. Karen kocasının giyeceği şeyleri seçmek için kafasını toplayamıyordu ama elinden geleni yapmıştı

ve Phyllis ile Alan'ın yardımıyla koyu gri bir takım elbise, temiz bir beyaz gömlek ve Simon'ın en sevdiği ipek kravatı seçmişlerdi.

Şimdi Phyllis ile Karen, Molly'yi ve Luke'u yatırıyorlardı. İki birlikte onları doyurmayı –balık fileto ve fırında fasulye en kolaydı– ve yıkamayı, pijamalarını giydirmeyi, fazla itirazla karşılaşmadan üst kata, yatak odalarına çıkarmayı başarmışlardı. Karen kayınvalidesinin yardımı ve varlığı için ona minnet borçluymuştu. Yalnız kalsaydı çocuklara sarılarak oturma odasında kalır ve üçü bütün geceyi ağlayarak orada geçirebilirdi. Ama son birkaç saat içinde büyükler normal davranarak Molly ile Luke'un dikkatini dağıtmıştı. Buna rağmen Karen, Phyllis'in ciddi şekilde şok geçirmekte olduğunu farkındaydı. Şartlar ne olursa olsun bir evlat kaybetmek korkunç bir şeydi; üstelik hayatının son yıllarındayken bir evladını böyle beklenmedik bir şekilde kaybetmek yaşlı kadının, etkisinden asla kurtulamayacağı bir darbeydi.

Luke, Karen'ın düşüncelerini böldü: "Mavi Timsah nerede?" Mavi Timsah onun en sevdiği oyuncuğuydu. Eskimiş, yer yer yırtılmıştı, dikişlerinden dolgu malzemesi fişkırmıştı. Bir timsaha hiç uygun olmayan bir şekilde komikti ve çok tüylüydü ama yıllardır ellenmekten tüyleri keçe gibi olmuştu. Son zamanlarda Luke onunla daha az ilgileniyordu ama teselliye ihtiyacı olunca onu isterdi.

Karen oyuncuğı yatağın ayakucuna koyarak, "Burada," dedi. Luke oyuncuğı kaptı ve sınıksızca tuttu. "Üstünü örtüyor musun?"

Luke başını iki yana salladı, inat ediyordu. "Eve döndüğünde üstümü babamın örtmesini istiyorum."

Phyllis ile Karen baktılar. Luke durumu anlamamış mıydı? Karen onun anladığını zannetmişti. Ama belki de bu onun için çok fazlaydı ve anlayamayacağı bir şeydi. Elbette normal koşullar altında Simon işten eve geldiği zaman böyle olurdu. Simon merdivenlerden ikişer ikişer çıkarak yukarı koşar, çocuklara iyi geceler dilemek için tam zamanında yukarıda olurdu.

"Hayır, yavrum, hatırlamıyor musun? Sana anlattım ya. Karım baban bu gece eve dönmeyecek."

“Peki, yarın gelecek mi?”

“Hayır, üzgünüm.” Karen onun tekrar ağlamaya başlamasını istemiyordu – bu onu da tetiklerdi. Bu yüzden konuyu değiştirdi. “Ama bak, ne diyeceğim: Sen uyuyana kadar burada seninle kalayım mı? Işığı kapatabiliriz ama ikiniz de uykuya dalana dek ben burada, sandalyede oturuyor olacağım.”

Luke, “Evet,” dedi.

Phyllis ayağa kalktı. “Sanırım ben aşağı ineceğim.”

“Biraz sonra ben de yanına gelirim.”

“Acelesi yok.” Phyllis ışığı kapattı. “Kapıyı aralık bırakayım mı?”

Molly, “Biraz daha aç,” dedi. Çocukların ikisi de korkacak bir şey olmadığını görmek istiyordu.

Karen, Phyllis’in halı kaplı merdivenlerden sessizce aşağı indiğini duyuyordu. Uzanıp Molly’nin altın buklelerini yüzünden çekti. Sonra ahşap sandalyeye yerleşti. Sandalye pek rahat değildi ama bu Karen’i rahatsız etmedi. Şimdi çocuklar uykuya dalana kadar onlarla beraber olmaya ihtiyacı vardı. Sonra onlar uyuyunca yanlarından ayrılamayacağını anladı. Sırf onların hâlâ hayatta olduklarını gösteren nefes alıp verişlerini duymak için alacakaranlıkta saatlerce oturdu.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Işıklar söndürülmüş, perdeler kapatılmış, alarm kurulmuştu. Anna yorganın altına girmiş yatıyordu ve Steve’in kıvrılarak onun bedenine dolanmış olan iri vücudunun farkındaydı. Genelde bundan, yüzünü dışarı çevirip kucaklanmaktan, kucaklanmanın verdiği güvenle karışık o özgürlük duygusundan çok hoşlanırdı. Steve hemen uyumuştum ama onun kafası hâlâ karışık.

İlk kez Simon’la kendi ilişkisi ve onu ne kadar özleyeceği hakkında düşünmeye vakit bulmuştu. Bunca yıldır onu platonik ama derin bir sevgiyle sevmişti. Simon onun hayatına girmiş, güvenebileceği bir insan olmuştu. Anna, Karen’a, Karen da Anna’ya

destek olmuştı. Daha fazlası da vardı. Anna, Simon'ın şakacılığını, sevecenliğini, zekâsını, cömertliğini de özleyecekti. Anna onların evindeyken, Karen'la birlikte mutfakta baş başa kahve içip sohbet ederken bile Simon'ın arka planda televizyon seyrettiğini, çocuklarla oynadığını, maket yaptığını, sadece orada olduğunu bilmenin bir anlamı vardı. Simon dışarıda, işte bile olsa Anna onun varlığını hissedirdi. Arkadaşıyla paylaştığı her ana fazladan, tanımlanamaz bir şey katardı. Sadece güven duygusu değil, bir gerçeklik duygusu, ayaklarının yere bastığını hissetme, salt insanlık... Genç kadın Simon'a saygı duyuyordu. Onun prensipleri, ahlak kuralları vardı. Simon peyzaj mimarıydı, çoğu zaman komisyonlarla ya da sosyal konut projelerinde çalışırdı. Görüşleri ve estetik anlayışı onun-kiyle ters düşenlerle iş yapmayı reddederdi. Simon birçok bakımdan Anna'nın kendi hayatında da uyguladığı ahlak ölçütüydü.

Bütün bunlar onsuz yaşamanın daha ürkütücü, daha az güvenli olacağı anlamına geliyordu. Anna kendisini yeterli germe halatları olmayan, rüzgâra yakalanmış, kolayca uçup gidecekmiş gibi sağa sola sallanan bir çadır gibi hissediyordu. Bunların Karen'in hissettiklerinin sadece bir esintisi olduğunu bilmesine rağmen yine de korkunçtu.

Teselli bulmak için Steve'in C şeklini almış bedeninin oyuğuna daha da sokularak, *neden Simon*, diye düşündü. *Neden Karen? Neden şimdi?* Bunun daha büyük bir resmin bir parçası olması gerektiğini, her şeyin bir nedeninin olduğunu vesaire, vesaire biliyordu ama yine de anlayamıyordu. Karen ve Simon öyle iyi, öyle yardımsever, öyle sevgi dolu insanlardı ki... Anna'nın bildiği kadarıyla kimseyi incitmemişlerdi. Böyle bir cezayı hak etmiyorlardı, bu büyük bir haksızlıktı.

Sonra, onlarca yıl geriden annesinin sesini duydu. Kendisi küçüktü, annesi anlatıyordu: "Ama tatlım, dünya adaletsizdir." O zamanlar bu cümle, diğer çocukların Anna'nın sahip olduğundan fazlasına sahip olmalarını, konuklara daha fazla tatlı verilmesini, daha güzel oyuncakları olan arkadaşları, daha fazla harçlık alan

sınıf arkadaşlarını açıklamak için kullanılmıştı. Muhakkak basit bir felsefeydi ama yaşananların anlamını kavramak ancak bu açıklamayla mümkündü.

Birkaç sokak ötedeki evinde Karen yalnızdı. Sırtüstü uzanmıştı. Gözleri açıktı ve karanlıkta tavana bakıyordu. Yirmi yılda Simon ve o çok az geceyi ayrı geçirmişlerdi. Karen hayatının nasıl olup da yirmi dört saat önce olduğundan farklı hale geldiğini hâlâ anlayamıyordu. Simon'ın yokluğunda iki kişilik en büyük boy yatak derin bir boşluktan ibaretti. Karen normalde kolayca derin bir uykuya dalarlardı. Saniyeler içinde uyuyakalır ve tam sekiz saat sonra uyanırdı. Bu sekiz saat içinde tuvalete gitmek için falan kalkmazdı. Sadece çocuklar ağlarsa kımıldanırdı ama o zaman bile genelde Simon ondan daha çabuk uyanır ve çoğunlukla sorunla o ilgilenirdi. Fakat bu gece Simon yoktu ve Karen uyuyamıyor, uyuyamayacağını biliyordu. Ağlayamıyor, hareket edemiyordu. Tek yapabildiği var olmaktı. Sabahı beklemek...

İki saat sonra sahanlıkta küçük ayakların pıtırtısını ve kapı tokmağının çevrildiğini duydu ve ortasında tanıdık birinin durduğu ince bir ışık şeridi odaya vurduğu zaman Karen hâlâ öylece yatıyordu.

Luke. Arkasından da Mavi Timsah'ı sürüklüyordu.

“Uyuyamadın mı yavrum?”

“Hayır.”

“Ben de uyuyamadım. Birbirimize sarılarak yatalım mı?”

Luke başını salladı ve Karen ona yer açmak için örtüyü kaldırıp dev bir üçgen oluşturdu.

Luke onun yanına kıvrıldı, Karen da yavaşça onun ensesini, yumuşak saçlarının pijamasının yakasıyla buluştuğu yeri okşadı. Luke birkaç dakika içinde düzenli nefes alıp vermeye başladı ve uyudu.

Karen birkaç dakika yattıktan sonra Molly'yi hatırladı. Molly uyanır ve Luke'un yanında olmadığını görürse korkabilirdi.

Karen, Luke'u rahatsız etmemek için mümkün olduğunca yavaş hareket ederek örtüyü kaldırdı ve ayaklarının ucuna basarak sahanlıktan geçti. Molly çarşafı, battaniyesi ve geceliği dizlerine dolanmış halde yatağında rahatça uyuyordu.

Karen yatağın üstüne eğilip örtüleri açtı ve Molly'yi kucağına aldı.

Molly'yi kendi yatak odasına taşıırken küçük kız burnunu çeker gibi belli belirsiz bir ses çıkardı. Karen onu yatağa koydu, sonra kendisi de yatağın ayakucundan iki çocuğun arasına yavaşça süzüldü ve örtüyü üçünün üstüne örttü.

Molly birden, "Babam nerede?" diye sordu.

"Baban burada değil bir tanem," dedi Karen.

Ama Molly uyanık sayılmazdı ve tekrar burnunu çekerek derin bir uykuya daldı.

O zaman Karen, ah, çok kısık bir sesle, "Baba gitti," dedi.

Bu daha çok kendisine yaptığı bir hatırlatmaydı.

Üç kilometreden az bir mesafe ötede Lou, çatı katındaki daire-sinde, yer yatağında uyuyor, rüya görüyordu. Bu o kadar canlı bir rüyaydı ki âdeta gerçektir. Lou'nun bir trene yetişmesi gerekiyordu. Korkunç bir telaş içindeydi –tren kalkmak üzereydi– ama yoluna çıkan büyük kalabalıklar vardı. Bazı insanlar önüne çıkıp yolunu kesiyor, ona kötü kötü bakışlar atarak onu yanlış yöne, trenden uzağa yönlendiriyordu. Diğerleriyse ona arkaları dönük olarak ya büyük bavullarını sürüklüyor ya tekerlekli sandalyelerini itiyor ya da bisikletle ilerliyorlardı. Lou'nun trene yetişmesi gerektiğinden habersizce çok yavaş gidiyorlardı. Lou'nun önemli bir yerde olması gerekiyordu. İş çok acildi ama Lou oraya yetişemeyecekti. Nerede

niçin bulunması gerektiğini bilmiyordu fakat bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu biliyordu.

Sarsılarak, ter içinde, nefes nefese uyandı.

Kafası karışmıştı, paniğe kapılmıştı ama perdenin arkasından küçük penceresinin tanıdık çizgilerini görünce şükretti.

Evdeydi. Hiç değilse istasyonda değildi.

O günün anıları zihnine hücum etti ve yattığı yerde, tanımadığı bir kadına ve çok kısa süre birlikte olduğu birine acıdığı için gözlerinden sessizce yaşlar süzölmeye başladı. Sonunda yastığının üstünde soğuk, ıslak, tuzlu bir leke oluştu.

Salı

Dışarısı hâlâ karanlıktı ama Karen sabahın erken saatleri olduğunun işaretini veren uzaktan gelen tren seslerini duyuyordu. Molly ile Luke'un sıcaklığı gece boyunca onu biraz rahatlatmıştı fakat hiçbir şey kafasının içindeki çalkantıyı hafifletemiyordu. Olayları tekrar tekrar düşünmüştü. Düşünceler çılgın bir çamaşır makinesindeki çamaşırlar gibi dönüp duruyordu.

İstasyona gitmek için yağmurda yokuş aşağı yürürlerken Simon, "Midemde hafif bir hazımsızlık var," demişti.

Karen da saatine bakarak, "O zaman birer kahve alalım," demişti. "Vaktimiz var."

"Kahve mi?"

Karen, "Güzel bir sütlü kahve hazımsızlığın geçmesine yardımcı olabilir," demişti. Ama bunu söylemesinin nedeni canının kahve istemesiydi. Sonra yolcu salonuna geldiklerinde şöyle demişti: "Sen benim biletimi al, ben de gidip kahveleri alayım."

Simon'ı bilet kuyruğunda bırakıp kahve büfesine gitmişti.

Bunu yapmasaydı, onunla bilet kuyruğunda bekleyeydi ne olurdu? Simon ona sadece rahatsız olmadığını, çok sancısı olduğunu söyleyecek miydi? O zaman WHSmith'in önündeki yuvarlak banklardan birine oturup birkaç dakika bekleyecek, hatta belki bir sonraki trenle gitmeye karar vereceklerdi. Eğer Simon kalp krizi geçirdiği zaman hastaneye çok daha yakın olan istasyonda olsalardı sonuç farklı olabilirdi.

Karen'in kapuçinosunu hazırlayan genç, kahvenin üstüne çikolata serperken Simon onun yanına gelmiş ve Karen, "Belki de

bir şeyler yemelisin,” deyince Simon camekânın arkasındaki pas-talara bakarak, “Bir şey yemek istediğimden emin değilim,” diye karşılık vermişti. Karen şaşırmıştı; Simon bir şey yemeyi nadiren reddederdi. Peki, o zaman niçin ısrar etmemiş, ona kendisini iyi hissedip etmediğini niçin sormamıştı? Bunu yapacağı yerde, “Ben bir kruvasan yiyeceğim,” diye ısrar etmişti ve Simon da ona katılmıştı. Simon’ın kalp krizi geçirmesinin nedeni o kahve olabilir miydi? Karen kahvenin, insanın kalp atışlarını hızlandırdığını biliyordu. Kaynar suyun siyah, yoğun, saf espresso taneciklerinin arasından süzülerek strafor bardağı doldurduğunu görür gibiydi. Bunun ne kadar uğursuz bir şey olduğunu sonradan anlamıştı. Üstelik ka-feini arzulayan Simon değil, kendisiydi. Kendisi orada olmasaydı Simon’ın günlük rutininin, bir gazete alıp sıraya girerek boşa vakit harcamaktan kaçınmak olduğunu biliyordu. Simon trende arabayla satış yapan kızın yanından geçerken bir bardak çay alırdı. Yani bu o kahve yüzünden olmuştu ve kesinlikle Karen’in hatasıydı...

Peki ya Simon kriz geçirdiği zaman? Yardım gelmeden önceki o çok önemli dakikalarda kendisi onu hayata döndürmeye çalışabilirdi. Bunu niçin yapmamıştı? O böyle biri değildi. Tamam, birine hayat öpücüğü vermeyi bilmiyordu ama az çok bir fikri vardı. Yine bunu yapmayı denememişti bile. Sonra bir de trendeki son sohbetleri vardı. O sohbetin sıradanlığı inanılmazdı. Sadece kendisi hakkında konuşmuşlardı. Karen işinden şikâyet ederek sızlanmış, Simon’a şefinin ona sormadan masasının yerini değiştirdiğinden, artık pencere kenarındaki yerinde oturamadığından bahsetmişti. Karen belediyede yarı zamanlı çalışıyordu ve işinden pek hoşlanmıyordu. Bu yüzden *Argus* gazetesini tarayarak yeni bir iş aramaya başlamıştı. Masasının yerinin ne önemi vardı? Ama sanki çok önemliymiş gibi yüzünü ekşiterek sürekli bundan bahsediyordu.

Simon’a hiç hoşça kal diyememiş, onu sevdiğini bile uzun süredir söylememişti. Bunu ona en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu. Büyük olasılıkla Simon’ın Noel hediyesinin üstündeki etikete, “Kucak dolusu sevgiler, Karen” diye karalamış olmalıydı.

Çocuklar doğmadan önce Simon'a onu sevdiğini sık sık söylerdi. Bu, Luke doğduktan sonra onu daha az sevdiğinden değildi – aksine daha çok seviyordu. Öyleyse bunu ona niçin söylememiști? O sabah bu sözleri söylemek sadece bir dakikasını alırdı.

Keşke. Keşke. Keşke. Ama o gitmişti. Ve Karen burada tek başına yatıyordu.

Yatağın yanındaki saatin küçük, kırmızı ışığı saatin 06.01 olduğunu gösteriyordu. Onun dünyası âdeta durmuşken yeryüzündeki bütün saatlerin işlemeye devam etmesi tuhaftı. Ama gün ışığının, perdelerin arasındaki boşluktan içeri sızmaya başladığını görüyordu. Martılar çığlık atıyor, aşağıdan tıktırılar geliyordu. Bu Toby'ydi; Luke'un bundan hoşlanmamasına rağmen yavru kedi mutfakta uyuyordu ve kahvaltı etmek isteyecekti. Kısa süre sonra çocuklar da ona katılacaktı. Karen sonsuza kadar burada yatabilirdi ama kalkmak zorundaydı. Sonra yapması gereken şeyleri yapmaya başlayabilirdi. Yapılması gereken hazırlıklar, haber verilmesi gereken insanlar, evin satın alınmasıyla ilgili olarak verilmesi gereken kararlar vardı. Bu sabah ilk iş olarak Simon'a otopsi yapılacaktı. Hastane onun ölüm nedenini resmen tespit etmek için prosedür gereği bunu yapmak zorundaydı. Karen bunun, onun sevgili Simon'ını kesip içini açmalarının ne işe yarayacağından emin değildi.

Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Sonra elbette cenaze töreninin organize edilmesi gerekiyordu.

Karen fikrini değiştirme fırsatını bulamadan bu son düşünce etkisini gösterdi. Örtülerin altından yavaşça sıyrılarak bacaklarını yukarı kaldırdı, kıvrılıp top gibi olan ve fazla yer kaplamayan Molly'nin üstünden geçirdi.

Ayağa kalkınca hiç düşünmeden kapının arkasındaki sabahlığına uzandı ama ona ulaşmak için Simon'ın sabahlığını askıdan alması gerekiyordu. Simon'ın sabahlığı lacivert, kalın, havlu kumaştandı ve birkaç yıllık olmasına rağmen hâlâ şık bir görünüşü vardı. Karen onu kendine çekip koklama arzusuna direnemedi.

Elbette sabahlığa Simon'ın kokusu –deodorant ve tıraş losyonuyla karışık kendi doğal kokusu– sinmişti. Çoğu sabah duştan çıkınca bu sabahlığı giyerdi. Koku da Simon'ın kendisi gibi özeldi – bir zamanlar olduğu gibi. Ve Karen'in yeryüzünde en sevdiği kokulardan biriydi. Karen, Simon'ın bu kokuyu bir daha asla yamayacağına inanamıyordu.

Bir Ekim sabahı Manchester'da bir oteldeydiler. Yatak odasının penceresinin dışında, gökyüzünde kurşun renkli bulutlar vardı ve hava kuşkusuz soğuktu ama bu önemli değildi çünkü Karen ile Simon içeride hayatlarından memnundular.

Karen elbise dolabını açıp, “Bak,” demişti. “Sabahlıklar. Ne kadar havalı.”

“Ne dedin sevgilim?” Simon banyodan çıkıyordu. Beline beyaz bir havlu dolamıştı, bir tane de elinde vardı. Saçlarını kuruluyordu. Durmuş ve “Üzgünüm, farkında değildim,” demişti.

Genç kadın sabahlıklardan birini askıdan alıp ona doğru uzatmış, “Bak,” diye tekrarlamıştı. Sabahlıklar birbirleriyle uyumluydu, lacivert ve geniştiler. Göğüslerine otelin adının baş harfi olan yuvarlak bir M harfi işlenmişti.

Simon belindeki havluyu çıkarıp yatağın üstüne fırlatmıştı. “Harika.” Sonra sabahlığı Karen'dan alıp giymiş, kemerini bağlamıştı.

“Sana yakıştı,” demişti Karen. Gerçekten de yakışmıştı. Lacivert, gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyordu ama daha fazlası da vardı. Sabahlık genişti ve kumaşın kalitesi ile bol kesimi, Simon'ın yakışıklılığının hakkını birçok giysiden daha fazla veriyordu. Omuzlarının genişliğini ortaya çıkarmıştı ve beline doğru hoş bir V oluşturmuştu.

Karen gülümseyerek, “Hımmm,” demişti. “Seni çok erkeksi gösterdi.”

“O kadar şaşıрма.” Simon gülmüştü. “Tabii ki erkeksiyim.”

Karen da gülmüştü. “Elbette öylesin.”

Mutluydu. O otelde olmak keyifliydi ve masrafların Simon’ın işyeri tarafından karşılanması Karen’in keyfini artırıyordu. Bu oteli onlara Anna tavsiye etmişti. Anna zevk konusunda daima on ikiden vururdu. Otelin dekorasyonu mükemmeldi ama resmî değildi, moderndi fakat minimal olmaktan uzaktı. Çok pahalı bir otel olmamakla beraber (aksi halde Simon’ın çalıştığı kurum bu durumdan şikâyetçi olurdu) mekânda bir zenginlik havası vardı ve bu, Karen’in pohpohlandığını hissetmesini sağlıyordu. Bir gece önce yattıkları yatak çok rahattı, akşam yemeğinde bir dizi pahalı ve gösterişli yemek vardı. Yemekten önce meşe ağacından barda, mum ışığında birer kokteyl bile içmişlerdi. İnsanın hoşuna giden ayrıntılar da vardı; banyo köpüğü, ihtiyar kadınların kokusunu hatırlatan sıradan otel malzemesinden değildi, baş döndürücü bir karışımdı ve Karen’in kendini kısa bir süre için son derece çekici ve başarılı bir insan olarak hayal etmesine olanak sağlıyordu. Simon oraya bir toplantı için gelmiş, Karen da o yolculukta ona eşlik etmişti ve o günü istediği gibi geçirmekte özgürdü. Gezmeyi boş verecek, alışverişe gidecekti. Anna ona Manchester’ın alışveriş için harika olduğunu söylemişti.

Karen tuvalet masasının önündeki tabureye oturup saç kurutma makinesini almak için çekmeceye uzanmıştı. O bunu yaparken Simon yanına gelmiş ve arkadan onun beline sarılmıştı.

“Siz de hanımefendi, çok kadınsısınız.”

Karen sırtını yay gibi gerip başını yana eğerek onu öpmüştü. Üstünde sadece iç çamaşırları vardı ve birden tahrik olduğunu hissetmişti. Bunun nedeni çevre, normal rutinin dışına çıkmış olma duygusu, teninde tatlı bir ürperti gibi dolaşan nemlendirici losyon ve en çok da Simon’dı. Çok temiz, çok taze kokuyordu ve o anda özellikle çekici görünüyordu.

“Hımmm.” Karen’in ruh halini kapma sırası ondaydı. Elini onun iç çamaşırının içine sokup aşağılara kaydırmıştı.

“Aah.”

Parmakları ulaşmak istedikleri yeri çabucak bulmuştu ama Karen'a karşı yumuşak ve nazik davranıyordu. Onun vücudunu iyi tanıyor ve onu nasıl yola getireceğini biliyordu.

Genç kadın ona dönüp şakacıktan, "Bitiremeyeceğin bir işe başlama," demişti. "Gitmen gerekmiyor mu?"

Simon yatağın yanındaki saate bakmıştı. "Evet." Sonra pis pis gülmüştü. "Ama başta sadece sıkıcı bir seminer var. Onun sonuna kadar gitmezsem sanırım kimse fark etmez."

"Yani ne kadar vaktin var?" Genç kadın onun sabahlığının kemerini çözmüştü. Simon erekte olmuştu ve Karen tekrar gülerek, "Hımmmm," demişti. "Bana kalırsa on beş santimden epey büyük."

Simon da gülmüştü. Bunun şaka olduğu açıktı ama eğlenceli tarafı da buydu.

"Şey, kırk dakika diyebilirim..."

"Sadece kırk dakika mı?" Karen onun karnından aşağı uzanan tüylerin oluşturduğu hattın üzerinde parmağının ucunu ağır ağır kaydırıyordu. Sonra başını kaldırıp ona bakmıştı.

"Eh, belki bir saat..." Simon tek kaşını kaldırarak, "Eğer sevgilimin istediği buysa..." demişti.

Karen da, "Evet, bu," diye karşılık vermişti. "Eğer her şeyi gerektiği gibi yapacaksa..." Sonra onun cinsel organını tutup okşamaya başlamıştı. Simon'ın buna dayanmasının imkânsız olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra Karen tuvalet masasının taburesinde bacaklarını iki yana iyice açarak onunla birlikte olmuştu. Orada uzun uzun sevişmişlerdi. İkisi de uzun süredir olmadığı kadar azgın hissediyordu. Çünkü ahlak kurallarının geçerli olmadığı ve tadına doyum olmayan başka bir yerdeydiler ve Simon'ın işte olması gerekiyordu.

O gün daha sonra Karen hâlâ keyifli ve mutluyken otel resepsiyonundan bornozları hatıra olarak sattıklarını öğrenmiş, bir tane satın almış ve eve gidince onu Simon'a vererek sürpriz yapmıştı. Birkaç hafta sonra da hamile olduğunu öğrenmişti. O sabah mı,

yoksa bir önceki gece mi hamile kaldığından hiç emin olamamıştı. Ama aylık kanamalarını hesaplayınca Luke'a o yolculukta hamile kaldığını anlamıştı. Şu anda başparmağını emerek yatağında uymakta olan beş yaşındaki ufak ve ince yapılı oğlu normalde iri yarı ve erkeksi olan Simon'ının yattığı yerde yatıyordu.

Anna'nın radyosu çalmaya başladı ve genç kadın silkinerek uyandı. Nihayet sabaha karşı saat üçte uykuya dalabilmişti, şimdi de sürekli dördüncü kanala ayarlı olan radyo onu dosdoğru hayatın içine fırlatmıştı. Steve müziği tercih ederdi ama Anna önce uyanıp evden ilk çıkanın kendisi olduğunu söyleyerek bu mücadeleyi kazanmıştı. Zaten bunu hiçbir zaman dile getirmese de son söz daima ona aitti. Burası onun eviydi – Steve de bu evde kaldığı için ara sıra banka kredisi taksitlerine kira mahiyetinde ödemelerle ya da evin tamirat masraflarını üstlenerek katkıda bulunuyordu. Ama resmî evraklarda Anna'nın adı vardı, işlemler Anna'nın adıyla yürütülüyordu. Anna zevkleri konusunda kesindi, hatta acımasızdı. Bir kere müzikten hoşlanmazdı; DJ'lere katlanamıyor, onların kararlı hippiliğini aşırı buluyordu. Bu onun ruhsal durumuyla sık sık çatışıyordu. Üstelik müziği –özellikle de pop şarkılarını– fazla belirsiz ve anlaşılması güç buluyordu. O müzikler Anna'yı havada ve istikrarsız bırakıyordu ve Anna en azından sabah yeni kalktığında bundan hoşlanmıyordu. Normal koşullar altında, konuşma seslerinde ve haberlerde –ne kadar kötü de olsa– bir gerçeklik olduğunu düşünür, bu da zaman içinde, belli bir yerde ona bir istikrar duygusu verir, ayaklarının yere basmasını sağlar, onu yere indirirdi.

Ancak bugün her şey farklıydı. Anna henüz gözlerini bile açmadan Simon ve Karen'la ilgili bir gün önceki olayların bilincindeydi. Sunucu bir siyasetçiyle söyleşi yapıyor, biri pürüzlü bir sesle bir başkasına karşı Scott'ın sözlerini tekrarlıyordu. Ama

Anna tek kelime bile anlamıyordu. Zihni üzüntü, endişe, öfke ve tanımlayamadığı duygularla mücadele ediyordu.

Anna onlara kapılıp gitmeden bir düşünceye odaklandı; bugün işe gidecekti. Karen, Phyllis orada olduğu ve birbirlerine destek olacakları için sorun yaşamayacağı konusunda ona garanti vermişti. Anna oraya akşam gidecekti. Bu yüzden yataktan kalkması gerekiyordu. Şimdi.

Steve hâlâ derin bir uykudaydı, hafifçe horluyordu. Radyonun sesine rağmen mışıl mışıl uyuyabilmesi Anna'yı hep şaşırtıyordu. Ama birlikte geçirdikleri dört yıl, genç adamın bunu yapabileceğini kanıtlamıştı. Belki de bunun nedeni mesleğinin fiziksel olarak çok yorucu oluşuydu. Bazı bakımlardan Anna buna içerliyordu çünkü bu ona kendisinin ne kadar erken kalkıp evden çıkması gerektiğini hatırlatıyordu. Ama bazı bakımlardan da hoşuna gidiyordu çünkü Steve'in uyumaya devam etmesi, Anna'nın kimse ona karışmadan hazırlanmasına olanak sağlıyordu.

Gece Steve kolunu Anna'nın üzerine atmıştı ve kolu hâlâ onun omzunda duruyordu. Anna onun kolunu yavaşça kaldırdı ve yorganın altından kayarak ayaklarına eski, süet terliklerini geçirdi. Sonra yavaşça odanın diğer tarafına gidip tuvalet masasının üstündeki floresan lambayı yaktı. Lamba ortalığı çok fazla aydınlatmıyordu ama Steve hafifçe söylenerek diğer tarafına döndü ve horlamaya devam etti.

Anna duş yaptıktan sonra giyindi. Normalde yatmadan önce ertesi gün giyeceklerini planlamaktan; ayakkabılarını, çoraplarını, aksesuarlarını ve takılarını birbirlerini tamamlayacak şekilde hazırlamaktan hoşlanırdı. Bunu Karen'la aynı evi paylaştıkları üniversite yıllarından beri yapıyordu. Karen her zaman onun son derece düzenli olduğunu düşünür ve Anna temiz iç çamaşırı ararken arkadaşının ona, "Sen tam bir kontrol manyağısın!" diye takıldığını duyardı. Karen sıradan bir güneş en yakında ne varsa onu alıp giyen biriydi. Özel bir yere gidiyorsa da o anda hoşuna gideni giyerdi.

Anna iç çekti. Özellikle bugün ne giyeceğine karar vermek, Karen'ın yapacağı işler listesinin başında gelmiyordu.

Anna bir gece önceden bugün giyeceklerini çıkaramamış olduğu için şimdi Karen gibi davranıyor, en kolay olana, dünkü eteği ile bluzuna uzanıyordu.

Sonra makyajını yaptı. Rimel sürmek için gözlerini iyice açtığında içinden ağlamak geldi. Bu onu şaşırttı çünkü şu ana kadar iyiydi ya da az çok iyiydi. Otomatik pilotta hareket ediyordu. Gözyaşları Anna onları durduramadan fışkırarak rimelinin dağılmasına neden oldu ve allığının üstünde solgun izler bıraktı. Tıpkı bir bebek gibi çığlık çığlığa ağlamak istiyordu ama acısını içine attı ve gözyaşlarını tuttu.

Ne yazık ki makyajının bir kısmını yeniden yapmak zorundaydı. Böyle devam ederse yedi kırk dört trenini kaçıracaktı. Kendisini odaklanmaya zorladı ve her zamankinden birkaç dakika sonra hazırды.

Dışarıda hava soğuktu ve ayaz vardı. Ortalık aydınlanırken Anna istasyona gitmek üzere, eğim onu ileriye doğru ittiği için bacakları titreyerek dik yokuştan aşağı indi. Nefesi eski bir filmdeki bir trenden çıkan buhar bulutu gibi beyaz dalgalar halinde yükseliyordu.

Lou uykuyu çok severdi. Yatakta mümkün olduğunca çok zaman geçirebilmek için, sabah yapması gereken işleri bir sanat haline getirmişti. İstasyondan bir buçuk kilometre kadar uzakta oturuyordu ama saati Anna'ninkinden daha geç çalışıyordu. Öncelikleri şunlardı: yıkanmak, giyinmek, yemek, içmek ve bunların hepsini mümkün olduğunca çabuk yapmak.

Lou'nun dairesinde yer olmadığı için küvet yoktu ama sert ve güçlü bir duş, günlük bir zevkti. Genç kadın suyun, gecenin belirsizliğini alıp götürmesinden çok hoşlanıyor, bu algıyı Invigorate adında, kafa derisini tatlı bir şekilde ürperten, naneli bir şampuanla

tamamlıyordu. Saç kurutma makinesini kısa süre çalıştırdı – bu rutin o kadar tanıdıktı ki Lou'nun ne yaptığını görmesi bile gerekmiyordu. Sonra saçlarına biraz jöle sürdü ve saçları hazır. Aynı ustalıklı pamuklu sütyeninin kancasını taktıktan sonra sıra temiz iç çamaşırına, tişörtlere, kot pantolona ve fermuarlı cekete geldi. Sonra da kahvaltı... Küçük çatı penceresinin önünde durup ufukta yükselen güneşin gökyüzünün doğusunu değiştirmişliğini izlerken yediği bir kâse müsli ve dilimlenmiş muz... Lou son lokmasını yutmadan ve höpürdeterek birkaç yudum çay içtikten sonra parkasını giyip kot pantolonunun tek paçasını çorabının içine soktu, sırt çantasını taktı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Bisikletini ortaklaşa kullanılan dar koridorda bırakıyordu – bu konuda komşularıyla birçok kez kavga ettikten sonra bir anlaşmaya varılmıştı. Belli bir süre sonra sönen otomatik ışığı yaktı. Anahtarı kilide sokmadan ışığın söneceğini biliyordu; ev sahibi elektrik dâhil her türlü masraf konusunda cimriydi. Ama bu önemli değildi. Lou burada yaşadığı birkaç yılın sonunda karanlıkta yolunu bulabilir hale gelmişti. Şimdi tek yapması gereken ön kapıyı açmak, bisikleti (bacaklarına çarparak – aah) merdivenlerden aşağı indirmek ve sol bacağıyla onun üstünden aşırarak yola çıkmaktı.

Kıyı şeridi boyunca hızla ilerlerken, *bugün daha güzel bir gün*, diye düşündü, *soğuk ama ıslıl ıslıl, daha sonra güneşli bile olabilir*. Başını eğmiş, pedalların hareketine o kadar çok odaklanmıştı ki büyük bir araca arkadan çarpmamak için hızla yoldan çıkmak zorunda kaldı. Yolunu kesen, Palace Pier'in yanındaki yolun iç tarafına iki arabalık yeri işgal edecek şekilde park etmiş olan bir ambulanstı. Işıkları yanmıyordu ama yanında bir de polis arabası vardı. Bir şeyler oluyordu.

Lou onlara bakmak için yavaşladı, sağlık görevlilerinin sahilden yukarıya doğru bir sedye taşımakta olduklarını gördü ve ambulansın ışıklarının neden yanmadığını hemen anladı. Sedyedeki kişinin yüzü örtülmüştü. Bu, acil durumun geçtiğini gösteriyordu.

Lou, *aman Tanrım*, diye düşündü. *Yine mi?*

Ama duracak vakti yoktu ve zaten bu, aşırı meraklılık olurdu. Bu yüzden küçük bir dönel kavşakta sağ kolunu uzatıp işaret vererek Pavilion ile Theatre Royal'ın gösterişli kubbelerine doğru döndü.

Pedalların ritmi, Lou'nun düşüncelerini tasnif etmesine yarayan bir elek görevi görüyordu.

Aaron konusunu halletmeliyim, diye düşündü. Bu daha kötü bir hal almadan halledilmesi gereken bir şey. Anneme telefon etmeliyim ve –lanet olsun– Vic'e partisine gidemeyeceğimi bildirmeliyim.

Annesi. Hımmm... Lou annesine isyanını ancak onun istediği gibi ona bir gece önce telefon etmeyerek gösterebilmişti ama oraya gitmeyi kabul edecekti.

İstasyona gitmek için kısa yolu izleyerek North Laine'in arka sokaklarından geçerken vites düşürdü. Yol yokuştı ama Lou formundaydı ve yokuşlara alıştı. Yolun iki tarafında da kapıları kaldırıma açılan sıra sıra beyaz evler uzanıyordu. Burada ön bahçeler yoktu. Sadece pencere çiçeklikleri ya da kapıların önünde saksılar vardı. Yüz yıl önce bu konutlar demiryolu işçileri ile balıkçılara aitti. Sonra bu evler uzun süre önce Apollo ya da Atlas gibi tuhaf isimleri olan çocukları ile bohem aileler, bolca pirsingleri ve rastalı saçları olan öğrenciler ve kirayı ödemekte güçlük çeken, kimi zaman yetenekleri tartışılır olan ressamlar tarafından devralınmışlardı.

Lou bisikletinden indi ve istasyondan geçirerek onu arka raftaki bisiklet parkına götürdü. Bisikletin kilidini takıp başından kaskını çıkardı ve dört numaralı perona doğru yürüdü.

Bir önceki sabahı hatırlayarak, *her şeyin normale dönmüş olması, herkesin hiçbir şey olmamış gibi davranması ne tuhaf*, diye düşündü. Bir insanın hayatının bu kadar etkisiz olmasına üzülyordu. Ya biraz önce sahilde gördüğü o ceset? Belki de deniz kıyısında uyuyan insanlardan biriydi; Brighton'da birçok evsiz vardı ve kışlar onlar için kolay geçmezdi. Eğer öyleyse büyük olasılıkla onun ölümü çok daha dar bir çevrede etkili olacaktı – birçok kişi evsizlerle ilgilenmek şöyle dursun, onlar hakkında derin düşünmeyi bile tercih etmezdi.

Lou iç çekti ve saatine baktı. Ah, pekâlâ. Victoria'da çıkışa yakın olmak için trenin ön tarafına doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da Anna'yı görebilme umuduyla pencerelere bakıyordu.

Onu tekrar görmek istiyor, ortak bir deneyim yüzünden onu kendisine yakın hissediyordu. Ama Anna ya henüz gelmemişti ya da bugün çalışmıyordu. Lou ona kartını vermişti fakat kendisinin ona ulaşabilme olanağı yoktu.

Umarım o da, arkadaşı Karen da iyidir, diye düşündü.

Anna her zaman yaptığı gibi istasyonun ön avlusundaki Marks & Spencer'dan kahvaltısını alıp dört numaralı perona ve yedi kırk dört trenine yöneldi. İstasyona her zamankinden çok daha geç gelmişti ama hâlâ boş yeri olan bir vagon buldu – Brighton'ın ilk istasyon olması bir avantajdı. Paltosunu çıkarıp yukarıdaki rafa koydu ve cam kenarı bir yere oturdu. Her zaman tercih ettiği gibi yüzü gidiş yönüne dönüktü. Kısa bir an için Lou'yu düşündü ve ona telefon etmek ile mesaj göndermek arasında kaldı. Ama sonra bugün zorunlu olmadıkça kimseyle sohbet edecek durumda olmadığına karar verdi. Belki onu daha az üzgün olduğu bir zamanda arardı.

Birkaç dakika sonra ani bir düdük sesi duyuldu ve tren hareket etti. Preston Park'ta durunca Anna'nın yanına biri oturdu ve tren Burgess Hill'de durana kadar yolculuğu, tıpkı bitip tükenmek bilmeyen aylar boyunca olduğu gibi sürdü. Ancak orada durunca altüst oldu.

Burada olmuştu. Tam yirmi dört saat önce. Simon burada kalp krizi geçirmişti.

Anna onları engellemeye fırsat bulamadan gözlerinden yaşlar süzüldü. Küçükçük dereler göz makyajını yine dağıtıyordu.

Neler oluyordu?

Yanında ve karşısında oturan insanları dün gördüğünü hatırlamıyordu, belki trendeydiler ama onun ölen adamı tanıdığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Deli olduğu için ağladığını zannedeceklerdi. Bu beklenmedik duygu patlamaları korkunçtu. Birdenbire patlak veriyorlardı. Anna bir kâğıt mendil almak için büyük çantasına uzandı.

Karşısında oturan adamın ona baktığını gördü ve ona gülümsemeye, ağlamamaya çalıştı. Ama bu pek işe yaramadı, sadece yüzünü buruşturmuştu.

Sonra gözyaşları arasında yeni bir şey fark etti. Aynı trende, birkaç vagon ötede otururken Karen'a birçok bakımdan ihanet etmişti.

Karen ile Simon'ın trende olduğunu bilseydim ne olacaktı, diye düşündü. Ya istasyonda birbirimize rastlamış olsaydık? Veya tesadüfen aynı vagonda olsaydık ve ben onları içeri girdiğimde görmüş olsaydım? Eğer benden önce oturmuş olsalardı yanlarından geçecektim. Beraber olsaydık onlara yardım edebilir, olayların akışını değiştirebilir, bir şey yapabilirdim. Ama ben burada, hemen hemen aynı yerde her şeyden habersiz, dergimi okuyordum.

Satın almak istediği ceketin fotoğrafının bulunduğu sayfayı kıvırdığını hatırladı. Ne kadar maddiyatçı, ne kadar sığ bir insandı.

Lou birkaç adım önünde sallana sallana yürüyen Aaron'u gördü ve onun kokusunu aldı. Çocuğun düşük belli kot pantolonundan iç çamaşırının lastiği görünüyordu. Ayaklarında dev gibi spor ayakkabılar vardı. Arkasında tatlı, yapışkan, ağır bir kokunun esintisini bırakıyordu. Esrar içmişti. Okulla aralarında iki yüz metreden az bir mesafe vardı. Saat henüz sabahın dokuzu bile değildi. Lou'nun morali bozulmuştu.

Aaron'a yetişip karşısına çıkmalı mıydı, yoksa aldırmamalı mıydı? Çocuk okul sınırları içinde değildi ve Lou'nun sorumluluk alanının kesinlikle dışındaydı. Özellikle de Lou onun öğretmeni değil, rehberi olduğu için çocuğun onunla ilişkisi diğer görevlilerle olan ilişkisinden farklıydı. Lou kibirli ve zorba biri gibi görünmek istemiyordu. Aralarındaki ilişki de zaten tatsızdı. Üstelik genç kadının bugün onunla planlanmış bir görüşmesi yoktu. Bu yüzden Aaron'un kafayı bulmuş olması onu etkilemeyecekti. Durumu görmezlikten gelmek çok daha kolaydı. Ancak çocuk eğer kafayı bulmuşsa gerektiği gibi davranmayacaktı ve bu da çocuğun çıkarına değildi. Aaron uzun vadede klasik eğitim sistemine dönmeli, normal bir okula kabul edilmeliydi. Derslerden önce esrar içmekse buna yardımcı olacak bir şey değildi.

Bu nedenle Lou adımlarını hızlandırdı ve birkaç saniye sonra Aaron'un yanına geldi. "Aaron, selam."

Çocuk hazırlıksız yakalanmış, esrarlı sigarayı elinden atacak vakit bulamamıştı. Uyuşuk ve umursamaz bir hali vardı. "Ah, merhaba hanımefendi." Lou'ya baktı. Gözleri mahmur, kısık ve

kanlıydı. “Bir nefes çekmek ister misiniz?” Esrarlı sigarayı ustaca bir hareketle başparmağı ile işaret parmağı arasında tutup ucunu genç kadına doğru çevirdi.

“Hayır, teşekkürler.”

Aaron esrarlı sigarayı beton bir elektrik direğinin üstünde söndürdü ve fırlatıp atacağına meydan okuyan bir tavırla daha sonra içmek üzere cebine koydu.

Lou derin bir nefes aldı. “Okuldan önce esrar içmen ilginç.”

Çocuk önüne baktı ve “Bundan size ne? Bugün benimle görüşmeniz yok,” diye söylendi.

“Ben kendim için değil, senin için endişeleniyorum. Derslerden önce kafayı bulmaya niçin ihtiyacın olduğunu merak ediyorum.”

Aaron ona dönüp saygısızca gülümsedi. “Bu, derslerin daha eğlenceli hale gelmesini sağlıyor hanımefendi.”

“Ama kafan iyiyken derslere nasıl odaklanabilirsin ki?”

“Benim için sorun olmuyor.”

“Kafan iyi olmasa derslere daha fazla odaklanabileceğini düşünüyorum.”

“O zaman siz de esrar çekmişsiniz, öyle mi?”

Lou onun bu durumda bile hazırcı cevap olduğunu kabul etmek zorundaydı. “Aaron, benim hakkımda değil, senin hakkında konuşuyoruz. Buraya gönderilmenin nedenlerinin başında esrar içmek geliyordu, öyle değil mi?”

Çocuğun gözleri daha da kısıldı. Öfkelenmişti. “Yani beni şikâyet mi edeceksiniz?”

“Emin değilim.” Lou disiplini sağlamanın kendisinin değil, Aaron’un öğretmenlerinin görevi olduğunu düşünüyordu. Aaron’un güvenliğini kazanmak istiyorsa bütün hatalı davranışlarını ele vermesi doğru olmazdı.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Yan yana yürümeye devam ediyorlardı. Neredeyse okula gelmişlerdi. Sonunda sessizliği Aaron bozdu: “Sizin sırlarınız olduğu gibi benim de sırlarım var. Böyle düşünüyorum.”

Genç kadın onun ne demek istediğini biliyordu. Bu ifadenin arkasında başka şeyler vardı. Aaron'un düşüncesi belli bir mantığa dayanıyordu. Bu mantık, kafası dumanlı olan biri için etkileyiciydi. Üstelik esrarın etkisindeyken bile Aaron'un kafası çalışıyordu.

Binaya girerken Lou, "Temel kuralları biliyorsun," diye hatırlattı. "Benimle ilişkin, benim hayatımla ilgili değil. Ben sana yardım etmek ve destek olmak için buradayım."

"Siz öyle diyorsanız öyledir." Ama Aaron genç kadını en azından şu an için zararsız hale getirdiğinden emin olduğu için sırtıyordu. "Görüşürüz." Dönüp koridor boyunca yürüyerek uzaklaştı.

Lou merdivenlerden yukarı çıkıp odasına girdi. Kaşları çatıktı. Aaron ve Kyra böyle davranmayı ne kadar sürdürürse sürdürsün, onu daha fazla rahatsız etseler bile sonuç aynı olmak zorundaydı – Lou onlara kendi hayatı hakkında açıklama yapmayacaktı; toplumsal ilişkilerde saygılı olma becerisini öğrenmeliydiler. Öte yandan bu olaylar genç kadının bir şeyi görmesini sağlamıştı; bir iş arkadaşının desteğine ihtiyaç duyuyordu, müdürün durumu bilmesini istiyordu. Hem kendisinin hem de müdürün vakti olduğunda onunla konuşacaktı.

Saat onu biraz geçerken Anna asansörden inip serbest yazar olarak çalıştığı Chelsea pazarlama ajansına girdi. Karen ve Simon'la ilgili düşüncelerini bir kenara iterek kendisine çoğu kişinin olağan dışı bir şey olduğundan habersiz olacağını hatırlattı. Durumu belki de sadece dün sabah telefon ettiği patronu ve kendisinin günlük iş yükünü planlayan Petra biliyordu. Onların da kafalarını meşgul eden şeyler vardı ve bu onlar için geçici bir merak konusundan fazla bir şey değildi.

Gerçekten de içeri girince danışmadaki görevli sadece, "Şimdi nasılsın?" diye sordu. Anna onun yanışını düzeltmedi. Eğer çalışma

arkadaşları onun hasta olduğu için işe gelmediğini düşünüyorlarsa Anna'nın buna itirazı yoktu.

"İyiym, teşekkürler," dedi ve çift kanatlı kapıyı iterek iş gününü geçirdiği gürültülü ofise girdi.

Masası finans departmanından omuz boyunda bir bölmeyle ayrılmıştı. Anna diğer tarafta, bölmenin tam yanında oturan genç kadının takma tırnaklarıyla klavyesinde hızla bir şeyler yazdığını duyuyordu.

Yaratıcı departmanda Anna'nın çalışma arkadaşları her zamanki gibi davranıyorlardı. Sol tarafında işe yeni başlamış olan Colin oturuyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuştu. Şu anda radyo reklamı metinlerini kronometre kullanarak zamanlamak için yüksek sesle okuyordu. Anna onun elinde tuttuğu A4 sayfalarının çokluğundan, Colin'in birkaç metin yazdığını görebiliyordu. Genç adam o kadar hevesliydi ki sadece varlığı bile Anna'nın kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Anna'nın sağında sanat yönetmeni Bill ve başka bir metin yazarı olan Ian oturuyordu. Dün akşamki televizyon yayını hakkında konuşuyorlardı. Onlar Anna'ya daha çok benziyorlardı. Yaptıkları işte çok deneyimli, orta yaşlı, yaşamaktan usanmış ve alaycıydılar. Anna ikisini de severdi.

Ama onlarla biraz sohbet etmeye fırsat bulamadan Petra onu çağırdı.

Kısaca, "Selam Anna," dedi. "Şimdi nasılsın?"

Yani Anna'nın patronu haberi Petra'ya bile söylememişti. Anna bunu patronunun mahremiyete duyduğu saygı olarak mı, yoksa ilgisizlik olarak mı yorumlaması gerektiğini bilmiyordu. Ama öyle ya da böyle bu durum işleri kolaylaştırıyordu. Birisi fazla sevecen davranacak olsa Anna yine ağlayabilirdi.

Başını salladı. "İyiym, teşekkür ederim."

Petra ona bir sigorta şirketi için taslak oluştursun diye bazı mektuplar verdi. Anna başta işi yapamayacağından korkarak duraksadıysa da sonra kendini zorlayarak birkaç dakika içinde verimli bir şekilde çalışmaya ve yazmaya başladı. Yarım saat geçmeden

kendini daha normal hissediyordu, tanıdık işlere odaklanmak güzeldi. Nihayet yalnız kalmak ve Karen'a telefon etmek amacıyla koridora çıkmak için gereken gücü kendinde buldu.

Karen mutfakta ayakta durmuş, hiçbir şey görmeden Fransız pencerelerinden dışarı bakıyor, Phyllis de elinde bir kalemle kahvaltı masasının başında oturuyordu. Çocuklar oturma odasında *Kâşif Dora'yı* seyrediyorlardı. Bu normalde Karen'ın bu saatte izin vereceği bir şey değildi ama zaten bugün hiçbir şey normal değildi.

Karen üstüne bir şeyler giymeyi (ama birisi ona ne giydiğini sorsa cevap veremezdi) ve çocuklara kahvaltı ettirmeyi başarmıştı fakat kendisi hiçbir şey yiyememişti. Bedensel olarak tuhaf şeyler hissediyordu. Hareket etmemesine rağmen bacakları, ayakları yere basmıyormuş gibi hafifti. Chagall tablolarındaki, kolları ve bacakları havada, yerçekimine meydan okuyarak odanın içinde uçan insanlar gibiydi. Daha da kötüsü hızla gelen ve nefesini kesip kalp atışlarını hızlandıran panik ataklar geçiriyordu.

Karen ve Phyllis, Simon'ın aralarından ayrıldığını haber vermeleri gereken arkadaşlarının bir listesini yapmaya çalışıyorlardı. Phyllis'in görevi yazmak, Karen'inkiyse isimleri hatırlamaktı. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Karen'ın belleği dâhil her şey altüst olmuştu.

Kendi kendine, *sakinleş*, diyordu. *İnsanların bunu öğrenmesi gerekiyor.*

Saate baktı. "Sanırım şimdi birkaç yere telefon edebilirim. Uygun bir saat gibi görünüyor."

Phyllis başını salladı. "Sanırım ben önce cenaze evine gidip Simon'ı görmek istiyorum."

Karen, "Elbette," dedi. "Elbette."

Phyllis sesi çatlayarak, "Sanki gerçek değil," dedi. Ağlamaya başlamıştı. "Oğlum."

Zavallı Phyllis. Karen kendi acısının arasında bir annenin, oğluna duyduğu özlemi hissediyordu. Luke'u kaybetmek onu ne hale getirirdi? Yaş kesinlikle hiç fark etmiyordu. Karen kayınvalidesinin yanına gidip ellerini onun artık yaşlılıktan çökmüş omuzlarının arkasına koydu ve başını onun yumuşak, gri saçlarına dayadı. Bir süre öylece kaldılar. Phyllis'in hıçkırıkları dışında hiç ses çıkmıyordu. Bedensel yakınlık, sözlerin yerine geçiyordu.

Nihayet Karen, "Haydi, onlara telefon edelim," diye önerdi. "Bakalım Simon ne zaman otopside çıkabilecek. Sanırım otopsi sabah ilk iş olarak yapılacaktı."

"Sen de benimle gelmek istiyor musun?"

Karen duraksadı. Simon'la birlikte olmak için her fırsattan yararlanmak istiyordu – Luke ile Molly olmasaydı dün öğleden sonra tekrar hastaneye gidecekti. Ama onları düşünmek zorundaydı. "Burada kalsam daha iyi olur. Çocukları bırakmam onlara fazla gelebilir."

"Senin için nasıl uygunsa. Ama ben onunla vedalaşmak istiyorum."

Tam o sırada ince bir ses onların sözünü kesti: "Kiminle vedalaşacaksınız?"

Mutfak kapısında duran Luke'u gördüler.

Karen kendine hâkim olamayarak, "Babanla," dedi.

"Ama ben senin babamın geri dönmeyeceğini söylediğini zannediyordum."

Ah, hayır. Karen *yine* işi berbat etmişti. "Üzgünüm yavrum, dönmeyecek."

"Peki, büyükannem onunla nasıl konuşacak?"

"Büyükannen babanın kendisine değil, bedenine veda edecek."

"Anlamadım."

"Babanın bedeni artık görevini yapamıyor." Karen derin bir nefes aldı. "Bu çok üzücü ve onu çok özleyeceğiz." Luke şaşırması gibi görünüyordu. Bu yüzden Karen sözlerine devam etti: "Hattırlarsan dün sana onun biraz Charlie gibi olduğunu söylemiştim."

Charlie öldüğünde bedeninin hâlâ burada olduğunu ama kendisinin gittiğini ve onu bahçeye gömdüğümüzü hatırlıyor musun?”

“Babamı bahçeye mi gömeceğiz?”

Karen kendini tutamayıp hafifçe güldü. “Hayır tatlım, onu bahçeye gömmeyeceğiz. Baban çok özel bir insan olduğu için birkaç gün sonra onun için cenaze adı verilen bir tören düzenleyeceğiz. Bu bir tür partidir ama insanlar biraz üzgün olacak. Bazıları ağlayabilir bile. O zaman sen, ben ve Molly, ona kurallara uygun bir şekilde veda edeceğiz.”

“Ben babamla bugün konuşmak istiyorum.” Luke ayağını yere vurdu. “Büyükanнемle birlikte gidebilir miyim?”

Karen ve Phyllis bakiştılar. İkisi de ne söylemeleri ya da yapmaları gerektiğinden emin değildi.

Phyllis Luke’u kucaklayıp dizine oturttu ve başının üstünden alçak sesle, “Biliyor musun, eğer istiyorsa bu fena bir fikir olmaya-bilir,” diye mırıldandı. “Ben de büyükbabamı gördüğümde ondan pek büyük değildim.”

Karen kararsızdı. Bir yandan Luke’u korumak istiyordu ama asla çocuklarını şımartan biri değildi ve Simon’ın cesediyle vakit geçirmenin ona yararı olmamıştı.

Simon ne isterdi, diye düşündü. Çocuklarının onu tabutta, soğuk ve cansız bir halde görmesini ister miydi? Emin olamıyordu. Ama Simon’ın babası öldüğünde onunla bugünlerde ölümün çok fazla gizli tutulduğunu konuştuklarını ve Simon’ın bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. O, babasının geçmişinin bilincindeydi –babası İrlandalı bir Katolikti ve düzenli olarak kiliseye giderdi– ve öldüğü zaman Simon ile Phyllis onun inancına ellerinden geldiğince saygılı olmaya çalışmışlardı. Babasının tabutunun cenazeden önce annesi ile babasının evine götürülmesi konusunda Simon, “Onların geleneği farklı, daha serbest,” demişti. “Babam böyle olmasını isterdi.” Simon bunu babası için uygun bulmuş olabirdi ama aralarında kuşak farkı vardı. Kendisi için de aynı şeyi seçer miydi? Karen’in düşünceleri daireler çizerek dolaşüyor, gittikçe

hızlanarak dönüp duruyordu. Ama Luke'un orada ve beklemekte olduğunu farkındaydı. Düşüncelere dalmanın zamanı değildi.

Belki de bu durumda en iyisi Luke ne isterse onu yapmaktı. Karen çömeli Phyllis'in kucığında oturmakta olan oğluyla aynı hizaya geldi ve onu omuzlarından yavaşça tutarak gözlerinin içine baktı. "Luke, tatlım. Eğer gidip babanla vedalaşmak istiyorsan elbette büyükannenle beraber gidebilirsin. Ama baban sana farklı görünecek."

Luke biraz korkmuş görünüyordu. "Nasıl yani?"

Karen ona, "Bu korkulacak ya da üzülecek bir şey değil," diye güvence verdi.

Phyllis de, "Göreceksin," dedi. "Hiç kımıldamayacak."

"Uyur gibi mi?"

"Biraz. Ama daha da hareketsiz olacak."

Çocuk başını sallayıp Phyllis'e baktı ve "Seninle geleceğim," dedi.

Karen oğlunun cesaretiyle öylesine gurur duydu ki hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedi. Tam o sırada telefon çaldı ve Karen irkildi ama sonra sakinleşti. Arayan Anna'ydı.

Nezakete gerek yoktu. "Bugün nasılsın?" diye sordu Anna.

Karen, "Berbat," dedi ama sonra alay eder gibi güldü.

Anna sevinmişti. Karen'in güldüğünü duymak güzeldi.

"Aslında bizi bir karar vermeye çalışırken yakaladın," dedi Karen. "Ben telefonu alıp dışarı çıkana kadar bir dakika bekle. Senin tavsiyen işime yarayabilir."

Anna beklerken önce Fransız pencerelerin açıldığını, sonra tekrar kapandığını duydu.

"Phyllis gidip Simon'ı görmek istiyor. Konu bu." Karen daha alçak sesle konuşuyordu.

“Ah, iyi.” Anna kaşlarını çattı. Bunun niçin sorun olduğunu anlamamıştı. “Simon hâlâ hastanede mi?”

“Cenaze evine getiriliyor – buradan fazla uzak değil, Hove’a doğru. Onu bu sabah otopsi yapıldıktan sonra getirecekler.”

“Yani Phyllis oraya yalnız gidebilir, öyle değil mi? Araba kullanabildiğini sanıyordum.”

“Evet, evet, kullanıyor. Sorun bu değil. Luke da onunla gitmek istiyor.”

“Luke mu?” Anna, Karen’i takip etmekte zorlanıyordu. Her nedense küçük Luke’u Simon’ın yanında hayal edemiyordu. İçgüdüsel olarak onu bu travmadan korumak istiyordu. Simon’ı görmek kendisine yeterince ağır gelmişti, bunun beş yaşındaki bir çocuğu nasıl etkileyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

Karen sözlerine devam etti: “Phyllis’le bu meseleyi konuşurken bizi duydu ve şimdi kendisi de gidip babasıyla vedalaşmak istiyor.”

“Of.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ah, Tanrım. Karen onlar senin çocukların. Gerçekten bilmiyorum. Ya Molly?”

“Molly ve ben burada kalırız diye düşünüyordum.”

“Hımmm, bundan emin değilim.” Anna bütün duygusal anlayışını toplamıştı. Nihayet kendisine göre en doğru çözümü buldu: “Eğer Luke’a bu fırsatı vereceksen bence Molly’ye de vermelisin.”

“Ama o daha üç yaşında. Bunun ona biraz ağır geleceğini düşünmüyor musun?”

Sonra Anna bir şey hatırladı: “Aslında o tatlı hemşire de bana senin onları Simon’ı görmeye götürmeni önermişti. Eğer gitmek isterlerse...”

“Gerçekten mi?”

“Evet, öyle demişti. Çok özür dilerim, bundan sana bahsetmeliydim.” Anna kendini suçlu hissetti. Karen’in güvenini yine boşa çıkarmıştı.

“Ah, üzölme. Dün hepimizin kafası karışıkta. Tabii bugün de hepimizin kafası karışık...”

“Ona telefon edip kendin de sorabilirsin ama öyle söylemişti, evet.” Anna durdu, sonra ekledi: “Simon fiziksel olarak zarar görmüş, yaralanmış, hastanelik olmuş değil. Kaza falan geçirmedi. Öyle olsaydı hayır derdim. Onu o halde görmek çocukları üzebilirdi. Ama huzurlu görünüyor, gerçekten.”

“Evet öyle... Hımmm, belki de haklısın... Ama Molly'yi zorlamak istemem...”

“Elbette istemezsin.”

“Ne yapacağımı biliyorum. Ona da soracağım.”

“Bu çok mantıklı,” diye onayladı onu Anna. “Meseleyi onun anlayacağı şekilde anlatacağından eminim. Bakalım ne diyecek. Ama sonraki yıllarda buna sevineceğini tahmin edebiliyorum.”

Genç kadın birkaç dakika sonra telefonu kapattığında, *Tanrım*, diye düşünüyordu. *Ben kim oluyorum da onu bu kadar açık konuşmaya teşvik ediyorum? Özel hayatımın yarısını gizli tutuyorum. Çalışma arkadaşlarımdan hiçbirini benim sorunlarım hakkında bir şey bilmiyor, öyle değil mi? Steve'in sarhoş olduğu zamanlarda neler yapabileceğini anlatsam Bill ile Ian'ın neler söyleyebileceğini düşün. Kesinlikle dehşete kapılırlar.*

Anna iç çekti. Her şeyi içine atmak iyi bir şey değildi. Simon'ın ölümünden sonra daha da sağlıksız görünüyordu. Bir kere daha düşüncelerini beklemeye alarak masasına ve mektuplarına döndü. Ama düşünceleri orada duruyor, onu yiyip bitiriyordu. Sırlar. Yalanlar. Simon büyük bir dürüstlikle yaşadığı için onun ölümü Anna'nın gizli tuttuğu şeylere rahatsız edici bir ışık tutuyordu.

Daha ne kadar zaman böyle devam edebileceğini bilmiyor, şimdi olayları başka bir açıdan görüyordu.

“Sen misin, Lou?”

Lanet olsun. Lou annesini arayacaktı ama annesi önce davranmıştı. Lou sevinmiş gibi yaptı: “Evet, anne, selam!”

“Beni dün gece arayacağını sanıyordum.”

Tek bir cümle söylenmiş ama Lou’nun kendisini kötü hissetmesine neden olmuştu. “Özür dilerim, evet, biliyorum... ben, şey... sana dönmeden bir arkadaşşıma telefon etmem gerekiyordu. Eğer gelecekssem iptal etmem gereken bir şey olduğunu söylemiştim ya...”
Hımmmm! Suçlanmaya karşı suçla mücadele et Lou. Bu bir taktiktir.

Ama annesi sadece Lou’nun onun istediğini yapıp yapmayacağıyla ilgileniyordu. “Yani geliyorsun, öyle mi?”

“Evet, evet, geliyorum.”

“Perşembe günü mü?”

Ah! “Hayır, cumartesi sabahı geleceğim.”

“Aaa, öyle mi? Daha önce gelmeyecek misin?”

Genç kadın birden, “Korkarım gelemeyeceğim,” dedi. Aslında bu bir yalandı. Oraya cuma günü tenisten sonra gidebilirdi ama annesiyle o kadar uzun süre beraber olma fikrine katlanamıyordu. “Bu durumda cumartesi akşamı partiye gitmiyorum.” Bu doğrudu ve planlarından bir kısmını kurtarmak gayet mantıklıydı. Annesine tamamen teslim olamazdı.

“Bu güzel, tatlım, teşekkür ederim.” Annesinin, onun ses tonundan bundan fazlasını elde edemeyeceğini anladığı açıkça belliydi. “Pat enişten ile Audrey teyzen seni gördüklerine sevinecekler.”

Lou, *evet, doğru*, diye düşündü. Rahatsızlığını belli etmemek için öfkeyle telefonun kordonuyla oynuyordu. Annesiyle görüşmeyi kısa kesmeye karar verdi. “Söyleceklerin bu kadar mı anne? Birkaç yere daha telefon etmem gerekiyor da... Bir sonraki öğrenci gelene kadar sadece birkaç dakikam var.”

“Ah, tamam.” Annesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama Lou bunu duymazlıktan geldi. *Kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma*, diye düşündü.

“Hoşça kal öyleyse.” Lou’nun sesi neredeyse komik derecede neşeliydi. Telefonu kapattıktan sonra kendini tutamayarak dosya dolabını tekmeledi.

Bu durumda Vic’e telefon etsem iyi olur, diye karar verdi. Vic, Lou’nun okuldan tanıdığı eski bir arkadaşıydı. Genç kadının hâlâ birkaç dakikası vardı.

“Vic, ben Lou.”

“Merhaba.”

“Korkarım sana tatsız bir haberim var.”

“Ah, nedir?”

“Partine gelemeyeceğim.”

“Alçak. Niçin?”

“Annem yüzünden.”

“Yine mi?”

“Evet, yine.”

“Bu sefer ne oldu?”

“Oraya gidip benden Audrey teyzem ile Pat eniştemi ağırlamasına yardım etmemi istiyor. Pat eniştem uzun süredir iyi değildi ve aylardır evden neredeyse hiç çıkmadıkları için annem onları kendi evine davet etmiş.”

“Senin orda olmana niçin ihtiyaç duyuyor?”

“Onlarla ilgilenmek için. Onları ağırlamak için sıkı çalışmak gerekir.”

“Annen bunu yapamaz mı?”

“Yapamayacağını söylüyor. Biliyorsun, kalçasında sorun var.”

“Ama sen oraya *her zaman* gidiyorsun. Bu sefer ona kardeşin Georgia yardım edemez miydi?”

“Biliyorsun, yapamaz. Uğrayabilir ama çocukları ve yapması gereken işler var – daha önceden planladığı şeyler.”

“Ama senin de var. Bu partiyi uzun zamandır planlıyorum.”

“Biliyorum, biliyorum, üzgünüm.” Lou ne tarafa dönse suçlu çıkıyordu. Zaten kendisi de hayal kırıklığına uğramıştı. Vic bir sürü insan tanırdı ve partileri eğlenceli olurdu.

“Pazar günü benim doğum günüm. Nadiren hafta sonuna gelir.”

Lou’nun suçluluk duygusu artıyordu. “Vic, gerçekten seninle olmayı çok daha fazla isterdim – bunu söylememe bile gerek yok. Ama ona hayır diyemem. Annemin nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Eğer gitmezsem bu aylarca bir kâbus olacak.”

Vic iç geçirdi. “Sanırım öyle. Ama yazık oldu. Gelmeni istememin başka bir nedeni de vardı.”

“Ah, öyle mi?”

“Tanışmanı istediğim biri vardı.”

Lou telefon kablosuyla oynamayı bıraktı. “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle evet.”

“Kim?”

Vic eşcinsel değildi ama tiyatrodaki çalışıyordu ve bir sürü eşcinsel arkadaşı vardı. Ancak bunların çoğu erkekti. “Kısa süre önce kuliste gördüğün şu güzel kadın.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Oyunculardan birinin arkadaşı. Tam senin tipin.”

“Adı ne?”

“Sofia.”

“İspanyol ya da İtalyan falan mı?”

“Evet, İspanyol ama yıllardır burada yaşıyor.”

“Peki, nasıl biri?”

“Çok hoş bir kadına benziyor. Eğlenceli ve zeki. Ayrıca çok şeker.”

“Görünüşü nasıl?”

“Dedim ya, tam senin tipin. Güzel.”

“Hangi bakımdan güzel?”

“Kısa ve kıvrıkcık, siyah saçları var. Gözleri kahverengi. Doğrusu gerçekten çekici. Eşcinsel olsaydım onu arzularım.”

“Hımmmm, kulağa harika geliyor. Ne iş yapıyor?”

“Bir internet şirketinde çalışıyor. Sanırım yönetici.”

Yani zeki ve görünüşe bakılırsa yetenekliydi. Lou’nun yardım bekleyen kişilerle ilişkisi olmuştu. Bu seferki her bakımdan çok çekiciydi. “Kaç yaşında?”

“Bana kalırsa otuzlarında.”

Bu onun Lou’dan birkaç yaş küçük olduğu anlamına geliyordu ama çok da küçük değildi. “Nerede oturuyor?”

“Şu anda Action’da oturuyor ama Croydon’da çalışıyor.”

Lou acele ediyordu. Kafasında mutlu sona ulaşmıştı bile. “Ah, yani birlikte olursak bana gidip gelebilir.”

“Ben de öyle düşündüm.”

Lou sorumluluklarını hatırlayarak dosya dolabını tekrar tekmeledi.

“Eh, senin kaybın...”

“Onunla başka zaman tanışamaz mıyım?”

Vic sahnedeymiş gibi nefesini abartılı bir şekilde dışarı üfledi. Mesleği tesadüf değildi – o küçük bir ilgi manyağından çok daha fazlasıydı. “Eğer istersen olur.”

“Aman Tanrım, haydi ama Vic. Biliyorsun, aylardır seks yapmadım. Bizi tanıştır.”

“Nasıl yani? İkinize baş başa bir tanışma randevusu mu ayarlayayım?”

“Ah, hayır, bu biraz yüz kızartıcı olur. Bir yerlere gidemez miyiz?.. Sen, ben ve o falan?”

“Eğer bu sadece cinsel ilişki için olacaksa sizi tanıştırmam.”

“Bak şu konuşana!”

“Hayır, biliyorum ama yine de tanıştırmam. O –Sofia– iyi bir kız. Onu üzmene izin verecek değilim.”

“Elbette onu üzecek değilim!” diye itiraz etti Lou.

Öte yandan Vic’in, onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmesi gururunu okşamıştı. Yine de kadınlara kötü davranmak onun tarzı değildi. Aslında üzülen genellikle kendisi olurdu, karşı taraf değil.

Vic yumuşamıştı. “Tamam,” dedi. “Elimden geleni yapacağım. O zaman sen bana ne zaman müsait olduğunu söylesen iyi olur.”

Lou ümitlenmişti. “Cuma akşamı olur mu?” Bu kadar kısa süre sora Vic’in müsait olacağından kuşkuluydu.

“Hımmm, doğrusunu istersen müsait olabilirim...” Vic onunla oynuyordu, Lou bunu onun sesinden anlıyordu. Vic buna bayılırdı.

Lou iyi ki annesine yanına cumartesi sabahına kadar gelemeyeceğini söylemişti. Sabırsızlık içinde, “Niçin Brighton’a gelmiyorsunuz?” diye önerdi. “Dışarı çıkabiliriz.”

“Şey, dairemde badana yapacaktım – partide güzel görünmesini istiyorum. Ayrıca sen beni hayal kırıklığına uğrattığına göre bu kadar uyumlu davranmak istediğimden emin değilim.”

“Ah, Vic, Tanrı aşkına! Badana yapmak ne zamandan beri herhangi bir şeyden daha önemli oldu?” Vic’in dairesi bir çöplüktü. Yaklaşık on yıldır o dairede yaşıyordu ve bu süre içinde boya badana yapmak şöyle dursun, evi hemen hemen hiç temizlememişti. “Zaten, partiden sonra badana yapsan daha iyi olmaz mı? Ev zarar görebilir.”

Vic, “haklı olabilirsin,” dedi. “Ama sarhoş olmayacağım. Ertesi gün ev sahipliği yapmak zorundayım.”

Lou, Vic’in sarhoş olacağını bildiği halde, “Hayır, hayır, olmayacağız,” dedi.

“Ve birini daha çağırmalısın. Vücudumu saran yeşil elbisemi giyip sadece ikinizle gezmeye gitmeyeceğim. Bu benim için pek eğlenceli olmaz.”

“Tamam.” Lou düşündü. Uygun bir aday bulmak o kadar kolay değildi. Birçok arkadaşının partneri vardı. Yanlarında başka bir çift daha olursa Vic kendini büsbütün dışlanmış hissedebilirdi. Üstelik Vic’in güçlü bir kişiliği vardı. Lou’nun yalnız arkadaşlarından

daha sessiz ve sakin olanlar onu aşırı güçlü ve ezici bulabilirlerdi. “Howie’ye ne dersin? Onunla daha önce tanışmıştın – şu Murder Mystery toplantısında, onu hatırlıyor musun?” Howie bu çevrede yaşıyordu. Birkaç yıllık erkek arkadaşını kısa bir süre önce terk ettiği ve şu anda sosyalleşmek isteyeceği için müsait olabilirdi.

“Sen onunla konuşmadan ben Sofia’ya sorayım. Müsait olsa bile Brighton’a kadar gelmek istemeyebilir.”

Lou, Vic samimi konuştuğu için onu bu konuda takdir ediyordu. “Elbette, tamam. Sen bana haber verene kadar o akşamı açık tutacağım. Her neyse, şimdi gitmem gerekiyor, bir sonraki öğrencim gelmek üzere.”

Karen televizyonun yanına giderek, “Pekâlâ, çocuklar,” dedi. Luke ve Molly kanepeye oturmuş, henüz ayakları yere değmediği için bacaklarını sallandırmışlardı. Çizgi filmin kapanış jeneriğini büyülenmiş gibi seyrediyorlardı. “Bu bölüm bitti, yani kısa bir süre televizyon yok.”

Karen televizyonu kapatınca Luke, “Offf,” dedi.

“Şimdi, Molster, biraz sonra Luke ile büyükanne, babana veda etmeye gidecekler. İstersen biz de onlarla birlikte gidebiliriz. Kararını vermeden önce beni büyük bir dikkatle dinlemelisin.”

Ama Molly gözlerini iyice açmış, öylece oturuyordu. Simon’ın yüzüne insanın içini parçalayacak kadar çok benzeyen yüzünde sabahtan beri aynı şaşkın ifade vardı. Karen, küçük kız anlıyor muydu, yoksa bütün bunlar onun için çok mu fazlaydı, emin değildi.

“Baban çok yakında gömülecek,” diye açıkladı.

Luke durumu hatırlamıştı. Ciddi bir ifadeyle, “Ama bahçeye değil,” dedi.

“Hayır, bahçeye değil. Ve gömülürken ‘tabut’ adı verilen özel bir sandıkta olacak.”

“Charlie’ninki gibi mi?” Kediye büyük bir ayakkabı kutusunda gömmüşlerdi.

“Evet, sanırım haklısın. Tabut da biraz ona benziyor. Her neyse, babanı özel sandığında gördüğümüz zaman senin alışkın olduğun gibi olmayacak. Charlie öldüğü zaman nasıl görünüyorsa öyle olacak. Yani sen babana bir şeyler söyleyebilir, ona veda edebilirsin ama o sana cevap veremeyecek çünkü o...” Karen bocaladı, sonra en uygun gelen kelimeyi kullandı: “O, cennete gitti.”

Luke, başını sallayarak, “Gökyüzünde,” dedi.

“Evet, yani biz babanı bir bütün olarak görmeyeceğiz, bir kısmını göreceğiz.”

Molly endişeli görünüyordu. “Prenses Aurora gibi bazı parçaları eksik mi?” Prenses Aurora, Molly’nin en sevdiği oyuncakıydı. Ama bebeğin kalça kısmındaki bilye uzun süre önce kaybolduğu için tek bacağı vardı.

“Hayır, hayır,” dedi Karen. “Baban bütünüyle orada. Öyle bir şey yok. Ama *kişiliği* eksik.”

Karen o kelimeyi söyler söylemez Molly için fazla ağır bir kelime olduğunu anladı.

Ama her nasılsa Molly için özünü anlamış gibi görünüyordu. “Ben de onunla vedalaşmak istiyorum,” dedi.

“Emin misin? Oraya gitmek zorunda değiliz. İkimiz burada kalıp... yani, bilmiyorum...” Birden Karen’ın aklına bir şey gelmişti. “Kurabiye yapabiliriz. Luke ile büyükanne geri döndüğünde onları yiyebilirler.”

Molly başını iki yana salladı. “Luke ve büyükanneyle birlikte gitmek istiyorum.”

Karen’in anladığı kadarıyla küçük kız, durumu kavramıştı. “Tamam o zaman, karar verildi. Gel bakalım benim güzel kızım!” Karen, Molly’yi kanepeden aldı ve ona sarıldı, onu öptü.

Ama Luke’un kestane rengi saçlarını karıştırmak için eğildiğinde sıkıntılı görünme sırasının ona geldiğini gördü. “Sorun ne? Şimdi oraya gitme konusunda endişeli misin?”

“Anne, babam bir ayakkabı kutusunda rahat edecek mi?”

Karen onun aklından geçeni anlamıştı. Simon’ın kırağı kaplı, sert toprakta yalnız olacağı düşüncesi onu da üzüyordu.

“Charlie’yi gömerken en sevdiği battaniyesini de yanına koymuştuk,” diye devam etti Luke.

“Ah, evet.” Küçük çocuk, Charlie örneğini sonuna kadar takip ediyordu. “Babana, sarılıp yatacağı bir şey vermenin iyi olacağını mı düşünüyorsun tatlım?” Simon’ı tüylü bir battaniyeyle gömmeleri mümkün değildi. Genç kadın bunun yerine neyin işe yarayacağını düşündü.

Ama Karen bir çözüm bulamadan Luke kanepeden fırladı. “Biliyorum!” Ardından koşarak odadan çıktı.

Molly de Karen’in kollarından sıyrıldı ve bacağından aşağı kayarak ağabeyinin peşinden gitti. Üst kattan, odalarına gittiklerine işaret eden ayak sesleri duyuldu. Karen, Luke’un Molly’ye bir şeyler söylediğini ve onun da ağabeyine cevap verdiğini duydu. Bir iki dakika sonra ikisi de tekrar aşağı indi. Karen çocukların ellerindekileri görünce ağlamamak için kendi zor tuttu.

Bunlar Mavi Timsah ile Prenses Aurora’ydı.

Phyllis telefonu yerine koyarken, "Cenaze levazımatçısı bir saate daha ihtiyaçlarının olduğunu söylüyor," dedi.

"Öyle mi?"

Luke bağcıklı ayakkabılarını giymiş halde Karen'in ayaklarının dibinde çırpınıyordu, Molly ise montunu giyip bütün düğmelerini iliklemiş, dolgu malzemesi yüzünden kollarını güçlükle oynatarak yola çıkmayı bekliyordu.

Phyllis çocukların duymaması için sesini alçaltarak, "Otop-siden sonra naaşı yeni almışlar," dedi. "Sanırım onu giydirmeleri gerekiyor."

Karen, "Ah," dedi. Simon'ın o güzel, geniş göğsünü ve muhtemelen başka yerlerini kesmiş olmalıydılar. Yalpaladı. Bu düşünce midisinin bulanmasına ve başının dönmesine sebep olmuştu.

"Hayatım." Phyllis, Karen'in omzuna dokundu. "Bunun çok korkunç olduğunu biliyorum. Buraya otur." Yaşlı kadın bir sandalye çekti.

"Teşekkürler. Özür dilerim." Karen başını avuçlarının arasına aldı. Baş dönmesinin geçmesini bekliyordu. Başını kaldırıncı Molly'nin korku içinde onu seyretmekte olduğunu gördü.

"Ben iyiyim tatlım," diyerek gülümsedi.

Molly teselli bulmak için Prenses Aurora'yı sımsıkı göğsüne bastırıyordu.

Karen'in aklına birden Molly'nin Prenses Aurora'ya, Luke'un da şu anda mutfakta bir kenara atılmış, keçe bacakları havaya dikilmiş halde duran Mavi Timsah'a ihtiyacı olduğu geldi. Teselli

kaynağı olan şeyleri çocukların elinden almanın zamanı değildi. Onların –ve kendisinin– elde edebilecekleri bütün teselli araçlarına ihtiyaçları vardı.

Karen birden, “Çocuklar, düşündüm de,” dedi, “Prenses Aurora ile Mavi Timsah belki burada, sizinle birlikte kalmak isterler.”

“Ama bize babamın sarılıp yatabileceği bir şey getirmemizi söylediğini sanıyordum.”

“Söyledim.” Bu, Karen’in çelişkili mesajlar verdiği için ilk te-
dirgin oluşu değildi. “Sadece... sarılmak için yanında olmayınca Mavi Timsah’ı sen de çok özlemeyecek misin?”

Luke kendinden emin bir tavırla, “Benim için sorun olmaz,” dedi. Ama Karen bunun nedeninin Luke’un bebek gibi görünmek istemeyişi olduğunu biliyordu.

“Eh, *ben* onu özlerim,” dedi. “Senin de biraz özleyeceğini düşünüyorum. Gatwick Havaalanı’nda onu kaybettiğimizi zannettiğimiz zaman ne kadar üzüldüğünü hatırlıyor musun?” Üzüntü hafif kalan bir ifadeydi. Luke’un acı dolu çığlıkları güney terminalinin her yanından duyulmuştu.

“Evet ama o zaman daha dört yaşındaydım.”

Phyllis ona güldü. “Biliyorum!” dedi. “Bir fikrim var. Molly, tatlım, paltonu çıkar.” Yaşlı kadın hemen harekete geçerek torununun montunun düğmelerini çözmeye başladı. Ama Molly onun dediğini yapmaya yanaşmıyordu, suratını asmıştı. “Şu anda hiçbir yere gitmiyoruz. Babanızı görebilmemiz için henüz hazırlıklar tamamlanmış değil. Biraz bekleyeceğiz. Bu arada siz de babanız için birer resim yapabilirsiniz.”

Karen, *ne mükemmel bir çözüm*, diye düşündü.

Phyllis hemen Karen’in çocukların resim malzemelerini sakladığı çekmeceyi açtı. “Mum boya mı kullanmak istiyorsunuz, yoksa keçeli kalem mi?”

“Keçeli kalem!” dedi Molly. Diğer konuyu unutarak resim yapmaya odaklanmıştı.

Luke ise direniyordu. “Ama ben babama Mavi Timsah’ı vermek istiyorum!”

Phyllis, “Bak ne diyeceğim,” dedi. “Mavi Timsah ile Prenses Aurora’yı yanımıza alalım ki onlar da babanızla vedalaşsınlar. Ne dersiniz?”

Karen durumdan memnundu – Phyllis harika iş çıkarıyordu. “Harika bir plan,” diye onayladı onu.

Ama Luke ikisine de öfkeli bakışlar atıyordu. Bazen son derece kararlı olabilen bir çocuktü.

Karen, Luke’un Mavi Timsah’tan ayrılmasının akıllıca bir şey olmayacağını düşünüyor, onun yerine başka bir şey bulmaya çalışıyordu.

Nihayet Luke’u, “Charlie’nin battaniyesinin en harika tarafı neydi biliyor musun?” diyerek yumuşattı.

“Ne?” diye homurdandı Luke.

“...Charlie’yi gerçekten sarıyor ve ısıtıyordu.”

“Öyle mi?”

“Ama Mavi Timsah ile Prenses Aurora’nın babanızı ısıtacağından emin değilim, ne dersiniz? Yani onlara sarılmak çok güzel ama insan bir sandığın içinde sarınmak, örtünmek istediğinde Charlie’nin battaniyesi kadar yararlı olmazlar. Bu yüzden... babanıza onun o güzel, mavi sabahlığını götürelim mi? Babanız üşürse sabahlık onu iyice ısıtır.”

Luke hiç sesini çıkarmadan annesinin söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Sonunda temkinli bir tavırla başını salladı.

Karen, “Ben gidip onu getireyim,” dedi. Ardından Luke fikrini değiştiremeden yukarı çıkıp banyoya girdi ve sabahlığı kapının arkasındaki askıdan aldı.

Ahşap kapı hafifçe çalındı.

“Evet?”

Lou'nun odasının kapısında gri, kıvrıcık saçlarla çevrili, gözlüklü bir yüz görüldü. "Girebilir miyim?" Bu okul müdürü Shirley'ydi. "Burada konuşmamız daha kolay olabilir diye düşündüm."

Lou ayağa kalkıp sonra hemen yeniden oturarak, "Elbette," dedi. Bu görüşmeyi kendisi ayarladığı ve doğru olanı yaptığını bildiği halde gergindi.

"Seninle konuşurken salatamı yememin bir sakıncası var mı?" diye sordu Shirley. Cevap beklemeden bir sandalye çekip Lou'nun karşısına oturdu ve Tupperware yemek kutusunu açarak kuskus, mısır ve kırmızıbiberden oluşan bir karışımı çatala yemeye başladı.

Lou başını salladı. "Hiç sakıncası yok." O da uzanıp sandviçini aldı, streç filmi açıp ekmekten üçgen bir parça çıkardı ve ısırdı. Ama ekmek yapışkan gibi geldi, sanki damağına yapışıyordu. Yemek istemiyordu, şu anda yediği şeyin tadını çıkaramayacaktı. Bu işi bitirmeyi tercih ediyordu. Sandviçi bıraktı ve gücünü topladı.

"Söyleyeceklerim Aaron'la ilgili."

"Ah, Aaron." Shirley başını salladı. Bu "ah" birçok şey ifade ediyordu: "İkimiz de Aaron'un sorun olduğunu biliyoruz," "Ne gibi şikâyetlerin olduğunu tahmin edebiliyorum," "Bu beni şaşırtmıyor". Tek bir hecenin bu kadar çok şey ifade edebilmesi ilginçti.

Ama bu, Lou'nun duraksamasına neden oldu. Yanlış yolda olduklarını görüyordu. "Aslında," diye düzeltti. "Bu sadece Aaron hakkında değil, benim hakkımda."

Shirley'nin ağzına doğru götürmekte olduğu çatalı yarı yolda durdu. "Öyle mi?"

"Aaron benim hakkımda bir karara varmış. Konu bununla ilgili." Kelimeler rastgele seçilmişti ve söyleniş biçimi çok doğru değildi. Lou'nun kalbi hızla çarpıyordu, genç kadın yanaklarının kızardığını hissediyordu. Bütün profesyonelliğine rağmen kırılgan, kimi zaman da utangaç bir insandı.

Shirley yavaşça, "Ah," dedi. Bu kelime bu kez farklı bir şey ifade ediyordu.

Lou, Shirley'nin, onun ne söyleyeceğini anladığını biliyordu ama ona yine de anlatmak zorundaydı. Konunun güç kısmını atlamak isterdi ama bunu yapamazlardı.

"Ben eşcinselim," deyiverdi.

Yine bir duraksama oldu. Lou'nun kalbi daha hızlı çarpıyor, yanakları ateş gibi yanıyordu.

"Bunu bana söylemek zorunda olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bu beni hiç ilgilendirmez."

"Bunu takdir ediyorum." Lou yanaklarındaki kırmızılığın hafiflediğini hissediyordu. İşin en zor kısmı atlatılmıştı.

"Boş zamanlarında nasıl yaşadığının okulla hiçbir ilgisi yoktur."

"Evet, biliyorum." Lou verilmesi gereken cevabın bu olduğunu, Shirley'nin yasalara aykırı bir şey söylememek ya da başını derde sokmamak için bu cevabı vermesi gerektiğini biliyordu. Ama Lou onun söylediklerinde büyük olasılıkla samimi olduğunu, onun cinselliğinin mesleğiyle hiçbir ilgisinin olmadığına inanmak istediğini de biliyordu. O iyi bir kadındı ve açık fikirliydi.

Yine de bu doğru değildi. Lou'nun özel yaşamının, profesyonel hayatıyla sadece Aaron ve Kyrayla ilişkileri bağlamında değil, daha derin, daha kapsamlı bir düzeyde –hem de çok– ilgisi vardı. Aslında cinselliğiyle ilgili sorunlar olmasaydı Lou burada olmayabilirdi. Kişiliği eşcinsel olmakla o kadar ilişkiliydi ki bu onun kimliğinin büyük –hatta olmazsa olmaz– bir kısmını oluşturuyordu. O çok küçük yaşlardan beri, nedenini bile anlamadan önce farklı olduğunu hissediyordu. Cinselliğiyle mücadele etmek onun hayat, insanlar ve ilişkiler konusundaki görüşlerini renklendirmişti. Ve bütün heyecanı, acısı ve korkusuyla bu konuda bir karar vermek ona, duvarındaki posterin siyah beyaz renkleri gibi güçlü bir benlik bilinci kazandırmıştı. Bu yüzden kendini tanıyordu. Sadece bu kadar da değil; bu, değişik şekillerde ve değişik nedenlerle toplumdan kopuk olan kişilerle arasında güçlü bir bağ oluşturmuştu. Ne gariptir ki

onlar da toplumdan kopuk olduğu için Lou kendini bu dünyanın Aaron'larına ve Kyra'larına yakın hissediyordu.

Ancak Shirley'yle bu ince ayrıntılara girmenin yeri ve zamanı değildi. Konuları karıştıracağı gibi gerekli de değildi.

Lou sözlerine, "Normalde bu konuyu açmazdım," diye devam etti. "Bildiğinizi var sayardım. Ama şöyle bir sorun var: Aaron ve Kyra bunu anlamışlar."

"Anlıyorum." Shirley hâlâ düşünüyordu.

"Normal koşullar altında sizi bunun için rahatsız da etmezdim ama bu çocukların davranışları oldukça tehditkâr hale geldi. Bunun da hem Aaron hem Kyra hem de benim için yararlı ya da sağlıklı olmadığı açık. Bugüne kadar özel hayatımı elbette gizli tuttum ve –en azından onlara karşı– bunu yapmaya devam edeceğim. Ama sizin bilmenizi istedim."

Shirley cesaret verici bir gülümsemeyle, "Bunu yaptığına memnun oldum," dedi. "Doğrusunu istersen bunu bana söylediğin için onur duydum. Teşekkür ederim."

"Ah." Lou şaşırmış ve rahatlamıştı. Şu ana kadar görüşme korktuğundan daha kolay geçmişti.

"Personelimin her şeyi tek başına üstlenmek zorunda olduğunu düşünmesini istemiyorum. Bu okul böyle bir yer değil. Çocuklar zaten zorlu bir çalışma gerektiriyor. Hepimizin mümkün olduğunca çok desteğe ihtiyacı var."

Lou'nun bu sözler üzerinde düşünmesi birkaç dakika sürdü. Bu beklediğinden daha yumuşak bir tepkiydi.

"Şimdi, sonuç olarak ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Shirley.

Lou ancak Shirley'ye karşı dürüst olmaya karar verebilmişti. Kafasını çalıştırdı. "Sizin için bir sakıncası yoksa bunu diğer çalışanlara söylememenizi tercih ederim." Durumu genel olarak ilan etmeye hazır değildi. Bu onu mahcup ederdi.

Shirley kuskusun yemek kutusundaki son kırıntılarını da silip süpürdü. "Bunu birilerine söylemem için bir sebep yok. Bu onları

ilgilendirmez. Aaron ile Kyr'a'ya gelince, o konuda sana nasıl yardım edebilirim? Onlarla konuşmamı ister misin?"

Lou tekrar düşündü. "Sizden istediğim belirli bir şey değildi. Bu çocuklarla ilgili sorunu görüşmeler sırasında benim halletmem daha doğru olur diye düşünüyorum. Sadece hiç kimsenin bu konuda bir şey bilmediğini fark ettim ve şey..."

Shirley başını salladı. "Kendini tehdit edilmiş gibi hissettin."

"Onun gibi bir şey, evet. Ve ben çocuklara her zaman duyguları konusunda açık ve dürüst olmalarını söylerim. Tehdit edildiklerini hissettiklerinde bunu yetkili birine söylemelerini tavsiye ederim. Bu durumda onlara tavsiye ettiğim şeyi kendim uygulamadığımı hissettim."

Shirley, "Şimdi uygulamış oldun," dedi. "Buna yine ihtiyacın olursa benimle konuşmaktan çekinme."

"Tamam, çekinmem." Lou gülümsedi. Kendini şimdiden hafiflemiş hissediyordu. Her şey şaşırtıcı bir şekilde kolay görünüyordu.

"Harika." Shirley sandalyeden kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Teşekkürler." Lou ayağa kalktı. Shirley'nin arkasından kapıyı kapatırken, *keşke herkese açılmak bu kadar kolay olsaydı*, diye düşünüyordu.

Lou, Hitchin'de, anne ve babasının evindeydi. Civarda kendisine ait bir evi vardı ama babası çok hasta olduğu için ailesinin evine dönmüştü. Babasının akciğerlerinde başlayan kanser hızla yayılmıştı. Henüz altı ay önce teşhis konmuştu ve aradaki zaman çok kötü geçmişti. Hiç kimse bu kelimeleri dile getirmemişti ama babalarının bir hayalete dönüşen vücudu her şeyi açıklıyordu. Ölmesi için hastaneden eve gönderilmişti. Bugün iki kızıyla da özel olarak, ayrı ayrı görüşmek istediğini söylemişti. Lou'nun kız kardeşi Georgia mutfaktaydı. Gözleri kızarmıştı. Babası onunla konuşmuştu ve sıra Lou'ya gelmişti.

Genç kadın odaya girerken, “Merhaba baba,” demişti. Babası yatakta doğrulup arkasına yaslanmıştı. Başının arkasında yastıklar vardı. İnce bir borudan elinin üstündeki bir damara damla damla morfin akıyordu. Babası kulak tırmalayan bir sesle, “Merhaba bir tanem,” demişti. Gücü yoktu. Nefes borusu ameliyatı geçirmişti ve güçlükle konuşuyordu. Parmakları zayıf, kuş gibi ve titrekti. Boğazındaki deliği kapatmak için uzandı. “Otur.”

Lou bir koltuğu onun yanına çekmişti.

Babası onun çocukluk adını kullanarak, “Loulou’m,” demişti ve Lou o anda yıkılmıştı. Babaları onlar büyürken Lou’yla –spor, açık hava, küçük marangozluk işleri gibi– ortak ilgi alanları olduğundan onu kız kardeşinden daha kafa dengi bulmuştu sanki. Aslında Lou sık sık ve gizlice onun en çok kendisini sevdiğini düşünürdü. Kendisi de babasını koşulsuz severdi. Annesiyle ilişkisiye daha gergindi.

“Baba.”

“Senin için kolay olmadığını biliyorum,” demişti babası.

Genç kadın şaşırmıştı. Babasının bunu söylemesini beklemiyordu.

“Özellikle de annen yüzünden.” Kelimeler ağzından ağır ağır, acı verici bir şekilde ve güçlükle çıkıyordu. Lou, *keşke konuşmasa*, diye düşünüyordu ama –ümitsizlik içinde– babasının söylediklerini duymak istiyordu.

“Gerçeği kabul edelim.” Babası gülmüştü fakat gülmek öksürmesine neden olmuştu. Lou ayağa kalkıp onun yavaşça öne eğilmesini sağlamış ve öksürüğü geçene kadar sırtını sıvazlamıştı. Sonra babası tekrar arkaya kayarak yastıklara dayanmıştı. “Üzgünüm.”

“Üzülme.”

“Annen kolay bir kadın değildir... Ben bilirim, Tanrı da bilir.”

Lou başını sallamıştı. Genç kadın annesi ile babasının ilişkisinin mükemmel olmadığını uzun zaman önce fark etmişti. Birbirlerinden çok farklıydılar. Babası iyimser, şakacı ve açık fikirliydi. Annesiye hayata karşı daha güvensiz, kendini sürekli başkalarıyla karşılaştıran, sinirli ve kolayca kırılan biriydi. Lou babasının, annesiyle ortak hayatlarına devam etmek için kendini çok değiştirdiğine

inanıyordu. Sorumluluk duygusuyla dolu bir kuşağa mensup, iyi bir adamdı o. Ne kadar uyumsuz olsalar da karısını asla bırakmazdı. Karısının gerginliğine, o yayın ipine uyum sağlamak için kendini yayın çubuğu gibi esnetmişti. Lou yıllardır bir gün bir şeylerin patlayacağını hissediyordu.

Ama babasının vücudu buna dayanamayıp çökmüştü. Henüz altmış yaşındaydı fakat yıllarca sigara içmenin –kuşkusuz bu alışkanlık, karısıyla yaşamının neden olduğu gerginlikler yüzünden daha kötü bir hal almıştı– sonucunda hastalanmıştı.

Duygularını içine atan annesi olduğu halde onca ödün vermenin bedelini babasının ödemesi Lou'ya bir şekilde haksızlık gibi geliyordu. Ancak babası da onunla evli kalabilmek için duygularını bastırmış olmalıydı. Yine de Lou son zamanlarda birçok kez, *keşke babam yerine annem hasta olsaydı*, diye düşünmüş, sonra da kendini çok kötü hissederek bu düşünceleri zihninin derinliklerine itmişti.

Babası sözlerine, “Annen ve sen birbirinizi hep sinirlendiriyorsunuz,” diye devam etmişti.

Lou başını sallamıştı. “Biliyorum.”

Babası derin bir nefes almış ve boştaki eliyle kızına uzanmıştı. Lou elini onun avucuna koymuştu. Hasta adamın eli her zamankinden daha soğuktu.

“Sen böyle düşünmüyor olabilirsin ama o seni seviyor, bunu biliyor musun?”

Lou yine şaşırmıştı. Annesinin onu sevdiğine hiç inanmamıştı ama babasının bunu anladığını bilmiyordu. Lou'ya her zaman annesinin sevgisi koşullara bağılıymış gibi gelirdi. Ama kendisinin o koşulları nasıl oluşturabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Fakat seninle ilgili, onun hiçbir zaman anlayamayacağı birçok şey var.”

Lou, *bilmez olur muyum*, diye düşünmüştü ama bir şey söylememişti.

“Sen neden bahsettiğimi anlıyorsun.” Kızının yüzüne bakıyordu. Gözleri sulanmış ve kızarmıştı ama bu gözlerde hastalıktan

çok onaylama vardı. Lou onun durumu bildiğini hemen anlamıştı. Ne zamandan beri farkındaydı? Genç kadın yirmi üç yaşındaydı ve cinsel eğilimini arkadaşlarına söylediği halde babasına bundan hiç söz etmemişti. Lou onu bu duruma sokmak, karısına yalan söylemek zorunda bırakmak istememişti. Annesinin bununla başa çıkamayacağından emindi. Örneğin annesi kısa süre önce Lou'nun kız kardeşinin ona okuması için verdiği edebî bir romandaki erotik bir bölüme tahammül edememişti ve bu onu o kadar sinirlendirmişti ki kitabı bir daha eline almamıştı. Cinsellik hakkında konuşmak onu bu kadar çok rahatsız ediyordu.

“Sana sadece en doğrusunun durumu ona açıklamamak olduğunu söylemek isterim.” Babası ona yalvaran gözlerle bakıyordu. “Bunun senin için zor olduğunu gerçekten biliyorum. Ama bu onu öldürür.”

Lou başını sallamıştı. Terlemişti. Öfke, keder ve babasının gerçeği bilmesinden kaynaklanan rahatlama gibi karmaşık duygular içindeydi.

“Ama benim bildiğimi ve senin seçtiğin her şeyi kabul edeceğimi bilmeni isterim.”

Lou yutkunmuştu.

“Anladığımı iddia edemem, bana göre değil ama doğruyu söylemek gerekirse yatak odanda yaptıkların yalnızca seni ilgilendirir. Tek isteğim Loulou'mun mutlu olmasıdır.”

“Ah, baba.” Lou ağlamaya başlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Ağlama şimdi.” Babası onun elini okşamıştı. “Her şey iyi olacak.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Babası gülümsemişti. “Eminim bir yerlerde herkes için biri vardır.”

Lou da ona gülümsemişti. O yalnız kalma olasılığını düşünerek değil, babasını kaybedeceği için ağlamıştı.

Babası ona gitmesini işaret ederek, “Tek söylemek istediğim buydu,” demişti. “Yorgunum. Uyuyacağım.” Sonra gözlerini kapatmıştı.

Genç kadın ayağa kalkıp odadan sessizce çıkmıştı.

Ve babası yirmi dört saat içinde ölmüştü.

Phyllis, camekânın üstündeki levhaya bakarak, “Şaşılacak şey, kadın bir cenaze levazimatçısı,” dedi.

CENAZE LEVAZİMATÇISI BARBARA REED VE OĞULLARI

“Evet,” dedi Karen. “Doğruyu söylemek gerekirse bize en yakında onlar vardı ama buradan birkaç kere geçtim, fena görünmüyorlardı. O perdelerin arkasında neler olduğunu sık sık merak ederdim ama öğreneceğim hiç aklıma gelmezdi.”

Tüllerin önündeki vitrin dekoru tuhaf bir karışımdan oluşuyordu. Ortadaki en önemli parça, gri mermerden, kasvetli ve çirkin, büyük bir haçtı. İki tarafında çiçekler vardı – Karen o çiçekleri düzenli olarak değiştirdiklerini fark etmişti. Bu hafta ayaklı, büyük vazolardan zambaklar, sarmaşıklar ve palmiye yaprakları fişkırıyordu. Bunlar çok geleneksel olmakla beraber daha hayat doluydular. Vitrin dekorunun geri kalanıysa Karen’in bu cenaze levazimatçısını seçmeye karar vermesini sağlamıştı. Her tarafa her şekilde ve boyutta deniz kabukları ve denizin cilalamış olduğu çakıl taşları serpiştirilmişti. Bir de dev bir denizyıldızı vardı. Sonuncu ama son derece önemli olan da vazoların yanlarındaki –belli ki simetri önemliydi– iki minyatür maketti. Solda tüm çılgın Barok görkemiyle Brighton Pavilion’ın, sağda da bütün turistik mekânları ve yanıp sönen ışıklarıyla Palace Pier’in maketleri vardı. Genel

izlenim deli saçmasıydı ama bu, mekânın acımasız ve karamsar olmasından daha iyiydi.

Luke, “Ah, buraya mı giriyoruz?” diye sordu. O ve Molly birçok kez bu camekâna burunlarını dayamışlardı.

Karen, “Evet,” dedi ve kapıyı itip açtı. Bir çingirak çaldı ve kendilerini açık pembe pamuklu kumaşlardan ve parlak maundan oluşan bir dünyada buldular – zevksizliğin sadece dış görünüşe özgü olmadığı açıkça belli oluyordu. Her masanın üstünde dantel taklidi birer örtü, koltukların kollarında da küçük dantel örtüler vardı. Abajurlar bile Kraliçe Victoria döneminin etek altına giyilen pantolonları gibi fırfırlıydı.

“Ah, Bayan Finnegan.” Kayısı rengi bir bluz ve boru şeklinde, dar, siyah bir etek giymiş olan bir kadın onları karşılamak için öne doğru birkaç adım attı. Kadının teni bronzdu ve tombuldu. Saçlarını yaşına göre fazla parlak bir kırmızıya boyamıştı ve genel izlenim kısmen bal kabağı, kısmen domates gibiydi ama kadın tam anlamıyla itici değildi – yüz ifadesi sıcaktı ve güleçti. Karen onun cadı gibi biri olmadığına memnun oldu.

“Evet,” dedi.

“Ben Cenaze Levazımatçısı Barbara Reed. Dün kayınbiraderinizle konuştum.” Alan onları dün gece kapanış saatinden hemen önce aramıştı. “Bu sabah ilk iş olarak bize eşinizin giysilerini bıraktı.”

Genç kadın onun elini sıkarak, “Bana Karen diyebilirsiniz,” dedi. “Bu da kayınvalidem Phyllis Finnegan.”

“Merhaba,” dedi Barbara. “Kaybınız için çok üzgünüm.”

Phyllis, “Teşekkür ederim,” dedi. Ağlamak üzereydi.

“Bunlar da çocuklar olmalı, öyle değil mi?” Barbara onlara gülümsedi. “İsimleriniz ne?”

“Luke.”

Molly hiçbir şey söylemedi. Karen’ın bol eteğine sokularak arkasına saklanıyordu. Başparmağını ağzına sokmuştu.

Karen, “Özür dilerim, bu Molly. Bazen biraz utangaç oluyor,” dedi. “Bir merhaba diyebilirsin Molly.”

Barbara, "Önemli değil," dedi. "Durum oldukça sarsıcı."
"Gidip Palace Pier'e bakabilir miyim?" diye sordu Luke.

Barbara, "Elbette," dedi. "Onu daha iyi görebilmen için perdeyi açmamı ister misin?"

"Evet, lütfen."

Karen onu, "Hiç bir şeye dokunma," diye uyardı.

Luke'un dikkati başka tarafa kaymışken Barbara, "Eşinizin naaşı bir iki saat önce geldi," dedi.

"İyi."

"Onu sizin için küçük kiliselerimizden birine koyduk."

"Teşekkür ederim."

"Ne de olsa cenaze için yapacağımız hazırlıklar konusunda konuşmamız gerekiyor ama sanırım şimdi zamanı değil."

"Çocuklar olmadığı zaman konuşmayı tercih ederim."

"Kesinlikle. Yani..." Barbara sırayla çocuklara baktı ve Molly'yle göz göze gelebilmek için Karen'in eteğinin arkasına uzandı. "Babanızı görmeye geldiğinizi tahmin ediyorum."

Luke, Pier'den uzaklaşarak, "Evet," dedi. "Babamıza onun için yaptığımız resimleri getirdik."

"Resimleri görebilir miyim?" diye sordu Barbara.

Karen elini çantasına soktu ve Luke'un yaptığı resmi ona verdi. Luke onu gururlanarak elinde tutuyordu.

"Harika," dedi Barbara. "Bu sen misin?"

"Evet. Bu benim, şu Annem, şu Babam, şu da Molly."

Barbara, "Anladım," dedi ve Karen'a döndü. "Çok başarılı."

Karen gülümsedi. Bunu ilk fark eden Barbara değildi. Luke yeteneğini babasından almıştı. Özellikle sevindirici olansa Luke'un desenler konusundaki yeteneğiydi. Çizimleri son derece ayrıntılıydı, Luke desenlere ve motiflere odaklanmıştı. Örneğin Karen onun kendisini hangi bluzla çizdiğini küçük, mor çiçeklerinden hemen anlamıştı. Luke, Simon'ın kot pantolonun dizlerine de gerçekte olduğu gibi yamalar koymuştu.

Barbara, Molly'ye, "Sen de resim yaptın mı?" diye sordu.

Molly saklandığı yerden çıktı. Karen da kendisi göstereceğini ona diğer resmi verdi. Molly, “Bu Toby,” diye açıkladı.

“Toby bizim yavru kedimiz,” diye ekledi Karen. Luke’un yaptığı resmin aksine bu yuvarlak yuvarlak karalamalar açıklama gerektiriyordu.

Barbara, “Harika,” dedi. “Babanızın bunlara bayılacağından eminim. Hazır mısınız?” Karen’a döndü. “Onlara neyle karşılaşacaklarını biraz anlattınız mı?”

“Evet,” dedi Karen.

“Peki öyleyse. Beni izleyin.” Barbara önden giderek bir kapıdan geçti ve küçük kiliseye girdi. Tabut önde, bir tabut sehpasının üzerindeydi. Bulundukları yerden henüz içini göremiyorlardı.

Luke, “Korkuyorum,” dedi. Küçük çocuk o ana kadar o kadar cesurdu ki Karen şaşırmıştı. Ama ne yapacağını biliyordu. “Seni kucağıma almamı ister misin?”

Luke başını salladı. “Evet.”

Karen çantalarını yere bırakıp onu kucağına aldı.

“Ben de korkuyorum,” dedi Molly.

Phyllis, “Seni kucağıma almamı ister misin?” diye önerdi.

Molly, “Evet,” dedi ve Phyllis onu kucağına aldı.

Dördü birlikte tabuta yaklaştılar. Karen neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu ama çiçeklerin ve kimyasalların –büyük olasılıkla tahnit sıvılarının– bileşimi aşırı şekerli ve iç bayıltıcıydı. Bu koku çocuklarla ilgili endişeleriyle birleşince dayanılmaz oldu ve genç kadın korkunç bir mide bulantısı hissetti. Bulantıyı yenmek için yutkunduk, güçlü olmak zorundaydı.

Simon krem rengi saten kumaş üzerinde yatıyordu ve her zamankinden daha solgun görünüyordu. Otopsiye dair hiçbir iz yoktu ama gerçek Simon bir şekilde bedeninden iyice çekilmiş gibiydi. Bu tuhaftı çünkü hâlâ Karen’ın Simon’ına da benziyordu. Ah, Karen onun konuşabilmesini ne kadar çok istiyordu! Simon’ın üstünde bir gece önce seçtikleri takım elbise, beyaz gömlek ve kravat vardı. Bu onu çok ciddi ve resmi gösteriyordu. Bu, Karen’ın alışkın olmadığı

bir görüntüydü. Kocası işten eve gelir gelmez gömleğinin en üst düğmesini açar ve kravatını gevşetirdi. Hemen daralırdı.

Karen buraya bu sabah uğrayıp onun yerine başka bir kıyafet bırakmayı düşünmüştü ama ne getirecekti ki? Phyllis ve Alan'la birlikte saygın bir kıyafet seçmişlerdi ve bunu üçü beraber yapmışlardı. Karen, Simon'ı her zaman günlük giysiler içinde daha çok beğenirdi ama onun bol ve büyük bir kazakla defnedilmesi fikri hiç doğru gelmiyordu. Zaten şimdi bornozunu, resmî olmayan, Simon'a ait bir şeyi getirmişti.

Yanında duran Phyllis, üzüntüsünü gizlemeyi başaramayarak nefesini tutuyordu.

Karen, *bu onun için korkunç olmalı*, diye düşündü. Luke'u tek koluyla tutabilmek için kalçasına oturttu ve uzanıp Phyllis'in omzunu sıktı.

Dördü durumu kabul etmeye çalışarak orada öylece durdu.

"Ona dokunabilir miyim?" diye sordu Luke.

Karen, Phyllis'in fikrini almak için ona baktı ve Phyllis başını salladı.

"Tamam. Sadece yanağını okşayabilirsin."

Luke'un tabutun üstüne eğilebilmesi için öne doğru birkaç adım attı.

"Baban soğuk mu?" diye sordu.

"Evet. Niçin?"

"Çünkü babanın vücudundaki kan dolaşımı durdu. Elini ke-since kan akar, bunu biliyorsun değil mi? Bunun nedeni, kalbinin kanı pompalayarak dolaşımı sağlamasıdır. Buradan, kollarından..." Karen, Luke'un kollarını parmaklarının ucuna kadar okşadı. "Buraya kadar... ve baştan sona kadar geriye. Bir de bacaklarından aşağı..." Bu sefer çocuğun bacağına ayakkabılarının ucuna kadar okşadı. "Sonra geri. Ama babanın kalbi durdu, yani artık kan pompalamıyor. Vücudu bu yüzden soğuk."

Molly de, "Ona dokunabilir miyim?" diye sordu.

“Elbette dokunabilirsin,” dedi Phyllis. Bunun üzerine Molly de uzanıp Simon’ın yanağına dokundu. Minik, tombul parmaklar orta yaşlı babasının tenine değmişti.

“Yani şimdi babam öldü mü?” diye sordu Luke.

“Evet. Bu sadece babanın vücudu. Baban artık cennette.” Karen mümkün olduğunca açık konuşmaya çalışıyordu. Belirsiz cevaplar çocukların kafasını karıştırabilir, dengelerini bozabilirdi.

“Ama o buradayken nasıl orada olabilir?”

Karen meseleyi basitleştirmeye çalışıyordu: “Burada olan onun vücudu, ruhu orada.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi... yaptığınız resimleri babanızın özel kutusuna koymak ister misiniz?”

Çocuklar başlarını salladılar – ikisi de resimlerini hâlâ ellerinde sınıksız tutuyordu.

Karen, “Tamam. Şimdi onları kutunun içine koyalım mı?” diye önerdi ve Luke’un resmini alıp düşmemesi için tabutun kapağının altına sıkıştırdı. Molly’ninkini de aldı ve aynı yere koydu. “Oyuncaklarınızın da babanızla vedalaşması için onları almak ister misiniz? Kapının yanında duran büyük torbanın içindeler. Onu getirebilir misin Luke?”

Luke annesinin kucağından inip torbayı getirdi. Karen da Mavi Timsah’ı çıkarıp oğluna verdi.

Luke kararsızdı. Dudağını ısıırıyordu.

Molly, “Ben de!” diyerek Prenses Aurora’yı almak üzere uzandı.

Karen bebeği kızına verdi. “Aurora’yla birlikte eğil de babana küçük bir öpücük versin. Babanın öpücükleri sevdiğini biliyorsun.” Karen, Simon’ın bedeni ile ruhunun birbirinden ayrılmış olduğu düşüncesini karman çorman ettiğinin farkındaydı ama bunları olaylar geliştikçe uyduruyordu ve bu konuda hiç hazırlıklı değildi.

Phyllis, Molly’yle birlikte tabuta yaklaştı ve Molly ciddiyetle Aurora’yı Simon’ın yanağına dokundurdu, aynı anda da öpücük sesi çıkardı.

“Mavi Timsah da babanın diğer yanağını öpsün mü Luke?”

Karen, Luke'u omzundan tutup yavaşça tabuta doğru yönlenirdi. Luke hâlâ kararlı değildi ama küçük kız kardeşinden daha kararsız görünmekten korktuğu için o da aynı şeyi yaptı.

Karen, Simon'ın sabahlığını torbadan çıkararak, "Babanızın sabahlığını yanına koyalım," dedi. "Şimdilik sabahlığı buraya koyup ona böyle saracağız." Sabahlığı Simon'ın üstüne örtüp takım elbisesinin iki yanına sıkıştırdı. Böyle kalması uygun olmayabilirdi ama bunu daha sonra Barbara'yla ayrıca konuşacaktı.

"Bu, babamı ısıtacak mı?" diye sordu Molly.

Karen başını salladı. "Evet tatlım. Bak, baban çok iyi ve rahat."

Sesi çatlamıştı. Simon'la ilgili anılar, sabahlığını giyerek çay yapmaya gittiği sayısız sabah, üstünde sabahlığıyla mutfakta kahvaltı hazırladığı hafta sonları, çocuklardan birinin ağladığını duyup onlara bakmak istediği için sabahlığını aceleyle giydiği geceler beynine hücum etmişti...

Eğer bugün o resimler çocukların hediyesiye bu sabahlık da kesinlikle Karen'in hediyesiydi. Bu bazı açılardan ona verilmiş çok küçük bir hediye gibi görünüyordu ama bazı açılardan da çok önemliydi. Simon'ın bulunduğu ortama, tabutun parlak, saten iç kaplamasına, iş takımının gri, saygın görünüşlü, yünlü kumaşına ters düştüğü kesindi. Ne yazık ki Karen'in onu yıkayacak vakti bile olmamıştı.

Phyllis onun düşüncelerini böldü. "Karen?"

"Ah, özür dilerim, evet." Karen nefesini yavaşça dışarı üfledi ve içinde bulunduğu ana odaklanmak için çaba gösterdi. "Peki, çocuklar, söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" Çocuklar şaşkın görünüyorlardı. Bu nedenle Karen, "Onunla vedalaşmak ister misiniz?" diye sordu.

İkisi bir ağızdan, "Hoşça kal," dediler.

Karen'in yine içi sızladı. Çocukların üstünde çok ağır bir yük vardı.

“Bakın size ne diyeceğim,” dedi. Durumu kendisi de dayanılmaz buluyordu. “Büyükanneniz babanızla birkaç dakika yalnız kalmak isteyecektir. Biz eve gidelim, o da sonra yanımıza gelir.”

Sonra bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamak için Phyllis’e baktı. Hâlâ Molly’ye sarılmakta olan Phyllis, torununun sarı bukelleri arasında sessizce ağlıyordu. Hemen başını salladı.

“O zaman evde görüşürüz. Eğer istersen Barbara’nın senin için bir taksi çağıracağından eminim.”

Birkaç dakika sonra Karen, Luke’un araç koltuğunun emniyet kemerini bağlıyordu.

“Anne,” dedi küçük çocuk.

“Evet?”

“Sen de ölecek misin?”

Ne kadar çok soruyla karşı karşıyaydı! Ama bu onun kendi ihtiyaçlarına değil, çocukların ihtiyaçlarına odaklanmasını sağlıyordu. Duraksayıp düşündü ve sonra, “Her şey, yaşayan herkes bir gün ölür tatlım. Ama insanların çoğunun babandan uzun yaşaması beklenir. Babanızın başına gelen şey çok acıydı çünkü o henüz çok gençti –elli bir yaşındaydı– ve biz onun hasta olduğunu bilmiyorduk. O yüzden bu bizim için büyük bir şok oldu. Ama çoğu insan yetmiş ya da seksen yaşına kadar yaşar. Yani benim uzun yıllar boyunca ölmem hiç olası değil. Söz veriyorum,” dedi. Bu sözleri nasıl destekleyeceğini düşünüyordu. “Ben babanızdan daha gencim, unuttun mu?”

“Kaç yaşındasın?”

“Henüz kırk iki yaşındayım. Yani ben seksen yaşına geldiğimde sen büyümüş ve kocaman olmuş olacaksın.”

“Ya büyükannem?”

Bu daha zor bir soruydu. Buna rağmen Karen, “Onun da henüz ölmeyi planladığını sanmıyorum,” dedi.

“Güzel.” Luke kaşlarını çatmıştı. “Öyleyse babam niçin öldü?”

Karen, *Tanrım*, diye düşündü, *keşke bilseydim*.

Çocuklar uyuyordu. Phyllis gitmişti. Karen ile Anna yalnızdılar. Elllerinde birer kadeh şarapla yıllardır yaptıkları gibi kanepenin iki ucunda oturuyorlardı.

Burada, Karen'in evinde olmak Anna'ya yeni evin satın alınması konusunu hatırlatıyordu. Henüz bu konuda ne yapacaklarına karar vermemişlerdi ama Anna bunun Karen'a ağır gelebileceğini düşünerek endişeleniyordu. Bu nedenle konuya dikkatli yaklaştı.

"Öğrenmek istediğim bir şey var tatlım," dedi. "Hove'daki ev konusunu geçici olarak kapattık ama siz asıl sözleşmeleri imzalamış mıydınız?"

Bir duraksama oldu. Sonra Karen, "Dün sabah bunu yapmaya gidiyorduk," dedi.

"Anlıyorum." Anna nefesini dışarı üfledi. Bir sonraki zor bir soruydu. "Merak ediyorum da... bu satın alma işine devam etmek istiyor musun?"

"Ben de bunu düşünüyordum." Karen kaşlarını çattı. Anna onun konuyu sindirmeye çalıştığını hissediyordu. Brighton tren istasyonuna yakın, masraflarının altından kalkılabilmesi kolay olan –en azından masraflarının altından kalkılamaz olmayan– daha küçük –çok da küçük olmayan– bir eve karşılık Hove'un dış mahallelerinde büyük bir ev; yüklü bir ipotek... Cevap çok açıktı; Simon'un hayat sigortası varıysa bile Karen bu maddi yükü tek başına kaldırmakta zorlanabilirdi. Ama hâlâ büyük bir şok geçirmekte olduğu için bu bağlantıları kurması her zamankinden uzun sürüyordu. "Sanmıyorum," dedi.

“Evet.” Anna başını iki yana salladı. Karen’in, birincisinden çok daha önemsiz de olsa ondan hemen sonra gelen bu ikinci kayba da çok üzüldüğünü hissediyordu. Yeni evin ona en çekici gelen yanlarından birinin açık havadaki geniş alanı olduğunu biliyordu. Brighton’ın merkezindeki birçok ev gibi onların evinin bahçesi de çok küçüktü. Karen çocukların oynayabileceği, kendisinin de çiçek ve sebze yetiştirebileceği bir yer istiyordu. Simon çiçekleri ve bahçe planlamasını severdi, o da daha büyük bir bahçe istiyordu. Hove’daki evin arka tarafında otuz metrelik muhteşem bir bahçe vardı. Şartlar ne olursa olsun buna veda etmek güçtü. Ama şu anda taşınmak mantıklı değildi. Karen’in yapması gereken birçok şey vardı ve bu stresi de üstlenmesi mümkün değildi. Her şey göz önüne alındığında şu anda oturduğu ev mükemmeldi.

Gazlı şömine ateşinin hafif vınlaması dışında yine bir sessizlik oldu. Yavru kedi şöminenin önüne uzanmış, sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

Nihayet Karen acı bir gülümsemeyle, “O evi almak üzere olumuzun başlıca nedenlerinden biri Simon’ın bir çalışma odasının olmasını ve evde çalışarak o sevimsiz tren yolculuğuna son vermesini istememizdi,” diye homurdandı. “Şaka gibi, değil mi?”

Anna iç çekti. “Biliyorum.” Anna ile Karen, Simon’ın kendi peyzaj işini kurmasının olumlu ve olumsuz yanlarını tartışarak saatler geçirmişlerdi. Karen’in bir iki endişesi vardı; ekonomi bu haldeyken iş kurmak pek mantıklı değildi ve Simon bütün gün evde olunca onu delirtebilirdi ama genel olarak onunla ve çocuklarla daha fazla zaman geçirmesi konusunda istekliydi. “O, iki küçük çocuğu olan yaşlı bir baba, Anna. Onları çok az görebiliyor. O lanet olası trenlerde haftada yirmi saat geçiriyor.”

Bu gerçekten şaka gibiydi.

Anna uzanıp Karen’in elini sıktı. Bu hareketi yaparken yüreği daralmıştı. Karen’a öyle çok acıyordu ki şu anda *Dr. Dolittle*’daki Pushmi-pullyu gibi bir çift bacağı paylaşan iki başlı tek bir kişi gibiydiler.

Sessizce oturup şaraplarını yudumlarken Anna, Steve'i düşündü. Onsuz ne yapardı? Bunun üstesinden nasıl gelirdi? Yatağını onsuз hayal etti. Bu, cinsellikten yoksun bir hayat demekti. Onunla hiç sohbet edememek, birlikte gülememek, şakalaşamamak, ona şaka yollu takılamamak nasıl bir şey olurdu? Ürperdi. Steve hayatta olduğu için memnundu.

Sonra, çok kısa bir an için sapkınca bir şey geçti aklından. Ölen Steve *olsaydı* daha az acıya mı neden olurdu, diye düşünmüştü. Bu daha çok Anna için çok korkunç olurdu, evet, ama Simon'ın ölümü o kadar çok insanı etkilemişti ki... Steve kesinlikle özlenirdi; Yeni Zelanda'da onu seven bir anne ve babası, kız kardeşi, arkadaşları vardı. Elbette kendisi de onu deliler gibi seviyordu, yoksa onun yaptıklarına dayanamazdı, öyle değil mi? Ama onlar Simon ile Karen'dan çok daha kısa bir süredir birlikteydiler, ilişkileri onları rınkı kadar köklü değildi. Anna'nın onunla tanışmadan önce de bir hayatı –evi, arkadaşları, işi– vardı ve böyle bir travma yaşamadan bunları sürdürebilirdi.

Ama Karen ile Simon'ın hayatları yirmi yıldır iç içe geçmişti. Karen, Simon'a, Simon da Karen'a güven vermiş, birbirlerine destek olmuşlardı. Karen'ın kimliği Simon'la bütünleşmişti. Simon onun için birçok görevi yerine getiriyordu. Onun sadece sevgilisi değil, dostu, sırdaşı, tatil arkadaşı, finans sorumlusu, elinden her iş gelen erkeği, bahçıvanı, oyun arkadaşı, araba tamircisi, hatta kimi zaman market alışverişini yapan insandı... Bu liste sonsuza kadar gidiyordu. Simon, Anna'nın şu anda Karen'la birlikte oturmakta olduğu oturma ve yemek odası olarak kullanılan alanı ayakta tutan kirişler gibiydi.

Üstelik onu kaybeden sadece Karen değildi. Phyllis ve Alan, Simon'ın iş arkadaşları ve dostları, bir de babalarını bir daha hiç görmeyecek olan Molly ve Luke vardı. Anna şimdi yetmiş yaşlarında olan kendi babasını düşündü. Hayatı kırk yıldan fazla bir süre onunla birlikte geçmişti ve ilk yirmi yıl boyunca babasının rolü çok önemliydi. Kafası onun anılarıyla doluydu; babasının Anna ve

erkek kardeşleri için düzenlediği paskalya yumurtası arama oyunları, Anna için yaptığı bebek evi, Anna'nın okulda seçeceği derslerle ilgili tartışmalar, babasının Anna'nın giymesini istemediği giysiler, itiraz ettiği erkek arkadaşlar falan...

Sessizliği Karen bozdu. O gece üçüncü kez, "Benim suçumdu," dedi. "Anlamalıydım."

Anna onu güldürmeye çalışarak, "Sevgili dostum, sen Falcı Meg değilsin," dedi. Çok kısa bir süre için de olsa bu, işe yaramıştı. "Sen bilmiyordun. Ben bilmiyordum. Phyllis bilmiyordu. Simon bilmiyordu. Simon'ın lanet olası doktoru bile bilmiyordu."

Karen kendini suçladıkça Anna da onun hatalı olacağına inanacakmış gibi, "Ama ben onun karısıyım," diye itiraz etti.

"Elbette, elbette." Anna onu teselli edecek kelimeleri bulmaya çalışırken minderlerden birinin üstündeki bir iplik parçasını aldı. Suçluluk duygusunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Onu kendisi de hissetmemiş miydi? Buna rağmen onunla başa çıkma çabasının acısını hafifletebilmeyi umuyordu.

"Ona hayat öpücüğü vermeliydim," dedi Karen. "Ama öylesine şaşkındım ki..."

"Ben bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz... Ama yapmalıydım. Deneyebilirdim..."

"Trendeki başka biri de bunu yapabilirdi," dedi Anna. "Ama yapmadılar. Zaten anladığım kadarıyla o hemşireler saniyeler –en fazla bir iki dakika– sonra gelmişler." Bu birden Lou'yu hatırlamasına sebep olmuştu. Karen'a taksideki karşılaşmadan söz etmemiş, dün bunun onu daha da üzeceğini düşünmüştü. Ama o da Karen gibi sır saklamayı beceremezdi – ya da yakın arkadaş oldukları için birbirlerinden bir şey saklayamıyorlardı. Bu, yıllar içinde gelişen bir dürüstlük ve günah çıkarma haline gelmişti. Anna şimdi dile getirilmeyen gerçeklerin aralarına girip birbirlerinden uzaklaşmalarına neden olmasını hiç istemiyordu.

Bu yüzden dikkatle, “Dün sana söylemediğim bir şey var,” dedi. Tren Wivelsfield’da durduğunda Londra’ya kadar taksiyi bir kadınla paylaştım.”

“Ah, iyi.” Karen ilgisiz görünüyordu. Anna’nın konuyla ilgisi olmayan şeyler söyleyerek onun düşüncelerini dağıtmak istediğini ama bunda başarılı olamayacağını düşünür gibiydi.

Anna doğrudan konuya girdi: “Kadın trende Simon ile senin yanında oturuyormuş. Koridorun diğer tarafında.”

“Yaa.” Karen sararmıştı. Sonra, “Bu onun açısından korkunç bir şey olmalı,” dedi. Kendinden önce başkalarını düşünmek onun tipik bir özelliği idi.

“Bunu sana söylememin nedeni başkaydı. O –Lou– çok tatlıydı, gerçekten çok tatlı. Belki onu hatırlarsın; kısa, kahverengi saçlı, parkalı bir kadın, biraz sivri bir yüzü var. Çok uzun boylu değil, ince.”

Karen başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

Anna söylediği şeyin aptalca olduğunu fark etti. Karen’in onu hatırlaması elbette mümkün değildi. Zaten Anna’nın söylemek istediği de bu değildi.

“Ben ölen kişinin Simon olduğunu bilmeden, takside Lou bana olayı anlatmıştı.” Anna, Karen’in nasıl bir tepki vereceğini bilmediği için hikâyeyi ağırdan alıyordu. “Doğal olarak söylediği her kelimeyi hatırlamıyorum. Zaten o da ayrıntılara girmede ama onun, senin ya da herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylediğini hatırlıyorum.”

Karen konuya yavaş yavaş ısınıyordu. “Ah,” dedi. Sonra, “Belki de haklısın,” diye ekledi.

Ama Anna onun ikna olmadığını anlamıştı.

Karen, Anna’nın arkasından ön kapıyı yavaşça kapattı. O gün ilk kez yalnız kalıyordu. Anna ona yanında kalmayı teklif etmişti ama

Karen onun rahat edemeyeceğini biliyordu. Üniversite yıllarında ve daha sonra aynı evi paylaşmış olduklarından Karen, Anna'nın hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri kendisinininkiler kadar iyi biliyordu. Anna iyi görünmeyi severdi ve yatağının rahatlığı bir yana, kendi bakım malzemelerinin ve giysilerinin yokluğu onu üzerdi. Bir de Steve vardı. Bu yüzden Karen onu makul bir saatte uğurlamıştı.

Oturma odasına döndü. Şöminede gerçek alev izlenimi veren gaz ateşi hâlâ yanıyordu. Bu ona Simon'ı hatırlattı. Simon, Anna'nın Charminster Caddesi'ndeki evinde gördüğü şömineyi çok beğenmiş ve baca çıkıntısını açıp içinde ince çakıl taşları bulunan cilalı madeni bir sepet ve şömine çevresine dekor olarak temiz, sade bir dörtgen tabla seçerek onu kendisi yapmıştı. Alevler yuvarlak, gri gölgeleri yutarken Karen'ın canı bir sigara istedi. Kahve sehпасının üstündeki çantasında bir sigara paketi buldu. Sigara tiryakisi değildi. Sadece yanında çocuklar olmadan dışarı çıktığında –ki bugünlerde bu çok nadir oluyordu– ya da çok stresli olduğunda bir iki tane içerdi. En kolay hâlâ her türlü endişeden uzakta uyumakta olan Toby'nin üzerinden uzanarak beyaz kâğıdı kavurup kömür haline getirmesine rağmen sigarayı ateşten yakmaktı.

Camı açtı ve dumanın ciğerlerini doldurması için sigaradan derin bir nefes çekti. Zararlı olduğuna aldıracağı yoktu. Normalde bu alışkanlığının ölümcül olduğu düşüncesini baskıladı ama bu gece bu düşünce kesinlikle hoşuna gidiyor, zehrin kıvrılarak alevlerden geçip kan dolaşımına karıştığını, beynindeki reseptörlere ulaştığını hissediyordu. Bunun onu ölüme, Simon'a yaklaştırdığının farkındaydı.

Birden olduğu yerde sallandığını hissetti. Nikotinden ya da yalnızlıktan olabilirdi. Sanki çevresindekiler –Molly, Luke, Phyllis, Anna– tarafından bir yere yaslanmış bir bez bebekti ve şimdi onu ayakta tutacak hiçbir şey yoktu. Bacakları dolgu malzemesiyle doldurulmuş, krem rengi, yumuşak bezdendi. Ayaklarıysa siyah keçeden, hiçbir işe yaramayan, yuvarlak uçlardı. Kalça ve dizlerindeki

el dikişleri de kendi başına ayakta duramayacağını gösteriyordu. Karen düşmemek için kanepeye oturdu.

Yapmak istediği –ihtiyacı olan– şey ağlamaktı ama ağlamıyordu. Her nedense gözleri âdeta ağlamasına izin çıkmış gibi ancak başkalarıyla beraberken yaşıyordu. Ama burada yalnızken, inleyip feryat edebilecek, kanepenin yastıklarını dövebilecekken ağlamıyordu. Bunun nedeni çocukları uyandırmaktan korkması bile değildi. Ağlamaya başlarsa kendini kaybedeceğinden korkuyordu. Yalnızken dağılırsa tamamen dağılacığından, Molly'ye ve Luke'a bakamayacağından, cenazeyi organize edemeyip Phyllis'le ya da diğerleriyle ilgilenemeyeceğinden, depremde yıkılan bir ev gibi çökerse derin ve karanlık bir çukurun içinde kaybolacağından, bir daha hiç dışarı çıkamayacağından ya da kendini toplayamayacağından korkuyordu.

Anna eve döndüğünde kapı kilitliydi. Steve evde yoktu. Üstelik Anna'ya nereye gittiğini de söylememiştir. Bu da onun, Steve'in nerede olduğunu çok iyi bildiği anlamına geliyordu. Yani büyük olasılıkla yolun aşağısındaki *pub*'daydı – zaten hangisinde olduğunun pek önemi yoktu. Ama bu, sorun çıkacağı anlamına geliyordu. Anna'nın şansı yaver giderse bunu atlatırdı; genç adam eve döndüğünde yeteri kadar içmiş ve yarı baygın durumdaysa kanepeye yığılıp üstünde giysileriyle sızarak horlamaya başlamış olacaktı. Asıl endişe verici olan, onun nispeten daha az içmiş olmasıydı. O zaman kendini beğenmiş ve enerjik oluyor, konuşmak istiyordu.

Kapı hızla çarpılıp kapandığında Anna sutyeninin kopçasını açıyordu. Duraksayarak Steve'in nereye gittiğini anlamak için seslere kulak verdi. Güm. Duraksama. Güm. Duraksama. Güm. İşte, Steve merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Ayak sesleri, ayık olduğu zamanlara göre çok daha ağır ve hantaldı.

Anna çabucak geceliğini giydi. Çıplak olmadığı zamanlarda bile yeterince savunmasızdı.

Steve birkaç dakika sonra yatak odasının kapısını ardına kadar açtı ve pirinç kapı tokmağı küt diye duvara çarptı. Zaten tam o noktada, boyanın üstünde bir çentik vardı. Böyle bir şiddet gereksizdi ama genç adam sarhoşken gücünü ayarlayamıyordu.

Anna onun öfkeyle söze başlamayacağını biliyordu. Bunu daha önce de yaşamıştı ve şablonu biliyordu. Çöküş genellikle çok hızlı olurdu ve Anna çok daha kötü şeylerin olacağını hissediyordu.

Ama bu kez hazırlıklıydı. Kollarındaki bütün kaslar sert, bacakları esnek, karın kasları gergindi. Olacakları biliyordu: kendini beğenmişlikle şekillenmiş, ona tepeden bakan, acımasız bir sözlü taciz... Ancak belki bir seferliğine Anna'nın şansы yaver giderdi. Bugün yeteri kadar üzülmemiş miydi? Tanrı, Steve, kader – her kimse ona bu küçük iyiliği borçlu değil miydi? Karen'la beraberken bütün duygusal kaynaklarını tüketmişti. Başka bir işkenceye dayanacak gücü yoktu. Belki, sadece belki Steve bunu anlardı. Anna onun daha iyi olan ayık tabiatına hitap edebilmeyi umarak çekingen ve ikna edici bir tavırla, "Karen'i görmeye gitmiştim. Yeni geldim," dedi. Arkadaşından bahsetmenin Steve'in belleğini ve anlayışını tetikleyeceğini düşünüyordu.

"Ah... doğru." Belli ki Steve durumu unutmuştu. Gözleri bulutlandı. Steve içtiğinde yüz hatlarında şaşırtıcı bir değişiklik oluyordu; yüzünün birbiriyle uyum içindeki hatları, güçlü elmacık kemikleri, şehvetli ama yine de erkeksi ağzı, sevecen ve düşünceli gözleri kayboluyordu. Yüzü yumuşak ve şekilsiz, dudakları dolgun ve yaban mersini rengi oluyor, buğulu ve küçük gözleri kayıyordu. Bedeni de değişiyordu; dimdik duruşu bozuluyor, göbeği daha fark edilir oluyor, omuzları çöküyordu.

Steve kurşun gibi ağır ve hoyrat bir hareketle yatağa oturdu. Ama sonra Anna'yı şaşırttı. Tutarsız mırıltılar arasında şikâyetler, suçlamalar ve eleştiriler sıralamak yerine sessizce oturuyordu. Ağzı

üzüntüyü ifade eden bir karikatür gibi ters bir yarım daire şeklindeydi. Sonra gözlerinden iri gözyaşları süzölmeye başladı. Ağlıyordu.

Anna şaşırmış, etkilenmiş ve iyice rahatlamıştı. Steve'in yanına oturdu. "Sorun nedir?"

Genç adam tıpkı bir bebek gibi yumruğunun tersiyle gözyaşlarını sildi ve omuz silkerek, "Ben işe yaramaz biriyim," dedi.

Anna öfkelenmişti. "Hayır, değilsin." Aşırı içmesinden her ne kadar tiksiniyor olsa da bunun Steve'in kendisine duyduğu nefretten kaynaklandığını biliyordu.

Steve, "Öyleyim," diye karşılık verdi. "Şu halime bak!" Ellerini kaldırıp çaresizlik içinde sağa sola çevirdi. "Boya içinde. Neyim ben? Lanet olası bir boyacı."

"Sen işini çok iyi yapan birisin," dedi Anna, bu doğrudu. Steve mükemmeliyetçiydi. Aynı zamanda da hızlı çalışırdı ve bu az bulunan bir birleşimdi. Müşteriler onu sık sık tekrar çağırır ve arkadaşlarına tavsiye ederlerdi.

"Evet ama... bu bir meslek değil, öyle değil mi?" Genç adam alkolden sersemlemiş olmasına rağmen tuhaf bir şekilde tutarlıydı ve aslında haklıydı. Onun yaptığı iş, Anna'yı rahatsız etmiyordu – o, başarılı bir erkeğin kendisine yansıyan görkeminin tadını çıkaracak türden bir kadın değildi. Ama mesele bu değildi. Önemli olan, yaptığı işin Steve'i tatmin etmemesiydi. Steve kendisini çok zeki buluyor ve daha iyisine layık olduğunu düşünüyordu. Hüzünlü bir sesle, "Simon'ın bir mesleği vardı," diye ekledi.

Yine ağlamaya başlamıştı. Anna onu daha önce de ağlarken görmüştü ama yetişkin bir erkeğin gözyaşlarına tanık olmanın çok üzücü bir tarafı vardı ve Anna bunu yenemiyordu. Nihayet Steve'i rahatsız eden düşünce bira ve diğer içkilerin oluşturduğu o sisin içinden sıyrılarak ortaya çıktı. Steve kafasına sert bir yumruk attı. Canı acımış olmalıydı. "Onun yerine ben ölmeliydim."

"Efendim?" Bu beklenmedik bir şeydi.

"Ben. BEN!" Steve çok öfkelenmişti. Göğsünü yumrukluyordu. "Ben ölmeliydim."

“Hey, hey, hey...” Anna kolunu Steve’in omzuna dolayarak onu yatıştırdı. “Saçmalama!”

“Hepinizin istediği bu değil mi?” Anna’nın kolunu itti. Öfkesi tırmanıyor ve Anna’nın korktuğu yöne, dışa dönüyordu.

“Ne demek istiyorsun? Biz hepimiz ne istiyoruz?” Bunu söylerken yanlış bir taktik uyguladığını biliyordu. Ama zaten doğru bir taktik de yoktu.

Steve gözlerini kısarak nefret dolu bakışlarla Anna’ya döndü. “Benim ölmemi tercih ederdin. Sen. Karen.”

“Hayır, etmezdik!” Bu çok saçmaydı ve Anna özellikle de şu anda böyle bir konuşma yapmak istemiyordu. Steve’in gözleminin doğru oluşu durumu daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Steve onun daha önce düşündüklerini anlamıştı ve Anna böyle bir şeyi aklından geçirdiği için bile pişmanlık duyuyordu. Ama Steve’in buna takılması yapıcı bir şey değildi. Anna’nın –ve onun– kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmadığı kesindi. Bir türlü anlayamadığı bir şey vardı. Steve’i yiyip bitiren şey her neyse, alkol aracılığıyla yatışacağına ya da uyuşacağına daha da artıyordu.

“Benim ölmemi tercih ederdin.”

Anna kararlı bir sesle, “Steve bebek,” dedi. Onun iyice yatışması için takma adını kullanmıştı. “Öyle bir şeyi tercih etmezdik. Saçmalıyorsun.”

Sonra Tanrı, kader ya da her kimse onun duasını –gecikmeli olarak– duymuş gibi Steve onu dinledi ve düşündü. “Saçmalıyor muyum?”

“Evet,” diye fısıldadı Anna.

“Yaa.”

“Seni seviyorum bebeğim.”

“Ben de seni seviyorum.” Bunu söyledikten sonra Steve yatağın üstüne boylu boyunca, neredeyse zarıfçe uzandı. Birkaç saniye içinde de uyuyakaldı ve horlamaya başladı.

Anna onun ayakkabılarını şefkatle çıkardı, kemerini çözdü, kot pantolonunu sıyırdı. Altından yorganı çekerken genç adam

uyanmadı, sadece homurdandı. İç çamaşırı, gömleği ve çorapları hâlâ üstündeydi ama bu önemli değildi.

Anna rahatlamıştı. Tekrar oturdu.

Steve yatarken yatağın yanındaki lambanın yay şeklindeki sıcak ışığı onun hatlarını yine farklı gösteriyordu. Dudaklarının kıvrımı tatlı ve samimi görünüyor, kirpikleri meleklerinki gibi yanaklarına değiyordu. Anna onun yanaklarındaki gözyaşı izlerini görüyordu; Steve kendi hırçınlığından bitap düşerek uyuyakalmış bir çocuk gibiydi. Anna şimdi onun asi ruhunun masum ve şen olduğu çocukluğunu görüyordu sanki. Steve o zamanlar kendine ve başkalarına zarar veren biri değildi. Dengenin ne zaman kaydığını, onun ne zaman yaramaz bir delikanlıdan önce sorun çıkaran, sonra da sorunlu birine dönüştüğünü, ardından da alkole sarıldığını merak etti.

Bununla birlikte genç adamdan yayılan alkol kokusunu da duyuyordu. Bu koku Steve'in sadece nefesinden gelmiyordu, âdeta bütün gözeneklerinden yayılıyordu. Anna bunun votka kokusu olduğunu biliyordu. Votkanın kokusuz olduğunu kim söylemişse yanılmıştı. Votkanın buruk, keskin, gizlice yapılan âlemleri ve yalanları hatırlatan bir kokusu vardı. Bu, Anna'ya itici geliyordu. Kendisinin de içmekten hoşlandığını kabul ediyordu; örneğin bugün Karen'la içmeye çok ihtiyaçları olduğu için bir şeyi paylaşmışlardı. Ama Steve'in alkol tüketiminin türü farklıydı. Onun duramadığı yerde Anna durabiliyordu çünkü Steve için içki başka bir amaca hizmet ediyordu. Bazen Anna onun sadece mevcut durumu silmek için değil de tüm kişiliğini yok etmek için mi içtiğini merak ediyordu.

Eğer Steve'i tanıdığında bunu bilseydi Steve şu anda burada olur muydu? Anna bundan emin değildi. Bu, iki farklı Steve – baştan çıkarıcı, yetenekli, çekici, ayık Steve ve saldırgan, öfkeli, kırıncı Steve; bağımlı ve sarhoş Steve– tarafından iki yana çekilmek anlamına geliyordu. Bu yüzden Anna kendini ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Bir taraftan ona bağlıydı, diğer taraftan onun kişiliğindeki değişimden korkuyordu. Bu ilişkiyi bitirirse yalnızca Steve'e değil, kendisine olacıklardan da endişe ediyordu. Steve yol-

dan çıkabilirdi, ayrıca kendisi de yalnız kalmak istemiyordu. Anna kırk yaşını geçmişti. Daha bugün ofiste birisi bir iş arkadaşının “son kullanma tarihi”nin geçtiğini söylemişti. Kendisi söz konusu kişiden birkaç yaş büyüktü. Ve Steve’i seviyor, hâlâ arzuluyordu. Bu mantıksızdı ama Anna ile ayık Steve arasındaki kimya heyecan vericiydi. Anna, Steve’in o ilkel ve nefis doğal kokusunu seviyor, o kokudan tahrik oluyordu.

Bunu hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.

Anna bir gün öğleden sonra Karen’in evde olup olmadığından emin olmadığı halde ona uğradığında Karen, “Gel de boyacımızla tanış,” demişti. “Telefon numarasını doğum sonrası sınıfımdaki bir kadından aldım.” Anna’ya kurnazca göz kırptıktan sonra Anna’nın önünden merdivenden yukarı çıkarken genç adamın duymaması için sadece dudaklarını oynatarak, “Çok yakışıklı,” demişti.

Steve pencerenin önünde duruyordu. Üstünde paçaları kesilmiş, boya lekeleri içinde bir kot pantolon, kocaman, boyalı spor ayakkabılar ve boyalı bir tişört vardı. Kolları ve güneşten rengi açılmış saçları da boya içindeydi. Kadınlar odaya girince onlara dönmüştü. Elinde kullanılmaya hazır, beyaz boyaya batırılmış bir fırça vardı.

“Steven, bu, arkadaşım Anna,” demişti Karen.

“Merhaba.” Genç adam sırtıtmıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Avustralya ve Yeni Zelanda’da yaşayan halklara özgü, genizden gelen, kalın ve çekici bir sesi vardı. Anna, *Avustralyalı mı*, diye düşünmüştü. Daha sonra onun Yeni Zelandalı, varlıklı bir aileden geldiğini öğrenecekti. Genç kadın, “Demek birinci sınıf-sınız,” demiş ve Steve, “Yani bir boyacı için demek istiyorsunuz,” diye cevap vermişti. Doğruyu söylemek gerekirse evet, Anna öyle demek istemişti. Onun daha önce tanıdığı boyacılarla karşılaşırlacak olursa Steve kesinlikle hali vakti yerinde biriydi.

Göreceli sosyal avantajları olan birinin niçin böyle kendisine ters düşen bir iş yaptığını sorgulamak o zamanlar Anna’nın aklına

gelmemişti. Ama Steve'in, kendisinden ve Karen'dan birkaç yaş genç olduğunu ilk bakışta fark etmiş ve mesleki açıdan hâlâ deneme aşamasında olduğunu düşünmüştü. Belki de yazar veya ressamdı ve boyacılığı ek kazanç sağlamak için yapıyordu. Brighton'da birçok yaratıcı insan vardı, bu sıra dışı bir şey değildi.

"Anna'nın evinde de yapılması gereken birçok iş var," demişti Karen.

Anna, *öyle mi*, diye düşünmüştü. Yeni evine kısa süre önce taşındığı doğrudu ama o işleri kendisi yapmayı planlıyordu. Karen'in amacını anlamıştı. "Ah, evet," demişti. "Belki bana da uğrayıp bir fiyat verebilirsiniz."

"Memnuniyetle." Genç adam tekrar sırtıtmıştı. Gözlerinde muzır pırıltılar vardı. Sonra bir iki saniye boyunca Anna'nın gözlerinin içine bakmaya devam etmişti. Heyecandan Anna'nın karnında bir hareketlenme olmuştu – birbirlerini çekici buldukları açıkça ortadaydı.

Bu kadar kolay olmuştu işte. Fiyat teklifinin arkasından o akşam birlikte içilen bir içki (o sırada Steve özellikle dikkat ederek sarhoş olmamıştı, belli ki Anna'yı etkilemeyi çok istiyordu), onun arkasından da geç saatte Anna'nın Steve'le sohbet etmekten çok hoşlandığı için hemen hemen hiçbir şey yemediği bir akşam yemeği gelmişti. Ardından sabaha kadar durup dinlenmeden seks yapmışlardı.

Ya da Karen ertesi gün olayı böyle tanımlamıştı.

"Öyle değildi," diye itiraz etmişti Anna.

Karen ona, "Özür dilerim," diye takılmıştı. "Sevişmek' diyelim."

Anna utanarak, "Yoo, hayır, o da değil," demişti. Tek bir buluşmadan sonra bu, kulağına fazla ciddi ve mahcup edici gelmişti.

Ama kısa süre sonra gerçekten sevişmeye başlamışlardı ve birkaç hafta sonra genç adam, Anna'nın yanına taşınmıştı.

Anna yorganın altına girip Steve'in yanına uzanırken, *eh, pekâlâ*, diye düşündü. İyi günler, kötü günler – bütün ilişkiler böyle değil

midir? Daha fazla düşünemeyecek kadar yorgundu. Birkaç dakika sonra o da duygu yoğunluğundan bitkin düşmüş halde bir gece öncekinden daha derin bir uykuya daldı.

Çarşamba

Lou bisikletinin kilidini taktığı sırada telefonu önce bir kere, sonra bir kere daha bipledi. Sırt çantasını karıştırıp telefonu çıkardı ve kapağını açtı.

İki mesajınız var, yazıyordu ekranda. Birisi Vic'ten, diğeryise tanımadığı bir numaradandı. Lou önce Vic'in mesajını açtı.

Yaşadın, yazıyordu. Senin için kızı Brighton'a gelmeye ikna ettim. Cuma gecesi önce dışarıda eğlenecek, benim doğum günümü biraz erken kutlayacağız. Sonra da davetsiz misafirler olarak senin evine geleceğiz. Sadece benim duyabileceğim mesafede sevişmeyeceğine söz ver. Bana borçlusun. V x

Lou kendi kendine güldü. Vic her zamanki gibi doğruca konuya girmişti ve sarhoş olmamaya niyetli gibi de görünmüyordu. Ama mekânın darlığı konusunda haklıydı. Lou en eski arkadaşını uyuması için banyoya kapatamazdı. Ama önemli değildi; bu aşamada bu sadece bir ayrıntıydı – Lou kadını arzulamayabilirdi ya da aksi olabilirdi. Buna rağmen onunla tanışma beklentisi heyecan vericiydi. Şimdi randevuya Howie'yi de davet edecekti, çok güzel bir gece olabilirdi. Lou sırt çantasını omzuna attı ve terminal salonundan kararlı adımlarla çabucak geçerken ikinci mesajı okudu.

Mesajda, umarım bu mesaj sana ulaşır, yazıyordu. Ben Anna. Bugün 7.44 treninde olacak mısın? Ben yaklaşık o saatte orta vagona olacağım. Sana o onluğu verebilirim.

Lou buna sevinmişti. Anna ve onun arkadaşı Karen'i düşünüp duruyordu. Sofia'yla ilgili haber onu neşelendirmişti ve canı

birileriyle sohbet etmek istiyordu. Yeşil arama işaretine dokundu ve az sonra telefonun çaldığını duydu.

“Şu anda peronda yürüyorum,” dedi.

“Senin için yer ayırmaya çalışacağım.”

Birkaç saniye sonra Anna onun dikkatini çekmek için pencereye vuruyordu. Kısa bir süre sonra Lou da sırt çantasını yukarıdaki rafa, cep telefonu ile iPod'unu masanın üstüne koyup onun yanındaki koridor koltuğuna oturmuştu.

Lou, Anna'ya döndü. “Nasılsın?” Anna'nın yorgun görüldüğünü fark etmişti. Saçları da kırk sekiz saat önceki kadar kusursuz değildi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu.

“Sanırım iyiyim. Neyse, unutmadan sana şu parayı vereyim.”

“Onu boş ver.” Lou meselenin önemsiz olduğunu göstermek için elini şöyle bir salladı.

“Hayır, gerçekten vermek istiyorum.” Anna çantasını açtı –Lou çantanın kaliteli bir deriden olduğunu ve kalın, pirinç fermuarını fark etti– ve buruşuk bir banknot çıkardı. Sonra onu masanın üstüne, Lou'nun önüne koydu.

“Teşekkür ederim.” Lou itiraz etmenin anlamı olmadığını anlamıştı. Para için değil, tekrar görüşmek için bir bahane olduğuna sevinmişti. Lou arada sırada bir arkadaşla birlikte yolculuk etmekten hoşlanırdı. Anna da geleneğe –tren yolcularının birbirleriyle konuşmaması konusundaki dile getirilmemiş kurala– karşı çıkmıştı. Trenler insanların tanışmaları için uygun bir yer değildi. “Şey... arkadaşının adı Karen'di, değil mi? O nasıl?”

“Berbat,” dedi Anna.

Lou başını salladı. Bu durumda söylenecek pek bir şey yoktu.

Anna iç çekti. “Sanırım şokta. Ama çok kötü bir durum.” Pencereden dışarı bakıyor, Lou onun ağlamamak için çaba sarf ettiğini görebiliyordu.

“Karen ve kocası uzun süredir mi birlikteydiler?” Lou fazla meraklı görünmek istemiyordu ama mesafeli bir kibarlık onun tarzı değildi.

“Yaklaşık yirmi yıldır.”

“O zaman sen adamı da çok iyi tanıyor olmalısın.”

Anna başını salladı ve bir kâğıt mendil almak için çantasına uzandı. Mendili gözlerinin kenarlarına hafifçe dokundurdu.

“Üzgünüm,” dedi Lou.

“Teşekkür ederim.” Anna gülümsemeye çalışıyordu.

“Bu kimin başına gelirse gelsin korkunç bir şey.”

Anna kendini tutamadı. “İki çocukları var.” Yaranın açılmasına da bu neden oldu. Anna boğuk bir ses çıkardı ve gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

“Aman Tanrım.” Lou yüzünü buruşturdu. Her nedense bunu tahmin edememişti ama şimdi düşününce bunun çok olası olduğunu anladı. “Kaç yaşındalar?”

“Molly üç, Luke beş yaşında,” dedi Anna. “Ben onların vaftiz annesiyim.”

Lou, Anna için, hepsi için üzülüyordu. Uzanıp kolunu onun omzuna koydu. Onu neredeyse hiç tanımamasına rağmen bu hareket uygun görünüyordu ve yapılması gerekiyordu. Anna da Lou’nun bunu yapmasına izin vermek için öne doğru kaydı. Karşılarında oturan insanlar onları göz ucuyla izliyorlardı ama birinin kulaklığı olduğu için onları duyamazdı, diğeri de dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve onlarla fazla ilgili görünmüyordu. Pencerenin dışında kartpostal gibi kusursuz Sussex manzaraları, yeşil çayırlar, inişli çıkışlı Downs vardı.

Lou, “Sanırım şu anda hepsinin sana ihtiyacı vardır,” dedi. “Seninle ilgilenecek biri var mı?”

“Evet...” Anna başını salladı. “Sanırım.”

Lou yine Anna’nın ev hayatında sorunlar olduğu izlenimine kapıldı. Onun cevabı, duyarlı bir partnere sahip bir kadının cevabı değildi. Lou bu işaretleri çabucak tanırdı; kendisi de aynı şeyleri farklı bir bağlamda yaşamıştı. Annesi onu desteklemekten çok uzaktı. Ama şimdi bunu derinlemesine irdelemenin zamanı değildi.

Anna burnunu çekerek, “Özür dilerim,” dedi. Biraz rahatlamıştı.

Lou da kolunu çekti. "Lütfen üzülme. Dediğin gibi, berbat bir durum."

"Karen kendini çok suçlu hissediyor."

"Ah, çok yazık!"

"Ona daha fazla yardım etmem gerekirdi, Simon'ı kurtarabilirdim, ona hemen hayat öpücüğü verseydim kurtulabilirdi, gibi şeyler düşünüyor. Ona sürekli, 'Bunun bir yararı olmazdı,' diyorum ama beni dinlemiyor."

Lou kaşlarını çatı. "Onun yapabileceği hiçbir şey olmadığından eminim. Adamın hemen öldüğünü gördüm."

"Biliyorum. Ben de bunu ona sürekli söylüyorum. Ama bilirsin işte, insan hep 'keşke' diye düşünür. Zaten Karen özellikle böyledir. Çoğu zaman başkalarının sorunlarını üstlenir, kendisini bütün dünya adına sorumlu hisseder."

"İyi bir insana benziyor," dedi Lou.

"Çok tatlıdır."

"Ama sanırım bu suçluluk duygusunun şu anda ona bir faydası yok."

"Evet."

"Ama bu çok yaygın bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Büyük üzüntüler hakkında fazla bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Anna.

Lou sözlerine açıklık getirdi: "Ben arkadaşın gibi, birini aniden kaybetmedim. Ama birkaç yıl önce babam öldü."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Bu uzun zaman önceydi. Ah, o zamandan beri bunu mesleki çalışmalarım da gözlemledim."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Rehber öğretmenim. Okuldan uzaklaştırılmış çocuklarla çalışıyorum."

“Ne kadar ilginç. Biraz daha anlatsana.” Lou anlattı. Anna dikkatinin farklı bir konuya kaymasından memnundu.

Çocuklar Tracy'deydi. Karen onların cenaze hazırlıklarının ayrıntılarını ya da dostlarla, iş arkadaşlarıyla ve aileyle yapmak zorunda olduğu telefon konuşmalarını duymalarını istemiyordu. Üstelik ortam ne kadar kırılgan olsa da Molly ve Luke için normal hayatı devam ettirmek istiyordu. Tracy'nin de her iki çocukla uzun süredir devam eden ilişkisi nedeniyle onlarla birlikte olması olumlu görünüyordu.

Bu yüzden Karen beyninin normal çalışan yarısıyla çocukları arabanın arka tarafına oturttu, emniyet kemerlerini bağladı ve arabayı dikkatle kullanarak onları saatte elli kilometre hızla Portslade'e götürdü. Kararlaştırdıkları gibi saat tam dokuzda oradaydılar. Sonra Karen tek başına geri döndü, arabayı kilitledi ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Su kaynamak üzereydi.

Karen ikilemin farkındaydı. Zihni ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Bir tarafı yürüyebiliyor, konuşabiliyor, çay yapabiliyor ve evet, Molly ile Luke'u Tracy'nin evine götürebiliyordu. Zihninin o tarafıyla doğru dürüst giyinmiş ve saçlarını taramıştı. Aynı taraf, ilgilenilmesi gereken şeylerle ilgileniyor, hiç tanımadığı bir papazla konuşuyor, Simon'ın dizüstü bilgisayarındaki Outlook Express'in adres defterini kullanıyordu. Karen o yarıyı –belediye meclisinde çalışkan bir yönetici olan, çocukları Tracy'den almak için ya da Luke'un okuluna asla geç kalmayan, elinde bir listeyle ve arabaya oturttuğu çocuklarıyla Hove'daki süpermarkete giden düzenli anneyi– tanıyordu.

Ama diğer yarısı hiçbir işe yarar durumda değildi. Ya da Karen böyle hissediyordu. O yarı, Molly'nin yaptığı, her tarafında mürekkepli kalemle çizilmiş çizgiler ve renkler olan, kontrolsüz, karışık resimler gibi çılgınca bir karmaşadan ibaretti. Ama kızının resimleri neşenin, hayatın ve mutluluğun canlı ifadeleriyle –ya da Karen

her zaman sevgiyle onların böyle olduğunu düşünmüştü- burası koyu maviden, kırmızıdan, mordan ve siyahtan oluşan karanlık ve uğursuz bir yer, çılgınca bir duygular karmaşasıydı. Karen yaşananlardan kendisinin sorumlu olduğu hissinden kurtulamıyor, içinde dönüp duran suçluluk duygusunu söküp atamıyordu. Bir de henüz tüm gücüyle hissetmediğinden korktuğu kayıp duygusu, çok büyük, ezici bir üzüntü ve keder, sonra bu karmaşanın tam ortasında, âdeta kafatası dilim dilim kıyılmış da beyninin sinirlerine asit dökülüyormuş gibi kavurucu, dayanılmaz, yakıcı, dinmek bilmeyen, keskin acının parlak kırmızısı vardı.

Karen benliğinin bu korkunç yanını kendinden uzak tutmaya, bu düşünceleri bastırmaya ve gömmeye, onlara boyun eğdirmeye çalışıyordu. Organize olmalı, dikkatini toplamalıydı. Uzun süre bunda şaşırtıcı derecede başarılı oldu.

Duygularını böyle bastırabiliyor olması ona şokta olduğunu düşündürüyordu. Simon'ın cansız bedenini görmüş, başkalarına haber vermiş, başsağlığı dileklerini kabul etmiş, başkalarının gözyaşlarına tanık olmuş ve gözyaşı dökmüştü. Buna rağmen aslında bütün bunlar gerçekten yaşanmamış gibi bu deneyimin dışına çıkabileceğini, gerçeklikten kopabileceğini hissediyordu.

O hâlâ Simon'ın geri dönmesini bekliyor, kapıda onun anahtarının döndüğünü, onun "Merhaba!" diye seslendiğini, koridorda ayak seslerini duyacağını düşünüyor ya da onu bilgisayarının başında çalışırken, mutfak masasında otururken, ayaklarını kanepeye uzatmış televizyon seyrederken görür gibi oluyordu.

Ama hayır.

Bunun yerine cenaze vardı.

Karen ve Phyllis cenazenin kilisede olmasına karar vermişlerdi. Simon'la cenazesinin nasıl olmasını istediği konusunda hiç konuşmadıkları için onun hakkında bildiklerinden yola çıkıp tahminlere dayanarak hareket ediyorlar, şaşkınlık içinde karar veriyorlardı. Kimlere haber verilmeliydi? Simon için en uygun olan neydi? Onun

ölümünün gerçek olduğunu tam olarak kabullenememişken bu kararları nasıl verebilirlerdi?

Yine de ne yapıp edip birlikte verilmesi gereken kararları veriyorlardı.

Ölümün hemen arkasından yapılan otopsi, *Simon'ın sol koroner atardamarındaki genel tıkanmanın sol odacıkta enfarktüse ve yarılmaya* neden olduğunu gösteriyordu. Başka bir deyişle bu bir kalp kriziydi. Bu kadar basit.

“Ama bu bizim sorularımıza tam olarak cevap vermiyor,” diyordu Phyllis. Haklıydı da; ikisinin de bilmek istediği hayatın niçin bu kadar adaletsiz olduğuydu – Simon’ları niçin ölmüştü? Yığınla tıbbi dosya onlara bu sorunun cevabını veremezdi.

Cenazeye gelince, Karen kısaca daha az geleneksel bir tören önermişti –sonuçta burası Brighton’dı– ama ormana ya da biyolojik olarak parçalanabilen bir sepete gömülme –veya ikisi de– her nedense fazla alternatif, fazla dinden uzak, Simon’a göre fazla uçuk görünüyordu. O, çevreci bir aktivist falan değildi. Gerçi şişelerin, kâğıtların ve teneke kutuların geri dönüşümüne destek olmuştuk ancak bunlar evden toplandıkları için bu işi yapmanın zor bir yanı yoktu. Bir de organik sebzeler satın alıyorlardı ama Simon’ın bu alandaki sicili bu kadardı. Gerçekte Karen bu konulara Simon’dan daha fazla önem verirdi fakat o da biyolojik olarak çözülen liflerden örülmüş bir tabutta gömülme istemeyeceğine göre Simon niçin istesindi ki?

Onun yakılmasına karar verebilirlerdi, Simon’ın buna itirazı olmayabilirdi. Simon açık havada yakılan ateşlerden, mangallardan hoşlanırdı ve oturma odasındaki şömineyi o yaptırmıştı. Ama her nedense Karen da Phyllis de bunu doğru bulmadılar. Böyle iri yarı bir adamı bir toz yığınına dönüştürme düşüncesi çok mantıksız ve kalıcı olmayan bir çözümdü. Tanrı aşkına, Simon yüz kiloydu.

Böylece karar vermişlerdi. Tartışma ya da görüş ayrılığı yoktu. Simon, Brighton Mezarlığı’na gömülecek, mezarının başına kurallara uygun bir mezar taşı dikilecekti. O mezarlığın bir saygınlığı vardı.

Yüzyıllardır insanlar oraya gömölüyordu, bir süre önce Simon'ın babası da oraya gömölümüştü. Ama Karen ve Phyllis'in asıl istediği mezarın kalıcılığıydı. Karen'in şu anda hayalinde canlandırdığı tek şey çocuklarla birlikte o mezarı ziyaret etmekte ve bunu diğer her şeye tercih ederdi. Üstelik ileriki yıllarda Molly ile Luke'un küllerin serpişini hatırlamayacaklarından korkuyordu. O kadar küçüktüler ki Karen onların babalarını hatırlamaları için gidebilecekleri bir yer olmasını istiyordu.

Geleceği düşününce o yakıcı acı yine kendini hissettirdi ve Karen zihinsel bir çabayla onu uzaklaştırdı. Sonra kalemini eline aldı ve alınması gereken yiyeceklerin listesini yapmaya başladı. Cenazeden sonra insanların bir şeyler yemeye ihtiyacı olacaktı, öyle değil mi?

Karen motoru durdurduğu anda çılgınlıkları duydu.

“BABA KUCAĞI İSTİYORUM! BABA KUCAĞI İSTİYORUM!”

Midesi bulandı. Kızı aylardan beri tam anlamıyla öfke nöbeti geçirmemişti – Simon’la birlikte daha geçen hafta sonu bu gelişmeyi gurur ve rahatlamayla karşılamışlardı. Ama Karen, Molly’nin böyle ısrarla ne anlatmak istediğini hemen anladı. Küçük kız öfke nöbetleri sırasında genellikle anne kucağı isterdi. Ama şimdi babasını istiyordu. Bu ne kadar basit bir istektir. Karen onun bu isteğini yerine getirmeyi çok –her şeyden çok– isterdi.

Molly’nin sesi gittikçe yükseliyordu. **“BABA KUCAĞI İSTİYORUM!”**

Karen bahçenin içinden eve giden patikada ilerlerken, *aman Tanrım*, diye düşündü, *zavallı Tracy*. Molly’nin sesi buradan bile duyulduğuna göre evin içinde sağır edici olmalıydı. Karen zili çaldı ve Tracy kapıyı hemen açtı.

“Özür dilerim,” dedi Karen. “Bu ne kadar zamandır sürüyor?”

Tracy bakışlarını gökyüzüne dikerek, “Öğlen yemeğinden beri,” diye karşılık verdi.

“Ah, Tracy! Bana telefon etmeliydin.” Tracy çocuklara genelde saat on iki buçukta öğle yemeği yedirirdi.

“Biraz yalnız kalmanı istedim.” Tracy parmaklarını saçlarının arasına soktu.

“Biliyorum ve bunun için sana teşekkür ederim. Bir yığın iş yaptım ama buna bu kadar zaman dayandığın için sen bir meleksin.”

“BABA KUCAĞI İSTİYORUM! BABA KUCAĞI İSTİYORUM!” Molly o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki Karen’ın geldiğini duymamıştı.

“Normalde onu susturmayı başarıyorum,” dedi Tracy. “Ya da onu duymazlıktan geliyorum ve bildiğin gibi sonunda öfkesi geçiyor.”

“BABA KUCAĞI İSTİYORUM! BABA KUCAĞI İSTİYORUM!”

Karen başını salladı. “Genellikle en iyisi bu.”

Tracy bağırarak konuşmak zorunda kalmamak için Karen’ı kısa süreliğine oturma odasına götürdü.

Karen derin derin iç çekerek dudağını ısırdı. “Nerede?”

“Mutfakta, masanın altında.”

Karen, Molly’nin çığlıklarını kanıksamış olduğu için ona aldırılmazdı. Çığlıkların kendiliğinden sona ermesini beklemeyi öğrenmişti. Ama Molly’nin duyduğu acı nedeniyle çıkardığı sese dayanmak mümkün değildi. “...BABA KUCAĞI!.. BABA KU-CAĞI!” Karen kendisinin de baba kucakını özlediğini hissetti.

“Korkarım ki bir kaza da yaptı.”

“Ah, hayır.” Molly önceki sonbahardan beri tuvaleti başarıyla kullanıyordu ve Noel’den kısa bir süre önceden beri hiç altına yapmamıştı. “Umarım çıştir.”

“İkisi birden.”

Karen yüzünü buruşturdu.

“Önemli değil.” Tracy gülümsüyordu ama Karen onun bitkin olduğunu görebiliyordu.

Kendisini suçlayarak, “Üstünü değiştirmek için çamaşır bile getirmemiştin,” dedi. Bir süredir buna gerek olmadığı için yanında çamaşır getirmek o sabah Karen’ın aklına gelmemişti. Sağlıklı düşünemiyordu.

“Ona Lola’nın eski giysilerini giydirdim,” dedi Tracy. Lola onun şu anda yedi yaşında olan kızıydı. “Acil durumlar için çocukların bazı şeylerini saklamıştım.”

“Teşekkürler.”

“Gerçekten, üzülme. Gerçi Molly’ye biraz büyük geldiler ama...”

Karen telaşla mutfağa gitti. Molly ahşap masanın altında kıvrılıp büzülmüş, kaskatı bir öfke ve mutsuzluk topuna dönüşmüştü.

Tracy sesini yükselterek, “Annen geldi,” dedi.

Ama Molly yağmurda, otoyolda son hızla giden bir kamyon gibiydi. Öyle güçlüydü ki onu durdurmak mümkün değildi. Karen’in yanında olmasına rağmen susmuyor, muşamba kaplı zemini yumrukluyordu. “Baba kucağı istiyorum! Baba kucağı istiyorum!”

Karen kendini halsiz hissediyordu ama yere oturup bağdaş kurdu ve Molly’nin iki büklüm olmuş sırtına dokunarak, “Baban burada değil,” dedi. Bunu söylerken kendisi de Simon’ı özliyordu. “Anne kucağı olur mu?”

Molly hiç değilse onu itmiyordu. Küçük kızın korkunç çığlıkları yavaş yavaş hafifledi. Molly sonunda yusuvarlak bir böceğe benzeyen şeklini bozmadan yan yan ilerleyerek Karen’in kucağına yanaşıp oraya yığıldı.

Birkaç dakika öylece oturdular. Parafinli bir masa örtüsü onları kuşatıyordu. Karen bulundukları yerin karanlık ve sıcak olduğunun, çam kokusunun farkındaydı. Molly’nin sığınmak için burayı seçmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Kendi özel, güvenli bölgelerindeydiler.

“Sakin ol, sakin ol. Sorun yok. Sorun yok. Baban olmadığım için üzgünüm ama ben buradayım Molster.” Karen kızına sarıldı. Yavaş yavaş saçlarını okşuyordu. Molly yutkunarak son hiçkırıklarını da bastırdı, nefesi yavaşladı ve küçük kız sustu.

Nihayet Karen, “Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

Molly başını kaldırarak, “Her yerim acıyor,” dedi.

“Neren acıyor?”

“Burası.” Molly doğrulup oturarak karnını ovuşturdu.

“Ah, zavallı karın.” Karen onun karnını ovaladı.

“Ve burası.” Molly alnına dokundu.

“Zavallı kafa.” Karen onun alnını öptü.

“Bir de burası.” Molly yine gövdesine dönerek bu kez göğsünü gösterdi. “Hepsi acıyor.”

Karen bedeninin dışındaki bu ağrıların onun içsel acılarının belirtisi olduğunu biliyordu. Kendisinin de her tarafı acıyordu. Molly’nin göğsünü okşarken başını kaldırıncı Luke’un orada durduğunu gördü. Küçük çocuk masa örtüsünü kaldırmış, onları seyrediyordu.

Genç kadın ona doğru uzanarak, “Merhaba tatlım,” dedi. Luke’un ne kadar zamandır onları seyretmekte olduğunu merak etmişti. “Buraya gelmek ister misin?”

Luke başını iki yana salladı.

“Öyleyse gitsek iyi olur.” Karen pozisyon değiştirdi. “Haydi Molly. Gitme vakti geldi.”

Molly hasta bir hayvan yavrusu gibi tiz bir ses çıkararak annesine daha da sokuldu.

“Haydi Molster. Gitmemiz gerekiyor.” Karen, Molly’nin ona itiraz etmesine ya da yeniden ağlamaya başlamasına fırsat vermeden onunla birlikte ayağa kalktı ve masanın altından çıktı.

Ayağa kalkarken gülümseyerek, “Luke, minnoşum,” dedi. Onu biraz ihmal ettiğinin farkındaydı.

Luke hiçbir şey söylemedi.

“İyi misin?”

Luke sessizce ona bakıyordu. Alt dudağı sarkmıştı. Bu onun yapmadığı bir şeydi. Genellikle en azından başını olumlu ya da olumsuz anlamda sallardı. Ama şimdi Karen’in sorusuna bile cevap vermemişti.

Karen, “Haydi, ikinizi de eve götüreyim,” dedi. “Sonra bir şeyler içip kurabiye yeriz. Uslu durursanız belki bir DVD seçip izlemenize izin verebilirim. *Shrek*’e ne dersiniz? Onu seyretmek ister misiniz?”

Molly hiç tereddüt etmeden, “Evet,” dedi.

Luke ise sessiz kalmaya devam ediyordu. Belki eve döndüklerinde konuşurdu.

Normalde Karen çocukların bu saatte film seyretmesine asla izin vermezdi ve bütün kuralları bozmak da istemiyordu ama ikisi de o kadar üzgün görünüyordu ki onları teselli etmek için elinden ne gelirse yapmak istiyordu. Hem bunun ne önemi vardı ki? Aşırı televizyon seyretmenin, babalarının ani ölümü kadar büyük bir travmaya neden olması pek mümkün değildi.

Tracy, içinde Molly'nin giysilerinin bulunduğu torbayı Karen'a uzatırken, "Bunları unutmayın," dedi. "Elbiseleri yıkadım ama hâlâ ıslaklar."

"Sen bir meleksin."

Karen torbayı koluna takıp omzuna kaydırıldı. Sonra ellerini çocukların başlarına koyarak onları koridora yönlendirdi. Molly kendisine birkaç beden büyük gelen giysiler içinde palyaçoya benziyordu. Luke ise ayaklarını sürüyerek yürüyor, kederli ve hırçın görünüyordu.

İçki fabrikası, mineral yüklü suların çağıldadığı, deniz rüzgârlarının estiği halicin kıyısındadır. Sizlere İskoçya'nın en iyi single malt viskilerinden birini sunabilmek için günlük işlerimizi iki asırdır olduğu gibi burada yapıyoruz. Kendinize bir kadeh viski alın ve onu ışığa tutarak rengine bakın. En açık altın renginden en koyusuna kadar her ton, vatanımız Highlands'in bir yansımasıdır.

Bu, Anna'nın, işinin onu düşüncelerinden ayırmasına ilk sevinışı değildi. Odaklanmak için çaba harcamak gerekiyordu ama Anna buna alıştı. Steve'le kavga ettikten sonra yazabilmek için kaç kez bir gece öncesinin anılarını bastırmak zorunda kalmıştı? Birbiriyle yarışan düşünceleri yok sayma, kendi sorunlarıyla daha sonra ilgileneneğini kendi kendine telkin etme konularında uzmanlaşmıştı. Şimdi de aklında Steve değil, Karen ve çocuklar vardı ama başka

yere odaklanma yeteneği çalıştırılmış bir kas gibiydi. Anna bu işi kolayca yapabiliyordu.

Yanında oturan Bill sandalyesini arkaya iterek, “Çay?” diye sordu.

“Ah, evet, lütfen.” Anna başını kaldırıp ona baktı. Çevresinde, ofiste bir uğultu vardı. Hafif bir müzik sesi duyuluyor, cep telefonları çalıyor, iş arkadaşları birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ama Anna kendi dünyasında, sınırın çok kuzeyinde sislerle, deniz havasıyla ve yosun kokusuyla kuşatılmıştı. Bu tür tanımlayıcı metinler yazmaktan zevk alıyordu. Bunlar âdeta bir tılsım gibi uçup başka yerlere gitmesini sağlıyordu. Bill onun çayını masasına bırakırken bir bip sesi duyuldu. Anna’nın bir ara verip mesajlarını kontrol etmesinin zamanı gelmişti, hem zaten dikkati dağılmıştı.

Her şeyle birden başa çıkamıyorum, diyordu Karen. Sohbet etmek iyi olurdu ama işin olduğunu biliyorum. K xxx

Anna kendini kötü hissetti. Karen’in kaçamadığı koşulları kafasından atabildiği için kendisini kutluyordu.

Hemen koridora çıkıp ona telefon etti.

“Alo?” dedi Karen.

Anna bu tek kelimedenden onun ağlamakta olduğunu anladı. Karen ne kadar zamandır böyle tek başına ağlıyordu? “Ah, tatlım. Beni daha önce aramalıydın.”

“İşine engel olmak istemedim.”

“Çok yoğun olsaydım sana cevap vermezdim ama nadiren birkaç dakika konuşamayacak kadar yoğun olurum. Yani bir dahaki sefere beni ara lütfen. Ama ben seni aramalıyım. Çok özür dilerim.”

Karen gözyaşlarını engellemek için yutkundu. “Özür dilerim. Özür dilerim. Çoğu zaman ağlamakta zorlanıyorum. Şimdi de gözyaşlarım dinmek bilmiyor. Çocuklar diğer odada *Shrek*’i seyreliyorlar ve ben –bilmiyorum– benim çiçek isteyip istemediğimiz konusunda cenaze evini aramam gerekiyordu ama yapamadım, dağıldım. Molly bugün öğleden sonra Tracy’nin evinde çok kötü bir öfke nöbeti geçirdi. Onun bu kadar kötü bir nöbet geçirdiğini hiç görmemiştim. Yaklaşık üç saat sürmüş olmalı ve tek istediği babasıydı.

Luke da benimle konuşmuyor. İçine kapanmış gibi görünüyor, tek kelime etmiyor. Ama dün iyiydi. Yani iyi değildi ama konuşuyor, ağlıyordu ve ben ona yardım edebileceğimi hissediyordum. Fakat ben onların babası olamam, hiçbir zaman da olamayacağım. Ah, Anna, bu niçin başıma geldi? Simon'ı geri istiyorum! Burada, bizimle olmasını istiyorum! Bana yardım etmesini, bütün bunlarla ilgilenmesini istiyorum!" Karen daha şiddetli ağlamaya başlamıştı. "Eve şimdi geldim ve bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Çamaşır kurutma makinesini açtım ve Simon'ın pazartesi sabahı oraya koyduğu bazı giysileri -işyerinde giydiği gömlekleri- gördüm. O günden beri çamaşır yıkamak aklıma gelmemişti. Bu yüzden onların orada olduğunu bilmiyordum. Hıçkırarak ağlamaya başladım ve Luke içeri girdi. Yüz ifadesi berbattı. Çok korkmuştu."

Anna onu sadece dinliyordu. Bir süre sonra Karen biraz sakinleşti ve "Çok özür dilerim, sen istesin. Ama bugün bütün bunlarla başa çıkmak bana gerçekten çok zor geldi. Özür dilerim, özür dilerim."

"Tatlım, özür dilemeyi bırak ve kendine karşı bu kadar sert olmaktan vazgeç," dedi Anna. "Hiçbir şeyle başa çıkmak zorunda değilsin. Ama zaten başarıyorsun. Hatta gayet başarılı olduğunu görüyorum. Kendini biraz rahat bırakabilirsin, ağlarsan kimse buna itiraz etmez. Hele ben hiç etmem."

"Ben ederim," dedi Karen.

"Eh, tamam, sen edersin." Anna şefkatle güldü. "Ama başka kimsenin itirazı olmaz, gerçekten."

"Çocuklar itiraz eder."

"Hayır, etmezler. Onlar her şeyi içine atıp hiçbir sorun yokmuş gibi davranan bir anneye itiraz ederler. Bunun çok daha kötü bir şey olduğuna eminim."

"Emin misin?"

"Evet. Gözyaşları zayıflık değildir. Gözyaşı dökmek iyi bir şeydir." Anna, Karen'in dökmediği gözyaşlarının, onun yalnızlık kuyusunu daha fazla dolduracağını seziyordu. Ama aynı zamanda huzursuzdu. Kendisi de bazı şeyleri içine attığının farkındaydı.

Bu çelişki onu rahatsız etmişti. Bu yüzden onu rahatsız eden bu duruma hemen bir bahane buldu. Onun şartları başkaydı; partnerini kaybetmemiştii, hayatını kazanması gerekiyordu, üstelik Karen için güçlü olmalıydı. Karen da çocuklar için güçlü olması gerektiğine inanıyordu. Anna bir kere daha Karen’la aynı olduklarını düşündü. Şu anda bile tepkileri aynıydı. İkisi de başkaları için güçlü olmak istiyordu. Jenga oynar gibi birbirlerine bağımlıydılar. Yanlış parça çekilirse bütün kule çökerdi. Kuleyi kimin yıkacağınıysa kim olsa tahmin ederdi.

Karen yine, “Bütün suç bende,” diye inledi. “Daha fazlasını yapmalıydım...”

Anna, *ah, hayır*, diye düşündü. Olayın üstünden çok az zaman –ancak kırk sekiz saat– geçmiş olduğunu biliyordu ama Karen’in kendini hırpaladığını duymak dayanılmazdı.

“Karen...”

Karen yavaşça, “Onu ben öldürmüşüm gibi geliyor,” dedi.

“Ah, *tatlım*.”

“Ama öyle hissediyorum.”

“Bu düpedüz saçmalık.” Anna, *keşke onunla beraber olsaydım*, diye düşündü, ona sınıksız sarılmak istiyordu. Karen’la yüz yüze konuşup onu ikna etmeye çalışamamak ve kendisini suçlamasının ne kadar yanlış olduğunu anlamasına yardımcı olamamak çok moral bozucuydu. Çünkü bu konuda o ve Karen birbirlerine benzemiyorlardı; Anna ikisinin durumunun birbirinden ne kadar farklı olduğunu anladı. Karen bambaşka bir yerde, bu olay nedeniyle altüst olmuş, içi dışına çıkmış bir dünyadaydı. Karen’in acısının büyüklüğünü ancak kendisi hissedebilirdi. Bu yüzden Anna ne kadar çabalarsa çabalsın, Karen’in gayret etmesini ne kadar isterse istesin hiçbir şey arkadaşını olayları onun açısından görmeye ikna edemezdi.

Anna işten sonra eve giderken telefonu tekrar çaldı. Ne tuhaf, bu numarayı adres defterine biraz önce geçirmişti.

“Alo. Ben Lou.”

“Biliyorum. Numaranı cep telefonuma biraz önce kaydettim.”

“Tuhaf.”

“Gerçekten.”

“Trende misin?” diye sordu Lou.

“Evet, sen?”

“Evet.”

“İyice tuhaf. Ama ben trene son dakikada yetiştim. Bu yüzden arkadayım.”

“Ben öndeyim. Yani belki de şimdi birbirimizi bulmaya değmez.” Brighton’a yaklaşıyorlardı. “Ama nasıl olduğunu merak ediyordum. Günün iyi geçti mi?”

“Sanırım iyiydi.” Anna kederli bir gülüşle, “Şu anda en az düşündüğüm şey iş,” dedi.

“Hımmm. Anlıyorum.” Bir duraksama oldu. Sonra Lou, “Karen nasıl?” diye sordu.

“Eh, şey...” Anna, Simon öldüğü zaman orada olan Lou’ya yalan söyleyemeyeceğini hissediyordu ama çoğu kişinin her kelimeyi duyabileceği trende özel bir konuşma yapmak istemiyordu. Çabucak düşündü. Steve’in bir müşteride bitirmesi gereken bir boya işi vardı ve eve geç gelecekti. Karen da o akşamı Simon’ın kardeşi Alan’la geçirecekti. Yani Anna özgürdü. Tek başına biraz zaman

geçirmeyi iple çekiyordu. Güzel, sıcak bir banyo yapmayı ve erken yatmayı planlamıştı. Ama birileriyle konuşmak da iyi olacaktı.

Düşünmeden, “Aslında çabucak bir şeyler içmek ister miydin?” diye sordu. “İstasyona yakın bir yerde?”

Yine bir duraksama oldu ve sonra Lou, “Evet, niçin olmasın?” dedi.

“Trafalgar Caddesi’ndeki *pub*’a gidebiliriz. Adını hiç hatırlayamıyorum ama hoş bir yer.”

“Caddenin en sonundaki mi? Ben de onun ismini hiç hatırlayamıyorum.”

Uyumluydular, hatta aynı şeyleri unutuyorlardı. “Evet. Aşağı doğru yürürken sağda.”

“Harika olur. Seni bilet bariyerinin önünde bekliyorum.”

Tren tangırdayarak temizleme geçidinden geçtikten sonra yeni temizlenmiş vagonlar floresan ışığında ıslıl ıslıl, parlak ve görkemli görünüyordu. Sonra tren ışıklardan geçmek için yavaşladı ve nihayet ağır ağır perona yanaştı.

Lou’nun aklına Anna’yı aramak gelmişti çünkü onu ve Karen’i, onlara nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu, olan olmuştu ve kendisini koruması gerektiğini de biliyordu çünkü fazla verici olmaya meyilliydi ama henüz başkalarıyla ilgilenmekten kendini işine yeteri kadar verebildiği söylenemezdi. Ancak ikisine de o kadar acıyordu ki bunu görmezlikten gelemezdi.

Bariyerlere doğru akın eden kalabalığın arasında Anna görünmüştü. Lou ona el salladı.

Anna kapıdan çıkınca gülümseyerek, “Selam, selam,” dedi ve Lou’yu iki yanağından öptü.

Lou, *Anna’yı her görüşümde gözüme daha sıcak görünüyor*, diye düşündü. Ne tuhaftı. İlk izlenimde çok samimi görünen bazı insan-

ların hayal kırıklığı yaratacak kadar yapay oldukları ortaya çıkarken Anna gibi soğuk olanlar sevecen ve vefakâr olabiliyordu.

Lou bisikletini aldı ve yürümeye başladılar. Hava soğuktu ve istasyonun altında Anna'nın saçlarını karıştıran rüzgârı yönlendiren bir köprü vardı. Genç kadının ayağındaki parlak yeşil deriden uzun topuklu çizmeler, yokuş aşağı yürürken tıkr tıkr sesler çıkarmasına ve küçük adımlar atmak zorunda kalmasına neden oluyordu. Hava nasıl olursa olsun Lou'nun saçları daima dağınık, kolayca yürümesini sağlayan spor ayakkabıları eski ve rahattı. Genç kadın, *alışılmadık bir ikiliyiz*, diye düşündü.

Kapıya geldiklerinde Anna, "Ah, adı buydu işte," dedi. *The Lord Nelson*.

Barda Lou orta yaşlı, kırmızı yüzlü bir erkek grubu ile parkalı iki gencin arasına girerek Anna'ya, "Ne içeceksin?" diye sordu.

Anna şarap listesini gözden geçiriyordu. Sayfanın sonuna yakın bir kırmızı şarabı göstererek, "Bundan bir kadeh," dedi. "Ama dert etme, içkileri ben alırım."

Lou, Anna'nın pahalı zevkleri olduğunu fark etmişti. Buna karşın daha sonra, "Hayır, bir sonrakini alayım," dedi. Barın arkasındaki kız yanlarına geldi. Gülümsüyordu. Tuhaf bir şekilde giyinmiş, çılgın renklerde diken diken saçları olan, şirin bir kızdı. Yaşça Lou'dan küçüktü –büyük olasılıkla öğrenciydi– ve Lou onun eşcinsel olduğunu hemen anladı. Anna için kırmızı şarap, kendisi için de hafif bir Alman birası sipariş etti. Sabırsız bir öksürük, yaşlı adamlardan birinin bir süredir beklemekte olduğunu gösteriyordu ama Lou bunu duymazlıktan gelmeye karar verdi. Ona ayrıcalıklı davranılıyorsa ne olmuştu yani? Genellikle tam tersi olurdu.

Genç kadın çevresine baktı. Mekân samimi bölmelere ve kuytu köşelere bölünmüştü, hava bira kokusu, konuşma sesleri ve gülüşmelerle doluydu.

Anna âdeta Lou'nun düşüncelerini yansıttı: "Burası hoşuma gidiyor, buna ihtiyacım vardı."

Lou bir bölmeyi işaret etti. "Oraya gidelim mi?" Dar bir masanın iki tarafında iki deri kanepe vardı.

Anna yağmurluğunu çıkarıp yerine otururken Lou onu ilk defa paltosuz gördüğünü fark etti. Anna sade giyinmişti. Siyah etek ve dik yakalı bir kazak. Kıyafetini sıradan olmaktan çıkaran şey boynundaki cilalanmış taş boncuklardan oluşan gerdanlıktı. Lou, *böyle giysileri bir araya getirerek giymek özgüven ister*, diye düşündü. Üstelik Anna'nın son günlerde yaşadıklarından sonra bu daha da etkileyiciydi. Lou onun karşısına oturdu. Rastgele bir araya getirilmiş kıyafetleri içinde kendini hırpani hissediyordu. Ama şimdi dış görünüşe kafa yormanın zamanı değildi. Zaten Lou insanların iç dünyasıyla daha çok ilgiliydi. Ancak hemen konuya girerek Anna'nın acısını da deşmek istemiyordu, bu patavatsızlık olurdu. O yüzden konuyu Anna'nın açmasını istiyordu. "İş nasıldı?" diye sordu.

Anna başını salladı. "Şikâyet edemem. Şu anda çok yorgun olmadığımı memnunum."

"Elbette."

"Birlikte çalıştığım insanlar çok iyidir ama kimi zaman onlara her şeyi söylememek daha kolay oluyor. Bu, konuşacaklarımı elekten geçirmeme olanak sağlıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lou gülümsedi. "Çok iyi anlıyorum." *Keşke Anna benim de aynı şeyi yaptığımı bilseydi*, diye düşündü. Ancak o hafta kendi hayatında olup biten her şeyi ona anlatmanın uygun olmayacağını düşünüyordu; Anna'nın yeterince sorunu vardı. Onun yerine, "Bu gerçekten iyi bir fikirdi," dedi.

"Hımmm... Bir *pub*'a gelip endişelenmemek çok güzel..." Anna sustu.

Lou onun bir şeyler daha söylemek istediğini anlamıştı ama ne söylemek istediğinden emin değildi. Başka bir yol denedi. "Anlatsana, seni Brighton'a getiren neydi?"

"Ah, uzun hikâye..." Anna arkasına yaslandı. "Ama kısaca anlatmaya çalışayım." Derin bir nefes aldı. "Uzun yıllar aynı adamlarla

birlikteydin. Neil. Londra'da yaşıyorduk. Güzeldi ama biraz fazla güzeldi. Güvenliydi. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet." Lou onu çok iyi anlıyordu.

"Yani Neil harikaydı, beni yanlış anlama. Çok da başarılıydı. Aslında beni çok şımarttı. Bunu özlüyorum." Bir an için Anna bir yakını kaybetmiş gibi göründü. "Maddi açıdan büyük ölçüde pek çok şeye sahiptim. Harika bir daire, güzel bir araba, iyi bir iş..." Anna bunları hatırlayınca sözlerini yarıda bıraktı. Lou, *demek ki pahalı zevkler buradan geliyor*, diye düşündü. "Ama sanırım yine de sıkıldım. Tabii görünen o değildi. Aslında panik ataklar geçirmeye başladım. Sen hiç panik atak geçirdin mi?"

"Hayır." Lou başını iki yana salladı.

"Başlangıçta bunun ne olduğunu bilmiyordum. Çok ürkütücüydü. Nefes alamıyordum, vertigom falan varmış gibi başım dönüyordu. Bir keresinde metroda bayıldım bile."

"Ne kadar korkunç."

"Evet, asıl korkunç olan da bu atakların rastgele gelmesiydi. Ne zaman olacağını hiç bilmiyordum. Sonunda o kadar kötüleştiki doktoruma gittim, o da beni bir uzmana yönlendirdi."

"Yararı oldu mu?"

"Evet, oldu sayılır. Bütün ayrıntıları anlatarak seni sıkmaya-çağım ama doktorla birlikte bende kapalı alan korkusu olduğuna karar verdik. Hayatım, işim, ilişkim, her şey bana baskı yapıyordu. Ben de bazı büyük değişiklikler yapmaya karar verdim. Neil'den çocuk sahibi olmak istemiyordum -bu bir belirti olmalıydı- ama Neil o aşamada çocuğumuzun olmasını istiyordu. Fakat ben Kral George dönemi tarzındaki o büyük binada modern bir hayat yaşamayı, reklam sektöründe çalışmayı ve diğer şeyleri düşünmeye bile dayanamıyordum." Ürperdi. "Bunlar bana iğrenç geliyordu."

Lou, *vay canına*, diye düşündü, *demek haklıymışım; Anna görüldüğü gibi biri değil*.

"Sonunda onu bıraktım." Anna bunu yaptığına hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Bu biraz zor olmuştur.”

“Sanırım evet ama kalsaydım delireceğimi sanıyordum. Eminim delirirdim. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?”

“Elbette.” Lou onu yine çok iyi anlıyordu. Ama Anna’yı daha sonra aydınlatabilirdi, şimdi daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Öne doğru eğildi ve Anna sözlerine devam etti: “Sonra, nereye gideceğimi, ne yapacağımı düşünmeye başladım. Bunları düşünürken her şeyi değiştirmeye karar verdim. Londra’dan, insanların birbirleriyle yarış içinde olduğu o mücadele ortamından, maaşlar ve ek ödemeler söz konusu olduğunda herkesin birbirinin önüne geçmeye çalışmasından, çalışma saatlerinin uzunluğundan bıkmıştım, bilirsin işte. Bu yüzden işimi bıraktım ve bağımsız çalışmaya başladım. Ortam değiştirmek istediğime de karar vermiştim. Yıllar önce burada üniversiteye gitmiştim. Bu yüzden burayı tanıyor ve seviyordum. Üstelik bildiğin gibi Brighton, Londra’ya çok uzak değil ve buradan işe gidip gelmek mümkün. Ama sanırım buraya geri dönmeme neden olan, Karen ve Simon’ın burada oluşuydu, beni onlar ikna ettiler. Karen üniversiteden beri Brighton’da yaşıyordu –buradan hiç ayrılmadı– ve kısa bir süre sonra o ve Simon birlikte yaşamaya başladılar. Ben de onlara yakın, küçük bir ev satın aldım. Geri kalanıysa dedikleri gibi tarih oldu.”

Anna bu kadarını anlattıktan sonra Lou onun şu andaki erkek arkadaşını daha çok merak etmeye başlamıştı. Ama Anna’nın, Lou’nun onun ağzından laf almaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu. Zaten belki de şimdi konuşma sırası Lou’ya gelmişti ve Lou ona açılırsa Anna kendisi hakkında daha ayrıntılı bilgi verebilirdi.

Anna ona söze başlaması için fırsat verdi: “Peki, seni Brighton’a getiren nedir? Anladığım kadarıyla burada büyümemişsin.”

Lou, *o çok açık konuştu, diye düşündü, ben de bu saygıya karşılık vermeliyim.* Ama bardağındaki biranın sonuna geliyordu ve eğer geçmişten bahsedecekse bir içkiye daha ihtiyacı vardı. “Bana kalırsa bu oldukça uzun bir hikâye,” dedi. “Önce bir içki daha alabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Anna. “Ama içkileri alma sırası bende. Ben biraz patates cipsi de istiyorum. Sen de ister misin?”

Anna birkaç dakika sonra geri döndü. Lou cep telefonunu masanın üstüne koydu, Howie’ye cuma günüyle ilgili bir mesaj göndermişti.

Anna şakacı bir tavırla, “Bana senin kadar çabuk servis yapmadılar,” dedi. “Ne diyordun?”

Lou derin bir nefes aldı. “Sanırım özetle buraya ailemden uzaklaşmak için geldim.”

“Yaa.”

“Belki bu biraz sert oldu ama buraya babam öldükten sonra kesinlikle annemden uzaklaşmak için geldim.”

“Bunun bir süre önce olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Yaklaşık on yıl önce. Kanser.”

“Üzüldüm.” Anna, Lou’nun bu konuyu açmasına neden olduğu için kendini kötü hissetmişti. Ölüm onları kuşatıyordu sanki.

“Her neyse, Hitchin’de, Hertfordshire’da büyüdüm. Orayı biliyor musun?”

Anna başını iki yana salladı.

“İngiltere öyle yerlerle doludur. Bir alışveriş kasabası. Güzeldir ama –Tanrım– özellikle de benim gibi eşcinselsen müthiş boğucudur.”

Anna, *ah*, diye düşündü, *bunun ortaya çıktığına sevindim*. Durumu zaten anlamıştı ama artık dile getirildiğine göre daha kolay olacaktı.

Lou doğru kelimeleri bulmasına yardımcı olacakmış gibi başını kaşıdı. “Babamın hayatının son anlarıydı, çok hastaydı. Bu yüzden annemin ona bakmasına yardımcı olmak için eve gitmiştim. Babam öldükten sonra annem tekrar ayakları üzerinde durana kadar ona yardım etmek için birkaç ay daha orada kaldım. Aslında yalnızlığını unutmaması için ona pansiyon işletmesini önerdim.”

“Bunu yaptı mı?”

Lou başını salladı. “Evet, şu anda hâlâ pansiyon işletiyor.”

“O kadar uzun zaman ona ve babana bakman büyük nezaket,” dedi Anna. “Erkek ya da kız kardeşin var mı?”

“Benden küçük bir kız kardeşim var. Georgia.”

“Peki, niçin ona sen yardım ettin?”

“İsabetli bir soru.” Lou acı acı güldü. “O evli ve çocukları var. Ben daha büyüğüm. Benden sorumluluk sahibi olmam beklenir.” Tek kız evlat sonunda bakıcı olurdu, bu yaygın bir şablondtu. “Oradan uzaklaşmam gerekiyordu ve altı ay annemle birlikte yaşadktan sonra duvarlara tırmanacak duruma gelmiştim. Ben de senin gibi evden uzaklaştım. Ama açıkçası benim Brighton’ı seçme nedenlerim biraz farklıydı. Benim de senin gibi burada arkadaşlarım vardı. Ve bir parçası olabileceğim, kendimi evimde hissedebileceğim bir ortam arıyordum. Büyüdüğüm yerde kendimi asla evimde gibi hissetmedim.”

Anna resmi tamamlamak istiyordu. “Peki, rehberliği seçmene ne neden oldu?”

“Başlangıçta gönüllü olarak evsizlerle çalışıyordum. Birçok bağımlıyla, özellikle de alkoliklerle çalıştım.” Anna bu kelimeyi duyunca sarardı ve Lou’nun bunu fark edip etmediğini merak etti. Ama Lou ya kendi hikâyesine çok dalmıştı ya da Anna’nın tepkisine şaşırdığını belli etmeyecek kadar saygılıydı. Lou sözlerine devam etti: “Onları kendilerine böyle zarar vermelerine neden olan bu yola iten şeyler karşısında ağzım açık kalmıştı. Bu yüzden rehber olarak onları gerektiği gibi eğitmeye karar verdim. Bunu yaptım. Eğitimimi geçen yıl tamamladım. Sonra eylül yarısının başında, Hammersmith’teki okulda bu işe girdim. Ama hâlâ her cuma öğleden sonra evsizlerle çalışıyorum.”

Anna, *dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz*, diye düşündü. Bu, kadere inanması için yeterliydi. Bir araya gelmelerinin başka sebepleri de olabileceğini düşündü. Birden, “Keşke Karen da seninle tanışabilseydi,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Düşünmek için biraz durdu. “Seninle konuşmanın ona yararlı olacağı kanısındayım.”

“Öyle mi? Neden?”

“Bilmiyorum.” Anna durumu ona anlatmaya çalıştı. “İçimden öyle geldi. Başka bir şey değil. Kendisini çok suçlu hissediyor ve senin rehber olman falan...”

“Evet.”

“Bunu ona teklif etmemin sence bir sakıncası var mı?”

“Hayır, hiçbir sakıncası yok. ona yardımcı olmayı çok isterim.”

“Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“Ama acelesi yok. Şu an en iyi zaman olmayabilir. Belki de biraz beklemelisin.”

Anna harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. “Ona telefon edeceğim.”

“Emin misin? Şu anda bir sürü işi vardır.”

“Sana katılıyorum ama teklif etmekten zarar gelmez.” Anna cep telefonunu açtı. Karen’in numarası hızlı arama listesindeydi ve çocuklar yatmış olmalıydı. Karen telefona neredeyse ilk çalışında cevap verdi ve Anna hemen konuya girdi: “Karen, sana bir şey teklif edeceğim. Ve hayır demeden önce beni sonuna kadar dinle.”

“Tamam.”

“Dün sana bahsettiğim, trende tanıştığım, hani sana yakın oturan kadınla konuşur musun?”

“Bu ne işe yarayacak?” Karen şaşırmıştı.

“Çünkü...” Anna tereddüt ediyor, *keşke Lou’nun beklemek konusundaki tavsiyesini dinleseydim*, diye düşünüyordu. Bu onun planladığı gibi bir konuşma değildi ama o hâlâ mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyordu. “Eh, birkaç nedenden ötürü.”

“Öyle mi?”

“Hımmm. Öncelikle Lou –onun adı Lou– trende yaşanan her şeyi görmüş.”

Karen yavaşça, “Bunu söylemiştin,” dedi. “Bu onun için çok korkunç olmuştur.”

“Demek istediğim bu değil.” Anna öfkelenmişti ama belli etmemeye çalışıyordu. Keşke arkadaşı bir kereliğine olsa da kendinden önce başkalarını düşünmekten vazgeçseydi. “Elbette, haklısın; böyle bir şeye tanık olmanın kolay olmadığından eminim. Acımasız olmak istemiyorum tatlım ama eğer söz konusu kişiyi tanımıyorsan bu aynı şey olamaz. Lou’nun Simon’ı tanımadığı çok açık.”

Karen, “Sanırım,” diye karşılık verdi.

“Ben gerçekten böyle düşünüyorum. Lou senin bu konuya biraz daha tarafsız yaklaşmana yardımcı olabilir.”

“Tarafsız mı? Kocamı kaybetme konusunda niçin tarafsız olmak isteyeyim?”

Anna hata yapmıştı. Hatta şimdi Karen daha da altüst olmuştu ve haklıydı. Anna son derece umursamaz görünmüş olmalıydı. Bu o kadar hassas bir konuydu ki düşüncelerini nasıl gerektiği gibi anlatabileceğini bilmiyordu. En doğrusu açık konuşmaktı. “Kendini bu kadar suçlamandan nefret ediyorum.”

“Anlıyorum.”

Ama Anna onun hâlâ emin olmadığını anlayabiliyordu. Ve gerçekten, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Karen’in kafasında o kadar çok şey vardı ki belki de Lou haklıydı; bu öneri için henüz çok erkendi. Belki de bunu biraz zaman geçene ve Karen en kötü günleri atlatana kadar bekletmek daha doğru olacaktı. Ama Anna vazgeçmeye hazır değildi. “Lou bir rehber. Senin rehber ihtiyacın olduğunu söylemiyorum. Ama onun büyük kayıplar konusunda bilgisi var. Çocuklarla da çalışıyor. Belki sana Molly ve Luke konusunda da yardımcı olabilir.”

Karen, “Yaa,” dedi. Ses tonu değişmişti.

Anna onun sesinden meraklandığını anlamıştı ve bunu kullanmak istiyordu. “Onun seninle görüşmekten mutluluk duyacağını biliyorum.”

Ama Anna’nın heyecanı ters tepmiş gibiydi. “Nereden biliyorsun?” Karen yine şüphelenmişti.

“Bugün onu trende gördüm,” diye itiraf etti Anna.

“Tesadüfen mi?”

“Hayır, aslında ona bir mesaj gönderdim.” Karen, Anna’nın, onun acılarını bir yabancıyla konuşmasını istemezdi. Anna bunu biliyordu. Bu yüzden durumu ayrıntılı bir şekilde açıkladı. “Londra’ya giderken bindiğimiz taksi ücretinden ona biraz borcum vardı.”

“Ah.” Karen’in ses tonundan konuya yine ilgi duyduğu belli oluyordu. “Ama benimle konuşmak isteyeceğini nereden anladın?”

Anna açıkça, “Bunu kendisi önerdi,” dedi. Daha dikkatli olmayacaktı ama şu anda ona *pub*’da beraber olduklarını söylemenin uygun olmadığını düşünüyordu.

Karen’in arka plandaki seslerden bunu anlamayacağını umuyordu. “Seni sordu. Kim olsa sorardı. Ona senin her şeyi gayet iyi idare ettiğini –çok iyi idare ettiğini– anlattım. Ama –umarım bir sakıncası yoktur– ona Simon’ın ölümünün senin suçun olduğunu düşündüğünü de söyledim. O da, ‘Hayır, onun hiç suçu yoktu,’ dedi.”

“Yaa.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Karen’in meseleyi tüm dikkatini vererek düşündüğü belliydi.

Pes etti ve “Tamam,” dedi. “Eğer seni memnun edecekse...”

Anna yine açık konuşmaya çalışıyordu. “Edecek. Ama bunun sana yardımcı olabileceğini düşündüğüm için memnun olacağım.”

“Tamam, tamam. Sanırım kaybedecek daha fazla bir şeyim yok, öyle değil mi?”

Anna, “Evet,” diyerek onayladı onu. “Sanırım yok.”

Perşembe

Notta, *bu gece eve gitmiyorum, yazıyordu. Brighton'da kalmaya karar verdim. Yüzmeye gidip deniz kenarında piknik yapmak ister misin?*

Karen kâğıt parçasını iş arkadaşları görmeden, telaşla katlamış, kimsenin kendisini izleyip izlemediğini kontrol etmek için etrafa baktıktan sonra Simon'a göz atmıştı.

Genç adam tek taşını kaldırmış sırtıyordu.

Karen'ın karnında bir kasılma olmuştu. Onu o kadar arzuluyordu ki direnecek gücü kalmamıştı. Nasıl direnebilirdi ki? Bunun yanlış olduğunu biliyordu; Simon'ın bir kız arkadaşı vardı –Tanrı aşkına, Simon onunla birlikte yaşıyordu– ve adaletsiz, acımasızca bir şey yapıyorlardı. Simon'ın geceyi dışarıda geçirmek için kız arkadaşına ne söylediğini bilmiyor ve bilmek istemiyordu. Bunun kendisine yapılmasını istemezdi – kendisini hiçbir zaman başka bir kadının erkeğini elinden alacak türden bir kız olarak görmemişti. O ve Anna üniversite yıllarında ve daha sonrasında, bir sürü sahipsiz erkek varken sevgilisi olan erkekleri tercih etmenin gereksiz olduğunu konuşup bunu yapan kadınları kınarlardı. Ama Karen, Simon burada çalışmaya başladığı günden beri ondan hoşlanıyordu ve bunu başlatan Simon olmuştu. Daha bir hafta önce ofisteki yaz partisinde Karen'ı gizlice öperek başını döndüren, daha sonra geri dönüp gece onda kalıp kalamayacağını soran, ertesi gün eve döndüğünde mutlaka hiç de inandırıcı olmayan mazeretler uyduran da oydu. Ve o tek bir gece, ortak tutkularla dolu olan Pandora'nın kutusunun açılmasına yetmişti. Birlikte olmak tek gecelik bir maceradan çok daha güzeldi. Üstelik Simon'ın o günden sonraki davranışları sadece

onunla flört etmekle kalmıyordu. Ayrı bölümlerde çalıştıkları için gereksiz olduğu halde genç adam onunla beraber olmak için her fırsattan istifade ediyordu. Hatta bir keresinde birkaç dakika yalnız kaldıklarında Karen'in kolunu okşamıştı. Karen onun kendisinden gerçekten hoşlandığını hissediyordu.

Kimseye belli etmeden başını sallamıştı ve iki saat sonra Simon'un arabasıyla ofislerinin bulunduğu Kemptown'dan birkaç kilometre uzaktaki Hove'a gitmişlerdi. Ama yine de risk vardı. Simon dikkatini yola vererek araba kullanırken genç kadın onun profilini inceliyordu. Simon sık sık ona dönüyor ve her dönüşünde gülümsüyordu. Aldırmaz görüldüğü için Karen, *acaba yakalanmak mı istiyor*, diye düşünüyordu. Genç kadın bir bakıma onun yakalanmasını istiyordu çünkü delice olmasına rağmen bu adamı istediğini, bir kerenin asla yetmeyeceğini biliyordu.

Yunan bakkalın önünde durmuşlar ve koşarak içeri girip yiyecek ve şarap almışlardı. O küçük dükkân soğuk gün ışığında berbat bir yerdi. Ama soğuk gün ışığı yoktu ve gizemli bir temmuz akşamıydı. Dünya saat yedideki güneş ışığının şeftali rengi parıltısıyla yıkanıyor, o tuhaf, pejmürde bakkal dâhil her şey ve herkes büyüleyici görünüyordu. İçeride onlara baş döndürücü lezzetler sunuluyordu sanki. Yani normalde oldukça sıradan görünecek olan yiyecekler –humus, tarama, dolma, pide– ve ucuz alkollü içkiler bir ziyafete dönüşüyordu. Çok seçenek vardı. Hepsinin çok lezzetli olduğu kesindi. Çabucak bir sepet dolusu öteberi, bir şişe de şarap almışlar, şarabın köpüklü, soğuk ve rose olmasına karar vermişlerdi. Bu sanki o akşamın havasını yansıtıyordu; çarpıcı ama hafif ve zararsız. Ahlaka aykırı davranan günahkârlardan çok, kuşkusuz günün keyfini çıkarmakta olan, güçlü ve durdurulamaz bir çekimin içinde kaybolmuş ve davranışlarının olası sonuçları ılık yıllarınca öteye itilmiş olan iki kişinin seçimiydi bunlar.

Birkaç dakika sonra arabayı yapay bir gölün yakınına, yol kenarına park etmişlerdi. İleride deniz vardı. Orası daha ileri gitmeden bulabilecekleri en ideal yerdi. Brighton sahilinin en popüler

şeridinden yeterince uzak olduğu için oldukça özeldi. Zaten daha ileri gitmeye ikisinin de sabrı yoktu. Simon arabanın bagajında duran kareli battaniyeyi İskoçyalı bir erkeğin pelerini gibi sırtına atmıştı ve özel bir amaç için yapılmış olan gölün kıyısında naylon torbalarını hisırdatıp parmak arası terlikleriyle sesler çıkararak yürürlerken ılık küçük dalgalara, mavi ve turkuaz renklerde parlayan dalgacıklara vuruyordu.

Deniz kenarındaki yürüyüş yoluna vardıklarında Simon, “Nereye gidelim?” diye sormuştu.

Karen bakışlarıyla plajı tarıyordu; birinci önceliği diğer insanlardan uzak olmak, ikincisiyse güneşlenmekti. Çakıl taşlarıyla kaplı turuncuya boyanmış bir alanı göstererek, “Oraya,” demişti.

Simon, “Mükemmel,” diye karşılık vermişti. Karen haklıydı; gösterdiği yer gerçekten kusursuzdu. Taşların üstünde yürüyüp torbaları yere bırakmışlar ve Simon battaniyeyi rüzgârın etkisiyle dümdüz yaymıştı. Karen bir an ayakta durup denize bakmıştı. Hava rüzgârlıydı ama çok da rüzgârlı değildi. Dalgalar davetkârdı, korkutucu değildi. Martılar aşağıya doğru pike yapıp tekrar yükseliyor, dönüp dolaşıyor, hafif rüzgârda oynayıyordu. Buğulu ılık demetleri çakıl taşlarını aydınlatıyordu. Bu akşam etrafta pembenin, kırmızı kahverenginin, sarının ve altın renginin binlerce tonu vardı ve resimlerde sık sık görülen gri yoktu.

Genç kadın Simon’ın onu seyrettiğini hissediyor ve onun gözüyle nasıl görüldüğünü biliyordu. Rüzgârda uçuşan kestane rengi uzun saçları, kalçalarının etrafına dolanan beyaz, keten eteği, belini ve göğüslerini kum saati gibi gösteren açık yeşil bir tişörtü vardı. Karen o anda kadınsı, hatta belki de güzel olduğunu hissetmişti.

“Evet.” Simon uzanıp yan dönmüştü. Başını eline yaslamış, diğer eliyle de yanındaki boş yere hafifçe vurarak, “Gel buraya,” demişti.

Karen’in ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Dönmüş, diz çöküp genç adamın yanına uzanmıştı. Birkaç dakika sonra Simon onu öpüyordu ve genç kadının bedeni esneyerek ona yaklaşıyor, sıcaklığın

keyfini çıkaran bir kedi gibi kamburlaşıyor, zevkten geriniyordu. Uzanıp Simon'ın saçlarını okşamıştı; Simon'ın saçları çok güzeldi – koyu renkli, küllü, hafifçe dalgalı. Bu, Karen'in onda ilk fark ettiği şeylerden biriydi. Simon vücudunu onun vücuduna bastırınca genç kadın geçmişte âşık olduğu o ufak tefek, romantik adamlardan biriyle değil de iri yarı, gerçek bir erkekle birlikte olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşünmüştü. Bu ona kendini daha minyon, daha dişi hissettirmişti ve bu çok hoşuna gitmişti. Simon'ın bir hafta önce aklını başından alan o hafif limonlu, temiz, çok erkeksi ve zaten Karen için inanılmaz derecede, insanı çıldırtacak kadar seksi olan kokusunu içine çekmişti.

Simon birkaç dakika sonra geri çekilerek, “Yüzelim mi?” diye sormuştu.

Karen bir yanıyla onun dudaklarını dudaklarının üstünde, dillerini birbirinin ağzının içinde dolaşırken hissetmekten büyük zevk alıyor, bundan vazgeçmek istemiyordu ama diğer yandan Simon'ın bacağı onun bacaklarının arasına baskı yaparken ve eli göğüslerinde dolaşırken ayrılmaları gerektiğini, yoksa kısa süre sonra halka açık alanda yapmamaları gereken şeyleri yapmaya başlayacaklarını düşünüyordu. Üstelik denize girme fikri hoşuna gidiyordu; deniz sakın ve çok sıcaktı. Eğer burada sevişemeyeceklerse bunun yerine erotik duygular uyandıran başka şeyler yapmak ona çekici geliyordu. Genç kadının sutyeni ile külotu aynı renkti, bikiniye benziyorlardı. Islanırlarsa ne olurdu ki? Karen onları giymeden de eve gidebilirdi ve kimse bir şey anlamazdı.

“Tamam.” Karen doğrulup oturmuş, eteğini hemen bacaklarından aşağı indirip tişörtünü çıkarmıştı ve şimdi Simon'ın karşısında neredeyse çıplaktı. Onun yine kendisine baktığını hissetmişti.

Simon elini onun sırtından aşağı kaydırarak, “Muhteşemsin,” demişti. Onun parmaklarını teninde hissetmek Karen'da yine öpüşme isteği uyandırıyor ama hayır, dayanacaktı. Dalgalar onu çağırıyordu.

“Sona kalan dona kalır!” demiş ve sıçrayarak ayağa kalkıp çakıl taşlarının üstünde koşmaya başlamıştı. Ayağında hâlâ parmak arası

terlikler vardı. Karen ayaklarını sallayarak terliklerini fırlatıp attı ve şap şup şap şup! Çakıl taşları yüzünden topuklarında hissettiği acıları önemsemeden suyun içinde hızla ilerliyordu. Hassas bölgeyi geçmişti ve su beline kadar gelmişti. Karen biraz daha ilerleyince omuzlarına kadar suya girmişti. Su serindi ama onun korktuğu kadar soğuk değildi – yumuşak ilkbahar ve kısa süre önceki sıcak dalgası suyu ısıtmıştı. Saçları çevresinde yüzüyordu ama Karen yüzünü suyun dışında tutuyordu çünkü rimelinin akacağını biliyordu ve Simon'a en güzel haliyle görünmek istiyordu. Karaya bakınca Simon'ın da iç çamaşırıyla denize doğru koşmakta olduğunu görmüştü. Birkaç saniye sora genç adam suyun içinde, yanındaydı.

Karen tıpkı bir kurbğa gibi bacaklarını onun beline dolayarak geriye doğru hafifçe kaykılmıştı, suyun yüzeyinde kalabilmek için kollarını kürek gibi hareket ettiriyordu. Soğuğa rağmen Simon tahrik olmuştu. Karen bunu hissediyor, eliyle onu iç çamaşırının üstünden arsızca okşuyordu.

Genç adam tek kaşını kaldırarak gülümseyip inlemişti. "Aaah!"

Sonra Karen'dan ayrılmış ve suya dalıp saçları ıslak halde, yüzünden sular süzülerek çıkmıştı.

Genç kadın şimdi gülüyor, arkasını dönüp muziplik olsun diye ondan uzaklaşıyordu. Gökyüzü nefes kesiciydi. Tam batıda, zarif, beyaz, art deco tarzı evlerin üzerinde pamuk şekerleri andıran, leylak rengi ve şeker pembesi bulut kümeleri vardı. Karen bu kadar mutlu olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Sonra Simon'ın kollarının arasına dönmüştü. Simon onu tutarak dalgalardan koruyordu ve evet, öpüşüyorlardı. Tükürüklerine tuzlu su karışıyordu. Genç kadın kollarını onun boynuna dolamış, Simon da onun beline sarılmıştı. Karen buranın halka açık bir yer olmasına artık aldırmıyordu. Yakınlarda kimsecikler yoktu ve zaten hiç kimse suyun içinde neler olduğunu göremezdi. Böylece bacaklarını tekrar ona dolamış, bedenini ona yaslamıştı. Kalçalarını hafifçe döndürerek genç adamı kışkırtmak için ona düzenli bir şekilde masaj yapıyordu.

Bu kadarı genç adam için çok fazlaydı ya da yeterli değildi. Cinsel organını iç çamaşırından çıkararak Karen'in bikini olarak kullandığı iç çamaşırını kenara itmişti ve artık onun içindeydi. Karen bu cesarete ve duyduğu zevke inanamıyordu. Bunu gerçekten yapıyorlardı, denizin içinde sevişiyorlardı.

Simon onun içinde gidip geldikçe durmadan öpüşüyorlardı. Karen'in daha önce bir iki sevgilisi olmuştu ama hiçbirisi Simon kadar zevk vermemişti, onun kadar kusursuz ve onun kadar uyumlu olmamıştı. Bu kesinlikle dünyanın en güzel duygusuydu ve Karen o anda hissettiklerinden daha güzelinin olabileceğini düşünemiyordu.

Uzakta, yürüyüş yolunda yürüyen insanların olması heyecanı artırıyor. Bu yaptıklarını birçok nedenden dolayı yapmamaları gerekiyordu ama lanet olsun, gerçekten ama gerçekten yapmalıydılar.

Daha sonra çakıl taşlarının üzerinde Simon köpüklü roze şarabı açmıştı ve şarabı şişeden içmişlerdi.

Genç adam, Karen'in şarabı lıkr lıkr içişini seyreliyordu, Karen da bunun cinselliği çağrıştırdığını bildiği halde hiç aldırımıyordu. Zaten bu onu da tahrik ediyordu ama o anda olduğundan daha fazla tahrik olması mümkün değildi.

Simon birden, "Dur," demişti. "Arabaya gidiyorum." Genç kadın ona niçin arabaya gittiğini sormadan Simon ayağa kalkıp hızla uzaklaşmıştı. Âdeta koşuyordu.

Kısa süre sonra nefes nefese kalmış bir halde geri dönmüştü.

"Üzerinde çalışmakta olduğumuz projenin fotoğraflarını çekmek için bunu yanımda taşıyordum." Elinde bir fotoğraf makinesi vardı.

Karen elini kaldırarak, "Ah, hayır, lütfen yapma bunu," diye itiraz etmişti ama genç adam onu duymazlıktan gelerek birkaç kare çekmişti.

Sonra Karen, "Sıra bende," diyerek karşı atak yapmış ve Simon'un iki fotoğrafını çekmişti. Ardında da genç adamı kendine doğru çekerek, "Gel buraya," demişti. "İkimizin bir fotoğrafını istiyorum."

"Onu nasıl yapacaksın? Zaman ayarı yok."

Karen, “İşte böyle,” diyerek fotoğraf makinesini ikisinden de mümkün olduğunca uzaklaştırmış, başını Simon’a doğru eğip gülümsemiş ve KLİK! O an yakalanmıştı.

Karen şimdi ona, o fotoğrafa bakıyordu. Simon’ın saçları ıslaktı, kıvrılıp alınına dökülmüştü. Bir tutam beyaz saç bile yoktu. Kendi saçlarıysa asma filizleri gibi bukle bukle omuzlarına dökülüyor, taptaze teni günün son ışıklarında parlıyordu. Karen objektife daha yakındı. Çenesini yukarı kaldırmıştı, gözleri kısıktı. Yüzünde biraz önce sevişmiş bir kadının gülümsemesi vardı. Simon ise büyük bir iş yapmış gibi sıırıyordu.

Yirmi yıl sonra, şu anda bile Karen deniz suyunun tuzlu tadını ağzında hissediyordu. Ama hayır. Şimdi fotoğraf çerçevesi elinde, yatak odasının penceresinin önünde duruyordu ve bu seferki tuz tadı gözyaşlarından geliyordu.

Genç kadın bir zamanlar anıların taş üstündeki su derecikleri gibi olduğunu okumuştı. Anılar ne kadar çok hatırlanırsa hafızada o kadar derin izler bırakırdı. Yani en güçlü olanlar en kalıcı oluyordu. O gün yaşananlar da Karen’in aklına kayaların içinden geçen bir demiryolu gibi kazınmıştı ve Karen bir süre başka hiçbir şey düşünemedi. Sanki beyninin kimyasalları ayaklarını yerden kesip onu dalgaların sürüklediği çakıl taşları, rüzgârın savurduğu martılar ya da havanın içinde eriyen buhar gibi başka bir yere götürmeye kararlıydı.

Yine de bu kadarı yeterliydi.

Dikkatini topla, Karen, dikkatini topla.

Ne yapıyordu?

Ah, evet, Anna’nın yolunu gözlüyordu. Karen bir yokuşun tepesinde oturuyordu. Yukarıdan aşağıyı, körfeze inen bütün caddeyi görebiliyordu. Anna trende tanıştığı Lou adındaki bir kadınla birlikte gelecekti. Hiç âdeti olmadığı halde gecikmişti.

Karen nostaljiye boyun eğdiği için öfkelenerek fotoğrafı tekrar tuvalet masasının üstüne koydu ve gözyaşlarını şöyle bir sildi.

Yine olmuştu. Üstelik trende. Gözyaşları habersizce sel gibi akmaya başlamıştı.

Bir dakika önce akşam gazetesini okurken Anna gayet iyiydi. Çalışma saatleri boyunca iyi idare etmişti. Sonra çalışma arkadaşı Bill'le onun Worthing'e gitmek için tren değiştirdiği Haywards Heath'e kadar sohbet etmiş, hatta ona ağlamadan biraz Simon'dan bahsetmeyi başarmış, Wivelsfield ve Burgess Hill'i geçene kadar bulmaca çözmeye odaklanmıştı.

Ama sonra Preston Park'ta baraj yıkılmıştı. Birdenbire sel gibi akmaya başlayan gözyaşlarının ne zaman duracağı, nereye kadar gideceği ve ne gibi izler bırakacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Daha da kötüsü on beş dakikaya kadar Karen'da olması gerekiyordu ve Karen'ın onu böyle görmesini istemiyordu. Hatta oradan Lou'dan biraz önce ayrılarak ikisini biraz yalnız bırakmaya karar vermişti. Karen için güçlü olmak zorundaydı.

Gözlerinden yaşlar süzülürken trenden indi. Hiç ses çıkarmasına rağmen insanların ona baktığının farkındaydı ama yabancıların onun hakkındaki düşünceleri konusunda endişelenemeyecek kadar üzgündü.

Sağa dönüp istasyondan çıkarak yokuşu tırmanmaya başladı. Gözleri bulanık görüyordu ama Anna yolu biliyordu. Gözüne *her şey* karanlık görünüyordu ve bunun Simon için duyduğu üzüntüden kaynaklandığını biliyordu ama bilmek bir işe yaramıyordu. Birisiyle birlikte olmaya çok ihtiyacı vardı; bu üzüntünün üstesinden tek başına gelemeyecek kadar bunalmıştı.

Karen'ın evine giderken kendi evinin önünden geçmesi gerekiyordu ve Steve'in evde olabileceği aklına geldi. Steve işini bitirmiş olacaktı ve Anna'nın birisi tarafından kucaklanmaya -ıslak çama-

şırların merdaneden geçirilmesi gibi bütün gözyaşlarını akıtacak kadar sıkı sıkı kucaklanmaya- ihtiyacı vardı. Sonra düzelmiş olarak Karen'a gidebilmeyi umuyordu.

Kapıyı açtı ve koridora doğru seslendi. Ama içeri girdiğinde makarna kokuları aldığı, teselli sözleriyle karşılandığı önceki gecenin aksine sessizlikle karşılanmıştı.

Mutfığa girdi.

Steve yoktu.

Büyük olasılıkla *pub*'daydı.

Bir an için üzüntü değil öfke duydu ama sonra yine umutsuzluğa gömüldü. Paltosunu bile çıkarmadan mutfak masasına oturup ağlamaya başladı.

Şimdi sesli ağlamakta özgürdü. Acısının derinliği ve gücü onu korkutuyordu. Sanki ağlayarak içini döküyor, tıpkı bir çocuk gibi hıçkırıyordu. Şu anda Simon ve Karen, Molly ve Luke, Phyllis ve Alan için, diğer herkes için değil kendisi için ağlıyordu.

Anna her zaman güçlü, akıllı, eğlenceli ve zeki olması gerektiğini düşünürdü ama şu anda hiç öyle hissetmiyordu. Kendisini zayıf, perişan ve kırılgan hissediyor, birisinin onunla ilgilenmesini istiyordu. Aynı zamanda kötü bir şeyler olacağını seziyordu. Simon'ın ölümünün kendi durumuna acımasızca ışık tuttuğunun farkındaydı ve o ışık altında ortaya çıkanlardan rahatsızdı. Bu yüzden sağlıksız bir şey yaptı (nasıl olsa kendini bundan daha kötü hissetmesi mümkün değildi); sezgilerinde yanıp yanılmadığını anlamak için telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı.

Telefon birkaç kere çaldıktan sonra genç adam ona cevap verdi.

"Steve?"

"Evet?"

"Benim, Anna." Arkadan konuşma sesleri, gülüşmeler ve müzik yükseliyordu.

"Biliyorum. Ekranı senin küçük, komik yüzün görünüyor." Anna onun çakırkeyif olduğunu hemen anlamıştı. Henüz sarhoş değildi ama olmak üzereydi. Anna bunu Steve'in sesinden anlıyordu.

Steve ne diyeceğini her zamankinden fazla düşünmek zorundaymış gibi ağır ağır konuşuyordu. “Küçük komik yüzün” ifadesi de onun ayıkken kullanacağı bir şey değildi. Kuşuları doğrulanınca Anna müthiş öfkelen-di.

“Neredesin?”

Bir sessizlik oldu. Steve, Anna’nın onun nerede olduğunu bildiğini biliyordu. Durumu itiraf etmek istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Sonunda kabullendi. “The Charminster Arms’ta.” Yani mahallelerindeki *pub*’daydı.

“Ah, evet. Ne kadar zamandır oradasın?”

“Çok olmadı. Yeni geldim.” Anna onun yalan söylediğini biliyordu. “Niçin sordun? Sen neredesin?”

“Evdeyim.”

Yine bir sessizlik oldu. Genç adam sarhoş olduğu için, duyduğunu anlaması daha uzun sürüyordu. “Ama senin Karen’a gideceğini sanıyordum.”

“Gidecektim ama eve geldim.”

“Yaa, niçin?”

“Kendimi kötü hissediyorum.” Anna’nın açık konuşması daha iyi olacaktı. Steve’in bu sözler karşısında ne yapacağını görmek istiyordu, ona meydan okuyordu.

“Evet.”

“Belki beni kucaklarsın diye düşünmüştüm.”

“Anlıyorum.” Ama Steve anlamıyordu. İçerken hiçbir şeyi doğru anlayamaz, bir kere içmeye başladı mı durmazdı. Yani onun kucaklamalarının bir değeri olmayacaktı. Hatta bir bedeli olacaktı –sözlü taciz riski– ve Anna bu bedeli ödemek istemiyordu.

Nihayet Steve, “Eve gelmemi ister misin?” diye önerdi. Fakat Anna onun eve gelmek istemediğini biliyordu.

“Önemli değil.”

“İstersen gelirim.” Anna yine onun ağırdan aldığını hissetti.

“Hayır, iyiyim.” Sert bir sesle konuşuyordu. “Seni bekleyecek vaktim yok. Senin burada olacağını düşündüğüm için uğramıştım

ama yoksun. Zaten geç kaldım. Üzülme. Sonra görüşürüz.” Şu anda tek istediği Steve’in telefonu kapatmasıydı. “Hoşça kal.” Telefonun kapağını hızla kapattı.

Bir iki dakika boyunca masanın üstünde duran telefona bakarak oturmaya devam etti.

Haklıydı. Anna’nın ilgiye ihtiyacı varken Steve neredeydi? Evet, bazen yanında oluyordu ama şimdi yoktu ve asla her zaman yanında olmuyor, hatta bazen yakınında bile durmuyordu.

Anna ağlamaktan bitkin düşmüştü. Üstelik şimdi duruma Steve konusunda yaşadığı hayal kırıklığı da eklenmişti ve Anna onunla da başa çıkmak zorundaydı. Kimi zaman Steve’le yanlış olduğunu bile bile mi beraber olduğunu, ona karşı duyduğu şehvetin, Steve’in kendisi için duygusal, maddi ve toplumsal açıdan yanlış olduğu gerçeğini görmezlikten gelmesine mi sebep olduğunu merak ediyordu.

Bazı arkadaşlarının Steve’i onaylamadığını ve onun için endişelendiklerini seziyordu. Karen ile Simon bunu ona üstü kapalı bir şekilde söylemişlerdi. Diğerleriye kibarlıktan söyleyemiyorlardı ama Anna bunu hissediyordu. Bu, pencereden giren soğuk hava gibi görünmez ama hissedilirdi. Anna kendisini en çok tedirgin edenlerden uzaklaşmıştı, diğerleriyle de Steve olmadan görüşüyordu çünkü dile getirilmeyen bir hoşnutsuzluk, buluşmanın tadını kaçırıyordu. Ama herkesin diğer insanları algılayışı farklıydı; Anna’nın arkadaşlarından birkaçı Steve’le gayet iyi geçiniyordu. Kız arkadaşlarından bir iki tanesi de onu fiziksel açıdan çekici bulduklarını söylemişti. Anna bazılarının, onun, elinden her iş gelen bir işçiden daha iyisini bulabileceğini düşündüklerini hissediyordu ama bazıları da Steve’in ondan birkaç yaş küçük oluşunu ve evdeki tamirat gibi gerekli işleri yapabilmesini kıskanıyordu.

Her şey çok karmaşıktı.

Fakat Anna’nın daha fazla düşünecek zamanı yoktu. Karen onun nerede kaldığını merak edecekti ve Lou’yla görüşmelerini

kendisi ayarlamıştı. Bu görüşme onun fikriydi, aradan çekilmesi mümkün değildi.

Anna ayağa kalktı, kendine çekidüzen verdi ve kısa süre sonra yola çıktı. Arkadaşının evine yaklaşırken onun varlığını hissetti. Başını kaldırıp baktı. Karen pencerede durmuş, onu bekliyordu. Anna kendini gülümsemeye zorladı, ona el salladı ve adımlarını hızlandırdı.

Karen'in evi Brighton'da yerleşim alanı olarak kullanılan birçok bayırdan birindeydi. Yolun iki tarafında, geç Victoria dönemi tarzındaki sıra evler yukarıya doğru dizilmişti. Sokak lambalarının turuncu ışığında yorgun görünüyorlardı. En tepede 1930'lardan kalma bir çift yarı müstakil ev vardı. Evlerin dış görünüşleri özellikle çekici değildi ama Lou bu nedenle onların daha güzel evlere nazaran daha ucuz ve daha geniş olduklarını tahmin etti. Sonuçta Karen'in çocukları vardı. Garaj evin içinde ve ön taraftaydı. Bu yüzden Lou ön kapıya geçmek için yan taraftan dolaşmak zorunda kaldı. Bisikletini bir gider borusuna bağlayıp kapıyı çaldı. Kapı ziline sesi ona küçüklüğündeki Avon reklamlarını hatırlatmıştı.

Lou içeriden sesler duydu ve bir an için heyecanlandı. Okuldaki görüşmelerin notlarını almakta geç kalıyordu ve bu evrak işlerinin bir hafta daha gecikmesini istemiyordu. Bu yüzden Anna'yla burada buluşmayı kararlaştırmıştı. Hafta sonu için o kadar yoğun bir programı vardı ki bugün işten sonraki saatler tek boş zamanıydı. Çocukların yatma saatinde orada olmak yerine oraya gitmeden önce Anna ile Karen'a bir saat yalnız kalma olanağı sağlamanın duyarlı bir davranış olacağını düşünmüştü.

Ama şimdi buluşma zamanı gelmişti. Lou kendisinden beklenen şeyin tam olarak ne olduğu, bu durumda kendisinin –ya da herhangi birinin– onlara nasıl yardımcı olabileceği konularında huzursuzdu. Kendisinin rehber olması pek fark yaratmıyordu. Bir yakınının kaybetmiş biriyle, çok kısa zaman önce çok sevdiği birini kaybetmiş olan bir kadınla nasıl konuşulacağı konusunda kararsızdı.

Koridordan kendisine doğru gelen ayak seslerini işitti ve kapı açıldı. Bu Karen'di. Karen o pazartesi sabahı trende olduğundan daha özensiz giyinmişti. Üstünde rengi atmış bir kot pantolon ve dökümlü bir bluz vardı ama Lou onu hemen tanıdı. Yüzü bu akşam farklı görünüyordu. O dehşet, korku ve panik ifadesi kaybolmuştu, yüz hatları şu anda acının bir portresi gibiydi. Bu Lou'nun dün sabah Anna'nın yüzünde de gördüğü türden bir değişiklikti ama Karen'inki çok daha belirgindi.

"Merhaba." Karen'in sesi yumuşak ve tatlıydı. "Sen Lou olmalısın."

"Sen de Karen."

"Evet."

"Seninle daha iyi koşullarda tanışmak isterdim."

Karen hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ben de," dedi. "İçeri gir, içeri gir."

Lou adımını eşikten içeri atınca kare şeklinde bir sahanlığa girdi. Buranın bir aile evi olduğu belliydi. Krem rengine boyanmış duvarlarda, çerçeveler içinde çocukların fotoğrafları vardı. Portmantoda bir sürü küçük parka, anorak ve atkı vardı. Parke zemindeyse birkaç çift Wellington marka şeker pembe çizme, eskimiş ayakkabılar ve dağınık durumda öteberi duruyordu.

Tanıdık bir ses, "Ah, Lou, selam," dedi. Bu daha kalın, Karen'in sesinin aksine daha kendinden emin bir sestti. Anna mutfaktan çıktı ve Lou onun elinde bir kadeh görünce rahatladı.

Sanki Anna onun dile getirmedığı isteğini anlamıştı. "Biraz şarap ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Vereyim." Anna'nın burada kendini evinde gibi hissettiği belliydi. Lou onların birbirlerini tam olarak kaç yıldır tanıdıklarını ve nerede tanıştıklarını merak etti.

"Çantanı bırak da gel," dedi Karen.

Lou kendisine söyleneni yaptı, parkasını portmantoya asıp onların arkasından mutfığa girdi.

Mutfak bir kahvaltı büfesinin böldüğü geniş bir yerdi. Köşede boyalı ve gömme bir fırın, bir eviye ve bahçeye açılan Fransız pencereler vardı. Dışarısı karanlıktı ama Lou oranın sadece küçük bir avlu olduğunu tahmin edebiliyordu. Genç kadının tam önünde, kullanılmaktan yıpranmış ve üstünde çizikler oluşmuş meşe ağacından büyük bir masa, sağ tarafında buzdolabı vardı. Buzdolabının üst yarısına mıknaatıslarla çocukların yaptıkları resimler tutturulmuş, çocukların boy hizasına parlak renklerde plastik, mıknaatıslı harflerle “Luke”, “köpek” ve “elma” yazılmıştı.

Lou bunları düşünürken Karen, “Seni hatırlıyorum,” dedi.

Lou şaşırılmıştı. Bütün o kargaşa içinde Karen’in onu fark etmiş olmasını beklemiyordu.

Anna söze karıştı. “Kırmızı mı, beyaz mı?”

Lou onların kırmızı şarap içmekte olduğunu görüyordu. “Şey...”

“Ne istiyorsan onu iç,” diye güvence verdi Karen. “Çok var.”

Bunun üzerine Lou, “Beyaz tercih ederim,” diye itiraf etti.

Karen, “Sorun değil,” diyerek onun yanından buzdolabına uzandı. “Sauvignon olur mu?”

“Harika.” Lou, Karen’in aklında onca çok şey varken nasıl olup da ona içtenlikle karşılandığını hissettirdiğine şaşırılmıştı. *Ne olursa olsun yapılarında başkalarına bakmak olan insanlar var*, diye düşündü. Bir de Lou’nun annesi gibi, yapısında başkalarıyla hiç ilgilenmemek olanlar vardı. Karşılaştırılacak olursa annesinin ev sahipliği bencil ve gösterişçiydi. Lou hıncını bir kenara bıraktı. Buraya annesini düşünmeye gelmemiştir.

“Seni tanıyacağımı sanmıyordum,” dedi Karen. “Ama bize gerçekten yardımcı oldun.”

“Öyle mi?” Lou duyulanmıştı.

“Evet. Sanırım sen neler olduğunu herkesten önce anladın.”

“Belki de. Her şey o kadar hızlı oldu ki.”

“Evet.”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Lou şaşkıındı. Tek söyleyebildiği, “Üzgünüm,” oldu. Bu son derece yetersiz görünüyordu.

Neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bağırması ve insanların hızlı hareket etmelerini sağlamaya çalışmıştı. Bu kadar mıydı? “Keşke daha fazlasını yapabilseydim,” diye itiraf etti.

Karen elindeki kadehi çeviriyordu. “Keşke ben de daha fazlasını yapabilseydim,” dedi. Sonra sesi kısıldı ve fısıldayarak ama hırsıyla, “*Tanrım*, bunu yapabilmeyi ne kadar isterdim,” diye ekledi.

Anna arkadaşına yaklaşp uzanarak kolunu omzuna doladı. “Tatlım...”

Lou öyle taze bir acıya tanık oluyordu ki bu onu çok derinden etkilemişti.

“Onu yeniden hayata döndürmeye çalışmalıyım.” Karen gözlerini kapatmıştı. Sanki içine bakıyor, zayıf noktasını inceliyordu.

Lou aniden suçluluk duydu. Kendisi de Simon’ı kurtarmayı denememişti.

Anna sakın bir sesle, “Bunun mümkün olmadığını düşünüyorum,” dedi.

“Ama ben onun *karısıyım!*” diye bağırđı Karen. Bu konuşma doğrudan genç kadının duygularına hitap ediyordu ve Lou oraya geleli henüz beş dakika bile olmamıştı. Öğrencilerinden duygusal patlamalara alışıkđı ama kendisini çok kişisel bir şekilde bu olayın içinde hissettiğđ için her zamanki gibi dışındā kalamıyor ve sarsılıyordu. Karen ne demek istediğđini vurgulamak için, “Ona bakmalıydım,” dedi. “Eşlerin yapması gereken budur...” Sesi titriyordu. “O her zaman bana o kadar iyi bakardı ki...”

“Evet, bakardı.” Anna yine hüzünlüydü. Lou tekrar onun kendisiyle tam anlamıyla ilgilenen birinden mahrum olduğunu hissetti. “Ama sen Simon’a çok iyi baktın. Ben dâhil *herkese* en iyi şekilde baktın tatlım. Bakmadığını düşünmene dayanamam. Sen dünyanın en ilgili insanların birisin.”

Karen birden, “Özür dilerim Lou,” dedi. “Hâlâ ayakta duruyorsun. Lütfen otur.”

Bu, Anna'nın ne demek istediğini açıkça gösteriyordu. Lou masanın yanında duran sandalyelerden birini çekti. "Teşekkürler."

"Yemek yedin mi?" Karen dolaplardan birine uzandı.

"Şey..." Lou ona zahmet vermek istemiyordu ama öğleden beri bir şey yememişti.

"Yememişsin," dedi Karen.

"Hayır, ama gerçekten... dert etme."

Karen dolaptan bir torba Kettle Chips çıkarıp bir kâseye koydu. "Haydi, bunlarla başlayalım."

"Bu yeter, doğru söylüyorum, eve gidince yemek yiyebilirim."

"Saçmalama."

"Ben bir şeyler yapayım," diye önerdi Anna. Karen'a sert bakışlar atıyordu. "Yemek yemiyorsun diye endişeleniyorum."

"Aç değilim."

"Bu önemli değil." Anna kesin konuşuyordu. "Yemelisin." Karen'ı yolundan çekilmesi için hafifçe itip dolabı karıştırmaya başladı. Uzun boylu olduğu için üst raflara ulaşabiliyordu. Bir paket makarna çıkardı. "Bununla birlikte yenecek bir şey var mı?" Sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi: "Endişelenmeyin, bana bırakın." Buzdolabını açtı ve bir kavanoz yarısı kullanılmış makarna sosu, birkaç soğan, birkaç kabak ve bir patlıcan çıkardı. O kadar becerikli ve özgüvenli görünüyordu ki bu bir an için Lou'ya onun iş hayatında nasıl olduğu konusunda bir fikir verdi. İşi düşününce aklına bir şey geldi ve sandalyesini geri itti.

"Ah, şimdi aklıma geldi. Umarım bir sakıncası yoktur, sizin için bir şey hazırladım." Koridora çıkıp elinde bir kâğıtla döndü ve kâğıdı Karen'a verdi. "Bunların hepsi bilinen şeyler, farkındayım ama kimi zaman sağduyunun gerektirdiği şeyleri kolayca unutulabiliyoruz."

Anna, Karen'ın omzunun üstünden kâğıda bakarak onu okumak için yaklaştı.

Ani Ölümlerle Başa Çıkmak

Hayatta kalma mücadelesi için vücudun temel ihtiyaçlarına odaklanmak gerekir:

- *Normal bir rutini devam ettirin. Normal etkinlikleri sürdürmek zor olsa da bunu yapmayı deneyin. Gününüzü planlamak size kontrolün sizde olduğunu hissettirecektir.*
- *Yeterince uyuyun ya da en azından bol bol dinlenin.*
- *Notlar yazmak ya da günlük tutmak yararlı olabilir.*
- *Biraz düzenli spor yapmaya çalışın. Bu, stres ve gerginliği hafifletmeye yardımcı olabilir.*
- *Dengeli bir beslenme düzeni benimseyin. Besin değeri düşük yiyeceklerin, insana kendini iyi hissettiren yüksek kalorili gıdaların ölçüsünü kaçırmamaya dikkat edin. Bol su için.*
- *Ölçülü için. Alkol acıyı maskeleyen bir yolu olarak kullanılmamalıdır.*
- *Sizi rahatlatan, canlandıran ve size güç veren şeyleri yapın. Geçmişteki zor anlarınızı ve onları nasıl atlattığınızı hatırlayın. Bu, iç gücünüzden yararlanmanızı sağlayacaktır.*

Anna listenin ortasına hafifçe vurarak, “Gördün mü? İşte bunu söylüyordum,” dedi.

“Teşekkürler.” Karen ağlamaya başlamıştı.

Lou kendini çok kötü hissetti. Yanlış bir şey yapmıştı: “Özür dilerim. Seni üzmem istememiştim.”

“Üzmedin.” Karen hafifçe gülümsedi. “Sadece, insanlar bana iyi davrandıklarında kendimi daha kötü hissediyorum.”

Anna arkadaşının omzunu sıktı. “Eh, buna alışman gerekebilir.”

“Bu tuhaf bir şey.” Karen iç geçirdi. “Bana her şey çok gerçek dışı görünüyor. Bu bile. Onu anlayabiliyor, ne dediğini biliyor gibiyim ama sözlerin ötesine geçemiyorum. Simon... şey... kalp krizi geçirdiğinden beri hiçbir şeyin anlamını kavrayamıyorum.”

“Bence bu çok normal,” dedi Lou. “Korkunç bir şok yaşıdın. Bu, kafanın ya da bedeninin bu olayla başa çıkma yöntemi.

Hatırlıyorum da babamın ölmesi o kadar akıl almaz bir şeydi ki sanki kafam bedenimin geri kalanına ayak uyduramıyordu. Bunu çözmek için uzun zaman harcadım.”

“Çözebildin mi?” diye sordu Karen.

“Çözdüm sayılır... Yani bir kısmı hâlâ anlamsız ya da adaletsiz görünüyor.”

“Baban niçin öldü?”

“Kanserden. Tabii bu aynı şey değil. Çok çabuk oldu ama yine de onun öleceği fikrine alışmam için zaman vardı. Yani senin olayı kavrayamamanda şaşılacak bir şey yok.”

“Bazen bir iş yaparken, kısa bir an için neredeyse normal hissediyorum,” dedi Karen. “Sonra hemen bir boşlukta düşüyor gibi oluyorum. Duvarlar, tavan, yer kayboluyor. Sanırım bir daha hiç normal hissedemeyeceğim.”

“Bunun da yaygın bir durum olduğundan eminim. Çok, çok ağır bir travma geçirdin.” Lou duraksadı. “O günden hatırladıklarımı sana anlatsam, bunun bir yararı olur mu?”

“Şey...” Karen tereddüt ediyordu. Orada olanları tekrar yaşamak istemiyor olabilirdi. Ama sonra, “Evet, sanırım yardımcı olabilir,” dedi.

“Makyaj yapmakta olan bir kadının karşısında oturduğumu hatırlıyorum,” diye devam etti Lou. “Bir yandan uyukluyor bir yandan da göz ucuyla insanları seyrediyordum. Sonra sana ve eşine baktığımı hatırlıyorum. Adı Simon’dı, değil mi?” Genç kadın cevap beklemedi. “Sohbet ediyordunuz. Konuştuklarınızı duyamıyordum. Kulaklarımda iPod’umun kulaklığı vardı ama –laf olsun diye değil, doğru söylüyorum– ne kadar mutlu göründüğünüzü düşündüğümü anımsıyorum.”

“Gerçekten mi?” Karen nefesini hızla içine çekti.

“Evet. O senin elini okşuyordu ve birbirinizin yanında çok rahat görünüyordunuz. Çok özel bir yakınlığınızın olduğunu düşünmüştüm.”

“Tanrım, bunu fark etmiş olman çok tuhaf.”

“Sanırım meraklı biriyim,” diye itiraf etti Lou.

Anna, “Ama bu güzel bir şey,” diye araya girdi. “Öyle değil mi, Karen? Bu, Simon’ın son anlarında gerçekten mutlu olduğunu gösteriyor.”

“Sanırım... Bunu hiç düşünmemiştim. Her şey o kadar eskiden olmuş gibi geliyor ki... Başka ne gördün?”

“Şey, sonra benim için her şey yavaşlamış gibi oldu ama aslında birkaç dakikadan kısa sürmüş olmalı. Önce Simon’ın kustuğunu hatırlıyorum...”

“Ben de. Onu hatırlıyorum.”

“O zaman iPod’umun kulaklığını çıkardım. Sonra elini göğsüne götürdüğünü hatırlıyorum ve ‘Özür dilerim,’ dediğini duydum.”

“Gerçekten mi? ‘Özür dilerim’ mi dedi?”

“Evet, kesinlikle öyle dedi.”

“Bunu duyduğumu sanmıyorum.”

“Öyle söylediğinden eminim.”

“Ah, sevgilim...” Karen’in nefesi kesilmişti. “Sence ne için özür diliyordu? Belki de kustuğu için... Bu tam da ona göre bir şey. Her şeyi dert ederdi. Ve gururluydu – aptal adam, sanki önemliymiş gibi toplum içinde kusmak onu çok rahatsız etmiş olmalı.”

“Belki de seni terk ettiği için özür diliyordu,” dedi Anna.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Anna bir kâğıt mendil almak için çantasına uzanırken, “Evet,” dedi. Ama mendili Karen’a uzatırken onun nemli olduğunu gördü – büyük olasılıkla kendisi de daha önce ağladığı için. “Bunlar onun son sözleri miydi?”

Lou başını salladı. “Duyduğum kadarıyla.”

Karen çekinerek, “Ben de başka bir şey söylediğini duymadım,” dedi ve mendili alıp gözyaşlarını sildi.

“Sanırım...” Lou yaşananları anımsamaya çalışarak duraksadı. Simon’ın elini göğsüne götürüşü, başının sallanarak düşüşü gözünün önüne geliyordu. Evet, emindi. “Ondan hemen sonra öldü. Çok ağır bir kalp krizi gibi görünüyordu. Ölümü çok hızlı oldu.”

Karen yavaşça, "Doktor da bana böyle söyledi," dedi. "Ama ben yine de daha fazlasını yapabilirdim diye düşünüyorum."

Lou omuz silkti. "Ben de."

"Hayır, sen çok şey yaptın."

Lou, "Sen de çok şey yaptın," dedi. "Seni gördüm."

Karen burnunu çekti. "Paniğe kapılıp öylece durdum."

"Öylece durmakla yetinmedin. Yardım istedin. Bilet görevlisinin nerede olduğunu biliyordun..."

"Yaa?"

"Orta vagonda. Ben bunu bilemezdim." Lou kendisine güldü. "Büyük olasılıkla birini yanlış yola gönderirdim ve daha fazla zaman kaybetmiş olurduk. Bilet görevlisinin nerede olduğunu nereden biliyordun?"

Karen ağlamayı bırakıp burnunu çekti. "Bir gün bilet görevlisinden bilet almak zorunda kalmıştım. Simon'la birlikteydim ve trene geç kalıyorduk. Onun mevsimlik bileti vardı, ben de benimkini trende almıştım."

"Gördün mü? İşe yaramaz olmadığının mükemmel bir örneği," dedi Anna.

Karen, "Bilet görevlisi şans eseri oradaydı," dedi. "Tam anlamıyla paniğe kapılmıştım ve aklıma ilk geleni söyledim. Başka bir yerde de olabilirdi."

"Ama değildi," dedi Anna. "Çoğu insan bunu hemen düşünemezdi. İnan bana."

"Sanırım neler yaşadığını biraz anlıyorum," diye söze karıştı Lou. "Babamın ölümü konusunda ben de bazı bakımlardan benzer şeyler hissettim. Önce tümör daha önce bulunmadı diye müthiş öfkelen dim ama sonra işlerin bu şekilde yürümediğini anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, doktora sadece hasta olduğumuzda gideriz, öyle değil mi? Daha önce gitmeyiz."

"Keşke doktora daha önce gitseydik," diye itiraf etti Karen.

“Böyle düşünmekte haklısın, bu çok doğal. Doğru –sonucu değiştirmek ancak böyle mümkün olabilirdi– ama eşinin doktora gitmemesi senden çok onun hatası.”

“Gitmesini sağlayabilirdim.”

“Simon ne zaman sen söyledin diye doktora gitti?” diye sordu Anna. Şişeye uzanıp kendi kadehini ve Karen’inkini tamamen doldurdu, sonra buzdolabına gidip Lou’nun kadehini de yeniden doldurmak üzere beyaz şarabı aldı. “Gitmeyeceğini biliyordun tatlım, doktora gitmekten hoşlanmıyordu.”

Lou başını sallayarak, “Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Babam da öyleydi. Asla gitmezdi.”

“Sanırım haklısın...”

“Zaten ben de sonunda, evet, babam doktora gidebilirdi ama doktorun onun durumunu fark edeceğini kim söyleyebilirdi ki, diye düşünmeye başladım. Hayatının sonuna kadar ameliyat olmamak için direnebilirdi. Hastalık hastası biri değildi ve doğrusu öyle olmadığı için memnunum.” Lou şarabından bir yudum aldı. “Hastalık hastası olanların pek eğlenceli bir hayatları olduğunu düşünmüyorum.”

“Simon’ın eğlenceli bir hayatı oldu,” dedi Anna.

Karen, Lou’ya, “Ama sen babanın ölümünün kendi suçun olduğunu düşünmedin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Aslında bazı bakımlardan düşündüm. Daha iyi beslenebilir, daha çok spor yapabilirdi ve ben ona destek olabilirdim, yardım edebilirdim. Sporu çok severim, kendime iyi bakarım. Bunları ona da gösterebilirdim ama yapmadım. Sigarayı bırakması için başının etini yiyebilirdim.”

“Ah.”

“Ama şimdi –itiraf ediyorum ki yıllar sonra ve tabii artık her şey farklı– onun ölümünün tek bir şeyin sonucu olmadığını, bu yüzden de tek bir şeyin o sonucu değiştiremeyeceğini görebiliyorum.”

“Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum.”

“Şöyle: Babamın hasta olmasına birçok şeyin bir araya gelmesi neden oldu; sigara içiyordu, annem onun gergin biri olmasına neden oldu, sağlıksız besleniyordu, endişe içindeydi ve doktora gitmekten nefret ediyordu...”

“Bunların bir kısmı da sadece şanssızlıktı, öyle değil mi?” dedi Anna.

“Evet. Bazı insanlar kanser olur, bazıları olmaz.”

“Yani kendini suçlamanın yanlış olduğunu söylüyorsun.”

Lou, Anna’nın, Karen’in buna inanmasını çok istediğini biliyordu ama bu konuda enine boyuna konuşurken kendi etkisinin daha karmaşık olduğunu fark etmişti. Sözlerini dikkatle seçti: “Bilmiyorum ama sanırım bu oluyor. Suçluluk duygusu. Bana kesinlikle oldu. Ve anlaşılabilir bir şey. Simon’a gelince, onun ölümüne hepimiz –sen, ben, hemşireler, doktorlar ve diğer yolcular– sanırım verdiğimiz tepkiye göre dâhil olduk. Ama hepimiz, daha fazlasını yapabiliirdim, diye düşünsek de tek bir kişinin bile suçu yok. Bundan gerçekten eminim.”

Karen derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça dışarı üfledi. “Teşekkür ederim. Bu gerçekten iyi geldi.”

“Memnun oldum.” Lou kendini şaşırtmıştı. Söyleyecek çok daha fazla şeyi olduğunu düşünüyordu.

Tekrar sustular.

Sonunda Karen kısık sesle, “Beni terk ettiği için özür dilediğine gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

Karen’in kaybının büyüklüğü karşısında Lou’nun yine içi sızladı. Bu her bakımdan onun babasını kaybetmesiyle aynı şey değildi. Kendisinin duruma alışacak vakti olmuştu. Babası da gençti –altmış yaşındaydı– ama Simon kadar genç değildi. Lou insanın eşini kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. O bekârdı ve kaçınılmaz olarak kendini zaman zaman yalnız hissediyordu ama insanın yirmi yıllık hayat arkadaşını kaybetmesi dayanılmaz olmalıydı. Âşık olmanın trajik yanı buydu işte; aşk, kaybetme ihtimalini de beraberinde getiriyordu. Zavallı Karen

hayatının yarısını onu severek geçirdikten sonra ondan bir anda ayrılmak zorunda kalmıştı.

Lou eğitimli bir rehberin yapması gereken şeyin bu olmadığını biliyordu. Ama o, büyük kayıplar veren kişiler için danışmanlık yapmıyordu. Üstelik buraya resmî bir görev için gelmemişti. Karen'in acısını ve teskin edilmeye ihtiyacı olduğunu gördüğünden onu mümkün olduğunca rahatlatmak istiyordu. "Evet, bence de öyle demek istedi. Ve gerçekten daha fazlasını yapmanın mümkün olmadığını düşünüyorum."

"Evet, belki de öyle..." Karen bakışlarını önüne indirmişti. "Ona sadece veda edebilmek isterdim. Ona veda edebilmek için her şeyi verirdim."

Lou, *elbette*, diye düşündü. Ama bu noktada durum babasının ölümüyle karşılaştırılmazdı. O, babasına veda etmişti.

Yine sustular.

Sonunda Lou sadece emin olduğu şeyi tekrarlayabildi: "Bence en önemlisi şu: Son dakikalarında onun gerçekten çok mutlu olduğunu hatırlamalısın."

"Peki." Karen burnunu sildi. Kâğıt mendil artık sıırıslıklamdı ve parçalanmış, ezilmiş, küçük, beyaz parçacıklar haline gelmişti. Sonra kendini gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

Anna eve Steve'den sonra geldi. Genç adam mutfakta diz çökmüş, eviyeinin altındaki dolabı karıştırıyordu.

Anna mutfaktan içeri girerken, "Eğer o şişeyi arıyorsan ben onu attım," dedi.

Steve dönüp ona baktı. "Ne yaptın?"

"Onu çöpe attım," diye açıkladı Anna.

"Sana bu hakkı kim verdi?"

Şu anda sabırlı olmak ya da öfkesini belli etmemek için ılımlı bir dil kullanmak Anna'nın içinden gelmiyordu. Bu konudaki kaynaklarını Karen ve Lou'yla birlikte geçirdiği akşam saatlerinde kullanmıştı. Böyle oluyordu – şimdi ona ihtiyacı olan bir başkası olduğundan Steve için enerjisi kalmıyordu. Genç adamı kandırmak için gerekli olan duyguları harekete geçirebileceği boş bir alan yoktu. Genellikle onu sakinleştirecek şekilde davranır, onunla özellikle zıtlaşmaz, mantıksız sataşmalarına karşılık vermekten kaçınmaya çalışırdı. Ama bu gece onunla uğraşamayacak, gerekirse kavga edecekti. Aslında Steve'e sinir olduğundan değil, sadece kendisini hayal kırıklığına uğrattığından, Simon'ı aldığı için bütün dünyaya, Tanrı'ya, ve kadere öfke duyduğundan ve bunu açığa vurmayı arzuladığından kavga etmek *istiyordu*. "Şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım," dedi.

Elbette Steve kavga edilecek en uygunsuz kişilerden biriydi. Hareketsiz bir kum torbası değildi ve sarhoş haliyle böyle bir ruh hali içindeki Anna'yı idare edebilmesi mümkün olamazdı. Anna'nın geçmişteki deneyimlerinden bunu öğrenmiş olması gerekirdi. Ama

hızını alamamıştı. “Şişede neredeyse hiçbir şey kalmamıştı ve biliyorsun ki ben evde içki bulundurmaktan hoşlanmıyorum.”

Steve’in tuzağa düşmesi kaçınılmazdı. Ayağa kalktı. “Ah, Bayan Buyurgan. Evde içki bulundurmaktan hoşlanmıyorsun, öyle mi? Bunu unutmuştum. Ne kadar da kendini beğenmiş biri olabiliyorsun.” Anna’ya doğru birkaç adım attı. Anna uzun boyluydu ama genç adam ondan daha uzun boylu ve iriydi. Üstelik yıllardır süren bedensel çalışma nedeniyle güçlü ve çok korkutucuydu. Aklı başında olsaydı Anna kendini tehdit altında hissedebilirdi – ya da hissetmeliydi. Ama etmedi. Çok öfkeliydi. “Bana kabalık etme Steve.”

Steve onun taklidini yaparak, “Sana kabalık etmeyeyim, öyle mi?” dedi. Dili dolanıyordu. “Sana istediğim kadar kabalık ederim.”

“Bunu benim evimde yapamazsın.” Anna bunun onu canevin-den vuracağını biliyordu.

Genç adam onu küçümseyerek, “Senin evin,” dedi. “Bu her şeyi açıklıyor, öyle değil mi? Ben buranın ‘bizim’ evimiz olduğunu sanıyordum. ‘Gel benim evime yerleş sevgilim, burası bizim evimiz olsun.’ Bana böyle dememiş miydin?”

“Ah, kes şunu Steve.” Anna gidip paltosunu astıktan sonra dönüp mutfak kapısına geldi. “Eğer buranın ‘bizim’ olmasını istiyorsan bana –ve eve– karşı biraz saygılı olmayı dene.” Ama bu sözler Steve’i etkilemedi. Bu onun şu anda anlayabileceği ya da anlamak isteyeceği bir konu değildi.

“Sen hep buranın kendi evin olduğunu düşündün, öyle değil mi?” Genç adam artık bağıırıyordu. “Asıl sorun bu.” Doğruydı. Genç kadın bu evi Steve’le tanışmadan çok önce satın almıştı ve Steve ona kira veriyor, Anna da banka borcunu ödüyordu. Ama Steve’in katkısı çok azdı –yarıdan çok daha az– ve genç adam bu işten kârlı çıkıyordu. “Ben mi? Ben sana layık değilim. Ben sadece bir badanacıyım.”

Bu hep aynıydı. Aralarındaki eşitsizlik Steve’in güvensizliğini tetikliyor, özsaygı eksikliğini iyice körükleyerek içkiye yönelmesine neden oluyordu. Ancak doğal olarak sarhoşken bu nefret onun

içinde kalamayıp kontrolden çıkarak bir misket bombası gibi önüne çıkanı hedef alıyordu. Çoğu zaman da yara alan Anna oluyordu.

Bu konuda daha önce de kavga etmişlerdi ve bu durum kavgayı daha da sıkıcı hale getiriyordu. Anna onu, “Seni bu evde yaşamaya davet ettiğim zaman ayyaş olduğunu bilmiyordum,” diye tersledi ve *ne kadar iğrenç bir sarhoş*, diye düşündü. “Eğer şu anda farklı bir şey söylüyorsam bunun suçlusu sensin.”

“Ben sarhoş DEĞİLİM!” diye haykırdı Steve.

Anna güldü. Bu çok saçmaydı. Genç adamın sarhoş olduğu o kadar belliydi ki.

“Sarhoş olmadığım halde hep sarhoş olduğumu söylüyorsun.”

Anna başını iki yana salladı ve söyleyecek bir şey bulamadığı için sadece, “Defol git Steve,” dedi.

Elbette bu öfke dolu bir çıkıştı. Genç adam onun yanına gelip çenesini kavradı. “Sen şerefsizin tekisin, bunu biliyor musun?”

Anna bu sözleri duyunca irkilerek geri çekildi ama Steve onu yanlış anladı ve başka bir nedenden dolayı irkildiğini sandı.

“Korkma. Sana vuracağımı mı sandın? Hayır, vurmayacağım.”

“Aklıma o gelmedi, hayır,” dedi Anna. Steve ona henüz hiç vurmamıştı. Anna’ya tepeden bakışı –omuzlarının tehditkâr bir şekilde sağlam, kol kaslarının öfkeyle gerilmiş olması– ürkütücüydü. Ama Steve hep orada, fiziksel şiddetin hemen öncesinde durmuştu. Sanki Anna’ya vuracak olursa çizgiyi aşmış olacağını, kendisi –ikisi– için asla geri dönüş olmayacağını biliyordu. Çünkü Anna birçok şeye tahammül edebilirdi ama bunu kabul edemezdi.

Genç adam yine de, “Sen kahrolası şerefsizin tekisin,” dedi ve duvarı yumrukladı.

Anna bu fırsattan yararlanarak onun kolunun altından sıyrıldı. Merdivenlerin dibine geldiğinde durdu, döndü ve “Steve, kes şunu artık. Ben yatıyorum,” dedi.

“Hayır, yatmıyorsun.” Genç adam onu tutmaya çalıştı ama kaçtı. “Seninle konuşmak istiyorum.”

“Üzgünüm ama ben seninle konuşmak istemiyorum.” Anna yukarıya doğru birkaç adım attı. “Eğer yatmak istemiyorsan sana biraz televizyon seyretmeni ve orada uyumanı öneririm.”

“Konuş benimle!” diye kükredi genç adam.

“Konuşmak istemiyorum. Saat gece yarısına geliyor ve yarın işim var. Yorgunum.”

“Benimle niçin konuşmuyorsun?” diye inledi Steve. Anna onun havasının değiştiğini hissediyordu. Beklediği gibi, “Seni seviyorum Anna,” dedi. Sonra komik bir şekilde, yere diz çökerek deli gibi yalvarmaya başladı. Zemin sırlanmamış seramik karolarla kaplıydı. Steve’in canı yanıyor olmalıydı. “Seni seviyorum.”

Anna ise sevildiğini hissetmediği gibi sevdiğini de düşünmüyordu, genç adam ona itici geliyordu. Neredeyse onu tamamen kendisinden uzaklaştırmak istiyordu. Ama öfkesi diner gibi olmuştu. Dinlenmek istiyordu. Uykuya ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, “Ben de seni seviyorum ama yatma vakti geldi,” dedi. Genç adam hâlâ diz çökmüş haldeydi. Anna arkasını dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

Soyunurken Steve’le kendisinin ilişkisi ile Karen ve Simon’ın ilişkisi arasında büyük bir fark olduğunu düşünüyordu. Lou’nun bahsettiği, birkaç saniye içinde fark ettiği sevecenlik –bu aşktı, öyle değil mi?– ve Karen’in sözünü ettiği ilgi... Karen ve Simon her zaman birbirlerine ilgi gösteriyorlardı. Ama Steve, Anna’yı daha önce de hayal kırıklığına uğrattığı gibi yine hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Biliyorsun, onun için endişeleniyorum.” Karen bluzunu dolaba asıyordu.

“Biliyorum sevgilim.” Simon yatakta yastıklara dayanmış, yarı oturur pozisyondaydı. Yatağın yanındaki lambayı söndürmek için uzandı.

“Eh, hiç olmazsa bu gece burada. Ama sabah yine onun yanına gidecek. Gideceğini biliyorum.”

“O yetişkin bir kadın,” demişti Simon.

“Ve inatçı.”

“İstersen inatçı diyebilirsin. Ama ben onun ne istediğini bilen biri olduğunu düşünüyorum.”

“Ona âşık. Bu çok kötü.”

“Beni yanlış anlama. Ben o adamdan hoşlanıyorum ama Anna’ya iyi geldiğini düşünmüyorum.”

“Bir de bana sor.” Karen yüz temizleme losyonunu almış ve göz makyajını, gözlerini her zamankinden daha sert bir şekilde ovarak temizlemişti.

“Anna, Steve’in ona vurmadığını söylüyor. Ona inanıyor musun?”

“Sanırım evet.” Karen iç çamaşırını çıkarıp sutyeninin kopçasını açmış ve onları çamaşır sepetine atmıştı. Sinirli olduğu için bunu hırsıyla yapmıştı ama işe yaramamıştı – çamaşırlar havada yön değiştirmiş, hedeflediği yere düşmemişti. Genç kadın onları yerden almıştı. “Ama ne kadar dayanacak? Vuracağı gün yakındır.” Yatağın kenarına oturmuştu. Çıplak ve sıkıntılıydı.

“Eğer böyle bir şey yaparsa karşısında beni bulur.”

“Ona sahip çıkmaya bayılıyorum.” Karen, Simon’ın başının üstüne bir öpücük kondurmuştu.

Genç adam ona uzanmak için yer değiştirmiş ve onun sırtını okşamaya başlamıştı. “Umarım iş oraya varmaz.”

Simon’ın dokunuşu Karen’i biraz rahatlatmıştı. “Kim bilir, belki Steve yardım alır.”

“Belki...” Simon onun sırtını biraz daha okşamıştı. “İstersen onunla konuşabilirim.”

Karen dönüp ona bakmıştı. “Konuşabilir misin?”

Simon omuz silkmişti. “Eğer yararı olacağını düşünüyorsan...”

“Ona ne söylersin?”

“Bilmiyorum. Onu *pub*’a mı götürsem?” Simon gülmüştü. “Orada ona içki problemi olduğunu mu söylesem?”

Karen da gülmüştü. Simon erkek arkadaşlarıyla genelde bir iki bira içmek için buluşurdu. Sonra Karen aşağıda, kanepede yatan arkadaşını düşünmüştü. Buraya gelmenin Anna için kolay olmadığını biliyordu. Gerçekten kötü şeyler yaşanmış olmalıydı. “Hayır.” Karen başını iki yana sallamıştı. “Şimdi tekrar düşününce onunla konuşmanın iyi bir fikir olmadığı sonucuna vardım. Ters tepebilir. Senin karşında kendini savunmak zorunda kalacak. Bu yüzden ona daha da kötü davranabilir.”

“Her neyse. Sen ne dersen onu yapacağım. Siz yıllardır arkadaşsınız ama biliyorsun, onu ben de çok severim.” Karen gülümsemişti, üzgündü. “Keşke onları hiç tanıştırmasaydım. Ama Neil’den ayrıldıktan sonra yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ve başlangıçta Steve’den hoşlanmıştım; kendinden emin, ayakları yere basan biri gibi görünüyordu. Anna’nın nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Zayıf bir erkeği gölgede bırakır. Neil ona göre yeterince güçlü değildi. Kabul etmemiz gerekir ki Steve de çok yakışıklı.”

“Aynı zamanda da hoş bir insan,” demişti Simon. “Ayıkken. Bunu ben bile görebiliyorum.”

“Hımmm, evet, sanırım. Ama bu, sorunun yarısı, öyle değil mi? Eğer öyle biri olmasaydı Anna ona bir saatini bile vermezdi. O inatçı ve kibirlidir ama aptalın teki değildir.”

“Evet, değildir.”

Karen yastığın altına uzanıp geceliğini almış, ayağa kalkıp giymişti. “Sanırım şimdilik elimden geleni yaptım. Bunun onun ilk alçaklığı olmadığını da tahmin edebiliyorum. Anna’nın daha önce bunları bizden sakladığını düşünüyorum. Ama bu son da olmayacak. Tek yapabileceğimiz Anna’nın yanında olmak. Bütün bunlar, senin gibi harika bir erkeğim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu anlamama yardımcı oluyor.” Sonra yorganın altına girip Simon’ın yanına sokulmuştu.

“Işık, sevgilim.”

Simon uzanıp yatağın yanındaki ışığı söndürmüş, yan dönerek, “Sarıl bana,” demişti.

Kocasının nefes alıp verişleri yavaşlarken Karen ona arkadan sarılarak, *bu haksızlık*, diye düşünmüştü. *Nişin benim yanımda Simon var da Anna'nın yanında Steve var?*

Ama hayat adil değildi, öyle değil mi?

Cuma

Perdelerin arkasındaki ışığın renginin açılmasından Lou havanın güneşli olduğunu anladı.

Tamam, diye düşündü, *cuma*. İş yoktu, tren yolculuğu yoktu, üstelik bugün tenis günüydü. Lou hava müsait oldukça bütün yıl tenis oynuyordu. Hepsi bu kadar da değildi – heyecanla beklediği akşam vardı. Yeni bir kızla tanışacaktı.

İyimserliğinin mantıksız olduğunu biliyordu. Bu kadını arzulamak şöyle dursun, ondan hoşlanmayabilirdi bile. Ama bu seferlik şansı yaver de gidebilirdi. Vic bu kızla iyi anlaşıyordu ve bu önemli bir ipucuydu. Vic, Lou'nun onu arzulayacağını düşünüyordu. Lou'nun zevklerini bilirdi. Kız bir internet şirketinde yönetici olduğuna göre zeki bir insan da olmalıydı. Bir de adı vardı. Sofia. Lou özellikle bunu beğenmişti; Sofia gizli güçlerle doluydu sanki.

Ama başının arkasında, sanki beyni susuz kalmış, kurumuş gibi can sıkıcı bir ağrı vardı.

Aptallıktan, diye kendini suçladı Lou. *Dün gece Karen'in evinde çok fazla şarap içtim*.

Lou bunu niçin yaptığını da biliyordu. Rehberlikte söylendiği gibi, 'duygularla içiyordu'. Bu genellikle karmaşık davranışları tanımlamakta kullanılan, kullanışsız bir ifadeydi. Karen'a verdiği listede bile içkiyi bu amaçla kullanmamak önerilirken kendisi bunu yapmakla aptallık etmişti. Ama yanlış bir şey söylememeye çok dikkat etmişti, rahatlamaya ihtiyacı vardı ve her zaman yaptığı gibi ne kadar içtiğine dikkat etmemişti. Lou genelde fazla içen biri değildi, bu yüzden içkinin etkilerini hissetmesi uzun sürmezdi.

Harekete geçmekten başka yapacak bir şey olmadığına karar verdi. *Bu gece dışarı çıkacağım ve anlaşılan içeceğim. Vic'i tanıdığım için içeceğimizden eminim. Bu yüzden başım tekrar ağrımadan bundan kurtulmalıyım.*

Örtüleri üstünden atıp oturma odasına geçti ve perdeleri açtı. Penceresinden içeri parlak ve aydınlık güneş ışınları dolunca gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Karşıdaki yaşlı adamın da kendi çatı penceresinden dışarı baktığını gördü. Adam her sabah bu saatte orada olur ve bir fincan çay içerdi. Sokak o kadar dardı ki yaşlı adam beş altı metreden uzakta olamazdı. Seyrek saçları taranmamıştı ve peri masallarındaki tipler gibi uzun, çılgın örümcek ağıları oluşturuyordu. Şal desenli pijaması hâlâ üstündeydi. Önü asimetrikti, düğmeleri yanlış iliklenmişti. Lou ona el salladı ama adamın gözleri iyi görmediği için onu görmedi. Oysa Lou sokağın köşesindeki gazete bayisinde onunla konuşmuştu. Adam yirmi yıldan uzun bir süredir aynı yerde yaşıyordu ve bunda Lou'yu memnun eden bir şeyler vardı. Bu bir hayal olabilirdi ama Lou onun eşcinsel olduğunu seziyor, gençliğinden beri burada olduğunu düşünüyordu. Adamın 1960'larda eşcinselliği yaymak için o zamanlar bugüne göre daha tutucu olan bir bölgeye gelen bir aktivist olduğunu hayal ediyordu. Fikirleri ne olursa olsun adam şimdi kırılğan ve yalnızdı. Lou bugünlerde onun hiç dostu olmadığını tahmin edebiliyordu.

Genç kadın caddeye bakınca martıların çok çalışmış olduğunu gördü. Brighton'ın temizlik işçileri onlara karşı savaşıyor ve bu savaşı kaybediyorlardı. Bugün de kuşlar birkaç çöp torbasını yırtıp açmış ve çöpleri çevreye saçmışlardı. Kısacası Lou bundan rahatsız oldu. *Keşke insanlar çöplerini ortak konteynerlere atsalar,* diye düşündü. Sokağa daima yarıyı yenmiş hazır yemek paketleri, eski mobilyalar, tekerlekleri yamulmuş paslı bisikletler gibi şeyler bırakılmış oluyordu. Ama şehrin yerleşik olmayan nüfusu çok kalabalıktı ve yerel halkın çoğunun temizleme düzeni hakkında bir fikri yoktu. Üstelik buna aldırıyorlardı da.

Sonra Lou dağınıklığın ve umursamazlığın Brighton'ın zengin ama yıpranmış dokusunun bir özelliği olduğunu hatırladı. Ama kabul etmek gerekirdi ki o bu konuda çoğu kişiden daha şanslıydı çünkü yolun sonunda deniz ısıldayarak ona göz kırpıyordu. Parlak mavi gökyüzünün altında, ufukta turkuaz mavisi bir şerit halinde uzanıyor, çakıl taşlarına yaklaştıkça rengi açılıyordu. Bu durumda fazla rüzgâr olmadığı anlaşılıyordu. Kusursuz bir gündü. Karen'in büyük acısı Lou'ya küçük mutluluklar için şükretmek gerektiğini hatırlatmıştı.

Duş yapma zahmetine katlanmadı. Zaten tenis oynarken terleyecekti. Daha sonra, Vic ve Sofia'yla buluşmadan iyice yıkanmak istiyordu. Spordan sonra yıkanmak özellikle zevkliydi. Ama onun daha önce *yapacağı* bir şey vardı: annesine telefon etmek.

Annesi telefona cevap verince genç kadın, "Selam anne," dedi. "Ne zaman geleceğimi sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

"Ah, harika! Ne zaman?"

Lou o akşam geç saatlere kadar dışarıda kalabileceklerini biliyordu ve sabah konuklarını evi terk etmeleri için acele ettirmek istemiyordu. "Öğleden sonra orada olmayı umuyorum. Mesela ikide. Nasıl?"

Bir sessizlik oldu.

"Olur mu?" diye sordu Lou.

"Sanırım evet."

Genç kadın, *sanırım hayır*, diye düşündü. Son olaylar artık sadece önemli şeyler üstünde durmasını sağlamıştı ama bir yandan da Lou onu sinirlendirecek küçük olaylara karşı daha hoşgörüsüz olmuştu. Hemen öfkелendi. Annesi ne kadar dar görüşlü bir insandı. "Sorun nedir?"

"Yani... sadece... ben seni daha erken bekliyordum. Hafta sonu için geleceğini söylemiştin. Cumartesi öğleden sonra oldukça geç."

"Ben hiç öyle bir şey söylemedim." Lou cevabını kısa kesmişti. Ama yine de suçluluk duyuyordu. Öyle bir şey söylemiş olabilir miydi? Söylemediğinden emindi ama son günlerde o kadar çok şey

olmuştu ki tereddüt etti. “Sana gelmek üzere cumartesi sabahı yola çıkacağımı söylediğimi sanıyordum...”

“Saat iki sabah değildir tatlım.”

Ah! Bu, annesinin etkileme taktiğinin kusursuz bir örneğiydi. “Tatlım” sözcüğü kesinlikle bir sevgi ifadesi olarak değil, ona evlat olma sorumluluğunu hatırlatmak için kullanılmıştı. “Sabah yola çıkacağım demek istedim,” diye mırıldandı Lou. “Sabah orada olacağım demedim.”

Annesi, “Ah, evet, ben yanlış anlamışım,” dedi. Ama bunun doğru olduğuna inanmadığı açıkça belliydi.

Lou kendini haklı çıkarmak için, “Oraya gelmem trenle iki saat sürüyor,” dedi.

“Hı hı,” dedi annesi. Lou onun tren saatlerini düşündüğünü hissediyor, onun dile getirmediği –hoşnutsuzluk bir yana– soruyu telefonda ışitir gibi oluyordu: *Kızım öğlene kadar ne yapıyor?*

Tam annesine misilleme yapacakken karşı penceredeki adam pozisyon değiştirerek onun bulunduğu tarafa baktı ve birden Lou’yu gördü. Lou güneş ışığında yakalanmıştı. Yaşlı adam ona el sallayarak gülümseyince bu onun öfkesini yatıştırdı. Öfkelenmeye değmezdi. Yakın zamanda yaşanan olayların ona hatırlattığı gibi hayat çok kısıydı. Ses tonunu değiştirdi.

“Özür dilerim anne. Niyetim seni yanıltmak değildi. Bu akşam arkadaşlarım bana gelecek ve bilirsin işte, onları kahvaltıdan önce gönderemem. Sen çok iyi bir ev sahibi olduğun için böyle yapsam hiç hoşuna gitmezdi, öyle değil mi?”

İltifat işe yaramıştı. “Sence ben iyi bir ev sahibi miyim tatlım? Ah, çok teşekkür ederim.”

“Elbette anne,” diye yalan söyledi Lou. “Sen benim tanıdığım en iyi ev sahibisin. Ve bak, ne diyeceğim: Oraya gelince sana harika fotoğraflar göstereceğim.”

“Gerçekten mi tatlım? Kimin fotoğrafları?”

“Georgia ile çocukların,” dedi Lou. “Hatırlıyor musun, Noel’de onların fotoğraflarını çekmiştim?” Lou fotoğraf çekmedeki ustalığıyla içten içe gurur duyuyordu.

“Çok iyi olur,” dedi annesi.

“Harika.” Lou’nun, annesini sakinleştirmeye çalışması işe yaramıştı. “Bak, şimdi tenis oynayacağım. Bu yüzden gitmem gerek. Yarın rahatça konuşuruz. Seni görmeyi iple çekiyorum. Saat iki ile üç arası görüşürüz. Hoşça kal.”

Genç kadın yavaşça oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Sanki gerçekten “iple çekiyordu”! Annesiyle bu konuları çözülmesi gerekiyordu. Hem annesinin hem de kendisinin davranışlarından hiç hoşlanmıyordu; ilişkilerinde çok fazla ikiyüzlülük ve manipülasyon, çok az dürüstlük vardı. Bu, dün akşamki konuşmaların tam tersiydi, üstelik Karen ile Anna yabancı sayılırlardı. Onu doğuran kadına karşı bu kadar sahte olmak Lou’ya şimdi her zamankinden daha yanlış geliyordu.

Anna uykudan uyanırken yavaş yavaş olayların parçalarını birleştirdi. Sarsılarak hatırladı: Simon ölmüştü... Ah, evet, alarm bu nedenle çalmamıştı. Bugün işe gitmeyecekti. Karen’in cenaze için yemek hazırlamasına yardım edecekti. Evet, dün Karen ve Lou’yla güzel bir akşam geçirmişti. Lou’nun onlara gerçekten yardımcı dokunmuştu. Onu Karen’la tanıştırmak iyi olmuştu.

Lou’dan hoşlandım, diye düşündü.

Sonra yine sarsıldı: Steve.

Anna eve geldiğinde Steve ona kötü davranmış, kısa bir an için Anna onun kendisine vuracağını sanmıştı... Öyle olmamış mıydı? O anda bunu reddetmiş, kabul etmek istememişti. Ama şimdi düşününce Steve’in o an neler yapabilecek halde olduğunu görebiliyordu. Üstünden bir gece geçtikten sonra Steve’in sarhoşluğu gerçek dışı gibi geliyordu. Onun davranışları, Anna’nın şimdiye

kadar yaşadığı her şeyle karşılaştırıldığında o kadar abartılıydı ki sanki Anna günlük hayatında bunlara yer bulamıyordu. Steve'i kendisini ve başkalarını değerlendirdiği kriterlere göre değerlendirecek olsa onun çok yetersiz kalacağını biliyordu. Ama öznel bir değerlendirme yapıyordu. Belki de Steve en kötü davranışlarını insanların uyanık olduğu saatlerin dışında sergilediği için bu, Anna'da ikisinin normal standartların geçerli olmadığı, tamamen yabancı ve farklı bir yerde olduğu duygusunu uyandırıyor. Bu bir aynalar dünyasıydı.

Ama belki de Anna'nın mazeretler bulmaktan vazgeçmesinin zamanı gelmişti. Simon prensipleri olan bir adamdı fakat onları hiçbir zaman abartmaz, kimseye tepeden bakmaz ve insanlara daima iyi davranırdı. Bu nedenle Anna onu çok takdir ederdi. Ama şimdi Simon ölmüştü ve bu da genç kadının çifte standartlarını çarpıcı bir biçimde ortaya çıkarmıştı. Taviz vererek yaşamak artık ona daha zor geliyordu. Yaptığı şey buydu, öyle değil mi?

Steve'e arkası dönüktü ama alkol kokusunu yattığı yerden bile alabiliyordu. Genç kadın uykuda bile onunla arasına mesafe koymak istercesine yatağın en kenarında yatıyordu.

Steve'i uyandırmamak için yatakta yavaşça döndü.

Şu anda onu sevmiyor, ondan nefret bile etmiyordu. Ona *acı-yordu*. Ve bir ilişkiye acıma girdiği zaman...

Siktir et, diye düşündü. *Steve de siktirsin gitsin*. Steve şimdiye kadar onun çok fazla enerjisini tüketmişti. Anna uyandığından beri hiçbir şey yapmamış, sadece onu düşünmüştü. Aralarındaki sorunlar hiç değilse cenazeden sonrasına kadar bekleyebilirdi. Steve buna layık değildi. Anna'nın önceliği Karen olmalıydı.

Süpermarket kalabalıktı. Cuma sabahı hareketli bir zamandı. Karen hafta sonu için stok yapmak amacıyla büyük alışveriş arabalarını iterek reyonlar arasında dolaşan birçok anneden biriydi. Ama o

birçok annenin aksine onun yanında çocukları yoktu ve bundan memnundu. Bu, eline çok sık geçmeyen bir fırsattı. Fakat her cuma kendisine ayırdığı birkaç saati olurdu. O gün işe gitmiyordu, Luke okulda Molly de Tracy’de oluyordu. Alışveriş, insanın zamanını heyecan verici bir biçimde kullanması anlamına gelmeyebilirdi ama Karen bundan zevk alıyordu. Çocukları yanında olmayınca rahat ediyor, almak istemediği şeyleri bile hayranlıkla seyrediyor, reyonların arasında hoşgörülü bir şaşkınlıkla dolaşıyordu.

Girişe yakın bir yerde bir kutu pembe, kabuğu yılan derisine benzeyen, tanımadığı bir ürün görmüştü. Etiketle “Ejderha Meyvesi” yazıyordu. Karen içlerinden birini eline almıştı. Güzeldi. Plastik gibi kaygandı. Tadının, içinin nasıl olduğunu merak etmişti. Pahalıydı ve ona ihtiyaçları yoktu ama Luke’un hoşuna gidebilirdi. Zaten Karen oğlunu daha sağlıklı beslenmeye teşvik etmeye çalışıyordu. Onu alışveriş arabasına, her zaman aldığı meyvelerin –muz, üzüm, elma– arasına koymuştu.

Sebze reyonunda dolaşmayı bitirince ekmek, makarna, balık, tavuk gibi temel gıda maddelerinden alması gerektiği kadar almıştı. Bir reyonun sonunda satılan bir buğday birası görmüştü. Simon her zaman açık renkli, hafif biralar arasında en iyisinin Kuzey Avrupa biraları olduğunu söylerdi. Belçika onun beğenisini hak edecek miydi? Karen bundan emin değildi ama şişelerin tasarımını, biranın merak uyandıracak şekilde hafif buğulu oluşunu beğenmişti. Fiyat da makul görünüyordu. Onlardan altılı bir karton almıştı.

Ev temizliği ürünleri ve tuvalet malzemelerini geçince bir askıda kışlık çocuk giysileri görmüştü. Hepsi indirimdeydi. Gül desenli, turkuaz rengi, fitilli kadifeden bir elbisede yüzde kırk indirim vardı. Karen çocuklara aklına estiği için hediye almazdı ama bu kârlı bir alışverişti. Bu renk Molly’ye yakışacaktı. Ayrıca etikette “4 Yaş” yazıyordu. Yani Molly’ye biraz büyük gelecekti ama bir aksilik olmazsa elbiseyi gelecek yıl da giyebilirdi. Bu da onu daha da kelepir hale getiriyordu. Karen elbiseyi de arabaya koymuştu.

Hepsi bu kadardı. Ani bir kararla sadece üç şey almıştı. Bu da aşırılık sayılmazdı.

Kasada malzemeleri torbalara akıllıca yerleştirmişti. Fırında pişmiş fasulye ve domates konservelerini, püreyi ve tatlı mısırı bir torbaya, sıvı bulaşık deterjanını, tuvalet kâğıdını ve banyo temizleme süngerini başka bir torbaya koymuştu. Hesabı kartla ödemiş ve şifresinin doğrulanmasını beklerken saatine bakmıştı. Molly'yi almaya gitmesine daha çok vardı. Sabahın büyük bir kısmı henüz boştu. Eve gidip torbaları boşaltabilir, hafta sonu için hazırlanabilirdi. Fazla bir şey planlamamışlardı ama ailesiyle zaman geçireceği ve Simon evde olacağı için mutluydu. Her hafta bu iki günü sabırsızlıkla beklerdi.

“Uyan, uyan!”

Karen irkilerek kendine geldi.

Süpermarketin girişinde durdurulmuştu. Bir adam onun boş alışveriş arabasını iterek kapıdan içeri girmeye çalışıyordu.

Karen, Hove'daki, her zaman gittiği süpermarketteydi. Günlerden cumaydı. Alışverişini daima cuma günü yapardı ve yine yalnızdı.

Buraya son geldiğinde Simon için yiyecekler alıyordu.

Bir hafta önceki o öğleden sonra Simon ona telefon edip işten bir saat erken çıkacağını söylemişti. Bir hafta önce o akşam Simon, işten eve gelir gelmez bir bira almak için buzdolabına gitmiş, Karen yanlış marka aldığı için sızlanmış, sonra nankörlük ettiğini düşünerek kendini kötü hissetmiş ve yemek pişirmekte olan Karen'i öpmeye gitmişti. Hatasını telafi etmek için, “Çok güzelsin,” demişti ve Karen onun bunu niçin söylediğini bildiği halde gülümsemişti. Bir hafta önce Simon ve Luke ejderha meyvesini beraber kesmişler ve içindeki açık renkli, egzotik dokuya hayran olduktan sonra meyvenin tadına bakınca yüzlerini ekşiterek, “İyyy!” demiş ve hep birlikte gülmüşlerdi. Bir hafta önce Simon yeni elbisesini giymiş

olan Molly'ye hayran olmuş ve ona, "Çok güzel görünüyorsun!" dedikten sonra Karen'ı bağışladığını belli eden yumuşak bir ses tonuyla, "Bence kızımızın daha fazla elbiseye ihtiyacı yok," diyerek eleştirmişti.

Bir hafta önce...

Yedi gün. Hepsi bu kadardı.

Ve Karen yine buradaydı, onun cenazesi için hazırlık yapıyordu.

Hâlâ bütün bunlar başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordu. Onun gerçek hayatı geride kalmıştı, bu onun bir versiyonuydu. Peki, ne yapmaya çalışıyordu? Düzinelerce insanı ağırlayacağını düşündüğüne göre çıldırmış olmalıydı. Zaten şu anda hiçbir şey yapacak durumda değildi. Daha önce teklif ettikleri ve Phyllis'in dün önerdiği gibi ikram organizasyonunu levazımatçılara bırakmalıydı. Ama mantıklı düşünemiyordu. Sanki benliğinin boyutları Simon'la beraber ortadan kaybolmuş ve onu siste yitip gitmiş, tehlikeli bir arazide güçlükle ilerlemeye çalışır durumda bırakmıştı.

“Her zaman senden yardımına koşmanı istediğimi hissediyorum,” dedi Karen.

“Hayır. Dün gece bunu sana ben teklif ettim. Bunları nereye koymamı istiyorsun?” Anna bir selefon k ğıdına sarılmış olan bir çift ton balığı konervesini gösteriyordu. Karen’in mutfağında malzemeleri torbalardan çıkarıp yerlerine yerleştiriyorlardı. Yarisı dolu torbalar masanın ve tezg hların üstünde duruyordu. şarap ve alkolsüz içki kutuları ayaklarının dibine yayılmıştı. Yavru kedi Toby ise araştırma yapmak ve alışveriş torbalarının içine girip çıkmakla meşguldü. Farklı kokular onu heyecanlandırmıştı.

“İhtiyacım olan şeyleri buraya koyalım.” Karen yer açmak için torbaları masadan aldı. “Ton balığı volovanlar için. Mayonez burada.”

Anna güldü. “Kendine iş çıkarmadan duramıyorsun, öyle değil mi?”

“Pek sağlıklı düşünemiyordum. Liste bile yapmıştım ama şimdi onun gereksiz olduğunu anlıyorum. Çoğu zaman ne yaptığımın farkında değilim.”

Anna mayonezi ton balığının yanına koydu. Bir an yaptıkları işe odaklanarak sustular. Sonra genç kadın, “Kaç kişi bekluyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kabaca?”

“Eh, yaklaşık altmış kişiye e-posta gönderdim. Sonra telefon ettiğim insanlar ve koşşularımız var.”

Anna ürkütüğünü belli etmemeye çalışıyordu. Simon'ın bu kadar sevilen bir insan olması harikaydı. "Sence hepsi gelecek mi?"

"Hayır, hayır, kesinlikle hayır."

Anna, Karen'in ne pişireceği konusunda bir planının olmasını umuyordu çünkü şu ana kadar gördüğü kadarıyla arkadaşı işe nereden başlayacağını bilmiyordu. "Aklında hiç yemek var mı?"

"Şey... var galiba."

"Molly ve Luke ne zaman evde olacaklar?"

"Bu sabah Tracy'deler. Phyllis onları saat bir buçuk gibi buraya getirecek."

"O zaman onların gelmesine fazla kalmamış."

"Evet."

Anna neşeli bir tavırla, "Önemli değil," dedi. "Zamanımızı en iyi şekilde değerlendiririz. Onlar da geldiklerinde bize yardım edebilirler."

Karen, "Doğru," dedi. "Yardım edebilirler." Geri çekildiler. Masanın üstü keçi peyniri, nohut konserveleri, dondurulmuş karides, domuz pastırması, üzüm, soğan, zeytin ve patlıcan gibi malzemelerle dolmuştu.

Sonra Karen çılgınlar gibi gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki kısa süre sonra gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Özür dilerim." Yavaşladı. "Molly'yi hamur işlerine yardım ederken düşündüm de... Aman Tanrım..." Daha çok gülmeye başladı.

"Özür dileme." Anna da kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Kanepe yapmak güç bir işti. Üç yaşındaki bir çocuğun yardımının işi hızlandırması mümkün değildi. Ama Karen'in yeniden içtenlikle güldüğünü görmek ve söylendiğini duymak, ne kadar uygunsuz görünse de duygusal bir rahatlamaya neden olduğu için onlarca saçma öneriye değerd.

O sırada kapı çalındı ve ikisi de irkildi.

"Kimseyi bekliyor muydun?"

"Hayır." Karen kaşlarını çattı. "Belki de bu civardan biri bir kart ya da çiçek falan bırakmak için uğramıştır. Oturma odası

çoktan doldu.” Yüzünü buruşturdu. Bu fikre sıcak bakmadığı belliydi. “Açmasak mı?” Yapılmaması gereken bir şeyi önerdiği, ses tonundan belliydi. Bu, Anna’ya, birbirlerini ders çalışmak yerine diskoya gitmek için kandırdıkları öğrencilik günlerini hatırlatmıştı.

“Sen bilirsin,” dedi.

“Neredeyse hiç tanımadığım insanlardan daha fazla taziye kabul edemeyeceğim.”

Anna alçak sesle, “O zaman en doğrusu saklanmak,” dedi. “Burada olduğumuzu görebilirler.” Ön kapının panelleri buzlu cam üzerine vitraylardan oluşuyordu. Birisi yüzünü cama iyice yaklaşırsa evde birilerinin olduğunu kolayca görebilirdi – görüş hattı koridor boyunca uzanıyordu.

“Ah, evet.” Karen hemen çömeldi ve emekleyerek masanın altına kaçtı. Anna da sürünerek onun yanına geçti. Toby’nin seviyesindeydiler. Toby de mırılayarak yanlarına geldi.

“Bu hafta ikinci kez bir mutfak masasının altına giriyorum,” diye fısıldadı Karen. “Keçileri kaçırmama şaşmamak lazım.”

“Niçin ikinci kez?”

“Molly sinir krizi geçirdiğinde Tracy’nin mutfak masasının altına saklanmıştı.”

“Ah...”

Biraz sonra Karen, “Gittiler mi?” diye fısıldadı.

Anna, “Bakayım,” dedi ve sandalyeyi önünden çekip başını dışarı uzattı. “Ah!” İskemleyi yerine çekti. “Beni gördüler!”

“Lanet olsun!”

“Posta kutusunun aralığından bakıyorlardı!”

“Bizim hakkımızda ne düşünecekler?”

“Tamamen aklımızı kaçırdığımızı mı düşünecekler?” Bastırmaya çalıştıkları kahkahalar yüzünden ikisinin de omuzları titriyordu.

O sırada birisinin onlara bağırıldığını duydular. “Anna? Ne halt ediyorsun?”

“Yandık,” dedi Anna.

“Kim bu?”

“Steve.”

“Onun geleceğini biliyor muydun?”

“Hayır.”

“O zaman onu içeri alalım.” Karen hızla ayağa kalktı. “Bir dakika bekle,” diye seslendikten sonra, “Onun burada ne işi var?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum.” Anna omuz silkti. Onu göreceğine hiç de memnun olmadığı belliydi. Pantolonundaki tozu silkeleyerek Karen’in arkasından kapıya doğru yürürken, “Ben evden çıkarken mışıl mışıl uyuyordu,” dedi.

Steve eşikte duruyordu. Anna onun ayık olduğunu hemen anlayarak rahatladı. Alkol kokusu kaybolmuştu. Genç kadın onun deodorant kokusunu duyuyordu. Ve Steve yeni tıraş olmuştu. Üstelik kucağında sağa sola salladığı karton bir kutu vardı. Anna’nın, gözlerinin kendisini aldatmadığından emin olması birkaç saniye sürdü. Ama hayır, gözleri onu aldatmıyordu. Kutu oluklu tene-keden kiş kapları, fırın tepsileri, kek kapları, kâğıt tart kalıpları ve kendisinin Delia Smith yemek tarifleri kitabı gibi mutfak araç gereçleriyle doluydu. Genç adam bir ölçü kabının içine Anna’nın damalı pamuklu kumaştan önlüğünü bile sokmuştu.

“Hayret,” dedi Anna.

Steve, “Bana ihtiyacınız olabilir diye düşündüm,” dedi. “Ne hazırladığınızı da bilmiyordum. İçeri girebilir miyim?”

“Hımmm, şey... evet,” dedi Karen. İkisi de ona yol açmak için geri çekildi.

Anna şaşırmıştı. “Senin bugün işin yok muydu?”

“Mike bu sabah telefon etti. Boyanması gereken alanı boyayabilmem için önce astarın kuruması gerekiyormuş. Pazartesiye bıraktık.” Mike sık sık Steve’den hizmet alan bir inşaatçıydı.

“Benim bıraktığım notu gördün mü?” Anna koridordaki masaya, nereye gittiğini haber verdiği bir not bırakmıştı.

“Evet. Gelip size yardım etmek istedim.” Genç adam etrafına baktı. “Görünüşe göre yardıma ihtiyacınız var.” Steve çok iyi yemek

pişirirdi ve bir sürü insan için yemek hazırlamak onu asla korkutmazdı. Hatta ayık olduğu zamanlarda bunu yapmaktan zevk alırdı.

“Vay canına, sevgilim, bu harika.” Anna onu öptü. Genç adam bunu söyleyerek ne kadar düşünceli ve verici olabileceğini hatırlattığı için Anna onu gördüğüne gerçekten memnun olmuştu. Karen da gülümsüyordu. Ama Anna’nın mutlu oluşunun tek nedeni bu değildi. Genç adamın bunu kendisi istemeden yapmış olmasına sevinmişti. Steve, Anna’nın –ve Karen’in– yardıma ihtiyaç duyduğunu kendiliğinden hissetmişti. Onlara gerçekten yardımcı olacaktı. Steve araç gereçlerini kutudan ıslak bulaşıkların süzülmesi için bırakıldığı yere boşalttı. Zaten mutfakta başka boş yer yoktu. Anna bunun, Steve’in dün geceki davranışını tümüyle affettirmeyeceğini ama onu bağışlama yolunda bir adım olacağını düşündü.

Steve önlüğü başından geçirdi.

“Karen, sana ne kadar üzgün olduğumu söyleyemedim.” Geri çekilip Karen’a baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Karen. Steve’in gözlerindeki sevecenliği görüyordu. Yine karın boşluğundaki sinirlerden her tarafına yayılan büyük bir acı hissetti. Biraz önce nasıl *gülmüş* olabilirdi?

Steve, Karen’in buna ihtiyacı olduğunu sezmiş gibi kollarını iki yana açtı. Karen öne doğru yalpalayarak onun kollarının arasına âdeta düştü ve genç adam onu kendine çekip göğsüne sıkıca bastırdı. Karen hemen Simon öldüğünden beri bir erkek tarafından ilk defa kucaklandığını hatırladı. Steve onun kadar iri, onun kadar uzun boylu ve geniş göğüslü değildi. Önlüğü Simon’ın kazağı kadar yumuşak, kendisi de onun kadar sevilesi değildi. Kokusu farklıydı. Ama yine de onu hemen geçmişe götüren ve ona Simon’ı hatırlatarak ruhunun derinliklerindeki bir şeyi tetikleyen bir güven, samimiyet ve korunma duygusu uyandırmıştı. Karen ağlamaya başladı.

Ona birçok şey söylenmişti fakat teselli dokunuşu pek az olmuş, bunun gibisiyse hiç olmamıştı. Varlığının her zerresi Simon için, onun kokusu, dokunuşu, sıcaklığı için ve ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Şu anda Steve'm Simon olması, burada durmuş ona sarılıyor olması için yapmayacağı şey yoktu. Hiçbir şey. Az sonra hıçkırıkları o kadar artmıştı ki Steve'in önlüğünün ön kısmı ıslanmıştı.

Steve sadece çok yumuşak bir sesle, "Karen, zavallı Karen'ımız," demiş, başka hiçbir şey söylememişti. Yavaşça Karen'ın saçlarını okşuyordu.

Birkaç dakika birbirlerine sarılmış halde öylece durdular.

Sonunda Karen genç adamın kollarından sıyrılarak geri çekildi.

Gülümsedi ve Steve'e, "Teşekkür ederim," dedi. Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Genç adam ona değerli bir şey vermişti, bunu ikisi de biliyordu.

"Tamam." Steve derin bir nefes aldı ve önlüğünün iplerini arkadan bağladı. "Nereden başlayalım?"

Lou deniz kenarında bisikletle ilerliyordu. Kasları ısınmıştı. Tenis oynadığı için hâlâ terliydi. Palace Pier'i geçince hemen sola dönerek yan sokaklardan birine saptı. Yaklaşık bir metre kadar ileride fren yaptı, bacağına selenin üstünden aşırarak aşağı indi ve bisikletini siyah parmaklıklara bağladı. Bir zamanlar görkemli olan süsleri ve kemerli pencereleriyle Regency binasının şimdi evsiz erkekler için bir barınak olduğu dışarıdan hiç belli olmuyordu. Lou her cuma gönüllü olarak bir gruba rehberlik hizmeti veriyordu.

Grupta genellikle on kişi oluyor, bunların beşi haftadan haftaya değişiyordu. Geri kalan beşiyse daha düzenli katılımcılardı. Buraya devamlı gelenlerle çalışmak daha kolay –ve daha tatmin edici– oluyordu. Lou yeni gelenlerin toplantı bitene kadar düzene ancak alıştıklarını hissediyordu ve onlara yardımcı olmak için ya-

pabileceği fazla bir şey yoktu. Bunlar karmaşık geçmişleri olan adamları ve birbirlerine olan benzerliklerine rağmen birer bireydiler. Evsiz olmalarının nedenleri çok farklıydı; alkolikler, uyuşturucu bağımlıları, akıl hastalığı olanlar, akrabalık bağları kopmuş olanlar ya da işini kaybetmiş veya bir tür travma geçirmiş olanlar vardı.

Lou grubu çabucak gözden geçirdi. Bugün sekiz kişi vardı. Üçü buraya düzenli olarak geliyordu. Lou geri kalan beşini ilk kez görüyordu, kimseye belli etmeden iç geçirdi. Niçin bu kadar az tanıdık yüz vardı?

Oturma yeri kırmızı kumaşla kaplı ahşap bir sandalye boştu. Arkasına kargacık burgacık harflerle "JIM'İN SANDALYESİ. KULLANMAYIN!!!" yazılmıştı. Lou, Jim'in saldırgan bir adam olmadığını biliyordu, tam tersiydi. Bu sadece bu adamların, sahip oldukları maddi varlıkları ellerinde tutmak için harcamak zorunda kaldıkları çabanın bir göstergesiydi.

Lou burada gönüllü olarak çalışmaya başladığından, yani yaklaşık iki yıldan beri Jim onun grubuna katılıyordu. Arada sırada bazı haftaları kaçıırır, toplantılarda hiçbir zaman fazla konuşmaz, bazen de hiçbir şey söylemezdi. Ama Lou'nun onda özellikle sevdiği bir şey vardı. Genç kadın bu merkeze gelmeye başlamadan önce Kemptown'da, evine yakın bir köşe başında Jim'le karşılaşmıştı. Adam bir kapı eşiğine oturmuş, beyaz, plastik bir bıçak kullanarak esmer ekmek dilimleri, tereyağı ve süzme peynirle kendisine sandviç hazırlıyordu. Yaptığı işe özen göstermesi –bu arada üstündeki kalın, yün palto, adamın rüzgâra ve rutubete karşı iki büklüm oluşu– Lou'nun dikkatini çekmişti. Daha sonra tanıştıklarında Lou ona esmer ekmek ile süzme peyniri çok mu sevdiğini sormuş, o da Lou'ya sağlıklı beslenmeyi sevdiğini, sandviçleri yurttan verilen yemeğe tercih ettiğini anlatmıştı. Başta evsiz bir adamın sağlığıyla bu kadar ilgilenmesi Lou'ya tuhaf gelmişti. Çünkü bu adamların daha çok kendi bedenlerini tahrip etmeye meyilli uyuşturucu bağımlıları olduklarını tahmin ediyordu. Ama merkezde çalıştıkça bunun hiç de tuhaf olmadığını anlamıştı. Tahminleri

yanlıştı. Jim kayıp bir ruh, yalnızlığı seven bir adam olabilirdi ama Lou'nun bildiği kadarıyla hiçbir zaman uyuşturucu ya da alkol kullanmamıştı. Yurtta yeri olmasına rağmen Lou onu sık sık Kemptown'da dolaşırken, kaldırımlardan çöp toplarken görüyordu. Ama Jim yiyecek aramıyor ya da topladığı şeyleri torbalara koyup yanında taşımıyordu; ortalığı derleyip topluyordu. Çöpleri parça parça çöp konteynerlerine atıyor, kendisi kadar düşünceli olmayan insanların ve martıların bıraktığı döküntüleri topluyordu. Onun özenle ve sebatla çalışması, mükemmeliyetçiliği Lou'yu etkiliyordu.

Grup çalışması başlamak üzereydi.

Lou, "Jim nerede?" diye sordu. "Geçen hafta da yoktu."

Yaşlı bir adam olan ve toplantılara devamlı gelen Roddy, "Gitti," dedi. Roddy çok zeki değildi, konuşması basit ve sadeydi ama iyi niyetli ve dürüst bir adamdı. Diğerlerinin çoğuna dostça davranırdı.

"Gitti mi?" Lou buradaki insanların gelip geçici oluşuna alıştı. Adamlar merkeze sürekli gelip giderlerdi. Ama Jim'in ayrılması Lou'yu çok üzerti.

Roddy başını salladı.

"Geçen hafta onun nerede olduğunu bilmiyordun," dedi Lou. "Belki gelir demiştin."

"Artık onun o zaman nerede olduğunu biliyoruz," diye karşılık verdi Roddy.

Konuşması kaygı vericiydi. "Neredeymiş?"

"Denizde."

"Yaa?" Grubun başka bir üyesi, kendisine yeterince ilgi gösterilmediğini söylemek istercesine sandalyesini şiddetle sallamaya başlamıştı. Sandalye duvara çarparak onların dikkatini dağıtıyordu. Lou dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. "Hişşşt, lütfen Tim. Biraz sonra seninle ilgileneceğiz. Lütfen devam et Roddy."

"Yürüyüşe çıktı," diye açıkladı Roddy. "İçine doğru."

"Denizin mi?" Lou ürpermişti. Şubat ayıydı, su buz gibiydi.

"Onu suyun üstünde bulmuşlar. İskelenin yanında karaya vurmuş."

"Aman Tanrım." Lou'nun nefesi kesilmişti. "Ne olmuş?"

“İçki âlemi yapmış.”

“Ama ben Jim’in içmediğini sanıyordum.”

“Yıllardır içmiyordu.”

“Peki, içmesine sebep olan neydi?”

Roddy omuz silkti. “Karısının tekrar evlendiğini öğrenmiş.”

“Jim’in karısı mı vardı? Bilmiyordum.” Lou kendini çok kötü hissediyordu. Jim’le o kadar uzun zamandır görüştüğü halde bundan habersizdi.

“Evet. On yıl önce ayrılmışlar. Karısı onu kovmuş, Jim bu yüzden sokaklara düşmüş. Bunu bildiğinizi sanıyordum. Bilmiyor muydunuz?”

“Hayır.” Lou tıkanmıştı. Jim ne kadar çok şeyi içine atmıştı. “Karısının evlendiğini nasıl öğrendi?”

“Ona rastlamış. Kadın hâlâ Brighton’da, Whitehawk’ta yaşıyor. Durumu Jim’e kendisi söylemiş.”

“Ah.” Lou bunu kabul etmekte zorlanıyordu.

“Uzun zamandır ilk defa içmiş. Onu sabahleyin erkenden denizden çıkardıklarında, duyduğuma göre balık gibi tepeden tırnağa griymiş.”

Lou çok şaşırmıştı. Grubundan birisi ilk kez ölmüyordu ama öncesinde uyuşturucu kullanımı artar ya da depresyon gibi belirtiler olurdu, genç kadın böyle bir şeyin olacağını hissederdi. Fakat Jim’in farklı olduğunu düşünmüştü. Onun eskiden içtiğini bilmiyordu ama bilseydi bile onun tekrar bu yola sapacağını asla düşünmezdi. Jim’in hiçbir şeyi, ona bakacak bir ailesi, işi, evi olmadığı halde kendisini temiz tutmasını takdir ediyor, çevresindeki erkekler arasında en çok onun sonuna kadar iyi durumda olacağını tahmin ediyordu. Ama demek ki o da diğerleri kadar, hatta anlaşılan daha da kırılmıştı. Diğerleri hâlâ buradaydı ama o ölmüştü.

Lou derin bir nefes aldı ve kendini toplamaya çalıştı. “Belki onun anısına birkaç dakika sessiz kalabiliriz.”

Adamlar başları önlerine eğik halde sessizce otururlarken Lou, *demek bunun için sağlığına o kadar özen gösteriyordu, ne kadar kırılmış*

olduğunu biliyordu, diye düşündü. Bu ona bağımlılığın asla geçmediğini hatırlattı. Bağımlılar hiçbir zaman tamamen iyileşmezlerdi çünkü bir gün, birkaç saniye içinde yıllardır uzak durmuş olsalar bile bağımlı oldukları şeyi karşı koyulamayacak biçimde arzularına neden olan bir şey olabilirdi. Bu nedenle bağımlılıktan kurtuluyorlardı ama hayatları daima tehlikedeydi. Geri dönme olasılığı başlarının üstünde giyotin bıçağı gibi bekliyordu.

Steve fırının kapağını açtı. “Mükemmel. Eldivenleri verin.”

Anna kendisine söyleneni yaptı. Karen’in mutfağı şimdi Steve’in bölgesiydi. Öğleden sonra orayı kendi çalışma alanı ilan etmişti, Toby bile oturma odasına gönderilmişti. Steve fırının alt gözünden iki kiş, üst gözünden de üçüncüsünü çıkarırken Anna sıcak havanın ıslık gibi bir ses çıkardığını işitti. Üçü de yumurta ve peynirin kızarmasıyla kabarmıştı ve renkleri güzelce koyulaşmıştı.

Genç adam mutfak tezgâhını yakmamaları için kişleri nihalelerin üstüne koyarken, “Biri ton balıklı, biri jambonlu ve mantarlı, biri de karışık sebzeli,” diye açıkladı.

Anna rahatlama ve gurur karışımı hisler içindeydi. Son birkaç saat içinde hazırlık açısından bu noktaya kadar gelebildikleri için rahatlamıştı ve Steve’in başarısıyla gurur duyuyordu.

Genç adam etrafına bakarak, “Sanırım bugünlük işimiz bitti,” dedi. Daha önce konserveler, paketler ve kavanozlarla dolu olan yüzeyler onun başarılarının kanıtıydı. Âdeta mucizevi bir şekilde, rastgele satın alınmış ve birbiriyle uyumsuz bir yığın malzemeyi iştah açıcı bir çeşitliliğe dönüştürmüştü. Büyük kâselerde salsa sosu ve humus yapmış, tepsi tepsi parmesanlı domuz pastırmasıyla doldurulmuş hurmalar, keçi peyniri, üzüm ve Şam fıstığı ezmesiyle dolu çikolata kaplamalı toplar hazırlamış, dört pizza ve bir karamelize edilmiş soğanlı tart pişirmiş, son olarak da biri bulgurlu, ikisi fasulyeli üç kocaman salata yapmıştı. Salataların gece boyunca sosu emdikten sonra daha lezzetli olacakları konusunda Karen’a garanti vermişti. Anna yeni malzemeler almak için yakındaki meze

dükkânına bir değil iki kez gitmek zorunda kalmış, genç adam ikisine de birkaç kere bağırmıştı ama her şeye rağmen muhteşem bir sofraya çıkmıştı.

Steve onlara, “Şimdi tek yapmanız gereken, volovanlar ile peynirli börekleri yarın birkaç dakika fırına koymak,” diye talimat verdi. “Bir de yeşil salataları yapmak, cipsleri ve ekmeği çıkarıp patates kızartmak. Kişilerin, pizzaların ve tartın sıcak tüketilmesini tercih ediyorsanız onları da ısıtabilirsiniz.”

Anna arkadaşına baktı. Karen başını sallıyordu ama Anna onun mahcup olduğunu anlıyordu.

Bu da Steve’in pek çok tutarsızlığından biriydi. Bir an çok işe yaramaz biriyken kısa süre sonra çok yetenekli birine dönüşebiliyordu. Zaten iyi bir şey yaparken kendi eksikliklerini –ve bazen başkalarınınkileri– unuttur ve enerjik, hatta kendinden emin biri olabilirdi.

Anna kendini Karen’in yerine koydu. Karen bunları tam olarak ne zaman yapmalıydı? Yemek dışındaki tek endişesinin banyo yapmak ve ne giyeceğine karar vermek olan bir parti vermiyordu. Bir cenazede, kocasının cenazesinde olacaktı. Bunun onun açısından çok zor olacağı ortadaydı. Fırını çalıştırmak ve salata yapraklarını karıştırmak için mutfığa erken giremezdi. Berbat durumda olacaktı.

Anna bunları dile getirmek istemediği için, “Hatırlanacak çok şey var,” demekle yetindi.

“Bana o kadar da çok gibi gelmiyor,” diye mırıldandı Steve. Anna onun yeterince yararlı olmadığını ve Karen’a ağır işler yüklediğini söylemişler gibi genç adamın alındığını anlamıştı. Bir anda öfkelenerek, *hâlbuki tam aksi*, diye düşündü. Steve bir an aşırı hassas, biraz sonra başkalarına karşı duyarsız olabilirdi. Bu hiç de kolay olmayan hazırlık dolayısıyla görüldüğü gibi son derece düşünceli de olabilirdi.

Anna durumu yumuşatmaya çalıştı. Steve’e, “Ama biz ona yardımcı oluruz, öyle değil mi?” dedi.

“Elbette.” Genç adam bütün bu yiyeceklerin niçin hazırlandığını yeni hatırlamış gibi duraksadı. Sonra, “Aslında tabii, neden olmasın?” dedi. “Bakın, benim cenazeye gelmem gerekmez. İstersen burada kalabilir ve senin yerine bunları yapabilirim.”

“Efendim?” Karen onun söylediklerini kaçırmıştı.

Steve tekrar, “Cenazeye gelmem gerekmez,” diye açıkladı. “Doğruyu söylemem gerekirse cenazelerden nefret ederim. Simon’ın senin kocan olduğunu biliyorum ama... şey... tabutlara, bütün o gözyaşlarına falan dayanamıyorum.”

Karen iç çekti. “Evet, bunlardan ben de nefret ederim.”

Steve aceleyle, “Ama istersen gelirim elbette,” diye ekledi. Belli ki duyarsız görünmüş olmaktan korkmuştu. “Açıkçası Simon’ı se-verdim ve onu ebediyete uğurlamak isterim.”

“Hayır, hayır, istemiyorsan gelme. Zaten çok kalabalık olacaktır.”

Anna, *ben gelmesini isterim*, diye düşündü ama belki de kendi isteklerini dile getirmenin zamanı değildi.

“Ciddi söylüyorum, eğer rahatsız olmazsan buraya herkesten önce gelebilirim. Beni içeri alırsın ve siz dışarıdayken ben –bilirsin işte– yemekleri sıraya koyar, fırını çalıştırır, geri kalanları pişirir, her şeyi masaya dizerim. İstersen servis bile yaparım.”

“Sana zahmet vermiş olmaz mıyım? Gerçekten mi?”

“Hiç sorun değil,” dedi Steve. “Benim için bir zevk. Simon’ı sonsuzluğa kendimce yolculamış olurum.”

Anna onu kendi önlüğüyle konuklara servis yaparken ve onları kendisine hayran bırakırken görür gibi oldu. Genç adam her şeyden sorumlu olmanın stresini yaşamadan ev sahipliği yapmanın tadını çıkaracaktı. Kısa bir an için Anna onun içkinin dozunu kaçırabileceğini düşünerek endişelendi ama Steve’in bunu yapmayacağı kesindi... Zaten cenaze sabahın ilerleyen saatlerinde olacağı için bu açıdan güvende olacaklardı. Anna onun kendisiyle birlikte cenazeye gelmesini, en azından Steve’in ona bunu isteyip istemediğini sormasını arzu ederdi ama tek başına da bunun altından kalkabilirdi. Her zaman böyle yapmıyor muydu? Üstelik Steve bunu Karen’a yardım

etmek için yapıyordu. Anna onunla gurur duyması gerektiğini bir kere daha kabul etti.

Karen, Anna ve Steve'i yolcu ettikten sonra oturma odasına girip, "Haydi çocuklar," dedi. "Televizyon kapansın. Bugünlük bu kadar yeter."

Molly, "Hayır!" dedi. Aslında televizyon seyrederek gibi görünmüyor, Barbie bebeklerinden birini kanepenin arkasında sivri ayak parmaklarının üzerinde dans ettiriyordu.

"Yemekler hazır mı?" diye sordu Phyllis.

"Ah, evet, yarına tamamlanacaklar."

"Bitkin görünüyorsun. Çocukların akşam yemeğini benim yedirmemi ister misin?"

Karen oturabileceğini düşündü ama fiziksel ihtiyaçlarının farkına varamıyordu. Üstelik Phyllis de perişan görünüyordu – bütün öğleden sonra Molly ile Luke'a daha çok tek başına bakmıştı. "Hayır, için rahat olsun. Sen dinlen. Sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Limonlu çay harika olur." Ama Phyllis kanepede oturmaya devam edeceğine Karen'ın arkasından mutfığa geçti ve kapıyı kapattı. "Şey, diğerleri buradayken söylemek istemedim ama Luke yarın cenazeye gelmek istemediğini söylüyor."

"Ne? Cenazeye mi?"

"Evet." Phyllis başını salladı. "İsrar etmek istemedim. Bana düşmez diye düşündüm. Sanırım bu onun altından kalkamayacağı ve anlayamayacağı kadar ağır bir yük."

Karen kulplu bir bardağa uzanırken, "Elbette," dedi. Aslında Phyllis ısrar etseydi de Karen ona itiraz etmezdi. Luke'u istediği kadar anlayışlı bir şekilde ikna edebileceğinden emin değildi. Luke, Karen'ın normal koşullarda huysuz olarak tanımlayacağı şekilde davranıyordu. Tracy'deki olaydan beri kimseyle konuşmuyor ve surat asıyordu, Karen da onu azarlamamak için kendini zor tutuyordu.

Buna rağmen Phyllis'in ısrar etmenin niçin onun görevi olmadığını düşündüğünü anlıyordu. "Ben yine de gelmesi gerektiğini düşünüyorum, ne dersin?"

"Bilmiyorum tatlım." Phyllis kaşlarını çatı. "Evet, sanırım ben de gelmesi gerektiğini düşünüyorum ama o son derece kararlı."

Karen bardağın içine çabucak bir poşet çay koydu, bir dilim limon kesti ve çayı Phyllis'e uzattı. "Onu bana bırak."

Luke evde Steve'le kalabilir, böylece bir sorun olmazdı ama gelmeyecek olursa kendisinin –ve Luke'un– bu nedenle daima vicdan azabı çekeceğini hissediyordu. Bu, Luke büyüyüp olayın daha kolay üstesinden gelebileceği zaman ikinci bir şansı olabilecek bir şey değildi. Karen kararını verip oturma odasına geri döndü.

Hissettiğinden çok daha otoriter görüldüğünün farkında olarak, "Yemekten önce ikinizle de konuşmak istiyorum," dedi. "Yarın babanızın cenazesi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" Molly başını salladı ama Luke bir şey söylemedi. "Luke? Neyin var?"

"Gitmek istemiyorum." Luke yerde oturuyor, ayakkabısının üstündeki bantlarla oynuyor, onları yapıştırıp açarak sürekli aynı sesleri çıkarıyordu.

Bu sinir bozucu bir sestti. Karen'in içinden ona bunu yapmamasını söylemek geldi ama kendini tuttu. Bunun yerine onun yanına oturdu ve ona iyice sokulabilmek için bağdaş kurdu. "Biliyor musun tatlım, ben de cenazeye gitmeyi pek istemiyorum ama gideceğim," dedi. "Sen niçin gitmek istemiyorsun?"

Luke önüne bakarak, "İstemiyorum işte," dedi.

Karen, Luke'un bazen böyle olabileceğini biliyordu. Luke'un fiziksel olarak maceracı bir yapısı vardı, bilmediği sportif etkinlikler ve açık hava faaliyetleri onu nadiren ürkütürdü. Ama yeni sosyal ortamlara girmek istemeyebilirdi. Belirsiz kalabalıklar ve insanlar onun cesaretini kırabiliyordu. Okula başlamak onun için birçok çocuk için olduğundan daha büyük bir sorun olmuştu.

Karen'in iyi düşünmesi gerekiyordu. Kendi üzüntü ve kaygılarının karmaşası arasında Luke'un neler hissettiğini çözmek büyük

bir çaba gerektiriyordu ve henüz kendi duygularını tahlil etmeye başlamamışken bu neredeyse imkânsızdı. Sanki Luke da kendisi gibi çelişkiler içindeydi. Görünüşte durumu gayet iyi idare ederken –sonuçta babasına veda etmek istemişti– şimdi aradan yetmiş iki saat bile geçmemişken onun cenazesine gitmeyi reddediyordu. Ama Karen da Anna'yla beraber gülerken kısa süre sonra ağlamamış mıydı? Belki de bu o kadar tuhaf bir şey değildi, Luke'un ona ne kadar mutsuz olduğunu gösterme şekliydi. Küçük çocuk, babasının öldüğünü kabullenemediği için cenazeye gitmek istemiyordu.

Belki de Karen ona, onu neyin beklediğini anlatırsa bu o kadar da üzücü olmayacaktı. “Biliyorum, daha önce hiç cenazeye gitmedik. Seni endişelendiren bu mu?”

Luke sesini çıkarmıyordu. Molly ise Barbie'yi odanın içinde dans ettirmeye devam ediyor, konuşulanlarla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu. Barbie'nin pembe, plastik ayak parmakları şömine siperinin kenarında, televizyonun üstünde ve pencere pervazında pıt pıt dolaşıyordu.

Karen sözlerine, “Cenaze'nin biraz tuhaf bir kelime olduğunu biliyorum,” diye devam etti. Bu gerçek onu da sarsmıştı. “Kulağa fazla ciddi geliyor ve biz daha önce hiç cenazeye gitmedik. Ama aslında tuhaf değil. Birisi baban gibi öldüğü zaman çok normal. Genelde ölen herkes için bir cenaze töreni düzenlenir.”

Luke, “Niçin?” diye sordu.

Karen duraksadı. Yine ne söyleyeceğine konuşmanın gidişatına göre karar veriyor, karmakarışık beyninden tanımlamalar ve cevaplar çıkarıyordu. Bunların yeterli olduğundan emin değildi ama başka seçeneği var mıydı ki? “Bu, babanın ailesi ve arkadaşlarının bir araya gelmesi ve babana teşekkür edip onunla vedalaşması için özel bir fırsat. Sen ve Molly daha önce babanızla vedalaştınız ama herkes vedalaşmadı ve cenaze onların da babanla vedalaşması için yapıyor. Cenazede Austin ve annesi, Tracy ve Lola gibi tanıdığın insanlar da dâhil birçok kişi olacak ve biz hep birlikte olmak istiyoruz.

“Herkes ağlıyor mu olacak?” diye sordu Luke.

Onu endişelendiren bu olabilirdi. Ama Karen ona yalan söyleyemezdi. “Evet, eminim bazıları ağlayacaktır. Tıpkı bizim gibi onlar da baban öldüğü için üzülecekler.”

“Yetişkinlerin çoğu ağlayacak mı?”

Ah, demek Luke’un endişesi buydu. Karen onu anlıyordu. Kendisi de küçükken büyüklerin ağladığını görmenin ne kadar endişe verici olduğunu hatırlıyordu. Buna çok şaşırırdı. Ağlamak yetişkinlere yakışan bir şey değildi. Ama yine de dürüst olması gerektiğini düşünüyordu. “Korkarım büyüklerden bazıları, tıpkı sen, ben ve büyükannen gibi üzgün oldukları için ağlayabilirler. Ama gülüşmeler, kahkahalar da olacaktır.” Duraksayıp Luke’a başka ne söyleyebileceğini düşündü. “Bazı insanların siyah ya da koyu renk giyinmiş olması da dikkatini çekebilir. Bu sana başlangıçta tuhaf görünebilir ama alışsın. Zaten biz –sen, ben, Molly ve büyükannen– oraya çok büyük ve pırıl pırıl, siyah bir arabayla gideceğiz.”

“Gerçekten mi?”

Karen bunun onu etkilediğini fark etmişti. “Hı hı. Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi?”

Luke alt dudağını üst dudağının üstüne koyarak üst dudağını emmeye başladı. Karen, Luke’un bu hareketi düşünürken yaptığını biliyordu. Onun endişesinin nedenlerini de biliyordu. Luke’un alışkın olduğu dinî tören ve ayinler, özellikle Luke’a olmasa da çocuklara yönelikti. O törenlerde Luke’un rolü açıkça belliydi. O önemli bir katılımcıydı ve nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Rolünü beğeniyor, ondan zevk alıyordu. Ama cenazeler farklıydı. Karen çocukken cenazeye gittiğini hatırlamıyordu. Akrabalar ölmüş, onların ölümüyle yetişkinler ilgilenmişti. Ancak bir taraftan oğlunu bu acıdan korumak isterken, diğer taraftan vazgeçmek istemiyordu.

“Tatlım, cenazenin biraz tuhaf, biraz da ürkütücü olduğunu biliyorum ama oraya gelmeni istiyorum. Bu özel bir aile toplantısı ve ben senin benimle birlikte orada olmanı istiyorum. Söz veriyorum, eğer oraya gittiğimizde ortam hoşuna gitmezse ya da kendini kötü hissedersen dışarı çıkıp oynamaya gidebilir veya bi-

raz dolaşabilirsin. Sana eşlik etmesi için bir yetişkin –belki vaftiz annen Anna’yı ya da Tracy’yi– buluruz. Ama sen babanın sevgili oğlu olduğun, bu da babanın özel günü olduğu için hepimizin bir arada orada olmasını istiyorum.”

Luke başka bir şey söylemedi ve Karen onun hiç de mutlu olmadığını görüyordu ama daha fazla konuşmamaya karar verdi. Daha önce oğlunu buna benzer bir konuda ikna etmek zorunda kalmamıştı. Fakat Luke’un birden değil, yavaş yavaş ikna olduğunu biliyordu ve tabii Simon ona her zaman yardımcı oluyordu...

Hâlâ –*hâlâ*– Simon’la çocuklar hakkında bir daha asla konuşamayacağını anlamaya başlamış değildi.

“Geliyorlar! Geliyorlar!” Karen üst kattaki cumbadan merdivenlere koşarak hızla aşağı inmeye başlamıştı. Parmak arası terlikleri ses çıkarıyordu. “Herkes arka bahçeye, hemen! Bırak onu Phyllis.” Domates salatasını süslemek için taze soğan doğramakta olan kayınvalidesinin parmaklarına hafifçe vurarak ona şimdi bunun sırası olmadığını anlatmak istedi. “Anna, o köpüklü şarabı kap.” Böylece herkesi dışarı çıkarmış, kendisi de onları izleyerek dışarı çıkıp arka kapıyı kapatmıştı.

Arka bahçede yaklaşık üç düzine insan toplanmıştı. Pencereye yakın olanlar mutfaktan görünmemek için çömeliyorlardı. Yaklaşık elli beş metrekarelik alan sıkış tıktı. Zaten normal şartlar altında bile saksılarla, bahçe mobilyalarıyla, plaj toplarıyla, kovalarla, küreklerle ve küçük, plastik tenis raketleri gibi oyuncaklarla doluydu.

Molly’nin tiz sesi, sessizliği bozmuştu. “Babam nerede?”

“Hişşşt!” Karen heyecandan ve gerginlikten çabucak öfkeleniyordu. Küçük kızın kulağına, “Özür dilerim Molster,” diye fısıldamıştı. “Baban ve Al amcan yokuştan çıkıyorlar. Birazdan burada olacaklar.”

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Dostlar ve akrabalar beklenti içinde birbirlerine bakıyor, çocuklar gülmek için kendilerini zor tutuyorlardı. Simon durumu tahmin etmiş olacak mıydı? Onları görünce sevinecek miydi? Bazı insanlar sürprizlerden nefret ederdi.

Sadece evin yan tarafında duran Steve’in mangaldaki kömürleri ağır ağır çevirirken çıkardığı sesler duyuluyordu. Karen kaşlarını çatmıştı. Steve’in mangalı henüz yakmaması gerekirdi. Simon

sokaktan dumanı görebilir ve neler olduğunu merak edebilirdi. Karen açık mutfak penceresinden ön kapıda anahtarın döndüğünü, iki erkeğin paspasa ayaklarını hızla sürttüğünü duyuyordu; büyük olasılıkla çizmelerine bulaşmış olan çamurdan kurtulmaya çalışıyorlardı. Sonra hole girmişlerdi.

“Karen?” Bu Simon’dı.

Alan sesini özellikle yükselterek, “Bir tuhafılık var,” demişti. “Burada olacaklarını sanıyordum.” Tabii numara yapıyordu. İki kardeş, çoğu pazar yaptıkları gibi Hove Lawns’ta futbol oynamıştı. Ama Alan’ın Simon’ı buraya vaktinde getirme sorumluluğu vardı. Karen, Alan’ın sorumluluktan bir an önce kurtulup rahatlamak için mümkün olduğunca kısa sürede bu oyuna bir son vermek isteyeceğinden emindi.

Simon’ın, “Vay canına, ne kadar çok yiyecek...” diye söylendiği duyulmuştu. Yani mutfaktaydılar.

Karen, *yiyecekleri saklamalıydık*, diye düşünmüştü. Simon, Alan’ın ailesiyle birlikte yemek yiyeceklerini biliyordu ama masada sekiz kişi için çok fazla yemek vardı. Üstelik fırında pişmiş bir şey de yoktu. Neyse ki Simon’ın bunu düşünecek vakti olmayacaktı. Gerçekten de birkaç saniye içinde arka kapı açılmış ve eşikte iki erkek görünmüştü.

Simon yine, “Karen?” diye seslenmişti ve kalabalığı fark edene kadar hepsi birden yerlerinden sıçramışlardı.

Dışarıdaki herkes öne doğru akın ederek hep bir ağızdan, “**SÜRPRİZ!**” diye bağırmişti.

Şampanya gürültüyle patlarken bir anda rengârenk konfetiler ve plastik bardaklar havada uçmaya, her yandan çocuk çılgınlıkları ve kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

Ve Simon o kalabalığın ortasında kalmıştı.

Önce şaşırmış, sonra aklı başından gitmiş, sonra da –Karen bunu ona bakınca anlamıştı– çok memnun olmuştu.

Duygularını bastırmak için elini ağzına götürerek, “Aman Tanrım!” diyordu. “Bunu yapmamalıydınız...” Erkekler onun sır-

tını sıvazlıyor, kadınlarsa onu yanaklarından öpüyorlardı. Simon ise dönüp kimlerin geldiğini görebilmek için mücadele ediyordu. Hemen hemen tanıdığı herkes; onlu yaşlarındaki çocuklarıyla beraber Alan'ın eşi Françoise, Molly ve Luke'un bakıcısı Tracy, aynı sokakta oturan birkaç aile, tabii ki annesi, yeni kız arkadaşı Emily'yle birlikte okul arkadaşı Pete, iş arkadaşlarından birkaçı – patronu Charles ta Hampstead'den gelmişti– ve hatta Alan'a yolda benzin alması sıkı sıkı tembihlenmiş olduğundan eve Alan ile Simon'dan hemen önce gelebilmeyi başarmış olan futbol arkadaşları da oradaydı. Bulabildikleri kişiler bunlardı. Karen kocasının gözlerinin yaşlarla ışıldadığını görebiliyordu. Simon yutkunmuş, “Bunu yapmayacaktınız,” demişti.

Sıkıyönetimden kurtulmuş olan çocuklar ona doğru koşarak, “Doğum günün kutlu olsun baba!” diye bağııyorlardı. Çocuklar henüz küçük olduğu için Simon ikisini birden kucaklayıvermişti.

Sonra daha yavaş ve ölçülü adımlarla Karen ona yaklaşmıştı. “Doğum günün kutlu olsun sevgilim.” Çocukların başlarının üstünden uzanıp Simon'ı öpmüştü. Simon'ın dudakları yumuşak ve sıcaktı. Bedeninden sıcaklık yayılıyordu; futbol oynadığı için hâlâ terliydi.

“Vay canına.” Simon başını iki yana sallamıştı. “Toparlanamıyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.”

“Yok muydu?”

“Hiç bilmiyordum.” Alan'a dönüp, “Seni sinsi pislik!” demişti.

Alan bira şişesini yukarı kaldırarak, “Elli!” demişti. “Bunu kazasız belasız atlatabileceğini mi sanmıştın?”

Simon başını iki yana sallamıştı. “Sen en başından beri biliyordun.”

“Niçin sana kaçamak yapmak için duramayız dedim sanıyorsun?”

Karen onu, “Simon öyle bir şey yapmak *istememiştir!*” diye şakacıktan paylamıştı.

Simon gülmüştü. “Sana bunu hanımlara *söyleme* demiştim!”

Karen uzanıp çocukları da kavrayacak şekilde Simon'ın beline sarılmıştı. "Doğru söyle, canın sıkılmadı değil mi?" Simon'ın onu doğrulamasını istiyordu.

"Hayır, hayır, harika. Bunu hazırlamak için bir sürü planlama yapman gerekmiştir. Nasıl vakit buldun?" Olayı sindirebilmek için Simon yine duraksamıştı. Şimdi daha sakindi. "Etkisinden kurtulmıyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim mi?" Çocukları kucğından indirmişti. "Bir duş almaya ihtiyacım var." Kramponlarını çıkarmış, ev ayakkabılarını giymişti fakat üstünde hâlâ kırmızı beyaz tişörtü ve şortu vardı. Bacakları çamur içindeydi.

Karen başını sallamıştı. "Elbette."

"Buyur..." Anna araya girip Simon'a bir kadeh şampanya vermişti. "Bunu da yanına al."

Karen mutfakta göz gezdirdi. Bir dahaki sefere mutfağın her yerinin kocasının şerefine hazırlanmış yiyeceklerle cenaze için dolu olacağını on sekiz ay önce kim tahmin edebilirdi?

Karen henüz bunu tam olarak kavrayamıyordu. O zamanlar birlikte yaşayacakları en az yirmi yıl daha olduğunu tahmin ediyordu. Elli bir yaş kimsenin öleceğı bir yaş değildi ama Simon – onun Simon'ı?..

Elli – bir...

Bu çok büyük, çok korkunç, dehşet verici bir adaletsizlikti.

Karen duyduğu öfkenin sonucunda birden büyük bir güç hissetti. Kendine hâkim olamayıp Steve'in özenle hazırladığı salatalardan biriyle dolu plastik kâseyi eline aldı. Bir şeyi kırabileceğini ya da yanda, oturma odasında oturan Phyllis ile çocukları korkutabileceğini düşünecek halde değildi.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!" diye haykırarak kâseyi mutfağın ortasına fırlattı. Bu bir ölüm perisinin boğazının derinliklerinden gelen çığılıydı.

Kâse duvara çarpıp sekerek taba rengi fayanslarla kaplı zemine düşerken içindeki fasulyeler, tatlı mısırlar ve salata sosu her yere sıçradı.

Lou sahile bakan, en sevdiği kafede oturmuş, onlu yaşlarındaki erkek çocuklarının denizde çakıl taşlarını sektirmelerini izliyordu. Eve gitmesi, akşam için duş alması gerekiyordu ama önce kafasını boşaltmalı, yakasını bırakmayan trajedileri düşünmekten kurtulmalıydı. Bu yüzden buraya gelmişti ve sarhoş olmadan önce masanın üstünde bir fincan çayla oturuyordu. Sabahın o parlak ve neşeli ışığı kaybolmuştu, hava hızla kararıyordu. Gökyüzü bulutlanmış, hava serinlemiş, rüzgâr çıkmıştı. Ama parlak sarı bir tente onu birazcık koruyordu. Çocukların oynadığı yere, kıyıya yakın kısımda sular griydi fakat kum çalkalandığı için yer yer turuncuya çalıyor ve doğanın gücünü hatırlatan köpüklü dalgalar ufka kadar uzanıyordu.

Ne haftaydı ama, diye düşündü Lou. Oysa henüz cumaydı.

Simon'ın ölümü onu etkilemişti. Şimdi de Jim ölmüştü. Karısının tekrar evlenmesinin onu ölüme iten neden olması ne kadar tuhaf, ne kadar acıklıydı.

Lou yavaşça nefesini serbest bıraktı.

Olayların sonucunda duyguları harekete geçiyor, çarpışıyor, tekrar sakinleşiyordu. Lou'nun kendi ölümlülüğünün bilincini yoğunlaştırıyorlardı, hayatını ve ne kadar mutlu olduğunu sorgulamasına neden oluyorlardı. Burada, avuçlarıyla çay fincanını kavrayarak otururken hissettiği en güçlü duygu belki de yalnızlıktı.

Bunu ilk kez dün gece, kendi durumunu Karen'in durumuyla karşılaştırdığında hissetmişti. Şimdi Jim'inkiyle karşılaştırdığında bunu daha da güçlü bir şekilde hissediyor, kahverenginin, pembenin ve bejin çeşitli tonlarındaki çakıl taşlarını seyrederken Simon'ın ölümünün ve Jim'in intiharının kendisini yüreğini burkacak kadar

yalnız, sadece yalnız da değil, bir çakıl taşı denizinde küçük bir taşmış gibi önemsiz hissetmesine neden olduğunu anlıyordu.

Çakıl taşları... Birden hatırladı: salı. Simon'ın ölümünün ertesi gününü hatırlamaya çalıştı. O gün burada, rıhtımın yanında bir ambulans görmemiş miydi? Tren istasyonuna gidiyordu, o tarafa sapmak zorundaydı... Deniz kıyısından yukarı bir ceset taşıyorlardı...

Tanrım, o Jim'miydi, diye düşündü.

Başını avuçlarının arasına aldı.

Zavallı Jim. Süzme peynir Jim. Çöpleri toplayan Jim. Ve denizin içine doğru yürüyüp gitmek ne kadar da acımasızca, ne kadar da yalnız bir ölümdü.

Lou dünyayı verseler de o gün Jim'in yerinde olmak istemezdi.

Ama tersine, Karen'a neredeyse gıpta ediyordu.

Karen'ın Simon için ağladığını görmek, ondan bahsettiğini duymak, kendi hayatında özel birinin, bir partnerin olmadığını daha da güçlü bir şekilde fark etmesine neden olmuştu. Lou, Jim olmayabilirdi ama o sabah trende yaşananları anlatabileceği biri yoktu. Şu ana kadar Anna ile Karen'dan başka hiç kimsenin onun o hafta ölüme doğrudan tanık olduğundan haberi yoktu. Hiç kimse onun Karen'la buluştuğunu, konuştuklarını ve Karen'a yardım etmeye çalıştığını bilmiyordu. Yani Lou bu deneyimi tek başına taşıyordu ve her şeye tek başına katlanmaktan bıkmış, bu durumdan bezmişti. Bu hep böyle mi olacaktı?

Ama farklı bir duygu, bu duyguyla hemen çatıştı. Bu, suçluluk duygusuydu. Lou kendisine sitem etti. Karen'a nasıl gıpta edebilirdi ki? Bu bencillikti, kötülüktü. Kendi hayatı, sorunları ve yalnızlığı hiç de önemli şeyler değildi. Evsiz değildi, hayat arkadaşını kaybetmemişti. Yalnızsa bu kendisinden başka kimin suçuydu? Sonuçta bu kimin kararıydı?

“Sorununun ne olduğunu biliyor musun? Açık değilsin Lou, sorun bu.” Lou'nun karşısında kolları ve bacakları öfkeyle gerilmiş, çenesi

havada, küstah bir tavırla oturan, yaklaşık iki yıllık kız arkadaşı Fi'ydi. Lou'nun çatı dairesindeki mutfakta ayakta durmuş, kavga ediyorlardı. Her zaman kavga ederlerdi ama bu şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Lou bunun geri dönüşü olmayacağını anlamıştı.

"Açığım," diye itiraz etmişti.

"Hayır değilsin. Ailene karşı açık değilsin."

"Kardeşim biliyor."

"Bu kolay. O bizim kuşağımızdan. Ya annen? Teyzen?"

"Bu niçin bu kadar büyük bir sorun?" diye sormuştu Lou.

"Önemli olduğu için Lou. Biliyorum, sen önemli olmadığını düşünüyorsun ama öyle değil. Çok önemli ve senin bunun önemsiz olduğunu düşünmenin nedeni bunu yapamayışın."

Ah, bu acı veriyordu. Çünkü doğrudu. Lou bununla yüzleşemiyor, Fi de onun niçin yüzleşemediğini anlayamıyordu.

"Bıktım bundan," demişti Fi. "Annene gece yatisına gidip numara yapmaktan... Sorun ayrı odalarda yatmak değil. Bir iki gece seks yapmadan da durabilirim. Beni rahatsız eden şey yalanlar. 'Bu, arkadaşım Fi...' Fi, Lou'nun içler acısı sesinin taklidini yapıyordu. 'Annen sana hayatında bir erkek olup olmadığını sorduğunda verdiği kaçamak cevaplar... Ben senin arkadaşın değilim, kız arkadaşınım, sevgilinim. Senin yaşında birinin bunu saklaması komik. Otuz yaşını geçtin.'"

"Anlamıyorsun. O senin annen baban gibi hoşgörülü ve anlayışlı değil. *Guardian* gazetesini okuyan, Kentish Town'da yaşayan, siyaset konusunda konferanslar veren biri değil. Benim annem dar görüşlü ve cinsel konularda aşırı ahlakçı, eski kafalı bir insan. Hertfordshire'da pansiyon işletiyor ve *Daily Mail* gazetesini okuyor. Bunu duyarsa çılgına döner."

"Biliyorum. Onun nasıl biri olduğunu gördüm. Lanet olsun, onunla tanıştım. Ama önemli olan bu değil. Sen meseleyi ona odaklanarak yorumluyorsun ama aslında meselenin odak noktası sensin. Bunu bir sır gibi saklayarak kendine karşı dürüst davranmıyorsun Lou. Doğrusunu istersen ben anneni zerre kadar önem-

semiyorum.” Fi çaresizlik içinde başını iki yana sallamıştı. “Ben seni önemsiyorum. Annen çılgına dönerse ne olur? Ölmezsin.”

Lou o noktada geri çekilmiş, hiçbir şey söylemeden omuz silkmekle yetinmişti. İçine kapandığı zaman Fi’nin delirdiğini biliyordu. Bu, durumunu annesine itiraf etmeyi reddetmesinin üstüne gelince Fi’yi ondan daha da uzaklaştıracaktı. Fi, Lou’nun böyle davranmasına dayanamadığını, bunun kendisini dışlanmış, reddedilmiş hissetmesine neden olduğunu ona defalarca söylemişti.

Ama Lou durumu annesine anlatamıyordu, o noktaya kadar gidemezdi. Bu çok karmaşık, çok külfetli bir şeydi. Bütün bunlar babasını kaybetmesiyle bağlantılıydı. Önemli olan sadece durumunu annesine söylemeyeceği konusunda babasına söz vermiş olması değildi, aynı zamanda –belki de ağırlıklı olarak– bunu annesine söylerse annesinin onu dışlayacağından ve annesini de kaybedeceğinden korkuyor olmasıydı. Ebeveynlerinden birini kaybetmek yeterince kötüydü ama ikisini birden kaybetmek –annesi onun hakkında ne düşünürse düşünsün– Lou’nun dayanabileceği bir şey değildi. Bir seçim yapmak zorunda kalırsa, buna zorlandığını hissederse Fi’yi kaybetmeye razıydı. Gerçek buydu.

Lou yine Brighton istasyonunda, turnikelerin önünde bu kez Vic ile Sofia'yı bekliyordu. Morali düzelmişti ve gelmek üzere oldukları için çok heyecanlıydı. Trenin nereye geleceğini bilmediği için peronlara heyecanla göz gezdiriyordu. Londra'da –ve Lou'nun şim-diye kadar yaşadığı her yerde– trenler sabahtan akşama kadar aynı perona gelirdi. Ama Brighton'da işler böyle olmaktan çok uzaktı. Yine de ciddiyetsizliğin şehrin bütün alt yapılarına sinmiş olduğu Brighton'daki bu düzensizlik ve usulsüzlük genç kadına normal geliyordu. Doğup büyüdüğü yerdeki trenler böyle olsaydı bunun nasıl bir şaşkınlığa sebep olacağını tahmin edebiliyordu. Hitchin'de her şey çok düzenliydi. Tren istasyonundaki hayvanlara ve bitkilere bile bütün yıl boyunca özenle bakılırdı.

Lou kimi zaman, “başında beklenen su kaynamaz” felsefesine inanırdı. Boş şeylerin etkisinde kalan biriydi. Bu yüzden vaktin çabuk geçmesini sağlayacağını düşünerek terminal salonuna yakın olan WHSmith'e yöneldi. Gazete bayisi çok kalabalıktı ama Lou bir şey satın almak istemiyordu. Onun amacı, dikkatini dağıtmaktı. İtiraf etmek istemiyordu ama gergindi.

Perona bir tren girdi ve kapılar açıldı. Her zamanki gibi harika görünen arkadaşı peronda yürüyordu. Vic yaklaşık bir seksen boyundaydı ve yarı Jamaikalıydı. Omuzlarına kadar gelen gür, kıvrıkcık saçları ve heykel gibi vücuduyla her zaman, her yerde çarpıcıydı ama dikkat çekici olmak onu asla rahatsız etmezdi. Bugün çok yüksek, ince topuklu ayakkabılar ve sahte bir leopar kürkü giy-

mişti. Tekerlekli, parlak kırmızı rugandan bir çantayı arkasından sürüklüyordu.

Birkaç saniye sonra Vic de Lou'yu gördü, ona heyecanla el salladı ve kalabalığın arasından kendinden emin adımlarla geçerek dikkatleri üzerine çekti. Lou neye uğradığını anlayamadan gösterişli bir, “*Mucuk! Tatlım! Mucuk! Tatlım!*” eşliğinde iki yanağından öpüldü ve şaşırtıcı derecede keskin bir misk kokusuyla sersemledi. Lou leopar kürklü kollardan sıyrılınca etrafa baktı ve Vic'in yanında kimse olmadığını fark etti. Genç kadın yalnızdı.

“Sofia nerede?” Belki de gelmiyordu. Hayır, Vic bunu ona kesinlikle yapmazdı.

“O başka bir trene bindi,” diye karşılık verdi Vic. “Ona seninle burada buluşacağımı söyledim. Gelmek üzeredir.”

O sırada Lou'nun omzunun üzerinden biri, “Selam Vic. Şey, Lou... merhaba...” dedi.

Lou arkasını döndü ve o dağınık, siyah saçlar, koyu kahverengi gözler içine işledi. Duyduğu hayranlık onu canevinden vurmuytu. Çünkü Sofia sadece güzel değildi, harikaydı, muhteşem bir peri kızıydı, dişi bir cindi.

“Lou, Sofia. Sofia, Lou.”

Lou, *vay canına*, diye düşündü. Ama hemen sonra, *böyle bir kız niçin benimle tanışmaya geldi*, diye merak etti. Onunla ilgilenen birçok kişi olmaması mümkün değildi.

İstasyonun önündeki taksi durağına doğru yürüdüler. Taksi bekleyenlerin oluşturduğu kuyruk kısaydı. Birkaç dakika içinde Lou ile Sofia, kendilerini bir taksinin arka koltuğunda buldular.

“Kenara kayın,” dedi Vic. Sonra, “Eh, önemli değil. Ben önde otururum,” diye ekledi.

Oflayarak sertçe şoförün yanına oturup kapıyı kapattı.

Şoför, “Kempton'un neresine gidiyoruz?” diye sordu.

Lou ona doğru eğildi. “Magdalene Caddesi'nin sonuna lütfen.”

Lou arkasına yaslanınca şişkin naylon kaplı koltuktan dışarı hava sızdı. Genç kadın, Sofia'nın yanındaki varlığının yoğun bir

biçimde farkındaydı. Aralarındaki boşluk statik elektrikle doluydu sanki. Lou bunu 80'lerin başlarında satın aldığı, küre biçimindeki, elini yaklaştırdığında kıvılcımlar saçan Van de Graff jeneratörlerine benzetti. Bunu yaptığı zaman avucuna küçük şimşekler saplanırdı.

Vic arkaya döndü. "Planımız ne?"

"Aç mısın?"

"Biraz acıkmış gibiyim," dedi Vic. "Bütün gece bir şey yemedim durabileceğimi sanmıyorum." Lou bunu bekliyordu. Vic'in endamını ve iştahını doyurmak için bol miktarda yakıtı ihtiyaç vardı. Bu nedenle bu konuyu daha önce düşünmüştü. "İsterseniz Lanes'teki İspanyol mezeleri yapan yere gidebiliriz. Orada herkes istediğini yiyebilir." Bahsettiği yerde çok çeşit vardı ve pahalı bir yer değildi. Böylece Lou, vejetaryen olduğu ya da soyulduğu için dertlenmeyecekti. Ama yine de bir endişesi vardı. "Sence bir sakınca yoksa tabii Sofia... Bence oldukça iyi bir yer –sahibi İspanyol'dur– ama büyük olasılıkla senin memleketindeki İspanyol mezeleriyle boy ölçüşemez."

"Sorun yok. Kötü İspanyol mezelerinin bile İngiliz yemeklerinden daha iyi olduğuna eminim." Sofia gülümsedi ve şaka yaptığını göstermek için göz kırptı. Bu Lou'yu sadece şaşırttı – nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değildi.

Çantalarını Lou'nun evine bırakıp hızla dışarı çıktılar. Lokanta hızlı bir yürüyüşle on dakikalık mesafedeydi ve oraya vardıklarında çoktan vızır vızır işlemeye başlamıştı. Pötikareli pamuklu kumaştan örtüleri olan ahşap masalar ve sandalyeler birbirine çok yakındı ve tek bir boş yer yoktu.

"Merak ediyorum, acaba Howie burada mı? Buradaysa bizi beklemekten kurtarır." Vic bakışlarıyla salonu taradı. "Ah! İşte orada."

Vic haklıydı. En uzak köşedeki bir masada keçi sakallı, gözlüklü, kafası sıfır numara tıraşlı, tanıdık biri oturmuş menüye bakıyordu. Önünde bir şişe şarap vardı. Vic'in leopar kürklü görüntüsünün genç adamın dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Başını kaldırıp onlara baktı ve yanına gelmelerini işaret etti.

Vic yavaşça ona yaklaştı. “Selam. Nasılsın?”

Howie sırtıttı. “İyiym. Sen?”

“Çok iyiym. Ama vay canına, çok değişmişsin. Geçen karşılaşmamızda sen korsandın, ben de Madam.”

“Demek birbirinizi hatırlıyorsunuz,” diye lafa karıştı Lou. Sofia’nın terbiyeli bir şekilde ayakta beklemekte olduğunu farkındaydı. “Howie, bu Vic’in arkadaşı Sofia.”

Howie tek kaşını kaldırdı. “Sofia mı?”

Lou bu harekette bir ima sezmişti. *Lanet olsun*, diye düşündü. *Ona Vic’in beni biriyle tanıştıracacağını söylememeliydim – bu onun meraklanmasına, benim de tedirgin olmama neden olacak.*

Sofia oturur oturmaz Howie ona menüyü uzattı. Genç kadın menüyü incelerken de ona tavsiyede bulundu. “*Chorizo* çok güzel.”

“Sofia İspanyol.” Lou genç kadını koruma ihtiyacı duymuştu. Howie bazen çok rahat davranabiliyordu. Vic’le ikisi –iki ilgi çekmeye çalışan tip– bu yüzden daha önceki karşılaşmalarında çok iyi anlaşmışlardı.

“Et yemiyorum,” diye açıkladı Sofia.

Bir ortak noktaları daha ortaya çıktığı için Lou şaşırmış ve memnun olmuştu.

Howie kadehleri doldururken, “Bu, İspanyollarda sık rastlanmayan bir şey,” dedi. “Bunu memleketinde nasıl uygulayabiliyordun?”

Sofia buruk bir sesle, “Memleketimden ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu,” dedi.

“Yani uzun zamandır burada mısın?”

“Yedi yıldır.”

“Brighton’a taşınmalısın,” dedi Howie. Bu kenti evi olarak benimsemiş birçok kişi gibi o da Brighton’ın çekiciliği konusunda çok ateşliydi. “Burası vejetaryenlerle dolu.”

“Burayı ben de çok seviyorum.” Sofia başını kaldırıp Lou’nun gözlerinin içine baktı.

Lou, *benim yaşadığım kenti beğenmesi bir işaret, öyle değil mi*, diye düşündü. *Yoksa bana mı öyle geliyor?* Bir yandan daha önce

tanışmış oldukları için Howie'nin Vic'le konuşmasını istiyordu ama elbette Howie, Sofia'yla daha çok ilgileniyordu. Lou'nun Sofia'yı arzulayabileceğini biliyordu. Lou'nun ona bundan daha tahrik edici bir fırsat vermesi mümkün değildi.

"Haydi, bize kendinden bahset," diye devam etti Howie. Onun genç kadını sorguya çekmesi yararlı olabilir, Lou'nun nezaketinden soramadığı şeyleri Sofia'nın açıklamasını sağlayabilirdi.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"İngiltere'ye niçin geldiğinle başlayalım."

"Ben bir tasarımcıyım. Çalıştığım şirket burada büyük bir proje yürütüyordu ve projeyi yönetmek için hem İngilizce hem de İspanyolca bilen birine ihtiyaç vardı. Beni yolladılar. Burada fazla uzun kalmış olabilirim ama insanları çok seviyorum ve bana çok iyi davranıyorlar."

"Şirketin merkezi nerede?"

"East Croydon'da."

Howie bir anda konuyu değiştirdi. "Yani buraya taşınabilirsin. Şu anda nerede yaşıyorsun?"

"Dalston'da."

"Aman Tanrım, oradan işe gitmek çok uzun sürüyordur."

"O kadar da kötü değil, sadece bir saatten biraz fazla. Yakında oturan bir sürü arkadaşım var."

"Ama eğer arkadaş arıyorsan neresi buradan iyi olabilir? Burası erkeksi lezbiyenlerle dolu."

"Arkadaşlarımı seviyorum. Onlar çok özeldir."

Lou memnundu. Şimdilik durum oldukça ümit vericiydi. Anlaşılan Sofia'nın da onunkilere benzer öncelikleri vardı; arkadaşlar onun için de önemliydi. Ve Sofia'nın çalıştığı şirketin ona çok değer verdiği belliydi. Ama Lou aceleci davranıp hata yapmamalıydı. Kendisini dizginliyordu. Sofia görüldüğü kadar çekici ve başarılıysa Lou onunla aynı kulvarda olmadığından endişe ediyordu.

"Eh, senin üzerinde çalışmamız gerektiği anlaşıyor." Genç adam Lou ile Vic'e döndü. "Öyle değil mi?" Sonra şarap şişesine

uzanıp kadehleri doldurdu ve garsona bir işaret yapıp boş şişeyi ona verdi. “Aynısından lütfen.”

Garson bara doğru giderken onların masasına gelmekte olan bir müşteriyle az kalsın çarpıştıyordu.

Genç kadın, “Merhaba,” dedi.

Lou yutkundü. Bu, Trafalgar Caddesi’ndeki *pub*’ın barmeni olan öğrenciydi. Kızın çılgın bir saç rengi, alışılmadık giysileri, şirin bir yüzü vardı.

Bu hiç başıma gelmemişti, diye düşündü Lou. Bu ne demek oluyor? Aylardır şans yüzüme gülmemişti. Ve şimdi iki güzel kadınla birden karşılaşıyorum.

Tam da duygusal olanakların otobüse benzediğini düşünürken kız tahrik edici bir tavırla, “Seni burada gördüğüme sevindim,” dedi ve The Lord Nelson’da servis yaparken gülümsediği gibi çapkınca gülümsedi.

Lou onun girişkenliği karşısında şaşırmıştı. “Gerçekten,” dedi. “Dünya küçük.” Yine kızardığını hissetti.

Kız, “Senin arada sırada Brighton’a geldiğini bilmiyordum,” dedi. “Söylemeliydin.”

Lou o anda kızın kendisine çapkınca gülümsemediğini anladı. Tanıdığı kişi Lou değil, Sofia’ydı.

Anna ve Steve televizyon seyrediyorlardı. Ekranda konukların güncel olaylar hakkında yorumlar yaptığı komik bir bilgi yarışması vardı. Bu, Anna'nın en sevdiği programlardan biriydi. Onu yoğun bir haftadan sonra yan gelip yatmakla ilişkilendiriyor, programdaki inceden alaycılık içeren şakalaşmalardan ve sohbetlerden keyif alıyordu. Işıklar kısılmıştı ve şöminenin ateşi yanıyordu, alevler tavana vurarak titreşiyordu. Anna koltukta bir battaniyenin altına girmiş, günlerdir olmadığı kadar rahattı. O sırada Steve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Anna.

"Sigara almaya."

Anna birden canlandı, şüphelenmişti. "Yaa."

Genç adam ona bakmıyordu. Bakması gerekmezdi. Anna biliyordu ama itiraz etmeye fırsat bulamadan Steve gitmişti.

Anna dizlerini kendine doğru çekip kollarını dizlerine doladı. O günü çok güzel geçirmişlerdi. Steve harikaydı. Şimdi bunu yapması gerekli miydi? Anna'nın olabilecekleri bilmesi durumu değiştirmiyordu.

Genç adam biraz gecikmişti. Anna endişelenmeye başlarken kapı çarpılarak kapandı. Steve odaya girdiğinde elinde bir torba vardı. "Bir kadeh kırmızı şarap ister misin?" Sigaraları çıkarıp bir şişeye birlikte şöminenin üstündeki rafa koydu.

Anna başını iki yana salladı.

"Ben içeceğim."

Anna iç geçirdi. "Biraz geç oldu." Geç değildi elbette ama Anna bir kadeh kırmızı şarabın o akşamın ilk içkisi olmayacağını anladığını nasıl dile getireceğini biliyordu. Birkaç dakika geç

kalmayı genç adamı ele vermişti. Steve bir miktar votka almış, onu dışarıdayken büyük olasılıkla bir kutu enerji içeceğiyle beraber kafaya dikmiş olmalıydı. Anna bu miktarın çeyrek şişe olmasını umuyordu ama yarım şişe olması daha olasıydı. Ancak bunu söyleyerek Steve'i suçlaması olay çıkmasına zemin hazırlamak olacağından, anlamsızlığını ve kendisini oyunbozan konumuna düşüreceğini bile bile saatin geç olduğunu iddia etmişti.

"Henüz on bile olmadı!"

Bu ses tonu bir tokattan beterdi. Steve hem savunmacı hem de saldırgandı. Eskiden olsa Anna bunun üstünde durmazdı ama şimdi bir ilişkide dürüstlüğün ne kadar önemli olduğunu giderek daha iyi anlıyordu. Steve'i bu soğukta dışarı çıkıp alışverişini gizlice yaptıktan sonra kimseye belli etmeden bir köşe başında içmek zorunda bırakan şeyi anlamaması mümkün değildi. Anna onun bunu yaptığını hiç görmemişti –genç adam bunu ondan saklıyordu– ama biliyordu. Hastalıklı ve çaresiz bir durumdu bu.

Anna ürperdi. Birkaç yudum içki ve birkaç dakikalık bir zaman aralığı, huzuru yok etmek için yeterliydi. Televizyonda hâlâ aynı cuma gecesi şovu vardı ama şimdi kahkahalar önceden kaydedilmiş ve zorlama gibi görünüyordu. Ateş hâlâ yanıyordu ama alevleri artık odayı ısıtmıyordu sanki. Anna hâlâ battaniyeye sarınmış oturuyordu ama şimdi bu rahat etmek için değil, kendisini korumak içindi – o battaniye artık, *keşke daha sert, daha dayanıklı olsaydı*, diye düşündüğü bir kabuktu.

"Eee," dedi kız. "Bu üçra yere niçin geldin?"

"Ah, şey..." Sofia bocalıyordu. Aynı zamanda da kızarıyor muydu, ne?

Lou hemen karar verdi. Bunun basit ve zararsız bir karşılaşma olmadığından emindi.

Sonunda Sofia, "Şey... benim... arkadaşlarım," diye mırıldandı.

Kız masanın etrafındakilere baktı, Lou'yu gördü ve yeni fark etmiş gibi, "Seni de tanıyorum, öyle değil mi?" dedi.

"Hı hı." Lou, *keşke tanımasaydı*, diye düşünerek başını salladı.

"Peki, seni nereden tanıyorum?"

Lou, Howie'yle göz göze geldi. Onun dile getirilmeyen şeyleri büyük bir hızla tahmin ettiğini anlıyordu. Kuşkusuz genç adam üçüne de renkli bir geçmiş uyarlayıvermişti.

Lou olası yanlış anlaşılmalara hemen önlemek için açıklama yapmaya çalıştı: "Birkaç gün önce seni The Lord Nelson'da görmüştüm."

"Evet, aynen öyle!" Kız güldü. Fazla etkilenmemişti.

Lou hissettiğinden daha soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Sen de buraya arkadaşlarıyla mı geldin?" diye sordu. Kızın niçin o restoranda olduğundan çok Sofia'yla nasıl bir ilişkisinin olduğunu ve birbirlerini nereden tanıdıklarını merak ediyordu. Havada öyle bir heyecan vardı ki Lou duyduğu kıskançlığı bastıramıyordu.

Kız başıyla yakında oturan büyük bir grubu gösterdi. "Partnerimin yirmi birinci doğum günü. Bize katılmak isterseniz daha sonra Candy Bar'a gideceğiz." Bu sözler üzerine Lou yine üzüldü.

Sofia, "Ah... evet," diyerek başını salladı. "Hımmm...evet. Belki."

Lou duygularını güçlkle kontrol altında tutuyordu. Bir an kızın kendisiyle ilgilendiğini düşünerek seviniyor, biraz -saniyeler- sonra kız Sofia'yla ilgileniyor ve Sofia da ona karşılık veriyordu. Anlaşılan bütün gecesi mahvolacaktı ama buna itiraz edecek gücü yoktu. Kız kıskırtıcı bir tavırla yanlarından uzaklaşırken Lou ürpertiğini belli etmemeye çalıştı.

Vic birden yüksek sesle, "Candy Bar'dan nefret ederim," dedi. "Daha çok gençlerin takıldığı bir yer."

"Zaten beni içeri sokmazlar," dedi Howie.

Lou buna çok sevinmişti. Tam biraz rahatlamak üzereyken kız geri döndü ve tekrar yanlarına gelip Sofia'ya, "Şey... daha önce

bana telefon numaranı vereceğine söz vermiştin, hatırlıyor musun?” dedi. “Biz buradan ayrılmadan sana hatırlatayım dedim.”

Lou onun cesaretine inanamıyordu.

Sofia eli ayağına dolaşarak, “Hımmmm, şey... evet,” dedi. Te-laşla çantasından bir kalem çıkardı, bir peçeteye numarayı yazdı ve onu kıza verdi.

Anna ve Steve sessizce oturuyorlardı. Televizyon açıktı ama Anna artık televizyon seyretmiyordu. Odaklanamıyor, konuşamıyordu. Steve’e o kadar kızmış, o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki konuşacak olsa öfkesini saklayamayacak, genç adam da içtiği zamanlarda mutlaka düşmanca bir tavır aldığı için bu onu tahrik etmekten başka bir işe yaramayacaktı. Bu yüzden hiçbir şey söylememek daha iyiydi. Ama öfkesini içinde tutmak strese neden oluyordu. Anna kendini yere düşmüş bir kutu gazlı içeceğe benzetiyordu. Silindir o kadar gerilmişti ki kapağı açılır açılmaz sıvı her tarafa fışkıracaktı.

Anna yarım saat böyle oturdu. Ve artık daha fazla dayanamadı. Dizlerinin üstündeki battaniyeyi kaldırdı ve sehpadan cep telefonunu alıp ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Steve.

“Bir fincan çay yapmaya.” Genç kadın öfkesine karşı koyamı-yordu. “Sen de ister misin?”

“İstemem tabii ki.”

“Tamam öyleyse.”

“Cep telefonunu niçin yanına alıyorsun?”

“Çünkü birine telefon etmek istiyorum.”

“Bunun için çok geç oldu.”

Anna saatine baktı. Genç adam haklıydı. Saat on buçuktu. Normalde bu saatte telefon edebileceği tek kişi Karen’dı ama bu gece o da olmazdı; yarın cenaze vardı.

Koridorda durup düşündü. Belki konuşabileceği, en azından mesaj gönderebileceği birini bulurdu... Mutfağa gidip su ısıtıcısını çalıştırdı ve suyun kaynamasını beklerken mesaj yazmaya başladı.

Selam Lou, ne yapıyor olursan ol, umarım güzel bir gece geçiriyorsundur. Seni bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama acaba bir dakika vakit bulduğunda beni arayabilir misin? Yarın ya da herhangi bir zaman. Sana akıl danışmak istiyorum. Karen'la ilgisi yok, bu sefer konu benim salak erkek arkadaşım. Kendine iyi bak. Anna x

Mesajını okuması bir dakika sürdü. İçindeki profesyonel yazar bu saatte bile mesajını önce okumadan göndermesine izin vermezdi. Geri al tuşuna birkaç kez dokundu, “benim salak erkek arkadaşım” ifadesini sildi ve onun yerine “ben” yazdı. Bunu yaparak Steve’i aklıyordu ama bir cuma gecesi saat 10.30’da öfkesini Lou’ya kusmanın saçma olduğunu düşünmüştü. Gönder tuşuna bastı ve parmaklarının ucuyla tezgâhın üstünde tempo tutmaya başladı.

Lou’yla hemen şimdi konuşmak isterdi fakat onun telefonunun açık olması, açıksa bile mesaj sesini duyması zayıf bir olasılıktı. Anna duygularına hâkim olup beklemek zorundaydı.

“Peki, şimdi nereye gideceğiz?” diye sordu Howie. Restoramn önünde toplanmış, ısınmak için birbirlerine sokulmuşlardı. “Queen’s Head’e ne dersiniz? Geç saatlere kadar açıktır.”

Vic, “Tamamdır,” dedi. Lou, Sofia’nın da başını salladığını görünce rahatladı.

Bir taraftan Lou ile Sofia şu ana kadar birbirlerine çok iyi davranmışlardı. Sofia, Lou’ya hayatıyla ilgili gerçeklerin birçoğundan bahsetmiş, Lou da buna karşılık, istemediği halde ona birçok şey anlatmıştı. Sofia’ya sadece işinden ve Brighton’daki arkadaşlarından bahsetmekle kalmamış, onu buraya getiren nedenlere, siyasi düşüncelerine ve daha da fazlasına da değinmişti. İşaretlerin hepsi olumlu olarak yorumlanabilirdi ama...

Lou, Sofia'nın restoranda o kıza telefon numarasını hemen vermesine takılmıştı. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi fakat olası sonuçları konusunda rahatsızdı. Sofia o kızla başka bir gece buluşacak mıydı? Sofia o kadar çekiciydi ki Lou onun rahatça birkaç kadınla birden ilişki kurabileceğini düşünüyordu. Ancak onu ne kadar beğenirse beğensin Sofia'nın yatağına giren kadınlardan biri olmak istemezdi.

Pub'a girince Sofia ilk içkileri almayı önerdi.

Vic, "Bir şişe Becks lütfen," dedi. Sonra, "Tuvalete gitmem gerekiyor," diye açıkladı.

Lou da baş başa konuşma fırsatı bulabilmek için onun arkasından gitti.

Vic hemen, "Eee?" dedi.

Lou başını salladı. "Tatlı bir kız." Duygularını fazla açık etmek istemiyordu.

"Tatlı mı?" diye bağırdı Vic. "Elbette çok tatlı! Tatlı olmasa benim arkadaşım olmazdı. Ama onu beğendin mi yoksa beğenmedin mi?"

"Aah... lütfen Vic." Lou kem küm ederek önüne baktı. Tuvalet kuyruğundaki kadınların onları dinlediklerini hissediyordu.

"Ah!" Vic önce onun yüzüne baktı, sonra el çırpı. "Biliyorum!" Çok memnun olduğu açıkça belliydi. Ancak Lou onun iki iyi arkadaşını bir araya getirdiği için mi yoksa kendi çöpçatanlık yeteneğinden dolayı mı daha fazla memnun olduğundan emin olamıyordu. Vic bilge bir edayla başını sallayarak, "Onun da seni beğendiğini tahmin ediyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Seni çok çekici bulduğundan eminim."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Hayatınla ilgili sana birçok soru sordu. Çok ilgili."

"Peki ya öteki kız?" diye sordu Lou.

"Hangi kız?"

"Hani Sofia'nın telefon numarasını verdiği kız."

“Ah, o *kız*. O önemli bir şey değil. Eminim.”

Ama Lou bunu kolayca aklından çıkaramıyordu.

Vic onların arasını yapmaya kendini çok kaptırmıştı ama Lou durumdan umutlu değildi.

O anda tuvaletlerden biri boşaldı.

Vic, “Önce sen gir,” dedi ve Lou onun teklifini kabul etti.

Tuvalette otururken Vic’in sesini duydu. Belli ki sesinin duyulduğunun farkında değildi; çakırkeyif olduğundan iyice yüksek sesle ama güya fısıldayarak konuşuyordu. “Söylesene, ne düşünüyorsun?”

Vic’in konuştuğu ancak Sofia olabilirdi. Sofia da içkileri aldıktan sonra aşağı inmiş olmalıydı.

Lou sabırsızlıkla onun cevabını bekledi.

“Çok tatlı,” dedi Sofia.

Lou gülümsedi. Demek Sofia onu beğenmişti! Ama Lou onun sesinden, onları dinlediğini bildiğini anlamıştı. Sadece kibar davranıyor olabilirdi. Sofia, Vic kadar çakırkeyif değildi, daha kendindeydi.

“Ama onu beğendin mi?” diye ısrar etti Vic.

Sofia, Vic’i, “O hâlâ burada değil mi?” diye uyardı. “Merdivenlerden inerken onu görmedim.”

“Evet, ama bizi duymaz.”

Sofia sert bir sesle, “Bence duyar,” dedi ve Lou kendini tutamayıp güldü.

Tuvaletten çıkarken, “Duyabiliyorum,” dedi.

Vic tuvalete girerken Sofia, Lou’ya gülümsedi ve anlayışlı bir tavırla başını iki yana salladı.

Karen banyo küvetinin içine uzanmıştı. Suyun şekilsiz gösterdiği vücutuna bakıyordu. Suya köpük de eklemişti. Bacaklarından birini kaldırdı, köpükler minyatür bir heyelan gibi bacağından aşağı kayıyordu. Kalçasını çevirdi ama beğenmedi. Teni solgundu, güneş yanığı çoktan kaybolmuş, hiç izi kalmamıştı. Biraz güneşlense,

teni bronzlaşsa, biraz da kilo verse iyi olurdu. Ama aslında şu anda bunların hiç önemi yoktu. Vücudunun daha yakındaki yerlerine baktı. Bir zamanlar gurur kaynağı olan göğüsleri iki çocuk emzirdikten sonra eskisi gibi değildi. Gergin yuvarlaklıkları kaybolmuş, kederli gibi iki yana doğru sarkmışlardı. Şimdi su onları hafifçe kaldırıyordu.

Simon'ın, *"Ama ben onlara bayılıyorum,"* dediğini duyar gibiydi. Simon, Karen banyo yaparken onunla sohbet edebilmek için tuvaletin kapağını kapatıp üstüne oturmuştu. Genç kadın başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Simon onun göğüsleriyle yeterince ilgilenirdi. Sadece sevişirken de değil, bazen kimse görmeden gizlice onun göğüslerine elleyiverirdi ya da mutfakta genç kadına arkadan sarılıp göğüslerini tutarak kulağına, *"Ah!"* diye fısıldardı.

Bunun yanı sıra Simon'ın vücudu da değişmişti. Yirmi yılda yaklaşık on dört kilo almıştı. Karnı eskisi kadar sıkı değildi. Göbeği biraz yağlanmış görünüyordu ve karın kasları eskisi gibi sert değildi. Hatta pazıları bile yumuşamıştı. Karen bunu önemsiyor muydu? Elbette hayır, bu onun kendini daha iyi ve kusurlarına rağmen çekici hissetmesini sağlıyordu. Şimdi yirmili yaşlarında bir Simon'ı istemezdi. Bu onun gözünü korkutur, kendisini zayıf hissetmesine neden olurdu.

Karen, *"Vücudun sana nasıl böyle ihanet edebildi?"* diye fısıldadı. Simon'ın kusurları çok önemsiz, çok normaldi. Bunlar hemen hemen her orta yaşlı adamın kusurlarıydı. Ciddi bir sorun olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu.

"Bana sorma," diyordu Simon. *"Böyle olsun ister miydin sanıyorsun?"*

"Elbette hayır." Karen'in burada, arkası tuvalete dönük halde olmak hoşuna gidiyordu. Simon'ı göremiyor ama onun orada olduğunu biliyordu. *"Yarın senin cenazen var,"* dedi.

Simon, *"Kıyamam sana,"* diye karşılık verdi. *"Umarım bu yüzden kendini perişan etmemişsindir."*

Karen'in misafir gelmeden önceki gerginliği efsaneleşmişti. Her zaman huzursuz ve gergin olurdu, Luke bile bunu fark etmişti.

Bir gün Anna'ya büyük bir ciddiyetle, "Annem benim doğum günü partimden önce bana pek iyi davranmadı," demişti. Karen o zaman gülmüş, oğlunun anlayışından dolayı duygulanmıştı.

Telefon çaldı ve onu düşüncelerinden ayırdı. Karen rahatsız edilmek, banyodan çıkmak istemiyor, telefona cevap vermek içinden gelmiyordu ve büyük olasılıkla telefona yetişemeyecekti. Telesekreter devreye girdi.

Simon, "Karen ve Simon ile Luke ve Molly'nin evi," diyordu. Bu, onun ölümünden beri Karen'ın bu sesi ilk duyuyuydu. Nefesini tuttu. Bu ses, Simon'ın orada olduğu duygusunu yoğunlaştırıyordu. Âdeta karnı açmış da onunla besleniyormuş gibi gözlerini kapatarak onun sesinin tınısını içine çekti. Sözler basmakalıp olabilirdi ama her biri olağanüstü ve çok değerliydi. "Maalesef şu anda evde değiliz, lütfen sinyal sesinden sonra bize bir mesaj bırakın."

"Merhaba tatlım, ben annen." Bu tanıdık ses Karen'i şaşırtmıştı. Annesi ona bu saatte telefon etmezdi. Annesi ve babası zaman dilimin bir saat ileri olduğu Algarve'da yaşıyorlardı. Orada saat gece yarısına yakın olmalıydı. Annesi, "Yarın sabah saat dokuzda Gatwick'te olacağımı sana haber vermek istedim. Yani saat on bir gibi sende olurum," diyordu. "Hiç olmazsa salıya kadar seninle kalabilmek için yokluğumda babana bakacak birini buldum. Eğer ben yokken rahatsızlık duymazsa çarşambaya ya da perşembeye kadar da kalabilirim."

Karen telefonun kapandığını duyunca rahatlayarak iç geçirdi.

Annesi geleceğini söylediği anda genç kadın onun yanında olmasını ne kadar özlediğini fark etti. Böyle bir zamanda hiçbir şey anne sevgisinin yerini tutamazdı. Ama anne ve babası yetmişli yaşlarındaydılar ve çok uzakta yaşıyorlardı. Üstelik Karen'ın babası alzheimer hastasıydı ve çok kısa süre için bile yanında bir bakıcı olmadan bırakılamazdı. Annesi bu görevi gece gündüz yerine getiriyordu ve onun yerine birini bulmak hiç de kolay değildi. Babasının hastalığı teşhis edildiğinden beri Karen kendi planlarını ikinci plana atmaya alışmıştı. Babası bir yana, annesinden bile fazla

bir şey istemeyeli yedi yıl oluyordu. Geçen hafta sonu bile, annesi duruma itiraz ederek daha erken gelmek istediğini söylemiş olsa da Karen ona cenaze gününe kadar Phyllis ile Anna'nın yanında olup kendisine destek vereceklerini söylemişti. Ama şimdi, diğerleri ona her ne kadar destek olsalar da bunun aynı şey olmadığını anlıyordu. Phyllis'in kendi acısı vardı ve Anna da onun annesi değildi.

İhtiyaçlarının karşılanması Karen'i garip bir biçimde daha da üzmüştü. Ağlamaya başladı.

"Annemi istiyorum," diyerek burnunu çekiyordu.

Hâlâ arkasında oturmakta olan Simon'ın anlayışlı bir tavırla başını salladığını hissediyordu. Bir an için Luke'tan, hatta Molly'den daha büyük olmadığını hissetti ve çocukça bir hareket yaparak elinin tersiyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Banyonun nemli havasında gözyaşlarının nerede bitip bugünün nerede başladığını bilmiyordu.

Cumartesi

*Pub'*dan çıktıklarında saat gecenin birini geçmişti.

"Bizim evde birer kahve içmek ister misiniz?" diye önerdi Howie.

Lou geceyi mümkün olduğunca uzatmak istiyordu ve Howie onun evine yakın oturuyordu. "Ben varım."

Sofia ile Vic, "Ben de," dediler.

Her şey iyi gidiyordu ama Lou henüz Sofia hakkında bir karar vermemişti. Sofia'nın beden diline bakılırsa Lou onun fiziksel olarak kendisinden hoşlandığından oldukça emindi. Örneğin *pub'*dayken Sofia iki saatten fazla bir süre boyunca birlikte oturdukları kanepenin arkasına kolunu koyarak oturmuştu – neredeyse Lou'nun omuzlarına sarılır gibi. Bol bol da gülmüştü. Ama diğerlerine çok yakın oldukları için ikisi de daha fazlasına fırsat bulamamıştı; bu da durum değerlendirmesi yapmayı güçleştiriyordu. Ve Lou, Sofia'yla ilgilenen ya da Sofia'nın ilgilendiği birkaç kadın –hatta güzel kadınlar– olduğu endişesinden hâlâ kurtulamıyordu.

Ah! Sofia'nın neler hissettiğini bilmeyi ne kadar isterdi! Bunu anlamak niçin bu kadar zordu? Kendine kızıyordu. Birisiyle tanışmak bile endişelerle doluyken ve yanlış yorumlara açıkken, onun ilişkiler konusunda böyle çaresiz olmasında şaşılacak ne vardı?

Aman Tanrım, Lou düşüncelerine öyle bir dalmıştı ki birden ötekilerin onun çok önünde olduklarını fark etti. Ama Sofia onu beklemek için köşede durmuştu. Lou onlara yetişmek için koşmaya başladı.

Nefes nefese kalmış bir halde, "Çok özür dilerim," dedi. "Ben kendi dünyamdaydım."

Sofia, “Hayır, bu iyi bir şey,” dedi ve Lou onu engelleyemeden ya da elini çekemeden genç kadın onun elini tuttu.

Sofia’nın avucunun teması çok tatlıydı. Doğruyu söylemek gerekirse bu hareket o kadar içten, o kadar sevecendi ki Lou belirsizliğe daha fazla tahammül edemedi. Kafası karışmış olabilirdi ama Sofia’dan hoşlanmıştı ve bu iş –Sofia ve kendisi– daha ileri gitmeden bir şeyi bilmesi gerekiyordu.

“Şey... sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet, nedir o?”

Lou kaygılıydı; bu ona zor geliyordu. Ama hava karanlıktı ve biraz sarhoştular, Lou rahatsızlığının kısmen de olsa belli olmaya-çağını umuyordu. Sonunda, “Restorandaki o kız...” dedi.

“Ne olmuş ona?”

Lou yavaşça, “Ona telefon numaranı verdin,” dedi.

Sofia gülmek üzereydi ama sonra Lou’nun sesindeki huzursuzluğu fark etti ve ona döndü.

“Onunla ilgilendiğimi düşünmedin, değil mi?”

Lou sesini çıkarmadı. Duygularını beceriksizce sergilediğini hissediyordu, bu durumda bunu açıkça itiraf etmesi mümkün değildi.

“Onunla birkaç hafta önce Londra’da bir partide tanışmıştım,” diye devam etti Sofia.

Lou’nun kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Tepkisini aşırı belli ediyordu ama elinde değildi. Ümitlendiyse de kendini hayal kırıklığına da hazırlıyordu.

Sofia sözlerine devam ediyordu: “...ve onun benden biraz hoşlandığını düşünüyorum... evet...”

Lou daha fazlasını duymaya dayanamayacaktı ama öğrenmesi gerekiyordu. “...fakat doğrusunu istersen onun fazla seçici biri olduğunu düşünüyorum.”

Lou’nun aklına hemen The Lord Nelson geldi. *Orası kesin,* diye düşündü, *kız bana da biraz asılmıştı.*

“Zaten yakında İspanya’ya gidiyormuş.”

“Yaa...”

“Ona Madrid’de kendisine oda arkadaşı arayan bir arkadaşım olduğunu söylemişim.” Sofia sözlerini, “İletişim kurmalarını sağlamam için benden telefon numaramı istemişti,” diyerek bitirdi.

“Yaa...” Lou birden kendini gerçekten çok aptal hissetti.

“Aslında onu biraz fazla rahat bulduğum için ona telefon numaramı vermeden partiden ayrılmıştım,” diye ekledi Sofia. “Ama biraz önce restoranda kendimi ona hazırlıksız yakalanmış hissettim. Mahcup oldum.”

Lou, “Anlıyorum,” dedi.

Sessizce yürümeye devam ediyorlardı. Lou düşünceliydi. Restorandaki kız ile Sofia’nın arasında bir şey olmadığına sevinmişti ama yine de üzgündü.

Kendimi tam bir aptal durumuna düşürdüm, diye düşünüyordu. Şimdi Sofia benim ne kadar kıskanç ve kendi kendini küçük düşüren bir insan olduğumu biliyor. Ben hiç ders almayacak mıyım?

Neredeyse Howie’nin evine gelmişlerdi ve Lou her şeyi mahvetmişti.

Ama sonra Sofia döndü ve onu bir kapı boşluğuna çekip öptü.

Lou ilk anda şaşırıp kalmıştı – her şey çok kolay ve hızlı oluyordu. Ama birkaç saniye içinde kendisini bu deneyime öyle bir kaptırdı ki artık düşünmesi mümkün değildi. Öpüşmeye tam anlamıyla teslim oldu, inanılmaz bir öpüşmeydi. Sofia’da Lou’nun özlediği her şey ve daha fazlası vardı. Sofia harika –harika– kokuyordu ve Lou onun yumuşak, nemli, ılık dudaklarına doyamıyordu. Bu öpüşmenin hiç bitmemesini istiyordu. Uzun uzun öpüştüler. Genç kadın bunun ne kadar harika olabileceğini unutmuştu.

Nihayet Sofia, “Bütün gece bunu yapmak istedim,” dedi. “Ama seni yalnız yakalayamadım.”

“Öyle mi?” Lou’nun kalbi tekliyordu.

“Hı hı.” Sofia başını salladı. “Saatlerce...”

“Ben de.” Lou ona gülümsedi. “Ama bizim nerede kaldığımızı merak ederler, sanırım gitsek iyi olur.”

“Evet, sanırım.” Sofia burnunu kırıstırarak gitmek istemediğini gösterdi.

Yürümeye başladılar ama birkaç adım attıktan sonra Sofia, Lou’nun paltosunun yakasını yakalayarak onu bir elektrik direğinin altına sürükledi.

“Bence beni kıskanman çok tatlıydı,” dedi ve onu tekrar öptü. Bu kez Lou tüm bedeninin eridiğini hissetti.

Anna uykusunun kaçtığı gecelerden nefret ederdi. Sanki uyumayı düşündükçe uyuyamıyor, sonunda paniğe kapılıyordu. Ayıklayamadığı ya da yatıştıramadığı endişeler kafasında dönüp duruyordu. Bir yayığın içinde dolaşıp duran, henüz şekillenmemiş sarı yağ kitleleri gibiydiler. Steve için endişelen, Karen için endişelen, Molly ve Luke için endişelen, hatta mesaj gönderdiğinden beri haber alamadığın Lou için endişelen. Endişelen, endişelen, endişelen...

Şimdi de tualete gitmeye ihtiyacı vardı.

Ayağa kalkıp banyoya yöneldi. Oradan alt katta televizyonun sesinin açık olduğunu duyabiliyordu. Steve oturma odasında olmalıydı. Onunla birlikte yatmaya gelmemiştii. Anna onun televizyon açıken uyuya mı kaldığını yoksa berbat bir film mi seyretmekte olduğunu bilmiyordu. *Umarım uyuyakalmıştır*, diye düşündü. Eğer ona bakmaya giderse ve genç adam uyanıksa Anna karşılaşacağı şeyden korkuyordu. Steve sakinleştirilmesi imkânsız bir halde olabilirdi ve Anna tekrar bununla uğraşmaya dayanamayacaktı.

Ama eğer Steve uyuyorsa Anna televizyonu kapatmak istiyordu. Ses onu daha sonra uyandırabilirdi ama Anna, Steve’in sabaha kadar uyuyarak alkolün etkisinden kurtulmasını tercih ederdi. Yavaşça aşağı indi ve çekinerek kapıyı itip açtı.

Tek ışık, köşede parlayan televizyondan geliyordu ve ekranda doygun kırmızı ve mavi renkleriyle 1960'lara ait bir korku filmi- nin acınacak kadar gülünç bir sahnesi vardı. Steve ahşap zemine

serilmiş uyuyordu. Ne üstünde bir battaniye ne de başının altında bir yastık vardı. Giyinmişti, ayakkabıları hâlâ ayağındaydı.

Anna'nın içinden onu tekmelemek geldi.

Ama bunun yerine parmaklarının ucuna basarak onun çevresinden dolaşıp televizyonu kapattı. Steve bunu yapmamasıyla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar horlamaya başladı.

Anna onun üzerine bir battaniye örtmediği gibi başının altına bir yastık da koymadı. Çünkü onu uyandırmak istemiyordu. Sadece kapıyı kapattı ve yukarı çıktı.

Yatak odasında, dışarıda neler olup bittiğini görmek için perdeleri hafifçe açtı. Evinin çaprazında, içinde işyerleri olan bir bina vardı. Binanın önündeki geniş verandada bazen evsiz bir adam uyurdu. Anna eskiden onu çok sık görürdü ama adam artık buraya ara sıra geliyordu.

Steve, Anna'nın yanına yeni taşındığı zaman ona bu adamı niçin binadaki işyerlerinde çalışanlara şikâyet etmediğini sormuş, genç kadın da ona adamın kendisini rahatsız etmediğini ve kimseye zarar vermediğini söylemişti.

"O çok derli topludur," demişti. "Üzerinde yattığı kartonu her sabah güzelce kaldırır, onu görüyorum. Uyuşturucu bağımlısı falan olduğunu sanmıyorum."

Bir Noel akşamı bile adam oradaydı ve Steve ona bir kadeh içki götürmeye karar vermiş, sarhoş olmadığı halde şaşkınlık içinde eve dönerek, "İstemedi," demişti.

"Gördün mü?" demişti Anna. "Sana söylemiştim."

"Ne yapıyordu, duysan inanamazsın."

"Ne?"

"Süzme peynirli sandviç yapıyordu. Ona Noel yemeği vermeyi önerdim ama onu da istemedi."

"Eh, herkesin tercihi kendine."

Adam bu gece orada yoktu. Anna perdeleri tekrar kapatırken, *acaba ona ne oldu*, diye düşündü. Devamlı kalabileceği başka bir yer bulmuş olmasını umuyordu.

Sonra alt kattaki Steve'i düşündü. Anna, Steve'in onun yanına taşındığı ilk zamanlara göre içki içtiğinin çok daha fazla bilincindeydi. Onunla ilişkisini bitirirse ne olurdu? Steve bu şekilde içki içerek kendisine bakabilecek miydi? Gerçi Anna'yla tanışmadan önce iyi kötü idare ediyordu ama Anna onun bunu tek başına becerebileceğinden emin değildi. Sonunda o da sokaklara mı düşecekti? Bu da üstesinden gelemediği yeni bir endişe, kafasındaki yeni bir sarı balçıktı.

Lou, Sofia'nın bitişik odada olduğunun bilincinde olarak soyunuyordu. Vic'in, Sofia'yla kendisinin duyabileceği bir şekilde bir şeyler yapmaması konusundaki isteğine saygı duyduğundan ve Sofia'ya karşı fazla cüretkâr davranmamak için onlara yatağını vermişti.

Kimse onu görmediği için kısıtlamalardan kurtulmuş bir şekilde kalçasını seksi bir şekilde sallayıp kot pantolonunu çıkardı. Onu düzgün bir şekilde katlamak umurunda bile değildi. Pantolonu ayak bileğinden bir tekme savurarak çıkardı ve onun odanın içinde uçuşunu neşeyle seyretti. Pantolon beklenmedik bir ses çıkararak yere indi ve Lou'nun cep telefonu fırlayıp ahşap zemine düştü. En doğrusu telefonun zarar görüp görmediğini kontrol etmekte. Telefona bir şey olmamış gibi görünüyordu ve Lou tam onu masanın üstüne koyup kanepenin üstünde duran uyku tulumunun içine girmeye hazırlanırken ekrandaki küçük zarf simgesi gözüne ilişti. Ona mesaj gönderen kimdi? Lou mesajı açtı ve okudu. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Anna'nın konuşmaya ihtiyacı var*. Lou mesajın kaçta gönderildiğine bakınca 22.30'da gönderildiğini gördü.

Şimdi konuşmak için oldukça geç bir saatti. Lanet olsun, keşke telefonunun biplemediğini duysaydı. Lou, Anna'yı o anda geri arayabilirdi ama *pub* çok gürültülüydü. Belki de böylesi daha iyi olmuştu; Lou o anda Anna'ya bütün dikkatini veremeyecekti.

Onu ertesi gün bir fırsat bulur bulmaz arayacaktı.

Karen birdenbire uyandı. Üşüyor, öyle bir titriyordu ki dişleri birbirine çarpıyordu. Kâbus görmüştü. Bir anafora yakalanmış, bir girdabın içine, derin ve karanlık bir çukura doğru çekiliyordu. Nefessiz kalmıştı.

Işığı açtı.

Etrafa bakınarak kendi kendine, *sorun yok*, diyordu. *Burada, odandasın. Her şey yolunda.*

Soğuk terler dökmüş, geceliği sırlıslıkla olmuştu. Kalkıp onu çıkardı, temiz bir tişört giydi ve tekrar yattı. Ama titremesine engel olamıyordu, hatta şimdi daha çok üşüyordu. Yorganı üstüne çekip bir kaplumbağa gibi iyice sarındı.

Karen uyurken bir şeyin onu korur gibi sarmasından, ısıtmasından hoşlanırdı. Bunu isterdi. Küçükken bütün peluş oyuncaklarını alıp bir sıra halinde çarşafların arasına dizer, sonra kendisi yatağa girer ve onları alıp sırtının yanına sıkıştırır, ancak o zaman uykuya dalabilirdi.

Bunu Simon'a söylediğinde onun, "Bu biraz haince," dediğini hatırlıyordu.

Karen gülerken, "Onlar gerçek hayvanlar değildi sevgilim," demişti.

Şimdi büyümüş olabilirdi ama hâlâ sırtında ona iyice sokulan bir şey olması hoşuna gidiyordu. Bu yüzden Simon kışın ona arkadan sarılır, onun kaplumbağa kabuğu olurdu. Hiç değilse bedenleri bir noktada birbirine değer, bacakları iç içe geçer ya da el ele tutuşmuş olurlardı, böylece ikisi de sevildiğini bilirdi.

İşte Karen bu yüzden titremesine engel olamıyordu. Bir sorun vardı. Simon yanında değildi.

Kasları istem dışı bir şekilde kasılıyor titriyor, titriyor, titriyordu. Karen onları durdurmaya çalışıyor ama başaramıyordu, dişleriye de durmaksızın birbirine çarpıyordu.

Dizlerini karnına kadar çekip cenin pozisyonunu aldı.

Belki de bu titreme, şokun başka bir belirtisi, travmaya karşı bedensel bir tepkiydi. Bir zamanlar bulduğu bir kediye hatırladı. Kediye araba çarpmış, Karen onu evin önündeki yolun kenarında bulmuştu. Hayvan can çekişiyor ve şimdi Karen'ın titrediği gibi titriyordu. Simon'ı acı çekmesin diye onu öldürmesi için göndermişti. Bunu Karen yapamamış ama Simon becermişti.

Bir taraftan birinin onu öldürmesini ve bu acıdan kurtarmasını istiyordu. Ama bunu yapamazlardı. Karen'ın seçimi bu değildi. Molly ve Luke için yaşamaya devam etmesi gerekiyordu. Çocuklarını asla bırakamazdı; şimdi ona her zamankinden fazla ihtiyaçları vardı. Onlara, bebeklerine odaklanıyordu. Onları –ne kadar küçük ve ne kadar korunmasız olduklarını, onu ne kadar sevdiklerini ve kendisinin de onları ne kadar sevdiğini– düşününce titremesi yavaş yavaş geçti.

“Niçin kırmızı tişörtünü giymiyorsun? Sana çok yakışıyor ve mangal yaparken bu üstündeki seni biraz sıcaklatabilir,” demişti Anna. Steve lacivert bir eşofman üstü giymek üzereydi. Anna hava sıcaklığı konusunda bir fikir edinmek için pencereyi açmış, havayı içine çekmişti. Gülümsüyordu. Ah, bu manzaraya bayılıyordu. Ev, Brighton’ın birkaç tepesinden birinin üstündeydi ve açık renklerdeki sıra evler oyuncak bir şehir gibi önündeydi. Sonsuz bir alana yayılan Londra’nın tersine bu şehrin sınırları belliydi ve uzaklardaki yeşil kahverengi çayırlar South Downs’a kadar uzanıyordu. Gökyüzü puslu bir maviydi. “Yine çok sıcak bir gün olacağı benziyor.”

Anna makyajını yaparken Steve’e bakmak için duraksamıştı. Steve’in sırtı geniş ve güçlüydü, teni dışarıda çalışmaktan altın rengini almıştı. Genç adam çekmecelerden birini açmak için uzanırken Anna onun belirginleşen kaslarını görmüş, *bu kadar güzel bir vücudu olduğu için çok şanslı*, diye düşünmüştü.

“Eee, hanımefendi?” Steve ona dönmüştü. “Sence bu uygun mu?”

Kırmızı tişört onun saman sarısı saçlarını ön plana çıkarıyor, genç adam göz kamaştırıyordu. Anna özellikle bugün için aldığı yeni elbisesini giymişti. Bu elbise vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Simon’ın ellinci yaş gününde güzel bir çift olacaktı.

Şimdi ruj sürmesinin hiçbir önemi yoktu. Steve’le gurur duyuyordu. Genç adam son derece yakışıklı görünüyordu. Anna onu öpmeliydi.

Anna elbisesinin uygun olmadığına karar vererek onu tekrar dolaba koydu. Fazla yazlık, fazla açıktı – bu saygısızlık olur, Phyllis gibiler ona gücenebilirdi. Ama tepeden tırnağa siyah giyinmek de Simon’ı düşününce fazla ciddi oluyordu. Bu hafta daha önce giydiği etek ve dik yaka kazak ile yeşil çizmeler ve çakıl taşlı kolyesi olabilir miydi? Anna o çizmelere bayılıyordu, ayrıca en azından kendisini rahat hissedecekti. Simon’ın da bunu isteyeceğinden emindi.

Simon orada olmayacağı halde, *ne isterdi*, diye düşünmek çok tuhaf geliyordu. Anna, Karen’in Simon olmadan en son ne zaman bu çapta bir toplantı yaptığını hatırlamıyordu. Anna şu anda onun kalabalık içinde aptalca bir şakaya güldüğünü, siyasi konularda tartıştığını, bir ejderha gibi kükreyerek evin içinde çocukları kovaladığını duyar gibiydi.

Bir kere daha annesinin sözlerini hatırladı: Hayat adil değildir.

Eğer hayat adil olsaydı en büyük şansı olan vücudunu sonsuz bir kötü davranma aracı olarak kullanan Steve yaşarken, tek suçu fazla çalışmak ve çok fazla stres yaşamak olan Simon ona ihanet eden bir bedene sahip olur muydu?

Steve’in inanılmaz derecede dayanıklı, kötü kullanılmaya açık bir vücudu vardı; içkinin etkisinden çok çabuk kurtulduğu için de onu bu alışkanlığından vazgeçirmek güçtü.

Vay canına, Anna’nın ona olan hisleri o mangal partisinden beri ne kadar değişmişti.

Onu hâlâ seviyordu, bu kesindi ama artık ona körü körüne âşık değildi. Bu mümkün değildi çünkü kendisine karşı dürüst olması gerekirse –ki genellikle olamıyordu– onun yanına taşındığından beri Steve’in alkol tüketimi ve huysuzluğu giderek artmıştı.

Anna genç adamın onu ilk korkuttuğu geceyi hatırlıyordu. Kısa süre önce yemek yemişlerdi ve Anna onun daha fazla şarap içmesine engel olmaya çalışmıştı. Onun –hatta ikisinin de– yeterince içtiğini düşünmüştü. Kendisi kesinlikle yeterince içmişti.

Steve kışkırtıcı bir tavırla, “Beni engelleyemezsin,” demişti.

Anna onun kadehini mutfak masasından çabucak almış, hareketleri yavaşlamış olan Steve de şişeden kadehe şarap boşaltmaya devam edince ortalık mahvolmuştu. Steve çılına dönmüş, kadehi Anna’nın elinden çekip almış, o kargaşada kadehin sapı kırılmıştı. Bunun üzerine genç adam kadehin kalan kısmını alıp yere atmış ve üstünde tepinerek onu seramik karolara âdeta gömmüştü.

“İşte!” diye bağırmişti. “Memnun oldun mu?”

Anna onun sonrasında yapacaklarından korktuğu için geç bir saat olmasına rağmen Karen ile Simon’ın evine kaçmıştı. Çift onu sakinleştirmiş ve teselli etmişti ama olayın etkisi ve Anna’nın üzüntüsü günlerce sürmüştü. Elbette daha sonra Steve çok pişman olmuş, bunu telafi edeceği konusunda sözler vermişti. Sonuç olarak ikisi de bir ay boyunca içki içmemişti. Anna’nın hiçbir zaman alkol sorunu olmamıştı ve kendisinin alkolden uzak durmasının Steve’in işini kolaylaştıracağını umuyordu. Ancak o bir ay sona erince Steve birkaç gün içinde eski haline dönmüştü.

O zamandan beri Anna ona pek çok şans vermiş, sarhoş olmama konusunda ondan sayısız söz almıştı. Artık Steve’in sözleri boş, utancı sahte görünüyordu. Birçok kez Anna’ya verdiği sözleri tutmamış, onu perişan etmişti.

Peki, şimdi neredeydi? Alt katta sızmıştı.

Anna eteğini hırsla çıkarıp attı.

Ona sövüyordu.

Bu sabah Steve kendi kıyafetlerini kendisi seçebilirdi. O, enerjisini Simon’a saklayacaktı. Sonuçta bu onun günüydü.

Karen lacivert kadife jileyi göstererek, “Bunu niçin beğenmiyorsun?” diye sordu.

Molly ayağını yere vurdu. “Yeni elbisemi giymek istiyorum.”

Karen sabırla, "Ama yeni elbisen partide giyilecek bir elbise değil," dedi. Turkuaz ve pembe çiçeklerin cenaze için fazla neşeli olduğunu ona nasıl anlatabilirdi? Simon, Molly'nin yeni elbisesini çok beğendiği için bu acı bir şaka gibiydi. Karen küçük kızı kandırmaya çalışarak, "Bu senin Noel elbisen," dedi ve bir öfke nöbeti geçirmesine fırsat vermeden elbiseyi başından geçirdi. "İşte." Kızını kendine doğru çevirip elbisesinin eteğini aşağı çekti. "Çok güzel görünüyorsun. Şimdi saçını tarayabilir miyiz?"

Molly, "Hayır!" diye feryat etti. Saçları pamuk şeker gibi yumuşak ve inceydi, ilk fırsatta düğüm düğüm oluyordu.

"Babanın özel partisine karmakarışık saçlarla gidemezsin."
"Aaaah!"

Karen kızının itirazlarına rağmen onun saçını taramaya devam ediyordu. "Tamam, bitti." Molly'nin başının üstünü öptü. "Aferin benim kızıma."

Saatın kaç olduğunu merak etti ve ne kadar zamanı kaldığını anlamak için kol saatine baktı.

"Saat dokuza geliyor." Lou elinde bir kupayla yatağın yanında duruyordu. "Sizi uyandırmamı istemiştiniz."

Vic, "Öyle mi?" diye mırıldandı ve dönüp kıvrılarak örtülerin altına girdi.

"Evet, sana bir bardak çay getirdim." Lou bardağı yatağın yanındaki masanın üstüne koydu. "Bugün partin var."

"Lanet olsun, doğru." Vic kollarını yorganın üstüne çıkardı. "Evim berbat durumda."

Lou onunla dalga geçti. "Asla!"

Sesleri duyan Sofia da hareketlenmişti. Uykulu bir sesle, "Merhaba..." dedi ve Lou'ya baktı. Lou, *çok güzel görünüyor*, diye düşündü. Sofia'nın saçları kabarmış, gözleri kızarmıştı. Ama sadece, "Çay," dedi.

“Teşekkür ederim.” Sofia doğrulup oturdu ve bardağını almak için Vic’in üzerinden Lou’ya doğru uzandı.

Lou yatağın kenarına ilişti.

“Hemen gitmek zorunda olduğunuzu düşünmeyin.”

Vic çayından bir yudum aldı. “Annene gideceğini sanıyordum.”

“Gideceğim ama öğleden önce yola çıkmak zorunda değilim.”

Vic somurarak, “Eve gidip ortalığı toplamam gerekiyor,” dedi.

“Bu kadar sarhoş olmama niçin izin verdiniz?”

“Sanırım bunu kendin başardın.” Lou gülüyordu. Vic’e takılmaktan zaten hoşlanırdı ama bu sabah Sofia’nın orada oluşu olaya özel bir heyecan katıyordu. İçi titreyerek Sofia’ya, “Nasılsın?” diye sordu. Lou altıdan beri uyanıktı. Umut ve heyecan içindeydi. Dün gece Sofia ona güzel şeyler söylemişti ama bunun nedeni şarap olabilir miydi? Lou, Sofia’nın onu tekrar görmek isteyeceğinden emin değildi.

“İyiyim. Biraz akşamdan kalmayım belki... ama evet, gerçekten iyiyim.” Sofia gözlerini iyice açarak Lou’nun gözlerinin içine baktı. “Çok güzel bir akşam geçirdim.”

Bu kesinlikle bir işaretti. Lou sevincinden yerinde duramıyordu. “Ben de.” Yine yüzünün kızardığını hissetti.

Vic imalı bir şekilde öksürdü ve yüksek sesle, “Harika,” dedi. “İyi vakit geçirmiş olmanıza sevindim. Ben kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Seni gidi seni!” Sofia, Vic’in dirseğine vurdu. Neredeyse çayını dökecekti. “Bak, ne diyeceğim. Bugün işim yok. Evini toplamana yardım etmemi ister misin?”

Lou onu uyardı. “Evi gördün mü?”

“Hayır...”

“Vic evinin ahır gibi olduğunu söylemekte haklı.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” diye itiraz etti Vic. “Sadece birkaç kâğıt ve öteberi var.”

Lou başını iki yana salladı. “Bu sadece çok küçük bir parçası!”

“Olsun,” diyerek omuz silkti Sofia. “Ben büyük bir aileden geliyorum. Dağınıklığa alışığım.”

“Bana yardım edersen çok sevinirim.” Vic, Sofia’yı yanağından öptü.

Lou onları birden kıskandı. *Keşke Sofia’yla yalnız olsaydım*, diye düşündü. Bütün günü kendisi onunla birlikte geçirmek isterdi, yapmaları gereken işler de olsa aldırılmazdı. İçinden annesine küfür etti. Sonra aklına başka bir şey geldi: “Kahvaltıda ne yersiniz? Bir sürü şey var.”

Karen, Luke’un uzun adımlarla yürüyüşünü ve Molly’nin merdivenlerden aşağı dikkatle kayışını izlerken, *acaba bunun ne kadarını anlıyorlar*, diye düşünüyordu. Sanki bir anlıyor bir anlamıyorlardı. Kâh şaşırtıcı bir anlayışla durumu kavıyorlardı kâh dikkatleri daha anlık şeylere kayıyordu. “Babam kötü bir şey yaptığı için mi öldü?”, “Bu özel partiden sonra geri dönecek mi?” ya da içler acısı bir şekilde, “Benim suçum muydu?”, “Kola olacak mı?”, “Ne zaman o parlak arabaya bineceğiz?” gibi sorular birbirine karışıyordu.

Karen bazı soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kalmıştı. Çocuklar onu ellerinden geldiğince anlıyorlar, yeteri kadar dinledikten sonra birdenbire konuyu değiştiriyorlardı.

Ama bu kadar açıkça olmasa da kendisi de aynı şeyi yapmıyor muydu? Bağlantı kuruyor, sonra devreleri kapatıyor, acıyla yüzleşiyor, ardından ondan uzaklaşıyordu, öyle değil mi? Bir an geliyor, *kilisede topuklu ayakkabılarla ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyacak mı, yeterince yemek yaptılar mı, kedi eve gelecek olan düzinelerce yabancından korkacak mı, onu yukarıdaki bir odaya mı kapatmalıyız*, gibi düşüncelere dalar, sonra hemen kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başlıyor, yerinden kımıldamasına bile engel olan derin bir acı duyuyordu. Sonra bir de o salata tabağı olayı vardı, kendi öfkesi onu korkutmuştu.

Ama belki de bunlar olaylarla farklı başa çıkma türleriydi. Molly ve Luke da onun çocuk yansımalarıydı; duyguları daha kısıtlı, tepkileri daha basit ama benzerdi. Çünkü onlar da kendisi gibi durumu kabul etmekte zorlanıyorlardı.

Örneğin niçin özenle giyiniyordu? Niçin çok kötü durumda olduğu gerçeğini yansıtacak bir eşofman, delik deşik bir tulum, kirli bir kot pantolon gibi giysiler giyemiyordu? Niçin saçlarını darmadağınık bırakıp yüzüne makyaj yapmadan çıkamazdı? Acıdan çılgına dönmüş yaşlı Karen, görüntüsüne hiç önem vermiyordu. Ama bu maskaralığa katlanmak, kendisini ve çocuklarını süsleyip püslemek zorundaydı. Kendisi bundan sorumluydu. Ağlayabilirdi, evet, buna izin vardı; insanlar ondan bunu beklerdi ve ona acıyacaktı. Ama ya çılgılık atmak? Dün yaptığı gibi uluyarak tabakları fırlatmak? Bağırıp küfürler savurarak her şeyi kırıp dökerken insanların yüzlerinde belirecek olan ifadeyi hayalinde canlandırıyordu. Ama Karen çok öfkeliydi ve diğerleri de aynı şeyi hissediyor olmalıydılar. Belki de tabak kırma töreni kilisedekinden daha uygun bir ayin olur, herkes arka bahçenin duvarına bir kere çanak çömlek fırlatabilirdi.

Anna, Steve'e, "Ben çıkıyorum," dedi. Genç adama patlamadan evden çıkmak için acele ediyordu.

"Ah, tamam." Steve şaşırılmıştı. "Cenazenin on bir buçukta olduğunu sanıyordum."

"Evet. Bir yürüyüş yapmak istiyorum. Ama sen acele etmelisin yoksa Karen'a geç kalacaksın."

"Evet, evet."

"Aslında ona telefon edip evden ne zaman çıkacağını öğrenmelisin. Belki anahtarı senin için bir yere koyar." İşte, Anna yine Steve'in arkasını topluyordu. Steve dün gece sarhoş olmasaydı sabah geç kalkmayacak, şimdi de gözleri kanlı bir halde bu kadar yavaş hareket etmeyecekti.

Onunla birlikte cenazeye gelmeyişi yeterince kötüydü zaten –Anna şahsen buna çok kırılmıştı– ama Karen'ı da hayal kırıklığına uğrattırsa Anna öfkesini kontrol etmeyi başaramazdı ve şimdi sinirlenmenin sırası değildi.

Steve ihtiyatlı bir tavırla, "Bende numarası yok," dedi.

"Tanrım!" Anna çantasından cep telefonunu çıkardı. "*Ben* aram onu. Sen bir işe yaramazsın." Ön tarafa yürüyüp kapıyı açtı.

"Ona anahtarları nereye bırakmasını söyleyeceksin?" diye sordu genç adam.

"Bilmiyorum. Bir saksının altına falan. Ara da bul!" Anna kendine hâkim olarak sustu. Steve'in sözünü tutup yiyeceklerle ilgilenmesi Karen için önemliydi. Hızlı aramayı tuşladı ve Karen'in

cevap vermesini beklerken, “Kocasının cenazesinden bir saat önce senin için anahtar saklamak Karen’in ihtiyacı olan en son şey,” dedi.

“Üzgünüm.”

Anna onu, “Hayır, değilsin!” diyerek tersledi. “Eğer gerçekten üzgün olsaydın sarhoş olup durmazdın.”

Genç adam alçak sesle, “Elimde değil,” dedi.

“Sanırım birazdan gitmemiz gerekiyor,” dedi Vic.

Lou hayal kırıklığına uğramıştı. “Bu kadar çabuk mu?” Annesine gitmek için evden çıkmasına daha bir saatten fazla zaman vardı.

Vic iç geçirerek, “Bir sürü işim var,” dedi. “Sorun sadece evin dağınık olması değil, içki ve yiyecek de almalıyım.”

“Doğru.” Lou, Vic’in düzensizliğinin Sofia’yla geçireceği zamanı kısıtlamasına sinirlenmekten kendini alamıyordu. Aynı zamanda Vic’in varlığından da rahatsızdı. Vic orada otururken Sofia’yla tekrar görüşmek için nasıl plan yapabilirler ya da birbirlerine telefon numaralarını verebilirlerdi? Vic onun en eski arkadaşıydı ama Lou bu konularda utangaçtı.

Tam o sırada Vic samimi bir duyarlılık gösterdi. “Ben balkona çıkıyorum, gitmeden birkaç yere telefon etmeliyim,” dedi.

Lou onu kucaklamak istedi. *İşte o bu yüzden benim arkadaşım,* diye düşündü. Bütün gevezeliklerine, benmerkezciliğine ve nezaket-sizliğine rağmen Vic, Lou’nun çıkarını ve mutluluğunu düşünürdü.

Karen telefonu eline alırken, *Tanrım, şu anda beni kim arıyor olabilir,* diye düşündü. *Ah, Anna’yımı.*

“Çok özür dilerim.” Anna söze bir girizgâhla başlamıştı. “Birden aklıma geldi; evden çıkmak üzere olabilirsin, yani Steve için anahtar bırakman gerekecek.”

Karen onu anlamıştı. “Tamam...” dedi. Bunu düşünmemişti, Steve’in gelmek üzere olduğunu sanıyordu. *Benim aptallığım*, diye düşündü. Steve ne zamandan beri güvenilir biri olmuştu ki? Karen’in öfkesini dışa vuracak zamanı olmadığı gibi şu anda düşüneceği en önemli şey de bu değildi. Molly ile Luke’u zapt etmekte zorlanıyordu; ikisi de huzursuzdu, oturup televizyon seyretmek istemiyorlar, gitmek ya da bir şey *yapmak* istiyorlardı. Karen ise onların televizyon seyrederek oyalanmalarını sağlamaya çalışıyordu. Annesi de gelmek üzereydi. Ona telefon edip gümrüğe takıldığını ve bavulunu bırakmak için önce eve uğrayacağını söylemişti.

“Onları kapının yanındaki şimşir saksının altına koyacağım,” dedi.

“Harika, teşekkürler.” Bir anlık bir sessizlik oldu. “Nasılsın?”

“Telaşlı.”

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Karen bir an için düşündü. Aniden Anna’ya derin bir minnet duydu. Geçen haftayı onun desteği olmadan atlatamazdı ama o, Anna’nın da sevdiği birini kaybettiğini aklına bile getirmemişti. Steve de ona fazla destek olmuş olamazdı, Karen bundan neredeyse emindi. Anna acısını tek başına omuzlayacaktı. Karen’in sesi yumuşadı. “Hayır, hayır, yok. Seninle kilisede görüşürüz. Ama teklif ettiğin için çok teşekkür ederim.”

Vic balkon kapısını arkasından kapatır kapatmaz Sofia, “Gelecek hafta çok yoğun musun?” diye sordu.

“Oldukça. Ama sanırım birkaç akşam boşum. Niçin sordun?”

Sofia hemen konuya girdi. “Birlikte bir yerlere gitmek ister misin?”

Lou başını salladı. “İyi olur. Pazartesiden perşembeye kadar Londra’da çalışıyorum. İstersen orada buluşabiliriz.”

“Perşembe olur mu? O zaman ertesi gün erken kalkmayı düşünmek zorunda kalmazsın.”

Lou, *bu hiç aklıma gelmezdi*, diye düşündü, *Sofia ya çok düşünceli davranıyor ya da geç saatlere kadar birlikte olmamızı planlıyor*. İkisi de güzeldi ama Lou ikincisini tercih ederdi. Bunu düşünmek bile onu şaşırtmış ve heyecanlandırmıştı. Taşların bu kadar çabuk yerine oturduğuna inanamıyordu.

“Bana yemeğe gelir misin?” diye sordu Sofia. Sanki Lou’nun tahrik edici bir yakınlaşmanın kolay olacağı bir yerde olmak istediğini anlamıştı. “Senin için yemek pişiririm.”

Lou, “Harika olur,” dedi. İçinden taklalar ve perendeler atıyordu.

“E-postan var mı? Sana konum gönderirim.”

“Elbette. Dur bir dakika, sana kartımı vereyim.”

Bu da güzeldi. Belki perşembeye kadar internetten sohbet ederlerdi.

Lou çantasını ararken Vic içeri girdi. “Ben hazırım. Eh, Sofia, sanırım yola çıksak iyi olur.”

Beş dakika sonra Lou, Vic’in ertesi günkü doğum günü için onu tebrik etti ve iki kadın gitti. Lou önce sersemledi. Sofia’dan çok etkilenmişti. Bir süre bunun tadını çıkarmak istedi. Sonra birden ani bir suçluluk duygusuyla Anna’yı hatırladı. Şimdi onu aramak için doğru bir zaman olabilirdi.

Anna, “Selam,” dedi. “Aradığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Dün gece öyle geç bir saatte sana mesaj gönderdiğim için özür dilerim. Umarım seni rahatsız etmemişimdir.”

“Hayır, *pub*’daydım, duymadım. Her şey yolunda mı?”

“İşte...” diye homurdandı Anna. “Pek sayılmaz. Simon’ın cenazesine gidiyorum.”

“Tanrım! Üzüldüm.” Lou bir yumruk yemiş gibi yeryüzüne inmişti, bunu nasıl unutmuş olabilirdi? “Seni daha sonra aramamı ister misin?”

“Aslında şu anda konuşabiliriz. Kiliseye kadar biraz yürüyeceğim ve erken geldim. Aksi halde seninle en erken yarına kadar konuşamayacağım ve hemen senin tavsiyeni almak istiyordum... şey... hemen.”

“Elbette. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Anna derin bir nefes aldı. “Konu... şey... erkek arkadaşım Steve.”

Lou bu kadarını tahmin edebiliyordu. Anna’nın bir şeyler sakladığını o kadar güçlü bir şekilde hissetmişti ki bu, onun hayatında önemli bir yeri olan bir insanla ilgili olmalıydı. “Eee?”

“Fazla içiyor.”

Lou onun konuşmasını bekliyordu.

“Doğrusunu istersen fazladan da fazla. Onun alkolik olduğunu düşünüyorum.”

“Yaa.” Lou, Anna için samimi bir şekilde üzüldü. Meslek hayatında rastladığı, üstesinden gelmesi en güç şey alkol bağımlılığıydı. Jim’le ilgili olaylar da bunu trajik bir biçimde göstermemiş miydi? Alkolizmin, bağımlının en yakınları ve en sevdikleri üzerinde de çok derin etkileri oluyordu, olayın ağırlığını onlar da çekiyordu. Ama bunu Anna’ya söylemenin şu noktada ona yardımcı olmaya-caktı. Bu yüzden Lou, “Şu anda yanında değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Yemekler konusunda Karen’a yardımcı olmayı önerdi. Bu yüzden o Karen’a gidiyor. Cenazeye gelmeyecek.”

Lou, *bu duygusal bir kaçış gibi görünüyor*, diye düşündü, *tipik bir bağımlı davranışı*. Ama bu düşüncesini kendine sakladı.

Kapı çalındı ve Karen kapıyı açmaya koştu.

Annesi kollarını iki yana açarak, “Yavrum,” dedi. “Zavallı yavrum.”

“Selam anne.” Karen da ona sarıldı ama sonra geri çekildi. Bir şey hatırlamıştı. “Dur biraz...” Koridordaki masada duran yedek

anahtarları alıp kapının yanındaki saksının altına koydu. “Özür dilerim. Sadece unutmaktan korktum.”

“Sorun değil. Şimdi...” Annesi onun elini tuttu. “Dur.” Geri çekilip ona baktı.

Karen nefesini serbest bıraktı, yorgunluktan gözlerini kapattı ve destek almak için duvara yaslandı.

Annesi, “Gel buraya,” dedi ve Karen’i kendine çekti. Tıpkı Steve ona sarıldığı zaman olduğu gibi bu fiziksel temas da Karen’i ağlattı. Ama annesinin kucaklaması başkaydı; ona Simon’ı hatırlatmaktan çok uzaktı, onlarca yıl öncesini hatırlatmıştı. Annesinin tanıdık kokusunu içine çekti –bu onun, Karen’in çocukluğundan beri kullandığı Rive Gauche kokusuydu– ve annesinin yün kazağını iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Yumuşak ve huzur vericiydi. İlişkileri son yıllarda şekil değiştirmiş olabilirdi. Annesinin şimdi daha çok ilgiye ihtiyacı vardı. Eskisine göre daha yavaş hareket ediyordu ve biraz da küçülmüştü ama o hâlâ Karen’in annesi, kayasıydı.

Simon öldüğünden beri Karen ilk kez kendini güvende hissetti.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti Anna. “Her şeyi denedim.”

Lou yumuşak bir sesle, “Senin bir şey yapman gerekmez,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer çok içiyorsa bu onun sorunu, senin değil.”

“Biliyorum ama...”

Lou onun sözünü kesti: “Umarım açık konuşmamın senin için bir sakıncası yoktur. Çok sayıda bağımlıyla çalıştım, bu yüzden neler yaşıyor olabileceğin konusunda bir fikrim var.”

“Bunu tahmin ettim ve bu yüzden seninle konuşmak istedim.”

“Onu iyileştirebileceğini düşünmek sana çekici gelebilir.”

“Evet.”

“Ama maalesef bunu yapamazsın.”

“Öyle mi?”

“Bunu kendisinin yapması gerekir.”

Anna ses çıkarmadı. Kafası o kadar doluydu ki doğru düşünemiyordu. Simon’ın cenazesine bir saatten az kalmıştı ve Lou’ya konuşabileceklerini söylediği halde bu konu ona fazla gelmişti. Zihninin kapandığını ve bazı şeylere erişimi engellediğini hissediyordu. Yürüme eylemi bile ondan ayrılmıştı sanki, ayakları kilometrelerce aşağıda gibiydi. Bir sisin içinde yürüyormuşçasına her şey bulanık görünüyordu. “Evet, belki de haklısın,” dedi ama sesi uzaktan gelir gibiydi. Konuşan başkası da olabilirdi. Sonra birden –“Ah, özür dilerim, bekle biraz...”– kaldırımın kenarına koştu.

Midesi korkunç bir şekilde bulanıyordu.

Sadece kahve kustu. Neredeyse hiçbir şey yememişti. Terlemişti ve tepeden tırnağa tir tir titriyordu.

Birkaç saniye sonra boğuk bir ses duydu. “Anna? Anna?” Bu hâlâ hatta olan Lou’ydu.

Anna yere düşen cep telefonunu elleri titreyerek aldı. “Evet, evet, özür dilerim.”

“Sanırım oturacak bir yer bulmalısın.”

“Doğru, evet.” Anna yalpalayarak yakındaki alçak bir bahçe duvarına ilişti. “Bir yer buldum.”

“İyi misin?”

Anna kendine güldü. “Eh, sanırım iyiyim.”

“Biraz önce kustun mu?”

“Hı hı.”

“Bu iyi değil,” dedi Lou. “Gelip seninle buluşmamı ister misin?”

“Ah, hayır. Endişelenme.”

“Sorun olmaz, gelebilirim. Anneme gidiyorum ama biraz gecikebilirim. Kalmayacağım. Sadece senin iyi olduğunu görmüş olurum...”

“Gerçekten, hayır. Senden bunu isteyemem.”

“İsteyebilirsin.” Lou onun itiraz etmesine fırsat vermedi. “Ge-liyorum. Ben de seninle cenazeye geleceğim. Sanırım biraz desteğe ihtiyacın var.”

“Hayır, hayır, bunu yapamazsın.”

“Yaparım. Seninle ilgilenecek kimse yok. Buna ihtiyacın var. Birkaç dakika bekle. Eşyalarımı toplamam gerekiyor. Sonra bir taksiye atlayıp yanına geleceğim. Hertfordshire’a oradan gidebilirim. Gerçekten sorun olmaz. Ah...” Anna onun düşündüğünü hissetti. “Aslında zaten cenazeye gelmek, onu son yolculuğuna uğurlamak istiyordum. Tuhaf bir şekilde Simon’ı biraz tanıdığımı hissediyorum.”

Anna bunu duyunca kendisini biraz daha iyi hissetmişti. Belki de Lou’yu bu kadar reddetmemeliydi. “Eğer eminsen...”

Lou’nun kararlı olduğu belliydi. “Neredesin?”

“Bir duvarın üstünde oturuyorum.” Anna çaresizlik içinde çevresine bakındı. Caddenin iki yanında ağaçlar vardı. 1930’lar-dan kalma müstakil evler ile kaldırım arasında geniş ön bahçeler vardı. Şimdi böyle bir evin önünde oturuyordu. Hiçbir yerde bir işaret göremiyordu. Tıpkı küçükken kasabanın şöleninde anne ve babasından ayrıldığı zaman olduğu gibi panik, korku ve çaresizlik karışımı bir hisse kapılmıştı. Sesi titriyordu. “Bu yolun adını bilmiyorum.”

“Tamam. Kımıldama ama seni bulmama yarayacak bir şey bulmaya çalış.”

Anna önündeki yolun karşısında yer alan ağaçlara göz gezdirdi. “Ah, evet. Dials ile sahil arasındaki parkın yanındayım. Bir bank görüyorum. Seninle orada buluşabilirim.”

“Nereden bahsettiğini anladım. Cenaze nerede ve saat kaçta?”

“Biraz ilerideki kilisede, saat on bir buçukta.”

“İyi. Yaklaşık kırk beş dakikamız var. Sen niçin bu kadar erken çıktın? Eminim kilise senin evine o kadar uzak değildir.”

“Steve’den uzaklaşmak istedim.”

“Anlıyorum. Zaten bu daha iyi, acele etmen gerekmiyor. Ağır-dan al.”

“Teşekkürler,” dedi Anna. Sis tamamen olmasa da hafifçe dağılıyordu. Anna hareket edebilirdi. Kurtarılmaya razı olmuştu ve bunun için Lou’ya büyük bir minnet duyuyordu. Zihninin bulanıklığı arasında Lou’nun niçin çok iyi bir rehber olduğunu anlayabiliyordu. “Şimdi parka gidiyorum,” dedi.

“Benimle konuşmaya devam et. Eğilmeni istemiyorum. Neden bahsedelim?” Lou’nun sesi neşeliydi.

“Bilmiyorum.” Anna herhangi bir konuda konuşma başlatamayacağını hissediyordu.

“O zaman ben seninle konuşacağım. Çok parlak bir konuşma olmayacak çünkü ben, bir şey unutmayayım diye sana çantama neler koyacağımı anlatırken sen beni dinlemek zorunda kalacaksın. Ama bana dayanmak zorundasın.” Lou saymaya başladı: “Diş fırçası, diş macunu, duş jeli, tarak...”

Anna onun söylediklerini tam olarak anlamıyordu –zihninde daha fazla bilgiye yer yoktu– ama genç kadının saydığı şeylerin sıradanlığı ona belirgin bir teselli duygusu vererek onu sakinleştirdi.

Taksi Brighton'ın merkezindeki trafiğin arasında yavaş yavaş ilerlerken Lou, *insanın onu bu kadar uğraştıran bir erkek arkadaşının olması kim bilir ne kadar güçtür*, diye düşünüyordu.

Telaşla hazırladığı seyahat çantası yanında duruyordu. Şoförün aynasından saçlarını kontrol etti. Biraz dağınık görünüyordu ama gece çok geç yattığını ve biraz önceki telaşını düşünecek olursa daha kötü de olabilirdi. Doğru. Şimdi en iyisi planlarında bir değişiklik olduğunu annesine haber vermektir.

“Selam anne.” İyimser bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

“Merhaba tatlım. Şimdi yola mı çıkıyorsun?”

“Öyle sayılır. Gerçekten çok üzgünüm ama oraya söylediğimden biraz daha geç geleceğim.”

“Yaa.”

Yine anlamlı bir sessizlik olmuştu. Annesinin sinirlendiği anlaşılıyordu. Ama Lou, suçlu hissettirilmeyi asla kabul etmeyecekti. Anna'nın ona gerçekten ihtiyacı vardı ve annesi bunu mutlaka anlayacaktı. Ama sık sık olduğu gibi annesinin kırılgan ses tonu yüzünden savunmaya geçti, bu onun daha yumuşak kelimeler kullanmasını veya durumu tam olarak açıklamasını engelledi. “Bir cenazeye gidiyorum,” dedi kısaca.

“Cenazeye mi?”

“Uzun hikâye. Görüştüğümüzde sana anlatırım.”

“Kim ölmüş?”

“Pek tanıdığım biri değil. Trende tanıştığım bir adam.”

“Ne?”

“Anne, şu anda gerçekten sana durumu anlatamayacağım. Bu hafta başında olan bir olay.”

“Ta... tamam.” Lou annesinin sesinden şaşırıldığını anlamış ve onun şüpheli yaklaşımını hissetmişti. Bu ne cüretti! Lou çok öfkelenmişti. *Annem benim kararına niçin güvenmiyor? Bunu çok geçerli bir sebep olmadan yapmayacağımı niçin anlamıyor?*

“Bak. Özür dilerim. Orada olmamın senin için önemli olduğunu biliyorum. Mümkün olduğunca kısa süre içinde senin yanında olacağım. Cenaze yarım saat sonra. Sadece cenaze için kalıyorum. Sonra trene bineceğim. Söz veriyorum, çok geç kalmayacağım. Sana söylediğimden sadece iki saat sonra orada olacağım. Hepsi bu. Tamam mı?”

Annesi, “Hı hı, evet,” dedi. Lou onun konuşmayı sürdürmek istediğini anlıyordu ama ona aldırmadı.

“Güzel. O zaman, görüşürüz.” Lou rahatsız olduğunu belli etmek için annesine veda etmeden telefonu kapattı.

Anna bir banka oturdu ve rahatlamak için bacağını kıvrıp altına aldı.

Şubat ayına göre hava oldukça ılıktı ve sis dağılır gibiydi. Anna bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilemiyordu. Çevresinde çiğdemler bakımsız çimenlerin üstünde sarı ve leylak rengi şeritler halinde yol yol uzanıyor, başlarını iyimser bir tavırla gökyüzüne doğru uzatıyorlardı. Hafif bir koku da yayıyorlardı. Anna onların kokulu olduğunu bilmiyordu ama yüzlercesi bir arada olunca bunu fark etmişti. Tatlı, ballı bir kokuları vardı ve... başka? Tamam; safran kokusuydu bu.

Bahar gelmişti. Simon öldükten sonraki birkaç gün içinde mevsim değişmişti.

İşte bir taksi geliyor, yavaşça yol kenarına yanaşıyordu. Şoför onu arıyor olmalıydı.

Anna ayağa kalkınca sallandı.

Lou şoförün parasını öder ödemez, “Otur,” diye emretti. Sırt çantasını karıştırıyordu. “Sana biraz su getirdim.”

“Teşekkürler.”

Hiç konuşmadan yan yana oturuyor, sırayla su içiyorlardı. Konuşmadıkları için parkta eğlenenlerin sesleri, çocuk çığlıkları, kuş cıvıltıları, köpek havlamaları ve onlara seslenenlerin sesleri duyuluyordu.

Bir süre sonra Lou, “Burası çok güzel,” dedi. “Bu parkı hiç bilmiyordum. Kempton’dan oldukça uzak. Bu nedenle buraya gelmemi gerektiren bir şey olmadı.”

“Burası benim en sevdiğim parktır,” dedi Anna. “Çok değişik yerleri vardır. Şurada,” –bir yeri işaret etti– “...çimlerle kaplı, güneşlenmek için çok uygun, geniş bir alanı olan bir gül bahçesi var. Şu yamaç ağaçlık, insanlar oraya köpekleriyle gelir. Köpeklerin eşeleceği yapraklar ve kovalayacağı sincaplarla doludur... Arka tarafta da, içinde dev bir ağaç ve bir güvercinlik olan kapalı bir bahçe var. Yazın onun gölgesinde yoga dersleri yapıyorlar. Şu taraftaysa oldukça güzel bir çocuk parkı var. Karen ve Simon, Molly ile Luke’u oraya sık sık getirirler.” Hafifçe irkildi. “Yani getirirlerdi, demek istedim.” İç çekti. “Eh, eminim Karen onları buraya yine getirecektir ama...”

Lou, Anna’nın eline dokundu. “Tamam. Ne demek istediğini anladım.”

Oturdukları yerden, daha büyük çocukların, yokuşun başından dibine kadar uzanan dev bir kaydırdaktan kaydıklarını görüyorlardı. Daha küçük olan iki çocuksa atlıkarıncaya binmişler, “Haydi, haydi! Daha hızlı! DAHA HIZLI!” diye bağıırıyordu. Bir tanesi dizlerinin üstüne çöküp dirseklerini yere dayayarak demir parmaklıklara sınısıkı yapışmış ve başını arkaya yatırmıştı, saçları havada uçuşuyordu. Heyecanlıydı. Diğerleri daha sakindi, oturuyordu. Anne ve babaları atlıkarıncanın yanında durmuş, kenarındaki metal parmaklığı sağ ellerinden sol ellerine, sol ellerinden sağ ellerine, sağ ellerinden

sol ellerine geçirerek çocukların isteklerine uyuyor, onu sessizce çeviriyorlardı.

Bir süre sonra Anna, “Sana çok teşekkür ederim,” dedi. “Bu yaptığını gerçekten takdir ediyorum.”

Lou, “Benim için bir zevkti,” dedi.

Kelime seçimi tuhaftı ama Anna onun ne demek istediğini biliyordu. Böyle anlamlı dakikalar olmasa hayatın ne anlamı vardı?

“Şimdi kendini cenazeye gidebilecek kadar güçlü hissediyor musun?” diye sordu Lou.

Anna derin bir nefes alıp ayağa kalktı. “Evet,” dedi başını sallayarak. “Her zamanki gibi hazırım.”

Kilise şimdiden dolmuştu. Krem rengi duvarları ve pırıl pırıl cilalı uzun, ahşap sıraları olan, geniş bir mekândı burası. Özel bir çekiciliği yoktu. Sıraların iki tarafında vitraylı camlarıyla daha çok işlevsel nitelikteki pencereler yükseliyordu. Hava dışarıya göre birkaç derece daha soğuktu.

Anna orta koridorda ilerlemeye başladı.

Lou, “Burada seninle oturmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu. “Yakınında olmak isteyen başkaları olabilir.”

“Elbette oturabilirsin.” Anna bundan emindi. “En önde oturmayacağız. Bir sıra geride oturacağız,” dedi ve sıraların arasına kaydı.

Lou, *acaba Karen neden burayı seçti*, diye düşündü. Bu civarda daha güzel kiliseler de olmalıydı. Ama bunu Anna’ya sormadı. Onun yerini alçak sesle, “Simon düzenli olarak kiliseye gider miydi?” diye sordu.

Anna başını iki yana salladı. “Hemen hemen hiç gitmezdi.” Eteğini düzelterip oturdu ve tören programını açtı. Sonra Lou’ya doğru eğilip, “Galiba, düzenli olarak kiliseye gitmeseler bile herkesin son yolculuğuna kendi bölgesindeki kiliseden uğurlanmaya hakkı var,” dedi.

“Bunu bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum. Simon bazen kiliseye giderdi ama çok sık gitmezdi, genellikle Noel’de ve bazen de Paskalya’da.”

Lou hiç tanımadığı bir insan olan Simon’ı düşündü. Birkaç metre ötede, beyaz bir beze sarılmış olan tabutun içinde yatıyordu. Tabutun tek süsü, sade bir demet zambaktı.

İnsanlar hâlâ kiliseye giriyorlardı. Lou cenazeye bu kadar çok insanın gelmesine şaşırmişti. Belki de bu kiliseyi büyük olduğu için seçmişlerdi. Her yaştan insan vardı. Bazıları siyahlar giymiş, bazıları giymemişti. Çoğu temiz ve ciddi giyinmişti. Genç kadın parka ve kot pantolondan oluşan kendi günlük giysilerinden utandı. Üstünü değiştirmeye vakti olmamıştı. Kimsenin bu durumdan rahatsız olmamasını ya da onun uygunsuz giyindiğini düşünmemesini umuyordu.

İşte Karen da geliyordu. Bunlar da Molly ile Luke olmalıydılar. Lou onlarla daha önce karşılaşmamıştı. Luke’un kestane rengi gür saçları, narin ve sivri yüz hatlarıyla Karen’a çok benzediğini hemen fark etti. Acaba sarı bukleleri, ağabeyine göre daha yuvarlak olan yüzü ve pembe yanaklarıyla Molly, Simon’ın çocukluğuna mı benziyordu? *Zavallı çocuklar*, diye düşündü. Küçük yaşta babalarını kaybetmişlerdi.

Karen ve çocuklar ön tarafa, ilk sıraya oturdular. Karen arkasına dönüp Anna’ya gülümseyince Lou’yu gördü.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi.

Lou onun kendisine çekidüzen vermek için çaba gösterdiğini görebiliyordu. Saçları temiz ve parlaktı. Makyaj yapmış, koyu gri, zarif bir elbise giymişti. Ama aynı zamanda günlerdir uyumamış gibi görünüyordu ve gözleri kızarmıştı. Karen birkaç dakika önce ağlamış olmalıydı.

Sonra birden Lou’nun aklına Jim geldi. Acaba onu sonsuzluğa uğurlamak için de böyle bir tören yapılmış mıydı? Simon’ın, arkasında onun yasını tutacak bu kadar çok kişiyi bırakıp gitmesi

çok üzücüydü ama belki de insanın onu özleyecek tek bir kişi bile olmadan bu dünyadan ayrılması daha acıklıydı.

Birkaç dakika sonra tören başladı.

Rahip birkaç adım öne çıkarak kısa bir konuşma yaptı ve herkese, “Hoş geldiniz,” dedi. Önce Karen’in ondan istemiş olduğu “Rab Çobanımdır”ı, ardından birkaç duayı daha okudu. Cemaat bu duaların sözlerini okumaya çalışırken kâğıt hışırtıları, sonra hep bir ağızdan yükselen bir, “Âmin,” duyuldu.

Karen çağa gösteriyordu. Gözyaşlarını tutuyordu. Her şey ona fazla geliyordu ama ağlamamak, bu dakikaları değerlendirmek istiyordu. Aynı zamanda Molly ile Luke’un yanında olduğunun bilincindeydi; onların huzursuzluk çıkarmalarını istemiyordu. Çocuklar da şu ana kadar gayet iyi davranmışlardı.

Rahip başını sallayarak Karen’i işaret etti. Genç kadının sırası gelmişti.

Karen ayağa kalkıp kürsüye doğru yürüdü. Yassı taşların üzerinde topuklarının tıkırdadığının ve çocukların gözlerini kocaman açmış halde onu seyretmekte olduklarının farkındaydı.

Elinde dörde katlanmış iki A4 kâğıdı vardı. Karen onları açıp mikrofona doğru eğildi.

“Başlangıçta hiçbir şey söylemek istemiyordum,” diye itiraf etti.

Sesi çatı kırışlarına kadar yükseliyor, kendini gergin hissetmesine neden oluyordu. Fazla yüksek sesle konuşmak istemediği için biraz geri çekildi. “Ama sonra bunu yapamayacağımı düşündüm. Bu, hayatım boyunca pişmanlık duyacağım bir şey olabilirdi.”

Karen tanıdık yüzlerin kendisini seyrettiğinin bilincindeydi. Her birinin duyguları yüzünden okunuyor, genç kadın bu yüzlerde kaygı ve beklenti görüyordu. İnsanlar onun söyleyeceklerini bir an önce bitirmesini arzu ediyorlardı. Yüz ifadelerinde tükenmişlik, şaşkınlık ve çok sayıda “niçin?” vardı. Ve en önemlisi, onlar da

kaybettikleri adam için yastaydılar. Karen hiç bu kadar büyük bir üzüntü görmemişti. Nefesi kesildi, birkaç saniye konuşamadı. Ama bunu yapmalıydı. Yapmak *zorundaydı*. Yutkundu.

“Sonra size Simon’ın sevdiğim yanlarını anlatmayı düşündüm ve bu listeyi yapmaya başladım.” Karen önüne baktı. Okuyordu: “Gür ve parlak saçları.” Gülümsedi ve gözleri Alan’ı aradı. “Biliyorum, bunu en başa koymam saçma ama ilk aklıma gelen buydu. Bilmeyenler için söylüyorum: Simon saçlarıyla çok gurur duyardı.”

Alan giderek kelleşmekte olan başını ovuşturdu. Karısı başını onun omzuna yasladı ve elini tutup sıktı.

“Liste devam ediyor. Gülüşü. Mizah duygusu. Babalık becerisi... Sonra bunun gerçek olamayacak kadar kusursuz olduğunu düşündüm. Simon’la ilgili her şeyi anlatmaktan uzaktı. Sizler onun en iyi niteliklerinin listesini dinlemek istemiyorsunuz, değil mi? Onun nitelikleri sadece bunlar değildi. O kusursuz değildi. Hiç değildi.”

Karen bazı insanların gülüştüğünü duydu.

“Bunu düşününce onun kusurlarını yazmaya başladım ve yazarken bunların Simon’da sevdiğim şeyler olduğunu fark ettim. Belki de bunları onun erdemlerinden daha çok seviyordum. Onun kişiliğini oluşturan şey kusurlarıydı. Bu kırılğan, sevecen, cömert, eğlenceli, hoşsohbet, harika adam benim kocamdır...” –Karen öksürdü ve sözlerini düzeltti– “...kocamdı.”

İkinci kâğıdı eline aldı.

“Şimdi sayalım: Her yere geç kalmasına bayılırdım. Çok geç kalmazdı ama biraz geç kalırdı. Her zaman. Fakat bu yüzden kendisini daima eleştirirdi. Aslında o kadar da gecikmezdi; yani evet, genelde on dakika, bazen de yirmi dakika gecikirdi. Ama nadiren daha geç kalırdı. İnsanı saatlerce bekleten ya da buluşmayı son dakikada iptal eden insanlar gibi değildi. Aksine çok güvenilir bir insandı. Mutlaka geleceğini bilirdiniz, sadece herkesten biraz daha geç gelirdi. Bu yüzden onunla yaşamaya başladıktan kısa süre sonra onun gecikeceğini göz önüne almayı, onu bekleyeceğim

saate on beş dakika falan eklemeyi öğrendim. Tanrı bilir, şapşal adam bunu kendisi yapmayı hiç öğrenemedi. Sadece birkaç dakika gecikeceğini söylerdi ama... ah...” Karen omuz silkti. “Hiçbir zaman öyle olmazdı.”

Tekrar başını kaldırıp kalabalığa baktı. Molly ile Luke’un arasında oturan Phyllis’in gülümsediğini, başını sallayarak onu onayladığını gördü.

“Bir şey daha var,” diye devam etti Karen. “Çocukları şımartıyordu.”

Annesinin yüzünde kocaman bir gülümsemenin belirdiğini gördü.

“Molly ve Luke konusunda işe yaramazdı, onların elinde oyuncak olurdu. Onlara sınır koymazdı. Ben ertesi güne yemek saklamak isterken o, çocuklara ikinci kez servis yapardı. Ben çocukların yemeklerini yiyip bitirmelerini isterdim ama yemeklerini bitirmeden sofradan kalkmalarına izin verirdi. Çocuklarla alışverişe çıktığı zaman çocukların onu kandırarak ona aldıkları şeylerle eve dönerdi. Bu yüzden evimiz tıka basa dolu. Bunun beni çoğu zaman çıldırttığını itiraf etmem gerek. Evde disiplini sağlayan ben oluyordum. Çocuklara nadiren aklıma estiği için hediye alıyordum çünkü Simon bunu sık sık yapıyordu. Ama sonra bir süre önce ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Hiçbir anne ya da baba kusursuz değildir. Simon da Luke ile Molly’yi çok sevdiği için onların yaptığı birçok şeye göz yumuyordu. Sizi yeteri kadar sevmeyen bir babaya sahip olacağınıza sizi çok seven bir babaya sahip olmanız daha iyi değil midir? Simon onlara tam anlamıyla tapıyordu.” Molly ile Luke’a baktı ve yine sözlerini ne kadar anladıklarını merak etti. Başlarını kaldırmış, gözlerini açmış, Karen’a bakıyorlardı. Karen şaşırmişti. Çocukların dikkatlerinin dağılacığını sanıyordu. Oysa onlar kiliseye alışık olmadıkları halde bunu belli etmiyorlardı. Phyllis uzanıp ikisine de sarıldı.

“Bu, Simon’ın kusurlarından birini daha hatırlamama sebep oluyor. Çok çalışıyordu, bunun en azından kendisine zararı vardı.

Gerçekçi olalım: O tren yolculuğu, o stres, o uzun saatler sağlığı açısından çok yararlı değildi ama o, işini çok seviyordu.” Karen’in gözleri şimdi Simon’ın iş arkadaşlarını arıyordu. Arkaya yakın bir yerde oturan grup gözüne ilişti. “En mutlu anları, bütün ayrıntıları ve bitkilerin sağladığı olası imkânlarla yeni bir peyzaj tasarımı yaparkenki anlarıydı. Ama işinin çekici yanı sadece bu değildi. Birlikte çalıştığı insanları da çok seviyordu, bunu sık sık dile getirirdi. O –ürkünç– patronu Charles’i bile severdi.” Güldü ve başını sallayarak biraz mahcup olmuş gibi görünen Charles’i işaret etti. “Doğru, bizimle daha fazla zaman geçirebilmek ve tren yolculuğundan kurtulmak için işini değiştirmeyi düşünüyordu, belki de bunu biliyordunuz. Ama kendi işini kurarak yine aynı işi yapmaya devam etmeyi planlıyordu; mesleğine kesinlikle bağlıydı. Bu kadar çok çalışmak da kendi seçimiydi. Bunu yapması için onu hiç kimse zorlamıyordu. Sadece vicdanlı bir insandı ve elinden gelenin en iyisini yapmak, bize, ailesine mümkün olanın en iyisini sağlamak istiyordu.”

Karen tekrar çocuklara baktı. Molly artık kendi dünyasındaydı. Yere değmeyen ayaklarını duyulmaz bir ritme uyarak sallıyordu. Ama Luke annesinin söylediklerini anlamaya çalışır gibi hâlâ soran bakışlarla ona bakıyordu ve az çok anlıyordu da. Koltuğunun altına Mavi Timsah’ı sıkıştırmıştı, oyuncak da Karen’i dinler gibiydi.

“Şu işe bakın!” Karen elindeki kâğıda baktı. “Henüz üçüncü kusurundayım ve daha o kadar çok var ki... Çabucak devam edeyim: Şişmanlıyordu, bu elbette bir kusurdu. Zaten sağlığıyla gereği kadar ilgilenmiyordu. Eh... Bunun bedelini de kesinlikle ödedi.” Dudağını ısırdı ve ağlamamayı başardı. “Ama bunda bile bayıldığım bir şey vardı; öncelikle iştahı, yemeklere olan düşkünlüğü ve yemek yemekten zevk alışı. Üstelik onun iriliğini de seviyordum, böylece ona daha çok sokulabiliyordum...”

Karen sesinin titremesini engellemek için bir nefes aldı. “Başka ne vardı? Hımmm, evet; dağınıklığı. Simon oldukça düzensizdi, onun arkasını toplamak için çok çaba harcamışımdır. Düzenli mimari

izimlerinin yanında bu dağınıklığı beni her zaman şaşırtmıştır.” Genç kadın acı acı gülümsedikten sonra Simon’ın edebiyat zevkinden bahsetmeye başladı. “Bazen çok kötüydü. Simon’ın zaafı en çok satılan kitaplardı. Trende kitap okur, haftada bir iki kitabı bir çırpıda bitirirdi. Örneğin şu berbat kod kitabı. Onu biliyorusunuzdur. Bazılarınız o kitabı beğendiyse özür dilerim. Ama Simon sizin yerinize onu öve öve göklere çıkarıyor ve onu önüne gelene tavsiye ederek beni utandırıyor. Örneğin Anna’ya. Bilmiyorsanız söyleyeyim: Kendisi yazardır.” Olayı hatırlayarak başını sallamakta olan arkadaşına gülümsedi.

Anna, “*O kadar* da kötü değildi,” diye mırıldandı.

Karen, “Saçma olduğunu söylemiştin!” dedi ve kilisenin içinde gülüşmeler yankılandı. “Bu kadar. Sanırım burada birkaç tane daha var. Eve geldiğinizde bakabilmeniz için bunu ortada bırakacağım. Teşekkür ederim peder.” Ve Karen merdivenlerden inip yerine döndü. Düzenli bir insan olduğu için katlı kâğıtları da yanına almayı unutmamıştı.

Karen'in evine ilk gelen Anna oldu. Steve'in konuklara yiyecek ikramıyla ilgili sözünü tuttuğundan emin olmak istiyordu. Bu yüzden Karen ondan yakın akrabalar mezarlığa giderken eve gidip konukları karşılamasını rica ettiğinde Anna mezarlığa gitmemek için bir mazeretinin olmasına çok sevinmişti. Molly ve Luke da onunla beraberdi. Luke törenden sonra huysuzluk etmeye başlamış ve eve gitmek istemiş, Anna da ona eşlik etmeyi önermişti. Tabii o zaman Molly de onlarla beraber gelmek istemişti. Çocuklar tören boyunca çok iyi davranmıştı ve Karen defin sürecinin onlara fazla gelebileceğini düşünmüştü. Anna topraktan gelenin toprağa verilmesi işlemine şahit olmak zorunda kalmayacağı için içten içe sevinmişti.

Steve kapıyı açtı ve Anna onun formunda olduğunu hemen anladı. Genç adam yine temiz ve bakımlıydı. Ortalıkta insanın ağzını sulandıran kokular vardı. Anna yine rahatladı. Ama bir ileri iki geri yapılan bu danstan bıkmıştı.

Steve ona sarılmak için uzandı ama Anna geri çekildi.

Genç adam, "Haydi ama," diye yalvardı. Anna da çocukların ellerini bırakarak onun kendisine sarılmasına izin verdi.

Ancak Anna birkaç saniye sonra boğulacak gibi oldu. Steve'in tüylü, yün kazağı onu ısıtmış ve yüzüne batmıştı. Genç adamın sarılışı onu teselli etmemişti, daha çok kendisini hapsedilmiş gibi hissetmesine neden olmuştu ve Anna kurtulmak için kıpırdanmaya başlamıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Şu anda bunu yapamayacağım."

Steve'in kolları çaresizlik içinde iki yanına düştü. "Peki," dedi ama koridor boyunca ağır ağır yürümesinden Anna'ya kırıldığı anlaşılıyordu. Ancak bu bile genç kadını öfkelenlendirdi. Steve'le karşılaştırıldığında Lou ona ne kadar da cömertçe destek vermiş, karşılığında hiçbir şey beklememişti. Cenaze töreni bitince de Anna'nın durumu hakkında hiçbir şey söylemeden sessizce gitmişti.

Anna, *sanırım onun için daha kolay*, diye düşündü. O buna dâhil değil, benim partnerim değil, Simon'ı tanıdığı söylenemez.

Buna rağmen...

Anna, Molly ile Luke'u da yanına alarak Steve'in arkasından mutfağa gitti. Neşeli bir sesle, "Harika kokuyor sevgilim," dedi. "Aferin sana."

Sonra onun ne yaptığını gördü. Önce inanamadı ama evet, Steve'in elinde bir tirbuşon ve kadehler vardı.

Hâlâ inanamıyordu. "İçmiyorsun değil mi?"

Anna nasıl gözlerine inanamadıysa Steve de duyduklarına inanamıyordu. "Elbette içiyorum," dedi.

Anna, Molly ile Luke'un onu duymaması için, alçak sesle, "Bu bir cenaze," dedi.

Steve kendinden emindi. "İnsanlar şarap isterler," dedi.

"Evet, isteyebilirler ama kapıdan içeri girer girmez değil."

O konuşurken konuklar koridordan geçip mutfağa giriyorlardı.

Steve keyifsiz bir sesle, "Bir kadeh şarap içer misiniz?" diye önerdi.

İlk konuk, "Ah, lütfen, neden olmasın?" dedi. Bu Charles'tı. Biraz şaşırmıştı ama şarap ikram edildiğine memnun görünüyordu.

Steve, Anna'ya bakıp alay eder gibi sırtıttı.

Anna onun küstahlığı karşısında büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı.

Genç adam, Charles'a bir kadeh şarap uzattıktan sonra kendi kadehini de doldururken Anna gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Saat bir bile değil," diye homurdandı.

Simon ile Karen'in komşularından biri, "Bir fincan çayı tercih ederim," dedi.

Anna'nın ağzı sımsıkı kapalıydı. "Elbette," dedi. "Sizin için çay yapayım." Su ısıtıcısına uzanmak için Steve'i dirseğiyle itti, sonra fikrini değiştirdi. "Aslında *sevgilim*, bunu sen yapabilirsin. Ben Molly ile Luke'a bir şeyler yemek isteyip istemediklerini soracağım. Normalde öğlen yemeğini oldukça erken yerler." Eğilip çocukların saçlarını okşadı. "Öyle değil mi canlarım?"

Vagonun sonundaki işaret Lou'ya tuvaletin dolu olduğunu söylüyordu ama o, tuvalet kuyruğunun başında olmak istiyordu. Bunun nedeni daha önce parkta bol miktarda su içmesi olmalıydı. Genç kadın tren hızlanıp sallandıkça sarsılmamak için dönüşümlü olarak her iki taraftaki koltukların arkalarına tutunup koridor boyunca trenin gittiği yöne doğru yürüyordu.

İki vagon arasındaki akordeona benzer boşlukta durup beklemeye başladı. Tren beklenmedik bir şekilde sallanınca otomatik kapı birkaç kez açılıp kapandı ve Lou bir an için tökezleyip sendeledi. Sonunda kilidin üstündeki siyah harfler değişti ve "boş" kelimesi görüldü. Bir kadın ile küçük bir erkek çocuğu tuvaletten çıktılar. Kadın elini önündeki çocuğun başına koyarak ilerlerken Lou onlara sempatiyle gülümsedi.

Tuvalete girerken ürperdi. Trenlerdeki tuvaletler korkunç olabiliyordu. Daha sonra arızalı el kurutma makinesiyle mücadele ederken annesinin onun yanına gitmek için nelere katlandığını anlamasını umuyordu. Lou zaten hayatının büyük bir bölümünü tren yolculuklarıyla geçirmişti, bir cumartesi günü yapmak isteyeceği en son şey trende olmaktı. Ve bugün hem Vic'in partisinden hem de Sofia'yla daha uzun süre vakit geçirmekten yoksun kalmıştı.

Lou'nun annesi her şey yolundayken bile onu rahatsız ederdi. Lou onu idare etmeye sabredebileceğini sanmıyordu. Genç kadın zorlu bir haftadan sonra dopdolu bir yirmi dört saat geçirmiş, bedenen ve ruhen tükenmişti. Onu sinirlendirmek için fazla bir şeye

gerek olmayacaktı ve Simon'ın cenazesine niçin gitmek istediğini annesinin anlamayacağından şimdiden emindi. Eğer annesi onun bu kararını gerekçelendirmesini isteyecek olursa Lou daha da sinirlenecekti çünkü bunun olacağını tahmin ediyordu.

Üstelik bu, işin kolay yanıydı. Lou'nun bir gece önce büyük olasılıkla yakın gelecekte kız arkadaşı olabilecek birisiyle tanıştığını ve gecenin geç saatlerine kadar uykusuz kaldıkları için yorgun olduğunu annesine anlatması mümkün değildi.

Genç kadın yine daha ne kadar süreyle bir yalanı yaşayabileceğini merak etti. Son zamanlarda sık sık ve gittikçe artan bir şiddetle bunun doğru olmadığını hissediyordu.

Karen eve döndüğünde Anna'nın ömrünü dikkate almayarak, "Üzülme," dedi. "Büyük olasılıkla sırası gelince ben de şarap ikram ederdim."

Anna, "Altı şişe açtı," dedi hırsla. Mutfak misafirlerle doluydu ve Anna, Steve'in, ağzına kadar doldurduğu kadehleri herkese ikram ettiğini, bu arada kendi kadehini de ağzına kadar doldurduğunu fark etmişti.

Karen, "Sorun değil," dedi tekrar. "İnsanların rahatlamasına yardımcı oluyor. Üzülme, gerçekten."

Ama Anna endişeliydi. Karen, Steve'in içki servisi konusundaki cömertliğinin en çok da kendisi için geçerli olduğunun farkında değildi.

Anna büyük bir çaba sarf ederek başka bir yere odaklanmaya çalıştı. Steve onun enerjisini böyle yoğun bir biçimde tüketirken Karen'a -ya da doğruyu söylemek gerekirse herhangi birine- zihninde yer açmaya çalışmak sonsuz bir çember gibiydi. Keşke Steve'le birlikte olmanın duygusal açıdan böyle gelgitleri olmasaydı. Anna'nın göğsünü bir an gururla kabartıyor, bir an sonra utancından kıvrılıp bir köşeye çekilmek zorunda hissetmesine neden oluyordu. Anna şu an için yapılacak en doğru şeyin onunla ilgilenmemek olduğuna

karar verdi. Bir kâğıt tabak kapıp içini yemeklerle doldurdu ve onu alıp oturma odasına geçti.

“Merhaba Lola.” Lola, Tracy’nin yedi yaşındaki kızıydı. Karen onunla konuşmak amacıyla aynı hızda olabilsinler diye hafifçe çömeldi. “Yukarıda kim var, biliyor musun?”

Lola başını iki yana salladı.

“Bir kedi yavrusu.”

Lola heyecanla derin bir nefes aldı.

“Adı Toby. Acaba Molly ve arkadaşlarıyla beraber gidip onunla tanışmak ister misin? Çok kalabalık olmayın. Unutmayın, o daha çok küçük.”

“Gidip onu görebilir miyim?”

Karen başını salladı. Lola aklı başında bir çocuktı ve annesi çocuk bakıcısı olduğu için kendisinden küçük çocuklarla birlikte olmaya alıştı – yaşça büyük olmanın verdiği doğal üstünlükten zevk aldığı belliydi.

Şimdi mutfak kapısından, “KEDİCİKLE TANIŞMAYA KİMLER GELMEK İSTİYOR?” diye bağıırıyordu. Birkaç saniye içinde bir grup kız ve erkek çocuk onun peşinden Molly ile Luke’un yatak odasına gidiyordu. Çocukların sesleri duyulmaz olmadan hemen önce Karen, Lola’nın, “Ona çok nazik davranmalıyız,” dediğini duydu.

Tracy kızının arkasından, “Kedinin odadan dışarı çıkmasına izin vermeyin!” diye sesleniyordu. Sonra Karen’a döndü. “Kediye bir şey olmaz, değil mi?”

Karen, “Luke’a ve Molly’ye alışık,” dedi. Dışarı çıkıp oğluna baktı. Luke oldukça neşeli görünüyor, arkadaşı Austin’le birlikte arka duvara gol atmaya çalışıyordu. Alan amcaları kaleciydi. Arka bahçe böyle bir faaliyete uygun değildi ve Karen mutfak pencereleri için geçici olarak endişelenmişti ama bu haftadan sonra kader ona mutlaka birkaç şey borçlu olmalıydı. Şu anda çocukların eğlenmeleri

çok daha önemliydi. Karen onların babalarının cenazesini sadece hüznü bir olay olarak hatırlamalarını istemiyordu.

Tracy, Karen'a, "Nasılsın bakalım?" diye sordu. Sonra hemen yanlısını düzeltti: "Sanırım saçma bir soru oldu."

"Hayır, sorun yok." Karen rahatsız olmadığını göstermek için ona gülümsedi. "Doğruyu söylemek gerekirse son birkaç gündür boş bir anım olmadı. Bunu organize etmek çok vakit aldı. Hiç durmadan telefon edenler oluyor ya da benim bir yerlere telefon etmem gerekiyordu. Üstelik sürekli misafir geliyordu. Simon'ın annesi Phyllis, Alan, Françoise ya da Anna burada oluyordu. Yiyecekleri hazırlamama yardım etmek için dün Steve ile Anna geldiler. Şimdi de annem geldi... Bütün bunlar bittikten sonra sanırım her şeyin farkına varacağım." Durdu. "Ama doğrusu düşünecek zaman bulmaktan çok korkuyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Henüz düşünmediğim o kadar çok şey var ki..." Bu konulardan Tracy'ye bahsetmek daha kolay geliyordu. Belki de bunun nedeni Tracy'yle ilişkisinin odak noktasında çocukların olmasıydı. Tracy, Simon'ı iyi tanııyordu ve Karen onunla dikkatli konuşma gereği duymuyordu.

"Bu aşamada yapman gereken şeyler içinde kaybolduğundan daha sonrasını düşünemediğini tahmin edebiliyorum."

"Aynen öyle." Karen iç geçirdi. Cenazeden sonra bu yeni gerçeğin kendisini perişan etmesi için alan açılacağından korkuyordu. Ona anlatmaya çalıştı. "İlk önce evin taşınması işi var. Elbette bunu şimdi yapmayacağım ama buna rağmen bu konuda halledilmesi gereken ufak tefek bir sürü şey olacak. Örneğin Simon'ın hayat sigortası olduğunu da biliyorum. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Belgelerin nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunun olması büyük bir nimet," dedi Tracy.

"Evet ama maddi açıdan bizim için ne ifade edeceğini bilmiyorum."

"Yeterince zaman var."

“Sanırım...” Karen bunun çok zor olacağını biliyordu ama ne olursa olsun ev kredisi ve faturalar ödenmeliydi. Charles ona bu konuda endişelenmemesini söylemişti ancak genç kadın yavaş yavaş insanların ondan normal davranmaya başlamasını bekleyeceklerini hissediyordu ve bu onun normal davranmaya hazır olmasından çok önce olabilirdi. Belki de hiç hazır olamayacaktı.

Tracy sanki onun zihnini okuyor ve ona yardım etmek istiyordu. “Her neyse, ben önümüzdeki birkaç hafta boyunca burada olacağımı ve sana Molly ile Luke’u, onları bana bıraktığın günlerin dışında da ihtiyaç duyduğunda bırakabileceğini söylemek istedim. Yani bilirsin işte, bu senin için, arkadaşın olarak... Şey, karşılığında para istemiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Tracy’nin cömertliği Karen’i duygulandırmıştı. Çünkü Tracy’nin sınırlı bir gelirinin ve çok az vaktinin olduğunu biliyordu. Gözleri doldu. “Özür dilerim.” Bir kâğıt mendil almak için uzandı.

Tracy onu, “Ağladığın için de benden sakın özür dileme,” diye uyardı. Sonra birlikte yürümeleri için Karen’in koluna girerek, “Bak, sana ne önereceğim,” dedi. “Benimle gel de ikimiz de o harika yiyeceklerden birer tabak alalım. Seni bilmem ama ben şu soğanlı tarttan ve belki bir parça da pizza yemek istiyorum...”

Lou'nun da annesinin de arabası yoktu. Ama araba sahibi olmamalarının nedenleri çok farklıydı. Lou'yu en çok çevreyle ilgili endişeler etkiliyordu. Aslında araba kullanmaktan hoşlanırdı ve daha gençken bir Beettle'i vardı. Ama son zamanlarda arabaların çevreye verdikleri zarar konusunda daha çok bilinçlenmişti ve zaten arabaya ihtiyacı yoktu. Brighton derli toplu bir şehirdi. Lou merkezde oturuyor ve yürüyerek ya da bisikletle her yere kolayca gidebiliyordu. Trenle Londra'ya gitmek de hızlıydı ve aktarma gerektirmiyordu, ayrıca ucuz sayılırdı.

Öte yandan Lou'nun annesi araba kullanmayı hiç öğrenmemişti. Şimdi yaşını başını almıştı ve bundan sonra öğreneceği de yoktu. Bu da eve daha bağımlı hale geleceğini gösteriyordu. Zaten Lou'nun babası öldükten sonra öyle olmuştu. Annesi bir yerden bir yere gidebilmek için başkalarının yardımına aşırı derecede bağımlıydı – Lou'nun eniştesi bu kadar sık çağırılmaktan hiç memnun değildi. (Lou annesinin bu iş için kızı Georgia'dan çok damadını aramasının anlamlı olduğunu düşünüyordu. Genç kadın bunun arkasında annesinin araba kullanmayışının gerçek nedeninin yattığını seziyordu. Annesi araba kullanmanın erkek işi olduğuna inanıyordu.) Pansiyon özellikle kışları hafta içi boş olunca Lou'nun annesi boş evin içinde dolaşıp kendisini gittikçe daha yalnız hissediyor, gittikçe daha sinirli oluyordu.

Arabasızlık istasyonda Lou'yu karşılayacak birinin de olmadığı anlamına geliyordu ve genç kadın bu yüzden taksiye binmek zorunda kalmıştı. Teyzesi ile eniştesinden de kendisini istasyondan

almalarını isteyemezdi. Çünkü hem eniştesi son zamanlarda hiç iyi değildi hem de sonuçta misafirdiler. Ancak bu, Lou'nun tren biletine ek olarak birkaç sterlin daha ödemesini gerektiriyordu ki genç kadın buna içerliyordu. Zaten buraya gelmeyi hiç istemediği için bahçe kapısından eve giden patikada yürürken bu onu büsbütün öfkeliendirdi. Akşamdan kalmaydı, uykusuzdu ve buraya geç geldiği için sorgulanmaya hazırlanmıştı.

“Babam nasıl?” diye sordu Karen. Birkaç saattir annesiyle birlikte olduğu halde ona babasını henüz sormadığını fark etmişti.

Annesi, “Eh, bildiğin gibi işte,” diye karşılık verdi.

Karen durumu biliyordu. Babasını en son Noel’de, Simon ve çocuklarla birlikte birkaç günlüğüne Portekiz’e gittiklerinde görmüştü. Yaşlı adam, Karen ile Simon’ı tanımış ama Molly ve Luke’un isimlerini hatırlayamamış çünkü onları aklında tutamamıştı. Eski anılar, insanlar beynine kazınmıştı, kalıcıydı fakat yenileri bir otolyoladaki arabalar gibi geçip gidiyordu.

“O gelemediği için üzgünüm,” dedi annesi. “Ama seyahat etmenin onun dengesini nasıl bozduğunu biliyorsun.”

“Çok iyi biliyorum.”

Babasını o halde düşünmek Karen’in üzüntüsünü artırıyordu. Yavaş yavaş onu da kaybediyordu. Annesi de onun gibi kocasını yitiriyordu. Kayıp onunki kadar hızlı, ani ya da dehşet verici olmayabilirdi –Karen’in babası seksen yaşındaydı– ama annesinin içinde de fırtınalar kopuyordu.

Lou her zaman olduğu gibi salonda çay ikramıyla karşılandı. Annesinin mutfaktan çıkıp gelmesini beklerken Audrey teyzesi ve Pat eniştesiyle havadan sudan konuştu. Sonunda annesi elinde koyu

renkli, ahşap bir tepsiyle çıkageldi. Tepsinin üstünde her zamanki gibi beyaz ketenden, eski ama tertemiz bir örtü vardı. Örtünün köşeleri kenarlardan aşağı kusursuz bir kare oluşturacak şekilde sarkıyordu. Örtünün üstünde birbirine değdikçe hafif bir çınlama sesi çıkaran, çiçek desenli, kenarları altın yaldızlı dört zarif, pembe fincan, altlıklar, onlarla uyumlu bir çaydanlık, minik bir sürahide süt, içinde şeker olan bir kâse ve kusursuz bir şekilde parlatılmış bir şeker maşası vardı. Kurabiyeler bir tabağa çiçek şeklinde dizilmişti.

“Çay içer misin tatlım?” diye sordu annesi.

Lou, “Önce onlara ikram etsen daha iyi olur,” diye önerdi. “Ben demli çayı tercih ederim.”

Annesi onun istediğini yaptı, buna rağmen Lou fincanını eline alınca bunca yıldır hep aynı şeyi dile getirmesine karşın çayın istediği gibi olmadığını gördü.

“Çikolatalıklı kurabiye?”

Lou çocuk değildi. Bu küçültme sözcüğü, annesine haksızlık ettiğini bildiği halde sinirine dokunuyordu. Uzanıp bir değil, iki tane aldı. Çok açtı.

Annesi, “Bize de bırak,” dedi.

Lou tabakta en azından bir düzine kurabiye olduğunu söylememek için kendini zor tutarak bir özür mırıldandı.

“Evet.” Annesi koltuğuna oturmuştu. Sırtı yaşından beklenmeyecek kadar dikti. “Bize son dakikada haber alarak gittiğin şu cenazeden bahset tatlım. Oraya bu kılıkta mı gittin?”

Lou onun sözlerinden tahrik olmamak için çaba gösteriyordu. “Evet. Resmî bir tören değildi.”

“Anladım.” Ama annesi onu anlamadığını açıkça belli ediyordu. “Kimin cenazesiydi demiştin?”

Lou sorgulanmadan önce birkaç saat dinlenmeye fırsat bulacağını sanmıştı. Bunun kapıdan girdikten birkaç dakika sonra olması onu iyice sinirlendirdi.

Derin bir nefes aldı. Bu konuyu kapatıp başka şeylerden bahsetmeleri için konuyu çabucak ve anlaşılır bir şekilde nasıl anla-

tacaktı? Ayrıntılara girmek istemiyor, bunu uygunsuz buluyordu. Simon'ı şahsen tanımamasına rağmen onun Karen'in eşi ve Molly ile Luke'un babası olduğunu biliyordu ve buna saygı duyuyordu. Bunun, annesinin merakıyla ya da tahminleriyle kirlenmesini istemiyordu.

“Trende tanıştım, diyebileceğim bir adam.”

“Yaa?” Annesi ona dikkatle kulak vererek öne eğildi.

“Onu çok iyi tanı mıyordum ama onunla ilgili bir şey vardı...”
Lou bocalıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor.

“Eee?”

Genç kadın, Karen ve Anna'yla ilgili ayrıntılardan, sonraki görüşmelerinden annesine söz etmemeye karar verdi. Bu, olayları daha karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Durumu ona kısa ve basit bir şekilde anlatmak annesini tatmin edebilirdi.

“Beklenmedik bir şekilde, birdenbire öldü. Yani... oldukça gençti. Arada sırada sohbet ederdik...” Bu kısım yalandı ama Lou, annesinin konunun kapanmasına razı olmasını sağlamak için bunları konuşurken uyduruyordu. “Ve ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden öldüğünü duyunca cenazesine gidip onu son yolculuğuna uğurlamak, bilirsin işte, onunla vedalaşmak istedim.” Ah. Lou bu kadarının yeterli olacağını umuyor ve artık annesine başka şeylerden bahsetmeye hazırlanıyordu.

Ama... annesi, “Ah, *anladım*,” dedi. Ses tonu bir şey ima eder gibiydi.

Lou hemen annesinin Simon'la aralarında romantik bir ilişki olduğu sonucuna vardığını anladı. Nasıl olur da onu *bu kadar* yanlış anlayabilirdi? Bu gülünecek bir durumdu.

“Hayır, hayır, öyle değil,” diye düzeltti annesini. “Sadece bir arkadaştı.”

Annesi, “Öyle olsun bakalım,” dedi ve bir şey anlatmak istercesine misafirlerine baktı. Sonra da kızına şefkatle gülümsedi.

“Cenazeye gitmeyi istemen doğal.”

Lou onunla tartışmak ya da durumu açıklığı kavuşturmaktansa yapılacak en kolay şeyin konuyu olduğu gibi bırakmak olduğuna karar verdi.

Akşamın erken saatlerine kadar Steve evdeki bütün alkollü içkileri bitirmişti. Tüm öğleden sonrayı herkesi sarhoş etmekle geçirmeyi âdeta görev edinmişti. Daha insanların aklına ikinci bir içki almak gelmeden kadehleri dolduruyordu. Anna gözünü ondan ayırmıyordu. Sonuç olarak toplantı bir curcunaya dönüştü. Salonda müzik çalıyordu ve bazı orta yaşlı anne babalar, onlu yaşlardaki çocukları onlardan utanıyor olsa da dans etmeye bile başlamıştı. Küçük çocukların, başlarında bir büyük olmadan evin içinde bağıra çağıra koşturarak saklambaç oynamalarına izin veriliyordu, birbirini hiç tanımayan insanlar rahatça sohbet ediyordu. Herkes gülüyor, kutlama yapıyordu ve Anna bundan memnundu. Bu, Simon'ın hoşuna giderdi. Ama yine de olay bir bütün olarak onu rahatsız ediyordu. Diğer konuklar farkında değildi fakat o bunun Steve için bir maske olduğunun farkındaydı. Bu onun özgürce içmesine ve sarhoşluğunu saklamasına olanak sağlıyordu. Ve Anna, herkesin içtiği bir kadehe karşılık Steve'in birkaç kadeh içtiğinden şüpheleniyordu. Steve üst kata çıkarken koridorda yanından geçen Karen'i yakalayarak, "İçki bitti!" dedi. "Gidip almamı istiyor musun?"

Karen, "Gerçekten bitti mi?" diye sordu. "Çok fazla almıştım. Koridordaki dolapta da birkaç koli vardı."

Steve, "Hepsi bitti," dedi. Anna salon kapısından onu seyrediyordu.

Karen'in canı sıkılmıştı. "Hımmm, evet, şey... o zaman sanırım biraz daha almamız gerekecek."

Steve yine, "Ben giderim," diye önerdi.

"Teşekkürler. Bu harika olur."

Ama Steve bir an durdu ve açık açık, "Para lazım," dedi.

“Elbette, özür dilerim.”

Anna genç adamın yerine utandı. Bugün onun önceliği para değildi ve olmamalıydı. Steve’in daha fazla para kazanmaması ve üstündeki bütün parayı harcaması da ona öfkelenmesinin nedenlerinden biriydi. Bunun sonucunda Steve kimseye bir şey ikram edemiyor, eşini yeni kaybetmiş bir kadına bile birkaç şişe şarap alamıyordu. Anna, “Ben hallederim,” dedi. “Çantamı alayım.”

“Hayır, sorun yok. Şarabı ben almalıyım.” Belli ki Karen, Anna’nın cömertliğinden rahatsız olmuştu.

Anna, Karen’in bunu ileriki bir tarihte hatırlamamasını umarak, “Başka zaman hesaplaşırız,” dedi.

“Tamam.” Karen ona gülümsedi ve üst kata yöneldi.

Anna mutfığa geçip çantasını bulduktan sonra Steve’e iki yirmilik verdi.

Steve, “Kartını verseydin ya,” diye önerdi.

Anna birkaç kadeh içkiden sonra ona güvenmediği için kartını vermek istemiyordu. Şaraplarla beraber kendisi için daha sert bir içki alabilirdi.

“Hayır,” dedi. “Bu kadar yeter. Bence taşımaya yardım etmesi için yanına birini de almalısın.” Yanında birisi olursa belki Steve kendisine başka bir içki almaktan utanırdı.

“Niçin sen gelmiyorsun?”

Ama Anna o içki satılan dükkâna gitmek istemiyordu. Daha fazla alkole ihtiyacı yoktu ve oraya gitmek için soğukta on dakika yürümek gerekiyordu. Üstelik Steve’le yalnız kalmak da istemiyordu. “Bir erkekten seninle gelmesini rica etsene. Torbalar ağır olacak.”

Alan, “Ben onunla giderim,” diye önerdi ve ikisi birlikte yola koyuldular.

Yarım saat sonra Alan ve Steve ortaklaşa taşıdıkları altı poşetle döndüler.

İki erkek yüklerini yere bırakırlarken Anna onları, “Teşekkürler,” diyerek karşıladı. Ama aslında Alan’a teşekkür ediyordu. Onu yanağından öptü.

Steve, “Ne? Bana öpücük yok mu?” dedi ama genç kadın onu duymazlıktan geldi. Koridorda birkaç adım attıktan sonra Steve onu omzundan yakalayıp kendine çevirdi. “Bana teşekkür etmedin.”

Anna alay eder gibi, “Anlayamadım?” dedi.

Genç adam, “Senin neyin var?” diye sordu. Neredeyse bağıırıyordu. Sesini denetleme becerisini kaybetmişti.

Birkaç misafir neler olduğunu anlamak için koridora baktı.

Anna bunun Steve’i de sesini alçaltmaya teşvik edeceğini düşünerek alçak sesle, “Bir şeyim yok, iyiyim,” dedi.

Ama Steve şimdi daha da çok bağıırıyordu. “Bana yalan söyleme.” Mutfak kapısında sohbet etmekte olan bir çift, ürkerek konuşmayı bırakıp onlara baktı.

Anna, “Kes şunu,” dedi hırsla.

Steve, “KESMEYECEĞİM!” diye kükredi ve çevredeki herkes sustu. “Niçin Alan’ı öptün de beni öpmedin?” İçki içmek daima Steve’in içindeki kıskançlığı ortaya çıkarırdı. Steve ayıkken cinsel açıdan kendine güvenirdi. Onun Anna’ya ilk çekici gelen yanlarından biri buydu. Ama sarhoş Steve farklı bir canavardı – yeşil gözlü bir ejderha gibi.

Anna herkesi rahatsız ettiklerinin farkındaydı ve buna hemen son vermek istiyordu. “Belli bir amaçla yapmadım,” dedi.

“Evet, yaptın.” Steve’in dudakları bir çizgiye dönüşmüştü, gözleri kötülük saçıyordu.

Anna başını iki yana salladı. “Ona sadece teşekkür ediyordum.”

Alan, “Hey, dostum,” diye söze karıştı ve Steve’in omzunu hafifçe tutarak onu Anna’dan uzaklaştırdı. Anna’dan daha uzun boyluydu ve onun önüne geçmişti. “Sakin ol. Kötü bir niyeti yoktu.”

Ama onun müdahale etmesi durumu daha da kötü hale getirdi. “ÇEK ELİNİ ÜSTÜMDEN!” Steve bunu söyleyerek Alan’ı sert bir şekilde dirseğiyle itti.

“Hey.” Alan şiddet istemediğini göstermek için avuçlarını açarak ellerini havaya kaldırdı ve birkaç adım geriledi. “Buna gerek yok.”

Steve, Alan’a, “Öyle mi?” diye çıkıştı. Bütün bunlar o kadar hızlı geliyordu ki Anna’nın engelleyebilmesi mümkün değildi.

Karen gürültünün nedenini anlamak için üst katta, merdivenlerin başında göründü.

Steve yukarı bakıp onu gördü ve bir seyircisi olduğunu fark etti.

Alay eder gibi, “Niçin açıkça söylemiyorsunuz?” diye bağırdı.

Alan anlayamamıştı. “Neyi söylemiyoruz?”

“Benim ölmemi tercih edersiniz.”

“Anlayamadım?”

Steve mutfaktaki çiftin onları seyrettiğini, oturma odasında kilerin şaşkınlık ve dehşet içinde onlara bakakaldıklarını gördü.

“Benim ölmemi tercih edersiniz.”

Karen merdivenlerin yarısına kadar inmişti. Oradan, “Sanırım sakinleşmen gerekiyor Steve,” dedi ama bu bir işe yaramadı.

Steve, Karen’a bakıyordu. Anna onun gözlerindeki düşmanlığı gördü – bu düşmanlığı her zaman kendisine yönelmiş olarak görürdü. “SEN DE BENİM ÖLMEMİ TERCİH EDERDİN.”

Sonra dönüp öfkesini üç yüz altmış derecelik bir açıyla herkese yöneltti. **“HEPİNİZ SIMON’IN YERİNE BENİM ÖLMEMİ TERCİH EDERDİNİZ.”**

Bir sessizlik oldu. İnsanlar dehşete kapılmıştı.

Sonra Karen sakin bir sesle, “Sana bir şey söyleyeyim mi Steve?” dedi. “Başkalarının duygularını bilmiyorum, onların adına konuşmam ama ben Simon’ın yerine senin ölmeni *tercih ederdim*. Şimdi, şu anda evimi terk etmeni istiyorum. Yeterince sorun çıkardın. Evine git ve bu durumu uyuyarak atlat.”

Steve, Karen’in söylediklerine o kadar şaşırmıştı ki birkaç dakika boyunca hiçbir şey söyleyemedi.

Karen tekrar yukarı çıkarken tırabzanların üstünden Anna’ya, “Onu buradan çıkar,” dedi. Anna onun titrediğini görebiliyordu. Soğukkanlılığının arkasında büyük bir öfke vardı.

Anna başını salladı. “Ben onu eve götürürüm.” Çevresindeki insanların tekrar konuşmaya başladığının, bu konuşmaların hiçbir şey olmamış gibi zoraki bir neşe ile Steve’in ne kadar kötü davranmış olduğu konusunun alçak sesle tartışılmasının bir karışımı olduğunu belli belirsiz hissediyordu.

Genç adam şimdi bir duvara yaslanmış, güçlkle ayakta duruyordu.

Alan genç kadına, “Sorun olmaz, değil mi?” diye sordu. “İstersen ben onunla ilgilenebilirim. En azından sizinle geleyim.”

“Lütfen, hayır.” Alan üstüne düşeni yapmış ve yeterince hoşgörü göstermişti. “Ben idare ederim,” dedi Anna. Doğruyu söylemek gerekirse Anna onun yerinde olsaydı Steve’e bir tokat patlatırdı. Ama Alan da ağabeyi gibi özünde yumuşak ve nazik bir adamdı. Futbol sahasının dışında, herhangi bir yerde saldırgan olmak onun yapısına uygun değildi ve Alan çok da üzgündü. Anna ona, “Özür dilerim,” dedi.

“Senin hatan yok,” diye karşılık verdi Alan.

Ama Anna kendisinin de hatalı olduğunu düşünüyordu.

Steve daha önce onu pek çok kez öfkelenmişti fakat hiçbirini buna benzemiyordu. Buna nasıl *cüret* edebilmişti? Anna bunu hiç anlayamıyordu ama anlayamadığı için daha az sinirlenmiyordu.

Steve'i eve götürünce ne kadar sarhoş olduğuna aldırmadan ona düşüncelerini söyleyecekti. Ama önce onu eve götürmeliydi.

Genç adamın kazağına yapışıp onu kapıya doğru çekti ve dışlarının arasından, "Haydi," dedi.

Steve kelimeleri yuvarlayarak, "Nereye gidiyoruz?" diye homurdandı.

"Eve. Burada istenmiyorsun." Şu anda ona dokunmak Anna'nın midesini bulandırıyor ama genç adamın koluna girip onu dışarı çıkardı.

Omzunun üstünden Alan'a, "Hoşça kal," dedi.

Steve ayakta duramıyordu. Verandada yalpaladı, sonra sendeleyerek bahçedeki patikada ilerlemeye başladı.

Alan kapıdan, "Onu yatırıp geri gelsene," dedi.

"Belki öyle yaparım." Anna bunun mümkün olmayacağından kuşkulandığını gösterircesine başını iki yana salladı.

Steve'i kapıdan dışarı çıkarıp sol tarafa çevirdi. Onu caddenin sonuna kadar yürütmek çok uzun sürmüş gibi geldi. Steve birkaç kere sendeledi ve her sendeleyişinde kıkırdarak, "Ah," dedi. Ama Anna bunu hiç de komik bulmuyordu; bu, sabrını daha da taşıyordu.

Ana caddeden karşıya –tehlikeli derecede– ağır ağır geçerken Steve, "Niçin bu kadar öfkelisin?" diye sordu.

"Bunu sorduğuna inanamıyorum." Ama bu durumda Steve ona sormak zorundaydı çünkü âdeta her şeyi unutmuş, mantığı kesinlikle çalışmaz olmuştu.

"Sadece birkaç kadeh şarap içtim."

"Evet, doğru," diye tersledi onu Anna. "Seni eve götüreceğim ve sonra neler yaptığını sana anlatacağım." Ona sokakta bağırarak istemiyordu.

Steve'in yüzünde yaramaz erkek çocuklarınkine özgü bir ifade belirmişti. "Aman Tanrım, Anna bana kızmış." Eğer Steve ayık olsaydı bu Anna'ya sempatik gelebilirdi ama şimdi acıklı geliyordu.

Sonunda Anna onu Charminster Caddesi'ne getirebilmişti. Genç adam bahçeden düşe kalka geçip evin kapısına geldi ve orada

durdu. Bekliyordu. Anna çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı tek elle açtı. Diğer eliyle de düşmemesi için Steve'i tutuyordu. Sonra onu eşikten içeri itti.

Genç adam yalpalayarak merdivenlere doğru ilerledi ve oraya yığıldı. "Beni ittin," diye sızlanıp kollarından destek alarak doğruldu.

"Evet, ittim," diye homurdandı Anna.

"Niçin?"

"İçeri girmeni sağlamak için." Anna ön kapıya tekme atarak onu kapattı. "Ama bu kadar sarhoş olmasaydın yıkılmazdın. Bunu büyütme."

Steve, "Ama canımı acıttın," diye sızlandı ve dikkatle ayağa kalktı.

"Canını acıtmadım fakat acıtmak demişken, sen bana ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne?"

Steve, Anna'nın söylediklerini anlayamayacaktı ve bu sadece zaman kaybıydı. Ama Anna öfkesini dile getirmek zorundaydı. "Bugünkü davranışın hem bana hem de başka insanlara karşı çok kırıcıydı. Aslında senin gibi birini ya da böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim."

"Öyle mi?"

"Tanrı aşkına, Steve, insanlar yastaydı. Seni budala. O bir cenazeydi. Bir adam birdenbire öldü. ÖLDÜ. Genç sayılacak yaştaydı. Çok sevdiğimiz biriydi. Arkasında eşini, çocuklarını, yasını tutan birçok akrabasını ve arkadaşını bırakmıştı. Ve sen önce onun kardeşini, sonra karısını, Karen'ı taciz ettin. Önce onlara, sonra da oradaki hemen hemen herkese kötü sözler sarf ettin."

"Özür dilerim."

"Özür dileme zahmetine katlanma. Özür dilemek için çok geç. Bıktım. Bütün dikkatleri üstüne toplamayı da başardın. Ama doğruyu söylemek gerekirse Karen haklıydı. Simon senin gibi on tane eder."

“Ne dedin?” Steve, Anna’ya doğru yürüdü. Omuzları kav-
gaya hazır durumda gerilmişti. Anna ön kapıya doğru geri adım
attı. Bunu, yani Steve’in –sadece duygusal olarak değil, bedensel
olarak da– yüz kızartıcı, hantal bir sarhoştan kötü ve korkutucu
birine dönüştüğünü daha önce de görmüştü. Başına dert açacağını
bilmesine rağmen, “Simon’ın senin gibi on tane edeceğini –ya da
ederdi demeliydim– söyledim.” Anna o kadar öfkeliydi ki bundan
sonra olacıklara aldırıyordu.

“Rezil.”

Bu hakaret Anna’ya hiç dokunmadı. Cüretkâr bir tavırla çenesini
yukarı kaldırdı. “Ben rezil *değilim*. Sana sadece gerçeği söylüyorum.
Bugün herkes için zaten zor olan bir olayı bir felakete dönüştürdün.
Bir cenazedeydik, Steve, hatırlıyor musun? *Arkadaşımdın cenazesinde*.
Ama sen saldırgandın. Kaba ve duygusuzdun. Niçin? Çünkü sarhoş
oldun.” Steve şu anda konuşmuyor olabilirdi ama Anna öyle bir
konuşuyordu ki... Öfke dilini keskinleştirmiş, zihnini açmıştı.

“Ben sarhoş **DEĞİLİM**.”

“Kabul et. Ayakta duramayacak kadar sarhoştun. Hâlâ da öyle-
sin. Eğer ‘rezil’ diyerek bunu kastettiysen sorunu olan *sensin* çünkü
kendinden başka hiç kimseyi düşünmeden hareket ediyordun. Sen
kendini başkalarının yerine koymaktan aciz bir insansın Steve.
Ve...” Anna aralarındaki ilişki için çok önemli bir noktaya değindi.
“...bu, kendini benim yerime de koyamadığın anlamına geliyor.”

“Öyle mi?”

“Beni anlamaya çalış. Çok kısa bir süre önce bir arkadaşımı, çok
sevdiğim bir arkadaşımı kaybettim. Çok ama çok üzgünüm. Fakat
Simon öldüğünden beri, yani şimdiye kadar –ne zaman ölmüştü?
Beş gün önce– sen bana destek olmak için hiçbir şey yapmadın,
evet, **HİÇBİR ŞEY**.”

“Hayır, yaptım...”

“Ne? Bana spagetti yaptın öyle mi? Ah, üzgünüm. Unutmuştum.”
Anna özür diler gibi yaptı. “Ah, elbette dün de bütün o yemekleri
yaptın. Bu iyi bir davranıştı. Sana bir teşekkür lütfedeyim. Aslında

bunu zevk alarak yaptın. Ama bu aynı zamanda cenazeye gelmemen için kusursuz bir mazeret oldu. Oysa ben senin gelmeni istiyordum, orada sana *ihtiyacım* vardı. Ama bu senin o budala ve narsist aklına gelmedi bile.” Steve başını kaldırdı. Hakaretleri anlamış gibiydi. “Her şeyden önce kendini düşünüyorsun ve cenazelerden hoşlanmazsın. Şunu kafana sok: *Cenazelerden kimse hoşlanmaz!*”

“Sanırım –*umarım*– Karen’i da düşündün. Ama ben senin kız arkadaşını ve benimle birlikte cenazeye gelmeni isteyip istemediğimi bana sormak –*bir kere* bile– aklına gelmedi.”

Anna susup ona baktı. Steve biraz ayılmış, Anna’nın söylediklerini anlamış gibiydi. Sonra Anna, “Şu anda ne istiyorum, biliyor musun?” dedi.

“Ne?” Birbirlerini yenmeye hazırlanan iki boksör gibi birbirlerinden birkaç adım uzakta, ayakta duruyorlardı.

“Defolup gitmeni istiyorum.”

Sonra Anna, Steve’e doğru eğilip onun yüzüne tükürdü. Bu küçük ama gerçek bir tükürüktü. Genç adamın yanağına yapıştı ve aşağıya doğru yavaşça kaymaya başladı.

Onu seyretmek son derece mutluluk vericiydi.

Bir sessizlik oldu. Genç adam alkolün etkisiyle yavaş hareket ediyordu ama sonunda tepki verdi. Anna’ya doğru bir hamle yapıp onu sertçe, acımasızca itti. Anna geriye doğru uçtu, başını kapıya çarptı ve kayarak yere düştü.

Soluksuz kalmış ve şaşkına dönmüştü ama çok kısa sürede toparlanıp harekete geçti. Damarlarındaki adrenalin düzeyi yükseliyordu. Tam bir savaş psikolojisi içindeydi. Steve’in ondan daha yapılı ve güçlü olduğunun farkındaydı ama bu umurunda değildi. Steve onu birçok kez tehdit etmişti. Anna’dan daha güçlü olmasının bir önemi yoktu. Anna öfkesinin gücünü Steve’in –fiziksel olarak– hissetmesini istiyordu. Bu nedenle vahşi bir hayvan gibi doğruldu ve Steve’in kumıldamasına fırsat bırakmadan ona bir tekme savurdu. Bacakları uzun olduğu için yükseklere ulaştı. Çizmeleri –o hain, yüksek topuklu, sivri uçlu, koyu yeşil çizmeler– etkili birer

silahtı. Anna'nın tekmesi Steve'in en çok acıyacak yerine, *tam* da en hassas yerine isabet etmişti.

Genç adam acı içinde iki büklüm oldu.

Anna durmadı. Ayağa kalktı ve sokak kapısını açtı, Steve hâlâ iki büklüm halde küfür ediyordu. Sonra genç adam onun ne yaptığını anlamaya fırsat bulamadan Anna onu yakaladı ve bütün kuvvetiyle dışarı itti.

Steve arkaüstü yola düştü ve kalçasının üstüne oturdu ama Anna onun yaralanıp yaralanmadığına bakmadı bile. Kendi güvenliği ön plandaydı. Geri çekilip hole girerek kapıyı güm diye kapattı. Sonra zinciri taktı ve kapıyı sürgüledi.

"Sence Anna iyi midir?" diye sordu Karen.

Alan, "Umarım," dedi. İkisi de hâlâ olayın etkisindeydi.

Karen alt dudağını ısırdı. "Belki de ona telefon etmeliyim."

"Bence senin yeterince işin var. İstersen Françoise ve ben eve giderken ona uğrarız. Sanırım birazdan gideceğiz."

"Sorun olmaz mı?"

"Hayır, kesinlikle sorun olmaz." Alan ve ailesi birkaç kilometre ötede oturuyordu. Anna'nın evi de yollarının üstündeydi.

"Steve salağın teki," dedi Alan.

Karen, "Kesinlikle öyle," diyerek başını salladı. "Onları tanıştırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Anna onu bırakacak." Alan bundan emindi. "Görürsün."

"Umarım haklı çıkarsın."

"Gel." Alan kollarını iki yana açtı ve kucaklaştılar. Genç adam geri çekilip Karen'in saçlarını kenara ittikten sonra onun gözlerinin içine baktı. "Steve için de Simon için de kendini suçlamamalısın."

"Suçlamıyorum!" diye itiraz etti Karen.

“Suçluyorsun.” Alan kendinden emin ama yumuşak ve sevecen bir sesle konuşuyordu. Karen’in kalbi duracak gibi oldu. Bu ses ona Simon’ın sesini hatırlatmıştı.

“Tamam.” Karen başını salladı. “Ama eve gidince bana bir mesaj gönderip Anna’nın iyi olup olmadığını söyleyeceksin, değil mi?”

Biraz sonra Anna, Steve’in ayağa kalkıp üstünü silkelediğini duydu. Sonra genç adam kapıdaki posta gözünü aralayıp içeri baktı.

Anna ondan uzaklaşarak merdivenlere oturdu ve onu seyretmeye başladı.

“Beni içeri alacak mısınız?” diye sordu Steve.

“Şaka mı yapıyorsun?” Sonra Anna bu tartışma başladığından beri, belki de ondan, hatta Simon’ın öldüğünü öğrenişinin günlerce öncesinden beri ne söylemek istediğini anladı: “Bir daha asla bu kapıdan içeri giremeyeceksin.”

“Ne?”

“Ne demek ‘ne’? Dediğimi duydun. Benim evime bir daha asla geri dönmeyeceksin, dedim.”

“Bunu yapamazsın.”

“Görürsün.”

Posta kutusunun kapağı kapandı ve Anna hazırlandı. Steve’in bundan sonra ne yapacağını biliyordu. Gerçekten de öyle oldu. GÜM! Steve olanca ağırlığıyla ahşap kapıya yüklenirken Anna kapının, hatta bütün koridorun ve evin sarsıldığını hissediyordu. GÜM! Sonra yine GÜM!

Anna endişeliydi. Kilitler dayanacak mıydı? Ama damarları hâlâ endişelere boyun eğmesine fırsat vermeyecek kadar adrenalinle doluydu. Anna üst kata koşup yatak odasındaki cumbanın penceresini açtı ve aşağı sarktı.

Şimdi Steve tam altındaydı. Bedeni yana doğru eğilmişti. Birkaç adım geri çekilip tekrar kapıya doğru hamle yaptı. Kendisine zarar verebileceğine aldırmadığı anlaşıyordu.

“Hey!”

Steve yukarı baktı.

“Bunu yapmaya devam edersen polis çağıracağım.”

“Çağırmaszın.” Genç adamın çenesi kasılmıştı. Buna inanmıyordu.

“Tabii ki çağırırım.” Anna içeri girip tuvalet masasından telsiz telefonunu aldı ve pencereye döndü. Sonra Steve’in görmesi için onu yukarı kaldırdı. “Bence buradan 999’u arayabilirim, ne dersin?”

Steve şimdi sızlanmaya başlamıştı. “Beni içeri al Anna. Lütfen.” Anna, *Üç Küçük Domuzcuk* masalını hatırladı.

Bunu duyduğuna inanamıyordu. “Asla.”

Genç adamın yüzünde sarhoş olduğu zamanlarda Anna’nın sık sık gördüğü ifade vardı. Steve’in dudakları sarkmış, kafası karıştığı için alnı kırışmıştı. Saldırganlığına rağmen duruşu uyusuktı, kolları ve bacakları birbirinden bağımsız hareket ediyordu. Ve nihayet Anna’nın gözlerinin önündeki son sis kalıntıları da dağıldı. Steve’i olduğu gibi görebiliyordu.

Acınası, zavallı bir sarhoş.

Anna, Karen’in cenazedeki konuşmasının kendisine verdiği mesajı da anlıyordu. Karen, Simon’ı kusurlarıyla severken Anna, Steve’i kusurlarıyla sevmiyordu. Sevemezdi ve asla sevmeyecekti. Steve’in en büyük kusuru –bağımlılığı– bu duruma yol açarken onu nasıl kusurlarıyla sevebilirdi ki? Kendi evinde şiddete maruz kalıyordu. Buna, *bunlara* tahammül edilemezdi.

“Beni içeri almak zorundasın,” diye sızlanıyordu Steve.

“Hayır.”

“Ben nerede uyuyacağım?”

“Bu senin sorunun.”

“Ah, Anna...”

Genç adam beş yaşında bir çocuk gibiydi ama bu, Anna'yı hiç etkilemiyordu. Kararlıydı. "Bana, 'Ah, Anna,' deme. Yeterince dayandım. İlişkımız bitti. Geçmişte kaldı. Sen herkesten çok kendini düşünürsün. Bütün cenazenin merkezi olmayı bile başardın. Son günlerde de sanki sen ve en yakın arkadaşım arasında seçim yapmak zorundaymışım gibi davrandın. Bunun sonucunda arkadaşımı seçiyorum. Orada durup benimle tartışmanın bir anlamı yok. Bir kere daha bağırıp kapıma yüklenirsen polis çağıracağım. Şimdi gidip istediğin yerde uyu. Umurumda değil. Yarın eşyalarını dışarı bırakırım."

Anna pencereden çekilip giyinme odasına girdi ve iki eski battaniye aldı. Sonra yatak odasına dönüp onları pencereden aşağı sarkıttı.

Steve bahçenin içindeki patikaya oturmuştu, üzgün görünüyordu.

"Al," dedi Anna.

Steve yukarı baktı.

Anna battanileri aşağı uzatarak, "Bunları alabilirsin," dedi. "Yakala."

Ve önce birini, sonra diğerini Steve'e attı. Birincisi yere düştüğünde hâlâ katlı ve ağırdı ama ikincisi havada paraşüt gibi açıldı.

Steve birkaç dakika küfür ederek kapının önünde oyalandı. Sonra sesi kesildi ama Anna onun hâlâ dışarıda dolaştığını duyabiliyordu. Buna tepki göstermedi ama sonra genç adam ona telefon etmeye başladı. Önce Anna telefonun fişini çekene kadar onu tekrar tekrar ev telefonundan, sonra da cep telefonundan aradı. Anna sonunda cep telefonunu da kapattı. Ve nihayet Steve'in battanileri alıp ayaklarını sürüyerek uzaklaştığını duydu.

Karen ön kapıyı kapatırken, *işte bu kadar*, diye düşündü. Bütün konuklar gitmişti. Şimdi cep telefonunu kontrol etmeliydi.

Alan sözünü tutmuştu.

Mesajda, batı cephesinde her şey sakın, yazıyordu. Oralarda doluştık, kötü bir şey duymadık ve onları rahatsız etmemeye karar verdik. İkisinin de uyuduğunu tahmin ettiğimiz için onları uyandırmak istemedik. Rahat ol.

Yine de Karen'in zihnini meşgul eden bir şey vardı. Cuma günü hep birlikte neşe içinde yemek pişirmiş olmalarına rağmen bütün hafta boyunca Anna ile Steve'in ilişkisinde gittikçe artan bir gerilim hissetmişti. Olaylar nedeniyle öylesine tükenmişti ki bunu fazla düşünmemişti ama bu akşamki korkunç kavga onun korkularını su yüzüne çıkarmıştı. Steve'in sınırları zorlandığında neler yapabileceğini düşününce ürperiyordu.

Emin olmak için Anna'yı kendisi aramaya karar verdi.

Ama Anna'nın cep telefonu kapalıydı, hemen telesekretere düşüyordu. Karen ev telefonunu denedi. Telefon çalışıyor ama açılmıyordu.

Annesi, "Vazgeç tatlım," dedi. "Anna başının çaresine bakabilecek yaşta."

Karen başını iki yana salladı. "Endişeleniyorum anne." Anna ile kendisinin arkadaşlıktan öte bir ilişkilerinin olduğunu, kimi zaman, özellikle de son zamanlarda olduğu gibi duygular tavan yaptığı aralarında altıncı histen kaynaklanan bir bağlantı oldu-

ğunu annesine nasıl anlatabilirdi ki? Annesi onun aşırı duygusal davrandığını düşünürdü.

“Biliyorum, huzursuzsun ve iyi bir arkadaşsın. Ama yaşadığın bunca şeyi düşünürsek bence dinlenmelisin. Gerekirse ona başkası yardım etsin.”

Karen, “Ben onun en yakın arkadaşayım,” diye itiraz etti. “Ve ona çok yakın oturuyorum. Ya başına bir şey geldiyse?”

“Hiçbir şey olmamıştır. Alan mesajında sana onların uyuduklarını söylüyordu. Büyük olasılıkla rahatsız edilmemek için telefonları kapatmıştır. Bence bu hafta her şey için üzölmeye ve endişelenmeye o kadar alıştın ki düşünmekten vazgeçemiyorsun. Ama ben onların iyi olduklarından eminim. İstersen yarın sabah ben çocuklara bakarım, sen de gidip arkadaşını görebilirsin.”

“Tamam...” Ama Karen hâlâ emin değildi.

Lou, annesi, Audrey teyzesi ve Pat eniştesiyle salonda oturuyordu. Pat eniştesinin berjeri televizyona yakın bir yere çekilmişti. Yaşlı adam diğer rahatsızlıklarının yanı sıra sağırdı ve –bağırarak anlattığı gibi– televizyona yakın olmazsa sohbet programının sunucusunu duyamayacaktı. Audrey ile Lou’nun annesi kanepede yan yana oturuyorlardı. İki kadının demir çubukları andıran omurgaları sıkı bir disiplinle, “Dik otur!” diye yetiştirildiklerinin bir kanıtıydı. Lou bacağını koltuğun kolunun üstüne atmıştı, çok rahat bulduğu bir koltukta dinleniyordu. Bu, babasının en sevdiği koltuk olduğu için annesi tarafından yaylarının gevşediğı ve pis olduğu gerekçesiyle atılmaktan kurtulmuştu.

Aslında eniştesi, Lou’nun sohbet programını görmesini engelliyordu ama Lou zaten televizyon seyretmiyor, tırnaklarını kemiriyordu. Bu, Simon’la ilgili konuşmaların neden olduğu öfkeyi unutmak içindi.

Bir tırnağının kenarından inatçı bir deri parçasını koparıırken, *annem benim bir erkeğe ilgi duymayacağımı göremiyor mu, diye düşünüyordu. Ama cenazeye uygun giyinmediğimi şabucak fark edebiliyor. Yıllardır, evet, yıllardır erkek arkadaşım olmadı – on beş yaşımdan beri. Bu kadar zamandır ne yaptığımı sanıyor? Seksten uzak durduğumu mu?*

Lou, Sofia'yı ve bir gece önceki öpüşmelerini düşündü. Sonra annesine, onun kır saçlarına, saçlarının Thatcher tarzı belirgin dalgalarına, onlarca yıldır, neredeyse sürekli sınıksız kapalı durmaktan kaynaklanan derin çizgilerle dolu dudaklarına baktı. Ama annesi dimdik durmasına rağmen yaşları birbirine çok yakın iki kız evlat dünyaya getirmişti. Bir şekilde onlara hamile kalmış olmalıydı. Lou, babasının, annesinin cinsel açıdan çok tutkulu bir kadın olduğunu ima ettiğini hatırlıyordu. Zaten birbirinden o kadar farklı iki insanı otuz yıldan uzun bir süre bir arada tutan bir şeyler olmalıydı.

Demek ki annesi bazı şeyleri inkâr ediyordu.

Bu, Lou'yu bütün yetişkinlik yaşamı boyunca yiyip bitiren, son derece sağlıksız bir durumdu. İşte, kendisi burada bir koltuğa yayılmış otururken, bir kadınla öpüşmesini hatırladığında bile bedeni tepki veriyordu. Alçak sesle, "Ben eşcinselim," diye mırıldandı.

Ama annesi kendini televizyona öylesine kaptırmıştı ki onu duymadı.

Karen, "Sen yat anne," dedi. "Ben hemen geleceğim."

"Bunu niçin yarına bırakmıyorsun?"

Karen bulaşık makinesini boşaltıyordu. "Ben iyiyim, gerçekten. Bunu şimdi yapmayı tercih ederim. O zaman makineyi yeniden doldurabilirim. Banyo yapsana, yorgunluğunu atmana yardımcı olur."

"İyi fikir. Suyu sana bırakmamı ister misin?"

"Evet, neden olmasın?" Bunu yıllardır yapmamışlardı. Karen çocukluğunu hatırladı. Annesi tutumluluğun sıradan bir şey olduğu

bir kuşaktandı. Karen insanların şimdi de böyle davranmalar bir şey kaybetmeyeceklerini sık sık düşünürdü.

Tabakları makineden çıkarıp büfenin üstüne koyarken, *geçmişin beklenmedik anlarda kendini göstermesi ne kadar tuhaf*, diye düşünüyordu. Şu anda kendi geçmişinin izlerini taşıyan porselen takımları elinde tutuyordu.

Phyllis'in birkaç yıl önce, "Karen'in çocukları var, benden çok ona lazım olur," diyerek Karen'a verdiği dökme demir tencere de oradaydı. Bir yerlerden gelmiş kupalar vardı – Simon'ın işyerinden getirdiği, tanıtım için kullanılan kupalar, Anna'nın hediye ettiği iki zarif porselen fincan, Alan'ın getirdiği, kıllı erkeklerin daha iyi âşıklar olduğunu anlatan komik bir kupa. Karen üniversiteye gittiği zaman büyükannesinin ona verdikleri tart kapları... O sonbahar büyükannesi bakımevine gitmişti. Onun artık herhangi bir şey pişirmeyeceğini ama belki Karen'in onları kendi evinde kullanabileceğini söylediğini hatırlıyordu. Karen o zamanlar hiçbir şeyden etkilenmiyordu ama şimdi onları ne zaman kullansa bu anı onu derinden etkiliyordu.

Sonra Simon'la düğün hediyesi olarak istedikleri takımdan bir, iki, üç, dört, beş, altı yemek tabağını makineden çıkardı. Bunlarla kaç yemek servisi yapmıştı? Mavi kenar çizgisini izleyerek parmağını tabağın kenarında gezdirdi. Gösterişli şeyler değildiler. Sade, beyaz, porselen tabaklardı. O zamanlar arkadaşları para içinde yüzmüyorlardı. Evlendiklerinde oldukça genç olan Karen ve arkadaşları üniversiteyi yeni bitirmişlerdi. Pahalı bir evlilik listesi açgözlülük gibi görünecekti. Bu tabaklar yine de iyi dayanmıştı, sadece iki tanesi kırılmıştı. Zaten çok pahalı ve kolayca kırılabilecek bir tabak takımını hiç kullanmayacaklarına göre ne işe yarayacaklardı ki? Oysa bunlar yıllarca bol bol kullanılmış, Karen ile Simon'ı evli bir çift olarak verdikleri ve Karen'in o zamanlar çoban yahnisinden başka yemek pişirmeyi bilmediği ilk akşam yemeği davetlerinden çocukların doğum günü partilerine kadar idare etmişlerdi. Bu

tabakların yassı olması kiş, pizza ve tartlar için olduğu gibi kek servisi için de idealdi...

Ve işte, tabaklar gibi tam bir daire oluşturarak her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Bütün bu anıların merkezinde Simon vardı. Çok uzun zamandır Simon onun hayatının en önemli parçasıydı. Tabak takımının neredeyse her bir parçası şu ya da bu şekilde ona ikisiyle ilgili bir şeyler hatırlatıyordu. Simon'ın Karen'la ilişkisinden önceki eşyalarını bile birlikte defalarca kullanmışlardı. Bu kadarı fazlaydı. Karen bugün bütün gözyaşlarını dökmüştü. Canı çıkmış, hissizleşmişti.

Bunları düşünmek yerine çatal bıçak sepetini boşalttı ve makineyi son kez doldurdu. Sonra deterjan haznesine bir tablet koyup makinenin kapağını kapattı ve yuvarlak düğmeyi çevirdi.

Anna sadece birkaç saat uyuduktan sonra tekrar uyandı. Steve'in onu daha fazla rahatsız etmeyeşine şaşırmış, rahatlamıştı. Steve gitmiş olabilirdi.

Anna cumbaya dönüp perdelerin arasından dışarı baktı. Genç adam eğer hâlâ bahçedeyse onu görüp tekrar olay çıkarmasını istemiyordu.

Ama bahçede kimse yoktu.

Sonra gözüne bir şey ilişti. Yol üstündeki iş hanının kapısında kendi battanileri vardı. Steve'i göremiyordu ama gördüğü yuvarlak şekilden onun battanilerinin altında kıvrılmış halde uyumakta olduğunu anladı. Süzme peynirli sandviçler yapan evsiz adam da bir zamanlar orada yatıyordu.

Pazar

Karen uyandı. Yanında, yatağın içinde biri vardı.

Bu o olabilir miydi?

Olamazdı.

Değildi.

Luke'tu bu. Gece sessizce örtülerin altına girmişti. Karen yine hüznünlendi.

Her sabah böyle mi olacaktı? Her gözünü açtığında karnına bir yumruk mu yiyecekti?

Acının geçeceğini umarak gözlerini kapattı. Kendini ve Luke'u sıkı sıkı sarıp sarmalalarak örttü. O mu Luke'u koruyordu, yoksa Luke mu onu, bilmiyordu. Ama Luke sıcak ve yumuşaktı, huzur içinde uyuyordu. Belki de annesine sürtünecek, uçup gidecek olan birkaç dakika için huzurunu annesine geçirecekti.

Anna uyanınca ilk iş olarak pencereden dışarı baktı. Steve karşıdaki kapının önünde yoktu. Giderken battaniyeleri de götürmüştü. Anna pencereyi açıp aşağı sarktı ve yola göz gezdirdi.

Hiç iz yoktu. Olanlardan dolayı hâlâ şaşkıındı ama gerçekçi biri olduğu için bir değerlendirme yaptı. Steve'in dönebileceğini göz önünde bulundurarak şu anda evden ayrılamazdı. Steve'in anahtarları vardı. Bu nedenle her şeyden önce bir anahtarcı çağırılmalıydı. Ev telefonunun fişini tekrar taktı ve sonunda bir anahtarcı buldu.

Günlerden pazar olduğu için ücretin iki misli olduğu ortaya çıktı. “Yarına kadar bekleyemez misiniz?” diye sordu adam. “Eğer evdeyseniz.”

Anna açıkça, “Hayır,” dedi. Böylece bir saat içinde kalkıp giyindi, şimdi ön kapıyla uğraşmakta olan adamı seyrediyordu.

Anna adam işini bitirmeden Steve’in dönüp gelmesinden korkuyordu ama boş boş oturmaktansa endişesini bir şeyler yaparak dindirmeye çalıştı. Mutfaktan bir çöp torbası alıp üst kata çıktı. Steve’in bütün giysilerini dolaptaki askılardan çıkardı ve yatağın üstüne koydu. Sonra onları isteksizce katlayıp birer birer torbaların içine yerleştirdi. Yirmi dakika içinde işi bitmişti.

Genç adamın ayakkabılarını da koymak için kutu ararken cep telefonunun hâlâ kapalı olduğunu hatırladı. Belki de tehlikeyi göze alıp telefonunu açabilirdi. En azından kendisini kimlerin aradığına bakabilirdi. Açılış sesi duyulduktan sonra telefon çalmaya başladı. Anna heyecanla yerinden fırladı.

Arayan Karen’di.

“Şükürler olsun. Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum.”

“Özür dilerim. Telefonumu kapatmıştım. Beni niçin ev telefonumdan aramadın?”

“Dün gece aradım. Uzun uzun çaldı. Sonra bu sabah tekrar denedim, meşguldü. Hatta bir arıza falan olduğunu düşündüm.”

“Hayır, fişini çekmiştim. Bu sabah herhalde anahtarcıyla konuşuyordum.”

“Anahtarcı mı? Neden?”

“Steve’le ayrıldık.” Konuya giriş yapmaya gerek yoktu.

“Ah.” Karen’in sesindeki şaşkınlık gün gibi açıktı.

Anna sözlerini Karen’in iyice anlamasını bekledi.

Az sonra Karen, “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet.” Anna, Karen’in onun daha sonra fikrini değiştirebileceğini düşünerek fazla bir şey söylemediğini tahmin edebiliyordu. Çiftler ayrıldığında daima riskli bir durum söz konusuydu – durumu hemen onaylamak, tekrar bir araya gelinirse geri tepebilirdi. Ama

Anna bu ayrılığın kesin olduğunu açıkça anlatmak istiyordu. “Eve geldiğimizde büyük bir kavga ettik.”

“Tanrım, üzıldüm.”

“Senin suçun yok.”

“Evet, sanırım.”

“Tam bir pislik gibi davrandı. Benim senden özür dilemem gerekir.”

“Senin de suçun yok.”

Ama Anna yine de kendisinin suçlu olduğunu düşünüyordu. “Böyle olacağını tahmin etmeliydim.”

“Anna, söz konusu Steve olduğunda neler olacağını bilemezsin. Çok nazikken biraz sonra –umarım bunu söylememden rahatsız olmazsın– şey... can sıkıcı bir sarhoş oluveriyor.”

“Bu çok hafif bir tabir oldu.”

“Dün gece kendini aştı.”

“Bana mı söylüyorsun?” dedi Anna. “Sen en kötü kısmını görmedin. Buraya döndüğünde berbattı.”

“Sana vurmadı, değil mi?”

“Pek sayılmaz...” Anna güldü. “Sanırım ben onun canını, onun benim canımı yaktığından daha fazla yaktım.”

“Öyle mi?”

“Orasına tekme attım.”

Karen, “Aferin sana!” dedi. Nihayet Anna arkadaşının Steve hakkındaki gerçek duygularını öğrenmiş oluyordu. “Şimdi nerede?” diye sordu Karen.

“Onu kovdum.”

“Ne? Bu sabah mı?”

“Hayır, dün gece.”

“Aman Tanrım, zavallı adam. Hava biraz soğuktu.”

“Ona iki battaniye verdim.” Anna ancak bunları anlatırken olayın ne kadar tuhaf olduğunu görebiliyordu. Dünyayı seyrettiği ayna paramparça oluyordu.

“Peki ya şimdi?”

“Anahtarları değiştirdim.”

“İnanamıyorum.” Karen nefesini tuttu. “Hiç vakit kaybetmemişsin.”

Anna kuru bir sesle, “Sadece dört yıl,” dedi.

Karen, “Ah, üzüldüm,” diye tekrarladı. “Bir bakıma severdim onu.” Sonra, “Yani ayıkken,” diye ekledi.

“Sorun da buydu. Ayık kişiliği onun sadece yarısı.”

“Hımmm...” Anna, Karen’ın düşündüğünü hissediyordu. “Bugün ne yapıyorsun?”

“Sanırım vaktimin çoğunu onun öteberilerini paketlemekle geçireceğim. Niçin sordun?”

“Annem Molly ile Luke’a biraz göz kulak olmayı önerdi. Gelip sana yardım edeyim mi?”

“Bu harika olur,” dedi Anna.

Lou uzun bir hafta geçirmişti ve uykusunu almaya ihtiyacı vardı. Bu, bugünün günlerden pazar olmasıyla birleşince Lou yatakta her zamankinden bir iki saat fazla kalmayı kendine hak görmüştü. Yarı uyanık, yarı uykulu evin içinde dolaşanların çıkardığı sesleri, teyzesi duş alırken su ısıtıcısının çıkardığı sesi, radyodan gelen hafif klasik müzik sesini, mutfaktan yükselen tabak çanak seslerini dinliyordu.

Sonunda buna artık dayanamayacağını anlamıştı. Annesi onun kahvaltı etmesi konusunda kesin kararlı bir şekilde dolaşıp duracaktı. Lou yatak örtülerini üstünden atıp sabahlığını giyerek alt kata indi. Sesler duyuyordu ama bu, annesiyle konuşan Pat enişte değildi. Kız kardeşi Georgia buradaydı. Georgia hafta sonları annesine genellikle uğrardı. Şimdi annesiyle beraber mutfaktaydılar.

Annesi, “Elliot daha çok babana benziyor,” diyordu.

“Öyle mi düşünüyorsun? Ben onu daha çok Howard’a benzetiyorum.”

Howard, Georgia’nın kocası, Elliot da oğluydu.

“Hayır, şunu görüyor musun? Çenesini? Burası tıpkı baban.”

Lou somurtarak en alt basamakta durdu. Lanet olası Georgia, annesine Noel fotoğraflarını gösteriyordu. Oysa bunu Lou yapmak istemişti. Sonuçta o fotoğrafları çeken kendisiydi ve çektiği fotoğrafları beğenmişti. Annesinin onayını alma fırsatını kaçırdığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Georgia’nın çocuklarının fotoğraflarını ona hiç göndermemeliydi. Ama onları ilk fırsatta göstermek isteyecekti. Lou kendi kendine huysuzluk etmemesini telkin ederek mutfığa, onların yanına gitti.

“Günaydın,” dedi annesi.

Lou büfeden bir fincan ve altlık aldı, sonra çaydanlığın örtüsünü kaldırıp kendine bir fincan çay koydu. Lou demli çay severdi ama bu çay –küçük parmağını çayın içine soktu– soğuktu.

“Sanırım yenisini demleyeceğim,” diye mırıldandı.

Georgia, “Ah, evet, üzgünüm. Çayı epey önce yapmıştık,” dedi. “Ben çocuklarla beraber erkenden kalktım. Kendiliğinden böyle oluyor. Geç saatlere kadar uyuyabildiğin için seni kıskanıyorum.”

Bir an için Lou’nun içinden, *hayır, kıskanmıyorsun*, demek geldi ama bunun yerine bir sandalye çekip onların yanına oturdu ve fotoğraflara uzandı. Yeğeni Elliot kek hamurlu bir kaşığı yalıyordu. Hamurun çoğu ağzının çevresine bulaşmıştı. Elliot o ilk sarsak adımlarını atıyordu. Elliot banyo yapıyordu. Lou ona hayran olmak şöyle dursun, onu korkunç buluyordu. Sonra meme emmekte olan diğer yeğeni vardı. Kardeşinin yüzü buruşmuş, kaşları çatılmıştı. Küçük kız ise Lou’nun hediye ettiği bir çingirakla oynuyordu.

Lou çayına süt ekledi ve kendini içinde bulunduğu ana kaptırdı. Annesi ve kardeşiyle fotoğraflara bakıyor, onlarla birlikte gülüyor, sohbet ediyordu. Sonuç olarak fotoğrafları kendisi beğenmişti. Ama annesi ona bir kere bile fotoğrafların ne kadar güzel olduğunu söylememiştir.

Nihayet son fotoğrafa geldiklerinde Lou anlaşılmasa da bir şekilde duygusallaştı. Birden içinden ağlamak geldi.

Onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu anlayabilmek için kalkıp pencerenin önüne gitti. Gözyaşları akmak üzereydi. Sonra gözyaşlarını silerken bu duygusallığının nedenini buldu. Bu, kıskançlıktı. Kız kardeşinin hayatını kıskanmıyordu; onun evliliğini, evini, hatta çocuklarını istemezdi. Ama kız kardeşinin anneleriyle ilişkisini kıskanıyordu.

Bu, kendisinin annesiyle arasındaki ilişkiyle karşılaştırıldığında o kadar basit, o kadar temiz, o kadar dürüst bir ilişkiydi ki...

Anna, Steve'in kitaplarını doldurduğu üçüncü koliyi de koli bandıyla kapatıyordu. İşin yarısına gelmişti ki telefon tekrar çaldı.

Arayan Lou'ydu. Genç kadın, "Selam," dedi. "Müsait misin?"

Bu kez Anna onunla konuşabileceğinden daha emindi. Fırtına dinmişti. Kendine gelmeye çalışıyordu ama geçen seferki gibi girdabin ortasında yakalanmamıştı. "Evet."

"Dünün nasıl geçtiğini merak ettim de."

Anna, *nereden başlasam*, diye düşündü. Müthiş bir yirmi dört saat geçirmişti. "Karen'in evindeki toplantı genel olarak harikaydı."

"Buna çok sevindim."

"Neredesin?" Anna ona olayları ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlamadan önce bunu öğrenmek istiyordu.

"Annemdeyim. Şey, aslında gazeteleri almak için dışarı çıktım. Bu bahaneyle yürüyüş yapmak istedim."

Lou bunu söylerken Anna onun yanından bir arabanın geçtiğini duydu. "Oraya rahat gittin mi?"

"Evet."

Anna, Lou'yu henüz o kadar iyi tanı mıyordu ama buna rağmen bir sorun olduğunu sesinden anlamıştı. Lou'nun sesi gerçekten kulağa iyi gelmiyordu. "Her şey yolunda mı?"

Lou nefesini serbest bıraktı. "Annemle uğraşıyorum. Beni deli ediyor."

“Ah.” Anna, Lou’nun bunu söyleyişinden ve bu haftanın başındaki buluşmalarında üstü kapalı olarak anlattıklarından bu durumun bir geçmişi olduğunu anlamıştı. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Hep aynı şeyler. Aslında farklı olmasını da beklemiyordum. Yine de bazen insan başka türlü olmasını umuyor. Elimde değil.”

“Evet.” Anna, Steve’i düşündü. Onun farklı olacağını, değişeceğini kaç kere ummuştu. Lou’ya içini dökmeye karar verdi. “Aslında Steve ve ben dün gece ayrıldık.”

“Yaa.”

Anna, Karen gibi Lou’nun da bu durumu sindirebilmesi için biraz bekledi.

Nihayet Lou, “Yazık,” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Lou’nun böyle düşünmesi Anna’yı şaşırtmıştı. Lou’nun onları ideal bir çift olarak göreceği aklına gelmezdi.

Ama Lou fikrini açıkladı: “Birbirini seven iki insanın ayrılması her zaman üzücü bir olaydır. Senin onu çok sevdiğini hissetmiştim.”

Birbirlerini çok kısa süredir tanımalarına rağmen Lou beklediği cevabı aldı: “Evet, seviyorum... seviyordum.”

“Ama bir alkolikle yaşamak çok zordur. Bunu anlıyorum.”

“Daha fazla dayanamadım.” Anna kolilere baktı. Steve’le –mesela birlikte bir şeyler okumak gibi– çok özleyeceği ortak noktaları vardı.

“Ancak parkta söylediklerimde samimiydim.”

“Nasıl yani?”

“Sorunu onun yerine sen çözemezsin, onu tedavi edemezsin, demiştim sana.”

“Evet.”

“Bunu yapmadan önce büyük olasılıkla dibe vurması gerekecek. Öyle derler. Ona bazı yönlerden yardım ettin, durumuyla yüzleşmesine yardımcı oldun. Ama bunun yanı sıra ona destek olarak içki içmeye devam etmesine zemin hazırladın.”

Anna bunu daha önce de duymuştu ama bu sabaha kadar bu sözlerden böylesine güçlü bir biçimde etkilenmemişti. Steve’in dibe

vurması; bu üzücü bir düşünceydi. Ona acıdı. “Sence başının çaresine bakabilir mi?” Lou’nun “evet” demesini istiyordu. Steve’i tekrar kabul edemezdi. Bunu biliyordu. Yine de onun için endişeleniyor, suçlu hissediyordu. Onu bırakmıştı. Ama bazıları da genç adamın kendi kendini –evsiz– bıraktığını söyleyebilirdi.

Lou, “Büyük olasılıkla,” dedi. “Eğer ararsa ona yardım edebilecek kurumlar var.”

“Adsız Alkolikler falan mı demek istiyorsun?”

“Evet. Hiç böyle bir şeyi denedi mi?”

“Hayır.”

“Belli olmaz, şimdi deneyebilir. Bu arada kalacak yeri var mı?”

“Bilmiyorum.” Anna samimiydi. Suçluluk duygusu artıyordu. Kendisini hâlâ Steve’den sorumlu hissediyordu. Onu bir gecede silip atamazdı. Ama bunun tam tersi olan başka bir duygu da vardı; bu, Anna’nın her şeyden önce kendisine özen göstermesi gerektiği. Yeni bir duyguydu ama Anna için çok önemliydi. “Onu burada istemiyorum,” diye vurguladı.

“Evet.”

“Ara sıra birlikte çalıştığı bir adam vardı. Adı Mike’tı galiba. Belki onunla kalabilir. Onunla konuşmak bile istemiyorum, gerçekten. Ama iyi olduğunu bilmek isterim.” Anna çelişkili duygular içindeydi. “Bu sabah beni henüz aramadı.”

“Cep telefonu yanında mı?”

Anna bir gece önce susmak bilmeyen telefonları hatırladı. “Evet.”

Lou beklenmedik bir şekilde, “İstersen ben onu arayabilirim,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Ona iyi olup olmadığını sorabilirim. Ben evsizlerin kaldığı bir yurttan da çalışıyorum. En kötü olasılıkla, eğer Mike’la ya da başka biriyle kalamıyorsa onu oraya yönlendirebilirim.”

Anna karmaşık duygular içindeydi. Steve’i bir evsizler yurdunda düşünmek onu altüst ediyordu ama genç adamın sıcak bir yerde olduğunu ve temel ihtiyaçlarının karşılandığını da bilmek

istiyordu. Bu hiç yoktan iyiydi. Onun bir gece daha bir kapı girişinde uyuduğunu düşünmeye dayanamazdı.

“Senin için bir sakıncası var mı?”

“Elbette yok. Beni geri arayamaması için numaramı gizleyebilirim,” dedi Lou. “Sadece iyi olup olmadığından emin oluruz, tamam mı?”

Anna da Lou’nun sürekli telefonla aranarak rahatsız edilmesini istemezdi. Bir aracı istediği de yoktu. Ama Lou’nun Steve gibi insanlar konusunda deneyimli olduğu açıktı. Mesleği göz önüne alındığında bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ve genç kadın meseleye hem gerçekçi hem de iyi kalpli bir insanın gözüyle bakıyordu.

Anna özellikle de böylesine zorlu bir gün geçirirken bu konuyla ilgilendiği için Lou’ya bir teşekkür borçluydu.

Lou’nun Steve’den haber alıp kendisini aramasını beklerken, annesinin kızına sorun çıkaracağına onunla gurur duyması gerektiğini düşündü.

Lou, *bugünün işini yarına bırakma*, diye düşünüyordu. Ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu ama prova yapmanın bir anlamı yoktu. Evden çıkalı uzunca bir süre olmuştu. Köyün parkında dolaşıyordu. Annesi onun nerede kaldığını merak edecekti.

Steve telefona hemen cevap verince rahatladı. “Alo?”

Genç kadın hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. “Ah, selam,” dedi. “Ben... şey, siz beni tanıımıyorsunuz ama adım Lou. Anna’nın arkadaşıyım.”

“Evet. Bana sizden bahsetmişti.” Lou genç adamın Avustralyalılara ya da Yeni Zelandalılara özgü bir aksanının olduğunu hissetti. “Ne istiyorsunuz?”

“Sizi Anna adına arıyorum. Sadece iyi olup olmadığınızı öğrenmek istiyor.”

Genç adam, “İyiym,” dedi ve Lou onun sarhoş olmadığına karar verdi. Bu iyiydi. “Sadece geceyi biraz kötü geçirdim. Anna iyi mi?” Lou onun sesinin yumuşadığını hissediyordu.

“Evet, öyle görünüyor.” Genç kadın bu konuyu kısa kesti. “Neredesiniz?”

“Arkadaşım Dave’in evindeyim. Bana burada kısa bir süre için kalabileceğimi söyledi.”

Demek Anna haklıydı. Bu da iyiydi. Steve bir dereceye kadar artık başkalarının sorunuydu. Ama Lou’nun bir tarafı bu işi burada bırakmak istemiyordu; Steve’e yol göstermek, Anna’yla ilişkisi açısından değil, kendisi için ümit vermek istiyordu.

Genç kadın, “Bunu duyduğuma memnun oldum,” dedi. Sonra, “Bak Steve, beni tanıımıyorsun,” diye ekledi, “bana defolup gitmemi söyleyebilirsin, sana söyleyeceklerimi de yapmayabilirsin, bu sana kalmış. Çok içtiğini biliyorum. Bunu bana Anna söyledi.” Durup bekledi. Eğer Steve telefonu onun yüzüne kapatacaksa bunu şimdi yapacaktı. Ama hayır, hâlâ telefondaydı; Lou onun nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Sözlerine devam etti: “Çok kısa bir süre sonra, arayıp bulunca sana bir telefon numarası göndereceğim. Bu, eğer içki içmekten vazgeçmek istersen sana destek olabilecek kişilerin numarası. Tamam mı?”

Genç adam, “Her neyse,” dedi ve “Teşekkür ederim,” diye ekledi.

Yemek saat tam birde hazırıldı. Öyle ki onlar yerlerine otururlarken yemek odasındaki şöminenin rafında duran kulplu saat çaldı. Masada Lou'nun annesi, Lou, Pat ve Audrey vardı. Georgia kendi ailesine yemek hazırlamak için gitmişti.

Buna rağmen Lou'nun annesi, Pat ve Audrey'nin şerefine meşe ağacından yemek masasının bir kanadını daha açmıştı. Onlar için bifték de pişirmişti. Lou her zamanki gibi sebzeyle yetinmek zorundaydı.

Pat, "Sen da hâlâ şu veganlardan mısın?" diye sordu.

"Vejetaryen," diye düzeltti Lou. "Süt ürünleri yiyorum."

Pat eti büyük bir zevkle keserken, "Artık vazgeçmişsindir diye düşünüyordum," dedi. Etin yumuşak yerinin kenarından tabağa kan sızıyordu. Yaşlı adam onu kaşıkla alıp etinin üstüne döktü.

Audrey, "Bu *vazgeçilecek* bir şey değil," diyerek araya girdi. "Bu, insanın inandığı bir şey." Yaşlı kadın onu –biraz da olsa– anladığını göstermek için Lou'ya gülümsedi.

Lou ona minnet duyarak başını salladı. Audrey'nin, kocasından ve ablası olan Lou'nun annesinden daha açık fikirli olduğunun uzun zamandır farkındaydı. Lou'nun annesinin çocukları ve torunları vardı ama buna rağmen kız kardeşi yeni kuşakla daha az değil, daha fazla iletişim halindeydi.

Birkaç dakika boyunca sadece parlak gümüşün ince porselene sürtünmesiyle çıkan ses duyuldu. Sonra Audrey yeni bir sohbet konusu açmayı denedi. Saf saf, "Eee, tatlım," dedi. "Şu anda erkek arkadaşın var mı?"

Lou az kalsın çatalını elinden düşürüyordu. Böyle açıkça sorgulanmaya alışkın değildi. Annesi bundan kaçınırdı.

Oysa şimdi tek kaşını kaldırarak, “Bence trendeki o adam ile Lou arasında bir şey vardı,” dedi. Belli ki kendisine destek olacaklarını düşündüğü Audrey ile Pat yanındayken meseleleri her zamankinden daha fazla deşmeye hazırlanıyordu.

Lou dişlerini gıcırdattı ve ısrarla, “Hayır,” dedi. “Yoktu.”

Önüne bakıyordu. Çatalını bir havuca saplamaya odaklanmıştı. Gerçekten bu yemek son derece sıkıcıydı. Etin yağıyla yapıldığı için yemeğinin sosunu bile yiyemiyordu.

Pat eniştesi, “Sorun değil, bize anlatabilirsin tatlım,” dedi. Sesinde, Lou’nun dün annesinin sesinde hissettiğine benzer aşırı bir sempati vardı.

Lou içinden, *ama bunu yapamam*, diye itiraz etti. Bütün mesele buydu zaten. Audrey durumu fark etmişti. “Onun bu konuda konuşmak istediğini sanmıyorum,” dedi. “Özür dilerim tatlım, amacım özel hayatına burnumu sokmak değildi. Sadece çok tatlı bir kızsın ve...”

Pat eniştesi ona yardım etmek ister gibi, “...yaşın ilerliyor,” dedi.

Audrey onu, “Pat!” diye azarladı. “Ben öyle demek istememiştim.”

Lou’nun annesi, “Ben yirmi bir yaşında evlendim,” diye açıkladı.

“Biliyorum.” Lou hardala uzandı. Bu berbat yemeği biraz tatlandırmak istiyordu.

“Kız kardeşin de yirmi dört yaşında evlendi.”

“Bunu da biliyorum.”

Lou bu sohbette kendisini rüzgârın sürüklediği bir uçurtmanın ipi gibi gerilmiş hissediyordu.

“Ben... şey, bilmiyorum,” diye mırıldandı.

“Sen harika bir anne olurdun,” dedi Audrey.

Lou onun bunu iyi niyetle söylediğini biliyordu ama gerçekten... Audrey de harika bir anne olurdu fakat Lou bunu ona söylemeyi aklından bile geçirmezdi. Audrey’nin niçin çocuğu olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşükler, kısırlık, kocasının iktidarsızlığı

yüzünden olabilirdi. Bu konu, bunlardan herhangi biri yüzünden moral bozabilirdi. Niçin onunla uğraşıyorlardı ki?

Onları biraz şaşırtmayı umarak, “Biliyor musunuz?” dedi. “Çocuk sahibi olmak istediğimi sanmıyorum.” Ama bu tam olarak doğru değildi. Gerçek, bir çocuk sahibi olmak isteyeceği kimseyi bulamamış olmasıydı. Ama en azından bu onların, özel yaşamına burunlarını sokmalarına engel olabilirdi.

Annesi, “Yaa,” dedi.

Lou onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Ama bu kadar hayal kırıklığına uğramasına ne gerek vardı? İki torun yeterli değil miydi? Bu ona daha önce baktıkları fotoğrafları hatırlattı ve genç kadın içindeki yayın gerildiğini hissetti.

Belki de annesi, Lou’nun durumunun kendisini yansıttığını düşünüyordu. İkisi de yalnız yaşayan bekâr kadınlardı. Lou’nun annesi itiraf etmese de yalnızlık çekiyordu ve o kadar kısır bir hayatı vardı ki Lou’nun hayatının farklı olabileceğine inanamıyordu.

Lou ürperdi. Bir an için bile annesinin birbirlerine benzediklerini düşünmesini kabul edemezdi. Onlar birbirlerinden tamamen farklıydılar. Lou’nun bunu açıkça belirtmesi gerekiyordu.

Sonra Simon’ı, geçen hafta içinde olanları, tek bir hayatı olduğunu, onu elinden geldiğince güzel, en azından mümkün olduğunca dürüst bir şekilde yaşaması gerektiğini düşündü. Babasının, gerçeği annesinden saklaması konusundaki ricasını hatırladı ve sonunda gerçeği gördü.

Korkaklık.

Babası hayatını karısıyla ters düşmekten kaçınarak geçirmiş olabilirdi ama bu onun ölümüne sebep olmuştu ve Lou onun kendisini de öldürmesine kesinlikle izin vermeyecekti. Kimliğini reddetmeye devam ederse sonunda, hemen olmasa bile zamanla gerçekten annesi gibi boğulacağını fark ediyordu.

Daha fazla numara yapamayacaktı.

Bunu anladıktan sonra ip artık gerginliği taşıyamaz, kopardı.

Ve...

“Ben eşçinselim,” dedi.

Bu sefer onun sesini bastırarak televizyon yoktu. Fazla pişmiş sebzeleri, az pişmiş eti ve hızla donmakta olan sosu gölgeleyen sözleri orada, masanın ortasında duruyordu. Onlar hayatı boyunca ağzından çıkan en güçlü sözlerdi.

Karen, annesi ve çocuklar bir gün öncesinden kalan yemeklerden –Karen’in ısıttığı pizza, kuskus ve fasulye salatası– oluşan bir öğle yemeği yediler. Molly öğle uykusundayken Luke ve Karen’in annesi birlikte sessizce el yazısı çalışmaları yapıyorlardı. Karen o arada dışarı süzülerek Anna’ya gitti.

Bu kısa yürüyüş, günlerden beri ilk kez tamamen yalnız kalışıydı. Üst katta, bitişik odada, yakında bir yerlerde daima insanlar vardı.

İnsanın keyfini kaçıran bir öğleden sonraydı. Şemsiye taşımak ya da kapüşonları takmak gerekmiyordu ama hava çok nemliydi ve nem Karen’in saçlarına ve giysilerine siniyor, tenine yapışıyordu. Birçok bakımdan bu sıradan bir gündü. Ama Karen yürüdükçe bunun farklı bir gün olduğunu gittikçe daha fazla hissediyordu. Bu onun hayatının, Simon’ın olmadığı ilk günüydü.

Simon gömülmüş, yok olmuştu.

Karen yan yana dizilmiş beyaz sıra evlerin önünden geçiyordu. Kimisinin boyaları soyuluyordu, kimisiyse yeni boyanmıştı. Bazılarının çevresinde de yapı iskeleleri vardı. Karen’i şaşırtan, bu evlerin hepsinde olmasa bile bazılarında ailelerin yaşaması oldu. Beyaz duvarların arkasında eşleri, çocukları olan insanlar vardı. Bu insanlar gülecek, oynayacak, kavga edecek, surat asacak, pazar günleri aileye öğle yemeği hazırlayacak, kanepenin üstünde sekerleme yapacaklardı.

Karen’in kendi dünyasının artık onların hayatını yansıtmaması ona gerçek dışı görünüyordu.

Pat enişte, “Biliyordum,” dedi.

“Biliyordusanız nasıl oldu da bana hiç sormadınız?” Pat eniştenin buna ne cevap vereceğini bilemediği anlaşıyordu. Bu nedenle Lou ona yardım etti: “Korkuyor olabilir miydiniz?”

“Şey... bilmiyorum.”

Genç kadın, “Bana öyle geliyor,” dedi. “Ama sizi kim suçlayabilir? Ben bile bunu söylemeye korkuyordum. İşin gerçeği, hepiniz yıllardır biliyordunuz ama hiçbir zaman dile getirmediğiniz.”

Lou hepsine tek tek baktı. Audrey teyze titizlikle tabağını inceliyordu. Anlaşılan Royal Doulton marka porselenler hiç bu kadar ilgi çekici olmamıştı. Pat eniştesi bir hayvanat bahçesinde beklenmedik bir anda karşısına tanımadığı bir hayvan çıkmış da onu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğmiş, Lou’yu seyrediyordu. Ama Lou’nun asıl istediği annesinin tepkisini anlayabilmekti ve bunu başaramıyordu.

Annesinin yüzü anlamsız ve ifadesizdi.

Genç kadın, “Bak, ne diyeceğim anne,” dedi. “Erkek arkadaşımın olmayışı bir tane bulamadığım için değil, istemediğim içindi. Ben kadınlardan hoşlanıyorum. Bu kadar basit. Babam bunu biliyordu ve sana söylemememi rica etmişti. Bu yüzden sana bunu yıllarca söylemedim. Seni korudum, bunu senden sakladım çünkü babam bunun seni üzeceğinden endişeleniyordu. Aslında bunun seni mahvedeceğini düşünüyordu. Ama, siktir et, ben artık otuz iki yaşındayım.” Lou ağzından çıkan küfür karşısında annesinin irkildiğini gördü ama artık kendini tutamıyordu. Bunları söylemek zorundaydı.

Eniştesine döndü: “Haklısın Pat enişte, gerçekten yaşlanıyorum.” Sonra annesine, “Sonunda şunu anladım anneciğim,” dedi. “Seni korumak çok güzel de bu BANA neye mal oluyor? Böyle yapmaya, bir yalanı yaşamaya devam edersem ben mahvolacağım, kendi kendimi yiyip bitireceğim. Sana söylüyorum: Ben eşcinselim.

“Bunun geri dönüşü, değiştirilebilirliği, ‘Ah, doğru adama rastlayamadı işte’si yok. Ben hiçbir zaman Georgia olmayacağım. Asla evlenmeyeceğim. Dizilerdeki gibi çocuklarım olmayacak.

Küçük, tatlı kocamla birlikte köyde, sana yakın, güzel, minik bir evde yaşamayacağım. Kocam lanet olası çocuklarıma Boden'dan satın alacağım giysilerin ve benim kullandığım ünlü markaların çantalarının parasını ödemek için çalışırken ben kardeşim gibi küçük, güzel Golf'ümle Hitchin'de dolaşmayacağım. Bunlardan hiçbirisi umurumda değil.

"Ben Brighton'da yaşıyorum. Orada benim gibi birçok insan var. Kendi hayatımı kazanıyorum, kendi arkadaşlarım var. Ve kadınlarla yatıp kalkacağım."

Lou durup nefesini dışarı üfledi ve saldırılara hazırlandı. Bekliyordu...

Ama bunun yerine annesi, "Herkes yemeğini bitirdi mi?" diyerek ayağa kalktı. Hepsini kendilerinden dolayı olarak talep edildiği gibi tabaklarını Lou'nun annesine verdi. O da onları alıp tek kelime dahi etmeden odadan çıktı.

Şimdi üçü ne yapacaklarını bilemeden oturuyordu. Lou şömine rafının üstünde duran saatin tik taklarını dinliyor, zamanın geçişini izliyordu.

Nihayet Audrey öksürdü ve sonra, "Eh, o zaman bu bir kız arkadaşının olduğu anlamına mı geliyor tatlım?" dedi.

Lou biraz gergin bir gülüşle, "Hayır," dedi. Aklına Sofia geldi ama ona bu sıfatı vermesi için henüz çok ama çok erkendi. Zaten genç kadın patlamaya hazır olan durumu daha da ateşleyecek belli bir ilişkiden onlara bahsetmek istemiyordu.

Audrey sempatiyle gülümsedi ve Lou, teyzesinin üstü kapalı bir şekilde onu desteklediğini hissetti.

"Aslında kimseyle birlikte değilim," dedi.

Lou, kendisinin bir kadınla birlikte olmasından bahsedilmesi her türlü sıra dışı cinselliği çağırıştırıyormuş gibi Pat eniştesinin kıvrandığını hissediyordu.

Teyzesine gülümsedi. Sonra derin bir nefes alıp kalan sebzeleri bir tabağa boşalttı, boş tabağı en alta koyarak sos kâsesini de aldı ve mutfığa geçti. Annesi lavabonun başında duruyordu. Kolları dirseklerine kadar sabunlu suyun içindeydi.

Lou elinde tabaklarla lavabonun başına gitti.

Annesi ağlıyordu.

Lou öfkesini yenerek eğilip annesinin gözlerine baktı. “İyi misin anne?”

Annesi onun gözlerine bakmıyordu. Bakışlarını ilerideki bahçeye dikmişti. “Anlamıyorum Lou,” dedi. “Ben nasıl bir hata yapmış olabilirim?”

Lou, “Senin yaptığın bir şey yok anne,” diye karşılık verdi. İçinden, *benim eşcinsel olmam için senin bir hata yapman gerektiğini nereden çıkarıyorsun*, diye haykırıyordu.

Sonunda annesi ona döndü. Lou onun yüzündeki kederi görebiliyordu. Annesinin yanağında bir kas seğiriyordu, gözleri acıyla doluydu.

Yaşlı kadın bir açıklama bulmaya çalışır gibi, “Sen her zaman babanın göz bebeğiydin,” dedi.

“Ama senin değildim,” dedi Lou.

“Seni sevmediğimden değil.”

Lou çok şaşırmıştı. Annesi “s” harfiyle başlayan o kelimeyi daha önce onun için hiç kullanmamıştı. Bekledi. Annesinin elleri eviyenin kenarında duruyor, köpükler yere damlıyordu.

“Sadece seni anlamıyordum, o kadar.”

“Biliyorum.” Lou birden annesinin bakış açısını bir bakımdan haklı buldu. Lou gibi bir evlada, babasına bu kadar açıkça ve böylesine güçlü bir şekilde bağlı olan bir kıza sahip olmak zor olmalıydı. Annesi kendisini dışlanmış, gücü elinden alınmış gibi hissetmiş olabilirdi. “Şimdi beni daha fazla anlamana yardım etmeye çalışıyorum.”

Annesi düşüncelere dalmıştı. Yine pencereden dışarı bakıyordu. Bahçe son derece bakımlıydı. Çimler düzgünce kesilmişti ve yemyeşil parlıyordu. Hercai menekşe ve çuha çiçeği saksıları eve giden yolun iki tarafına, okul fotoğrafı çektiren öğrenciler gibi en önde en kısa boylular olmak üzere boy sırasına göre dizilmişti.

“Yani çok geç değil.” Lou uzanıp elini annesinin elinin üstüne koydu ve onu hafifçe sıktı. Annesine dokunmaya alışkın değildi.

Birbirlerine nadiren dokunurlardı. Sabunlu suyun altında annesinin kemiklerini, onun ne kadar narin olduğunu hissetti.

Ve annesi tepki vermemesine, hâlâ Lou'ya bakmamasına rağmen elini çekmedi.

Lou, annesinin ona verebileceği şeyin şimdilik bu kadar olduğunu farkındaydı.

“Kahveye ihtiyacımız var,” demişti Karen. “Sen işine devam et, ben yaparım.”

Kahvenin yerini ve kahve makinesinin nasıl çalıştığını biliyordu. Şimdi krem rengi halıya kahve dökmemeye özen göstererek bardakları üst kata götürüyordu.

“Bir dakika dur,” dedi. İkisi de cumba penceresinin önündeki kanepeye oturdu. Karen bardakları yanlarına, yere koydu.

Bir an dışarı bakarak sessizce oturdular. Sokak güzel değildi, hiçbir zaman güzel olacağı da yoktu. Kaldırımında çöpler vardı; plastik bir şişe, bir poşet, yağmurda ıslanmış eski bir gazete. Park yeri arayan bir araba ağır ağır geçti, genç bir adam su birikintilerine dikkat ederek yolda yürüyordu, uzakta, yamaçta yeni bir iş merkezi inşaatı yükseliyordu. Bitişikteki evin birkaç kiremidi düşmüştü.

“İşte, ikimiz de erkeksiz kaldık,” dedi Anna. Sonra özür dilercesine, “İkimizin durumunun aynı olduğunu söylemek istemedim,” diye ekledi.

Karen onun bugün farklı göründüğünü düşündü. Sonra nedenini anladı; Anna makyaj yapmamıştı. Bu, Karen'da da olduğu gibi olayların onu normal rutininden kopmak zorunda bıraktığının kesin bir işaretiydi. Ama Anna'yı böyle makyajsız görmek Karen'in hoşuna gitmişti. Daha genç, daha kırılgan, daha gerçek görünüyordu.

Karen öne eğilip onun elini tuttu ve “Cesaret,” dedi.

Pazar

Gökyüzü masmavi ve bulutsuzdu. Yaz kendini hissettiriyordu. Hava sıcaktı. Arabanın penceresi tamamen açıktı. Lou sol kolunu karpıya, başını dirseğine dayamış, hafif rüzgarın tadını çıkarıyordu. Sofia'nın eski MG arabasındaydılar, tavanı açmışlardı. Arabayı Sofia kullanıyordu. Genç kadın yola odaklanarak ileriye bakarken Lou onun profilini seyrediyor ve kalbi kanatlanarak bulutsuz gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bu, Lou'nun bundan daha mutlu olabileceğini hayal edemediği nadir anlardan biriydi. Uğraşmak zorunda olduğu belalı öğrencilere rağmen işini; perişan ve düzensiz binalarına ve insanlarına, kıyılarında kum yerine çakıl taşları olmasına rağmen bu şehri; küçük ve şekilsiz olmasına rağmen evini; eski ve yeni arkadaşlarını; tuhaf bir şekilde de olsa annesini seviyordu. Annesinin çaba gösterdiğini biliyor, konuşturlarken bunu onun sesinden anlıyordu. Sesinden onu onaylamadığı da belli oluyordu ama hiç değilse Lou'nun kimliği açıkça ortadaydı. Sonuçta bu, ondan çok annesinin sorunuydu. Annesi bunun üstesinden kendi temposunda, ağır ağır gelebilirdi. Çünkü artık Lou'nun farklı bir bakış açısı vardı. Değişmiş, gerginliğinden kurtulmuştu. Belki de birine rastlamayı, bir ilişkiye hazır olmayı, geçmişin prangalarından kurtulmayı ne kadar istediğinin farkına varması için ölümlle yüzleşmesi gerekiyordu. Sebebi ne olursa olsun Lou âşıktı ve dün gecedan itibaren bu, resmiyete dökülmüştü. Sofia'yla birlikte yataktayken önce kendisi alçak sesle, "Seni seviyorum," demiş, sonra Sofia da aynı şeyi daha yüksek sesle, kuşkuya yer bırakmayacak bir vurguyla söylemişti: "Ben de

seni seviyorum.” Sonra gülüşüp öpüşmüşler ve kısa bir süre sonra önce Sofia, sonra Lou doyuma ulaşmıştı.

Işıklara yaklaşıyorlardı. “Buradan sapacaksın,” dedi Lou.

Sofia sinyal verip Lou’nun söylediği yöne döndü ve kordon-
dan ayrılıp Hove’un konutların bulunduğu bölgesinde ilerlemeye
başladıkları sırada, bu anı daha da kusursuz hale getirebilmek için
Lou’nun aklına bir şey geldi.

“Haydi, durup dondurma alalım.”

Karen elleri ve dizleri üzerinde ayrıık otlarını yolarken bir yandan
da biraz ötede oynamakta olan ve kendi aralarında konuşan Molly
ile Luke’u dinliyordu. Bir gece önce yağmur yağdığı için toprak
ıslaktı. Çocuklar çamurdan çörekler yapıyorlardı. Biraz uzakta birisi
çekiçle tahtaya vuruyor, bir çit yapıyor ya da bir sundurmayı veya
garajı tamir ediyordu. Daha uzaktan, oyun alanından, “Haydi!
Haydi! Haydi!” sesleri geliyordu. Hafta sonuydu; okulun basket-
bol ya da *rounders* takımı, turu tamamlayıp sayı kazanması için
oyunculardan birine tezahürat yapıyor olmalıydı.

Karen ortalığı gittikçe ısıtan güneş ışınlarını sırtında hisse-
diyordu.

Ayağa kalkarak, “Çocuklar,” dedi. “Güneş kremi sürmeniz
lazım.”

Molly ayağını bir ot öbeğinin üstüne hızla vurarak, “Hayır,
hayır, güneş kremi istemem!” dedi. Güneş kremi sürmekten nefret
ediyordu.

“Evet, güneş kremi süreceksiniz.” Karen bahçeye gelirken ya-
nında getirdiği büyük, hasır sepetin yanına gidip içinde plastik
şişeyi aradı. “Gel buraya.” Molly daha fazla itiraz edemeden Karen
mavi beyaz sıvıyı avuçlarına döktü ve Molly’ye sürdü. Ellerini küçük
kızın tombul kollarında, bacaklarının önce önünde, sonra arkasında
gezdiriyordu. Şimdi sıra yanaklarına gelmişti. Molly geri çekilmeye

çalıyor, ona karşı koyuyor, gittikçe artan bir şiddetle ayaklarını yere vuruyordu. Karen onun çığlık çığlığa ağlamaya başlamak üzere olduğunu hissederek, “Tamam, bitti,” dedi ve Molly’nin oyuna dönmesine izin verdi.

Ah... kriz önlenmişti. Son zamanlarda Molly’nin öfke nöbetleri hafiflemişti. Bir ay önce nöbetler çok şiddetli bir düzeye ulaşmıştı ama tam Karen dayanamayıp pişman olacağı bir şey yapmaktan kendini alamayacağını düşünmeye başladığı sırada hafiflemişti. Şimdi nöbetler günde bir kereyle kalıyor gibiydi. Karen bunun üstesinden gelmeyi başarıyordu.

“Sıra sende Luke.” Küçük çocuk göğsünü açmış, uysal bir tavırla annesini bekliyordu. Luke renklerini annesinden almıştı ama Karen, *vücut yapısı tıpkı babasınıninkine benziyor*, diye düşündü, *yetenekleri de öyle*.

Keşke Simon onları görebilseydi. Bu değişiklikleri, Molly’nin artık eskisi kadar huysuz olmadığını, Luke’un vücudunun bebeklikten çocukluğa geçişini, çocuklar büyürken ortaya çıkan bu ince ayrıntıları kaçıırıyordu. Genç kadın bazen onlara bakarken, onlar hakkında böyle düşünürken kendini yalnız hissediyordu. Gerçi çocuklarından söz edişini dinlemekten mutlu olan arkadaşları ve akrabaları vardı ama sadece babaları bu zor yakalanan değişiklikleri onun gibi görebilirdi.

Sonra Karen ani bir rüzgâr hissetti, ağaçların yapraklarının hışırtısını, yakında uçan bir arının vızılıtısını duydu ve şubat ayındaki o korkunç günden beri ilk kez bunu atlatacağını güçlü bir şekilde hissetti. Henüz geçmemişti, biliyordu ve birçok bakımdan hiç geçmeyecekti. İnsanı günbegün hissizleştiren o yalnız zamanlar boyunca, başına gelen bu olayın üstesinden asla tam olarak gelemeyeceğini hissetmişti. Ama Simon’ın olmadığı bu dünyada başka bir şekilde yaşamayı öğreniyordu. Duyguları yeni bir alana yöneliyor, Karen kendisini tepeden tırnağa yenilemek için acısıyla yüzleşiyordu. Hem içgüdüsel olarak hem de isteyerek onu avutan şeyleri buluyor ve ayçiçeklerinin yüzlerini güneşe dönüşü gibi onlara

yöneliyordu. Buna devam edebilirdi. Şişenin kapağını kapatırken Luke'un popsuna hafifçe vurup, "Bitti," dedi.

Anna, şifre kilidi açana kadar asma kilidin tuşlarına dokundu. Demir kapıyı itti ve kapı sallanarak açıldı. Anna'nın yükü ağırdı. İçinde sandviçler, su ve çörekler olan keten bir çantayı omzuna asmıştı. Bir elinde büyük bir yaba, diğerinde de bir kilim vardı. İçeri girince kapıyı kilitledi ve patikada yürümeye başladı.

Köşeyi dönünce Karen, Molly ve Luke'un kendisinden önce gelmiş olduklarını gördü.

Molly ona bir merhaba demek için koştı. "Vaftiz annemiz Anna gelmiş!"

Karen iki büklüm olmuş, ayırık otlarını temizliyordu. "Selam!" Başını kaldırıp Anna'ya gülümsedi.

"Merhaba." Anna her şeyi taze bir ot öbeğinin üstüne bıraktı ve Karen'in yolduğu solmuş otlara hayranlıkla baktı. "Yığınla ot yolmuşsun."

Luke çamurdan çörekler yapmayı bırakarak, "Benimkine bak!" diye bağırdı ve çamurlu elleriyle Anna'nın tişörtünü çekiştirdi. Anna'nın en küçük çiçek tarhına kadar gitmekten başka seçeneği yoktu. Ayçiçeklerinin onun buraya son gelişinden beri, bir hafta içinde uzamalarına şaşırdı. Boyları altmış santimi geçmişti; sıcaktan hafifçe eğilen bir dizi büyük, sağlıklı yaprakları vardı ve açmaya başlamışlardı.

"Vay canına," dedi Anna. "Yakında senin boyuna gelecekler."

"Biliyorum." Luke onlarla gurur duyuyordu. "Şuraya bak. Tohumların da büyüdü."

"Ah, evet. Bunların adı ne?"

"İberide çiçeği."

"Ne kadar güzel. Haydi, sebzelerin ne durumda olduğuna bakalım, olur mu?"

Luke onu Karen'in çalıştığı tarha götürdü. Anna, "Filizler büyümüş, değil mi?" dedi. Bambu kamışlardan oluşan bir kafese dolanarak çiçeklenmişlerdi. Aralarında umut veren parlak kırmızı boncuklar vardı ve bir iki tanesi şimdiden fasulyeye dönüşmüştü.

Karen başını salladı. "Marulları toplamak lazım. Alabildiğin kadar al. Solacaklar."

"Harika," dedi Anna. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

Bu konularla ilgili kitapları kapsamlı bir şekilde okuduğu ve Phyllis'e danıştığı için Karen'in bu konuda ondan daha fazla bilgisi vardı. "Şimdi sulamanın anlamı yok. Hava çok sıcak. Sulama işini buradan gitmeden hemen önce yaparız. Işıkların etrafındaki tarhi temizleyebilir misin?"

"Tabii." Anna çantasından bahçe eldivenlerini çıkardı. Biraz sonra diz çökmüş, topraktan otları temizliyordu. Kısa bir süre sonra patikadan, "Merhaba! Merhaba!" diye bir ses duyuldu.

Bu, Lou'ydu. Arkasından da Sofia geliyordu. Anna'ya göre bu işe çok daha uygun görünüyorlardı. Kesilip kısaltılmış kot pantolonlar ve pamuklu kumaştan atletler giymişlerdi. Birbirlerini tamamlıyorlardı. Kitapların her iki tarafına yerleştirilen destekler gibi bir örnektiler. Çift olarak çok hoş görünüyorlardı.

Anna ayağa kalkarak, "Kızlar, hoş geldiniz," dedi.

"Dondurma aldık," diye açıkladı Sofia.

"Oley!" Molly havaya sıçradı. Çamurdan yaptığı çöreklerin yanına büyük bir dikkatle boy sırasına göre çakıl taşları diziyordu.

Lou beyaz bir naylon torbayı karıştırarak, "Dondurmaların şu anda yenmesi lazım!" dedi. Anna daha önce de Lou'nun çocuklarla beraberken çok doğal davrandığının farkına varmıştı. Yani onun meslek seçiminde şaşılacak bir şey yoktu. Lou, Molly'ye, "Çilekli mi, çikolatalı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Çilekli!"

Lou ona bir külah verdi. "Luke?"

"Çikolatalı!"

"Mümkünse ben de çikolatalı alabilir miyim?" dedi Anna.

“Elbette. Ya sen Karen?”

“Ne kaldıysa yerim.”

Lou, “Hayır, seçme sırası sende,” diye ısrar etti.

Anna gülümsedi. Bu, Karen’a özgü, tipik bir davranıştı. Ama Lou da kendine özgü, tipik bir davranış sergiliyordu. Karen vericilik konusunda eşini bulmuştu. Birbirlerine benziyorlardı. Ama başka bakımlardan da Anna ile Karen aynıydı. Lou ile Anna da öyle. Üçünün arkadaşlığı Anna’ya annesinin tuvalet masasındaki üç kanatlı aynayı hatırlatıyordu. Küçükken, kendisinin gittikçe solarak sonsuza kadar giden yansımalarını görmek için üç kanadın açılarını ayarlardı. Bu aynaların dünyayı başka bir perspektiften göstermesine bayılırdı.

Anna külahın üstündeki kâğıdı yırtıp dondurmaya yaladı. Hımmm, beyaz çikolata. Karşı konulmaz, nefis.

“Bir duyurumuz var,” dedi Lou.

Anna onun yüz ifadesinden bunun iyi bir şey olduğunu anladı.

Lou kız arkadaşına bakıp gülümseyerek, “Sofia, Brighton’a taşınıyor,” dedi.

Anna, “Bu harika!” dedi.

“Tebrikler.” Karen gülümsüyordu.

Lou uzanıp kız arkadaşını yanına çekti. Sofia’nın yanakları kızarmıştı.

Anna yüreğine bir bıçak gibi saplanan bir kıskançlık hissetti. Onların adına çok mutluydu ama mutluluklarını kıskanmaktan da kendini alamıyordu. Kendi kendine, *nezaketsizlik etme*, dedi. *Sıra sende değil, onlarda. Lou çok tatlı; mutlu olmayı hak ediyor.*

“Oraya trenle mi gidip geleceksin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Sofia.

Lou, “Yedi kırk dört treninde bir yolcu daha,” dedi.

“Harika,” diye karşılık verdi Anna. Birden üzülmüştü. Lou’yla baş başa sohbetleri artık tarihe karışacaktı.

Sofia, “Ama ben East Croydon’a gidiyorum,” diye açıkladı.

Anna, *ah*, diye düşündü, *bu durumda ikimiz yine trende bir süre baş başa kalacağız*. Keşke bu kadar kıskanç olmasaydı. Aklından, *umarım anlamamışlardır*, diye geçirdi. Ama şubat ayındaki o günün üstünden henüz altı ay geçmemişti. Steve'den ayrılalı altı ay olmasına da bir hafta vardı. Pişman değildi. Steve, Adsız Alkolikler'e katıldığı ve daha iyi olduğu halde Anna onun kendisini asla mutlu edemeyeceğini artık biliyordu. Alkolden kurtulmak kendisinin değil, Steve'in mücadelesiydi. Steve'in bunu kendisi için, tek başına yapması gerekiyordu. Yine de Anna onu çok özliyordu ve yeni bir ilişkiye henüz hazır değildi. Ama zaman geçtikçe, er ya da geç daha kolay ve daha sevecen biriyle birlikte olabileceğini umuyordu.

Belki.

Büyük olasılıkla...

Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da hayatın ne kendisi ne Karen ne de çocuklar için kolay olduğuydu. Karen hâlâ her gün ağlıyor, Anna'dan saklamaya çalışmasına rağmen Anna bunu anlıyordu. Luke hâlâ her gece annesiyle yatıyordu. Karen bundan çok hoşlandığını itiraf ediyordu ama bir gün onu odasına dönmesi için teşvik etmesi gerekecek ve bunu çok yakında yapacaktı. Karen böyleydi; cesurdu.

Anna, Karen'in da zaman içinde biriyle tanışacağını umuyordu. Kuşkusuz bu, Karen için daha uzun sürecekti çünkü Simon'la çok uzun süre birlikte olmuşlardı ve böyle bir şey hiç olmayabilirdi de.

Bunu kim bilebilirdi ki?

O zamana kadar ve sonrasında birbirlerinin yanındaydılar. Tanrı/kader/şans isterse Anna ile Karen, Lou gibi, şimdi de Sofia gibi diğer arkadaşlarıyla daha uzun yıllar birlikte olacaktılar.

Anna bir an hepsine birden bakınca içinden ağlamak geldi. Dört ay önce bu arsayı satın aldıklarında burası çıplak bir toprak parçasıydı. Ne tarhlar ne çiçekler ne de sebzeler vardı. İçinde sadece böğürtlen çalılar ve ayırık otları olan, bakıma muhtaç, ekilmemiş bir araziydi. Toprağı belleyip ekmişlerdi. Ter dökmüşler, gülmüşler, sağanak yağmurlar ve yeterince su olmaması nedeniyle deliye

dönmüşler, sümüklü böceklerden şikâyet etmişlerdi. Sonunda Karen topraklara yenik düşerek pes etmiş, yabancı otlarla mücadele etmekte de başarısız olmuştu. Molly ve Luke da onlara yardım etmişti. Bugün toplam sekiz tarhları vardı ve her birinin kenarlarına kalaslar döşenmişti. Egzotik mor ve yeşil kıvrıkcıklar hazırdı. Yumuşak ve kenarları sarkık olanlar da yoldaydı. Bir süre tere yetiştirmişlerdi. Olgun ahududular ve âdeta sonsuz ışııklar vardı. Çok yakında fasulye, brokoli, lahana, karalahana, Bektaşî üzümü, böğürtlen, balkabağı ve araziye satın aldıklarına orada olan bir ağaçta erikler olacaktı. Burası Karen'in çok özlediği, Hove'daki büyük bahçe olmayabilirdi ama uygun bir alternatifin çok ötesindeydi. Doğa, insan ruhunu iyileştirmeyi biliyordu. Bu toprak parçası dış dünyaya bir köprü olmuştu. Bunu birlikte yapmaları Anna'ya büyük bir mutluluk veriyordu.

Peki, niçin içinden ağlamak geliyordu? Anna bunu düşünmek için yaptığı işi bıraktı ve anladı.

Simon için ağlamak istiyordu.

Simon buraya bayılırdı. Bu toprak parçası, bir arada olma ruhu, bitkilerde yeşeren hayat ve sonsuz gökyüzü şeridiyle tam ona göre bir yer olacaktı. Bitkileri, çevre planlamasını ve arazinin krokisini çizmeyi severdi. Burada kendisini rahat hissedecek, yerini bulacaktı.

Ama belki de o da buradaydı. Zaten toprağa dönmüştü. Hayat, ölüm, mevsimler, gündüz, gece... Bu bir şablon, bir döngüydü.

Anna dondurmasını bitirdi ve bahçe küreğini eline aldı. Kısa süre sonra diz çökmüş, inatçı bir karahindibayı topraktan sökmeye çalışıyordu.

TEŞEKKÜR

Öncelikle temsilcim Vivien Green'e sonsuz teşekkürler. Talih bana hayatımın kartlarını dağıtırken Vivien bana bir as verdi; minnetimi kelimelerle tarif etmem imkânsız. İkinci olarak, en başından beri bu kitaba yüzde yüz on destek veren, Picador'dan Sam Humphreys'e teşekkür etmek isterim. İki as; çok şanslıyım. Picador'daki diğer dostlarımı, Sheil Land'deki Gaia Banks'i ve Digital and Direct'teki çocukları da unutmadım.

Ben yazdığım sırada kitabımı okuyan arkadaşlarıma teşekkürler. İlk taslağı şekillendirmeme yardım edenler ve bir şeyi yanlış yapacağımı anladıklarında beni uyaranlar Alison Boydell ile Clare Stratton'dı. Clare Allison, Jackie Donnellan, Patrick Fitzgerald, Hattie Gordon, Emma Hall, Katy Holford, Alex Hyde, Niccy Lowit, Kate Miller, Aiden ve Ginette Roworth ile Joanna Watson, ben kitabı bitirdikten sonra okudular ve görüşleri benim için çok değerliydi. Bir de Diane Messidoro ile yazar fotoğrafımı çeken John Knight var. İlham kaynağım olan annem Mary Rayner'a da teşekkürler. Ayrıca romanlar "hiç tarzı olmasa da" sadece kitabımı okuduğu için değil, yaratım sürecinin sancılarını çekerken onu terslediğimde bana darılmadığı için, çok tatlı bir insan olduğu için Tom Bicât'a da teşekkürler.

Son olarak, bu kitap tüm kadın dostlarıma ithaf edilmiştir.
Bir anlamda bu kitabı hepiniz için yazdım.